

72

1

ਸੰਨ ੨੮੦੨ ਆਗੇ। ਆਗੇ ਪੁਸ਼ਟ ਕੇ ਜਾਣੀਏ ਕਿੰਨੇ ਧਰਮ ਆ

ਅਪੁਰਨ ਫੇਲੇ ਹੋਏ : ਸਾਬ ਸਿੰਘ ! (page 318)

ਏ

"Bhai, Sahib Singh"

੧੬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ ਸਾਖੀ ਭਾਈ ॥

੧

ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਮਰਯਾਦਾ ਵੀ ਸਿਖਾਈ ਭਗਤ ਮਾਠਾ

॥ ਏਕ ਸਮੇਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਥੀ ਸਿਖਾਂ ਮਰਦਾਸ ਕੀ ਤਿ

॥ ਜੁਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਜੁ ਸਿਖਾ ਦੇ ਪਰਥਾਇ ਵਾਰ ਕੀ

ਤੀਰੇ॥ ਤਿਸ ਭਦੇ ਸਦੇ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਭਿਖੇ ਹੋਨੀ॥ ਭਿਨਾਈ ਅ

ਰਹਿ ਤਾਂ ਤੇ ਕਰਤੂਤਾਂ ਅਸਨੂੰ ਮਲੂਮ ਕਰਾਵੇ॥ ਤੁ ਮਸੀਭੀ

ਜਾਣੀਏ ਜੁ ਸਿਖਾਂ ਦੀਆਂ ਮੇਸੀਆਂ ਵਰਤਣਾਂ ਤੁ ਦੀਆਂ ਹੋ

ਨੀ॥ ਅਸਨੂੰ ਭੀ ਗੀ ਸਮਾਵੇ॥ ਭਾਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਰ

੪

ਵਚਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੁਤੁ ਸੰਤੁ ਲਾਪਰਭੈ ਪਕਾਰਦਾ ਵਚਨੁ ਕੀ
ਤਾ ਹੈ। ਅਸੰਤੀ ਇਕ ਸਮੇਸਾ ਹਿ ਬਕਰਨ ਕਾਰਨ ਗਰੀਬ
ਨਿਵਾਜ ਪਾਤਸਾਹੀ ੧੦ ॥ ਦਸਵੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਮਰਦ
ਸਕਰਿ ਕੇ ਪੁਛਿਆ ਸੀ। ਜੇਕੁ ਵਸਾਹਿ ਬਕਿ ਪਾਕਰਿ
ਕੇ ਵਚਨੁ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸੋ ਅਸੀ ਤੁਸਨੂੰ ਕਹਿ ਦੇਹਾਂ। ਤੁਸਾਰਿ
ਦਾ ਦੇ ਕੇ ਸੁਨਣਾ। ਤੇ ਅਸੀ ਹੀ ਦਰਤਣੁ ਪਈ। ਤੁਸਾਂ
ਨੂੰ ਸਿਖੀ ਪਤਰ ਦੇਵੀ। ਸਾਹਿਬ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ
ਹਾਭਾਈ ਦੀ ਸਾਗੀ ਬਾਣੀ ਸੁਣਦਾ ਫਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੇ ਹਾਇ
ਸੋਗ ਸਦਿ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਫਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਮੇਸਾਹਿਬ

ਦੀਖਾਸਰਸਨਥੀਸੁਣਿਆਹੈ॥ਤਿਵੇਮੇਤੁਸਨੁਬੀਖਿਆ ੩

ਨੁਕਰਦਾਹਾ॥ ੧॥ ਪਉੜੀ ਪਹਲੀ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹ ਪਾਤਸਾਹ ਜੁਹਾਗੀ॥ ਸਾਧ

ਸੰਗਤ ਸਚ ਪ੍ਰਗਟੇ॥ ਮਾਇ ਵੇਰੋ ਖੋਲੇ ਬਾਗੀ॥ ਅਮਿਰ

ਕਿਰਣ ਨਿਝਰ ਵੇਰੋ॥ ਅਨਹਦ ਨ ਦਵਾਇ ਨ ਦਰ ਬਾਗੀ॥

ਪਾਤਸਾਹ ਦੀ॥ ਮਜਲ ਸੇਪਿਰ ਮੁਖਿ ਪਾਮਾ ਲਾਪੀਵ ਲਭਾ

ਗੀ॥ ਸਾਕੀ ਤੋਇ ਪੀਲਾਵ ਲਾਉ ਲਸੀ ਪਾਮਾ ਖੋਲੇ ਬਾਗੀ॥ ਮੁਖ

ਗੀ॥ ਭਗਇ ਭਗਤਿ ਭੈਚਲ ਲਾਮ ਸਤ ਮਲ ਮਸਤ ਸ

ਦਾ ਹੁਸੀਆਗੀ॥ ਭਗਤ ਵਛ ਲਹੇ ਭਗਤ ਭੈਡਾਗੀ॥

੧॥ ਤਿਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ॥ ਅੰਗ ਜਿ ਤੇ ਬਾਦ ਸਾਹ ਹੈ ਨਿ॥
ਤੂਠ ਧਨੁ ਸੰਚਿ ਕੇ ਫੇਰੇ ਬਿਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਅਰੁ ਸਤਿਗੁਰ ਜੇ
ਹੈ ਨਿ॥ ਸਚੇ ਪਾਤ ਸਾਹ ਹੈ ਨਿ॥ ਜਿਨ ਦੇ ਪਾਸ ਨਾ ਮਕਾ ਅਰੁ
ਗਿ॥ ਮਨ ਕਾ ਸਚਾ ਧਨੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਥਨਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਿ॥
ਤਿਨ ਨੂ ਸਚਾ ਧਨੁ ਦੇ ਕੇ ਉਨ ਦਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਰਿ ਦੇ ਦੇ ਹੈ
ਨਿ॥ ਇਸ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚੇ ਪਾਤ ਸਾਹ ਹੈ ਨਿ॥ ਇਨ ਦਾ
ਹੁਕਮੁ ਸਭ ਸਦੇ ਸਭਿ ਪਰ ਹੈ॥ ਤੇ ਬਾਦ ਸਾਹ ਦਾ ਹੁਕਮੁ
ਆਪਣੇ ਦੇ ਸਪ੍ਰਚਲ ਦਾ ਹੈ॥ ਬਾਦ ਸਾਹੁ ਜੇ ਆਪਣਿ ਆਂ
ਸੇਵਕ ਨੂ ਧਨੁ ਦੇ ਦੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਸੁਤਾ ਲੇਖੇ ਨਾਲ ਦੇ ਦੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਤੇ ਸਿ

ਸਸਮੇਖਖਮਸਦਾਹੋਰਖਪੋਲਦੇਹੈਨਿ॥ਤਿਸਸਮੇਜਿ ੩
 ਸਤੇਕਿਰਪਾਕਰਿਦੇਹੈਨਿ॥ਸੋਭਾਧਨੁਭਸਨੁਦੇਕੇਨਿਹਾਲ
 ਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ਤੇਸਤਿਗੁਰਦਾਹੋਰਖਸਾਧਸੰਗਤਹੈ॥ਜੇਹੜਾ
 ਜਾਧਸੰਗਤਿਟੁਗਮਾਵਦਾਹੈ॥ਭਸਨੁਸਚਾਧਨੁਨਾਮਾਮਰੁ
 ਗਿਆਨਕਾਦੇਕਰਤਿਸਕਾਜਨਮੁਮਰਨਕਰਿਦੇਦੇਹੈਨਿ॥
 ਤੇਦੇਵਤੇਜੋਅੰਮ੍ਰਿਤਪੀਵਦੇਹੈਨਿ॥ਸੁਖਹਮੇਦੇਦਿਨਤਾਈ
 ਜੀਵਦੇਹੈਨਿ॥ਤੇਵਖੇਤੇਦਿਕਾਈਰਖਾਭਿਨਾਦੀਅੰਨਹੀ
 ਮਿਦਦੀਅੰ॥ਤੇਸਤਿਗੁਰਾਂਦਾਜੋਸਕਦੁਹੈਸੋਸਚਾਅੰਮ੍ਰਿ
 ਤੁਹੈ॥ਤੇਜੋਸਬਦੁਸੁਣਿਦੇਹੈਨਿ॥ਰਹੁਮਾਪਨੁਮਾਤਮਾ

ਸੁਰੂਪ ਜਾਂਣ ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਠਿਕ ਕ ਦੇ ਨਹੀ ਮਰਦੇ। ਤੇਈ ਰਖ ਤੇ ਅ
 ਭ ਮਨ ਤੇ ਕਾ ਮ ਕਰੇ ਧੁ ਤੇ ਨ ਦਾ ਸਭਾ ਮਿਦ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਸ
 ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਬਦੁ ਸਚਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋ। ਤੇ ਬਾਦ ਸਾਹਾਂ ਦੀ ਮਜਲ
 ਸ ਵਿਚ ਮਦਦਾ ਪਿਆਲਾ ਥਾ ਸਿਨੁ ਪੀਲਾ ਵ ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਜੇ ਹੜ
 ਗਲ ਦਰ ਬਾਹ ਦੀ ਬਾਹ ਨ ਕ ਦੇ। ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੁ ਕੇ ਸਿਖੰਨੁ ਸਰ
 ਤੇ ਕਾਲ ਗਤਾ ਪ੍ਰਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੋ। ਤੇ ਮਾਪਣੀ ਕਲਾ ਜਣਾਂ ਵ
 ਦੇ ਨਹੀ। ਤੇ ਪਿਆਲੇ ਦੀ ਮਸਤੀ ਚਹੁ ਪਹਿਰੰਨੁ ਦੂਰ ਹੋ ਜੰ
 ਦੀ ਹੋ। ਤੇ ਸਬਦ ਦੀ ਮਸਤੀ ਉਤਰ ਦੀ ਨਹੀ। ਤੇ ਭਾਇ ਭਗ
 ਤ ਸਭ ਸੇ ਨ ਲਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਰ ਬਾਹਿਸ ਬਦ

ਦਾ ਭੰਡੁ ਜਦਾ ਅਖੁਟ ਹੈ॥ ~~ਅਖੁਟ ਹੈ~~ ਇਕਤੁ ਕਿਨੁ ਤੇਹ ੪

ਇਜਾਇ ਮਹਾਮੁ ਜਗਮਖੇ ਰਖੁ ਮਾਗੀ॥ ਮਸਤਨੀ ਵਿਚ ਮ

ਸਲ ਤੀਰੀ ਰਮਾ ਲਜਾਣਾਂ ਮਨ ਮਾਗੀ॥ ਗਲਿ ਨ ਬਾਹਿ ਨਿਕ

ਲੇਹੁ ਕਮੀ ਬੀ ਦੇ ਕਾਰ ਕਰਾਗੀ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪਿਰਮ ਰਸ

ਦੇ ਹਬਿ ਦੇਹ ਵਡੇ ਵੀਚਰੀ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਤਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸੁਇਸਾਧਾ

ਸੰਗਾਤਿ ਮਸਲ ਨਿਰੰਕਾਰੀ॥ ਅਮਰ ਪੁਰਖੁ ਮਾਦੇ ਸੁਕਰਿ ਅੰ

ਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸਬਦੁ ਮਹਾਰੀ॥ ਅਬਿਗਤ ਗਹਿ ਮਗਾਧ ਬੇਧ

ਅਕ ਬਕਾਸ ਅਸਗਾਹ ਅਪਾਰੀ॥ ਸਹਿ ਨ ਮਦਟ ਲਪਰ

ਉਪਕਾਰੀ॥ ~~ਗੁਰਮੁਖ~~ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਜੁ ਗੁਰ ਕਉ ਲ

ਸਖਾ ਦੇ ਹੋ ਨਿਸੇ ਇਕ ਚਲ ਸਚਿ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੁਖ ਥੀ ਜੋ ਸ
ਬਦੁ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਇਆ ਹੋ। ਇਹੁ ਚਲ ਸਖਾਂ ਵਟ ਵਾ ਭਾਵਾ
ਹਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਮਾਤਮ ਗਿਆਨ ਕਾ ਮਹਾ ਮਹਿ ਦਾ ਹੋ। ਤੇ
ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਪਤ ਹੋਇ ਕੇ ਜੇ ਹੋ ਮੇ ਦਾਨੁ ਕਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਲਗਾ ਦਾ ਹੋ
।। ਤਾਂ ਮਾਪ ਨੂੰ ਗਿਆਨੀ ਜਾਣ ਕੇ ਗੁਰ ਮੁਖਾ ਦੀ ਅੰਕਰ ਦਾ ਮ
ਨ ਹੀ ਕਰ ਦਾ। ਤੇ ਹੋ ਗਨੁ ਸਿਆਲ ਪਾਂ ਸਿਖਾ ਇਕੋ ਈ ਪਦੇ ਸੁ
ਕਰ ਦਾ ਹੋ। ਜੇ ਮੁਜਰ ਮੁਹਿ ਦਾ ਹੋ। ਮੁਜਰ ਮਕ ਹੀ ਦੇ ਪਾਪੀ ਤੇ ਦ
ਤੇ। ਜਿ ਦੇ ਛਿਨਾ ਗਇ ਸਤੀ ਭਰਤੇ ਨੂੰ ਸਿਰ ਤੇ ਰਖ ਕੇ ਦੁਰ ਚਰਕ
ਰਹੀ ਹੋ। ਤੇ ਦੇ ਚਹੁ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਿਖ ਕੇ ਤੇ ਦੇ ਪੈ ਭੇਗ ਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ

ਸਬਦੁਗੁਰੂਕਾਰਉਮੇਦੇਰਗਬੀਨੁਖਕਰਿਕੈਛਰਾਵਲਵਾਲ ੫
ਸੀ।ਸੋਗੋਓਸਨੁਖੁਅਗੀਹੋਦੀਹੈ।ਜੁਅੰਨੁਖੁਹਵਿਚਪਵੈਤਾਂ
ਓਸਨੁਕੇਈਨਹੀਕਛੁਆਖਦਾ।ਪਰਜੇਸੁਜਾਖਾਹਥਦਿਚਿਦੇ
ਪਕਲੇਕੇਖੁਹਪਉਦਾਹੈ।ਤਾਂਓਸਨੁਖੁਅਗੀਹੋਦੀਹੈ।ਤੇਸੇ
ਜੇਅਣਪਹਿਅਪਾਪੁਕਰਿਦਾਹੈ।ਤਾਂਓਸਨੁਭੰਡੀਨਹੀਹੋ
ਦੀ।ਜੇਪਹਿਅਹੋਇਅਪਾਪੁਕਰਿਦਾਹੈ।ਤਾਂਓਸਨੁਸਾਰੇ
ਜਗਤਦੀਭੰਡੀਹੋਦੀਹੈ।ਤੇਵਾਹਗੁਰੂਦੇਦਰਬਾਰਭੀਮੁਹ
ਨਹੀਦੇਸਕਦਾ।ਗੁਰੂਕੇਸਿਖਗੁਰਮੁਖਗੁਰੂਕਾਸਬਦਿਦਾਅੰ
ਮੁਤਪਿਆਲਾਪੀਕੇਸਰੀਰਦੇਰਜਾਦੁਲੇਅਸਤਨੇਦੇਦੇਨੇ

॥ ਤੇ ਹੋਰ ਜੋ ਜਗਿਆਸੀ ਗੰਗਮ ਹਰਮ ਦਾ ਜੋ ਭਨਾਰੇ ਪਾਸ
 ਜਾ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਹਉਮੈ ਤੇ ਸਿਆਲ ਪਾਸ
 ਰਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਨਾਰੇ ਵਚਨ ਨੂਰਿ ਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰ ਦੇ ਹੈ।
 ਪਰ ਜੇ ਹਜ਼ਾਰ ਭਨਾਰੇ ਗਿਆਸ ਦਾ ਲਖਾਉ ਹੈ ਮਨ ਵਿਚ ਧਾਰ
 ਕੇ ਤੇ ਇਕੋ ਕਾਮਾਵ ਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ ਦਿਨ ਉਸ ਦੀ ਸੁਧ ਬਿਤਵ
 ਧੀ ਜਾ ਦੀ ਹੈ। ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਰਸੁ ਮਾਇਆ ਹੈ
 ॥ ਸੁਦੇ ਹਰੇ ਰਸਾਵਲ ਮਨ ਰਹੇ ਹੈ ਨੀ। ਭੁਵੀਚਰ ਦੇ ਹੈ ਨੀ
 ॥ ਜੋ ਤਨੂਰ ਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਅੰਪਕਾਂ ਵਲੀ ਅੰਪ ਹੈ ਨੀ। ਭਾ
 ਵੇਂ ਚੰਨ ਵਲੀ ਅੰਲ ਕਨੀ ਅੰਬਲੀ ਅਨੀ। ਭਾਵੇ ਪਲਾਸ ਦੀ

ਅੰਬਾਲੀਅਸਿ। ਤੇਸੇਸੁੰਸਾਕਰਿਕੈਨਾਮਜਪਣਾਹੈਭਾਵੇ
 ਕੜਾਹਖਾਜੇ। ਤੇਭਾਵੇਰੁਖੀਪ੍ਰਸਾਦੀਹੋਵੈ। ਠਗੀਦਭੀਅ
 ਖਿਆਹੈ। ਜੋਰੁਖੀਸੁਖੀਖਾਇਕੇਠੈਠਾਪਾਂਟੀਪੀਉ। ਦੇਖਿ
 ਪਰਾਈਚੋਪੜੀਨਾਤਗਸਾਂਏਜੀਤੀ। ਤੇਸੇਗੁਰੂਕੋਸਿਖਸਬ
 ਦੁਗੁਰੂਕੀਮੁਹਤਜਾਲਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਸਾਧਸਿਗਤਨਿਰੰ
 ਕਾਰਦਾਅਸਲੁਜਾਲਦੇਹੈਨਲੋਦੇਹੈਨਿ। ਹੋਰਗਸਨਿਰੰ
 ਸਕਰਜਾਲਦੇਹੈਨਿ। ਸਤਿਸਿਗਤਜਾਇਕੇਵਾਹਗੁਰੂਨੁ
 ਸਥਾਟੇਕਕੈਸਬਦੁਸੁਣਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਪਿਛਲੀਰਾਤੀਭੀਠੀ
 ਕੇਇਸਨਾਨੁਕਰਿਕੈਗੁਰੂਕੀਬਾਣੀਗਾਵਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਧਰਮ

੬

ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਿ ਕੈ ਵੰਡਿ ਖਾਵ ਦੇ ਹੋਇ। ਸਾਹਿਬ ਦਭੀ ਬਚ
ਨੂਹੇ। ਪੁਰਾਸਤਿ ਗੁਰ ਸੇਵਿਆ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ਗੁਗਤਿ। ਹਸਿ
ਦਿਅੰ ਖਿਲੀ ਦਿਅੰ ਖਾਂਦੀ ਦਿਅੰ ਪੈਨੀ ਦਿਅੰ ਫਿਰੇ ਹੋਈ ਮੁਕ
ਤ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਅਵਿਗਤ ਹੋਏ ਸਦੀ ਗਤ ਸਬਦ ਕਰ
ਲਖ ਦੇ ਹੋਇ। ਸਰਬ ਪਟਾਵਿਚ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜਾਂ ਵਕੇਤਾ
ਉਗਤਿ ਕਰ ਦੇ ਹੋਇ। ਆਪਣੇ ਸਗੋਰ ਤੇ ਦਖਤੀ ਸਹਿ
ਦੇ ਹੋਇ। ਤੇ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰ ਕਰ ਦੇ ਹੋਇ। ਜੈਸੇ ਜਲੁ ਆਪ
ਅਵਟਣ ਸਹਿਵਾਹੀ। ਤੇ ਦੁਧ ਨੂਖ ਪਲਨੀ ਦੇਦਾ।
ਗੁਰਮੁਖ ਜਨਮੁ ਸਕਾਰਥਾ ਗੁਰਸਿਖ

ਮਿਲ ਗੁਰਸਰਦੀਆਇਆਆਦਪੁਰਖੁਮਦੇਸਕ १
ਰਿਸਟਲਮੂਰਤਗੁਰਦਰਸਨਪਾਇਆਪ੍ਰਦਖਦਰੀਰ
ਤਕਰਿਸਸਤਕਚਰਕਵਲਗੁਰਤਾਇਆਸਤਿਗੁ
ਰਪੁਰਖਦਇਆਲੋਹੇਇਵਾਹਗੁਰਸਚਮੰਤ੍ਰਸੁਦਾਇ
ਆਸਚੁਰਾਸਰਹੁਰਾਸਕਰਿਪੇਰੀਪੇਜਗੁਪੇਰੀਪਾਇ
ਆਕਾਮਕੋਰਧਾਦਿਰੋਧਹਰਲੋਤਮੋਹਮਹੀਕਾਰਤਜ
ਇਆਜਤੀਸੰਤੋਖਦਇਆਧਰਮੁਨਾਮਦਾਨੁਇਸਨਾਨੁ
ਦਿਤ੍ਰਾਇਆਗੁਰਸਿਖਲੇਗੁਰਸਿਖਸਦਾਇਆ)

ਗੁਰਮਤਿ ॥ ਤਿਨਾਗੁਰੂਕੇਸਿਖੰਦਮਨੁਖੁਜਨਮੁ

ਸਠ ਲੁਭੇ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਿਗਤ ਕਰਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦੁ
 ਮਾਰੇ ਸਾਧ ਸਿਗਤਿ ਦਿ ਚ ਦੁਰਜਾਂ ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬ ਦਿ
 ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕਰ ਗੁਰ ਮੁਖ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ
 ਤੇ ਪਖੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹਿਲ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰ
 ਬਾਰੀ ਪ੍ਰਦਖਣਾ ਕਰ ਕੇ ਚਰਨ ਧੂੜ ਮਸਤਕ ਤੇ ਲਾਵ ਦੇ
 ਹੋ ਨਿ। ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸਬ ਦੁਇ ਅਨ ਲਾਇ ਕੇ ਸੁਣ
 ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤੇ ਸਚੀ ਰਹਾਸ ਸੁਣਨ ਦੇ ਮੁਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ।
 ਧੀਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਜੁਆਸ ਨੂੰ ਸਬਾ ਦਿ ਦੇ ਲਾੜੇ ਲਾਇ ਕੇ ਉਧਾ
 ਰ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸੁ। ਭਨਾਈ ਸਚੀ ਪ੍ਰੀਤ ਦੇ ਖਕੇ ਸਾਗਰ ਗਤ ਭਨ ॥

ਈਪੇਗੀਪਉਦਾਹੈ। ਤੇਕਾਂਅਨੁਤਿਅਗਦੇਹੈਨਿ। ਸੋਆ
ਪਈਧਰਮਕੀਇਸਤੀ। ਬਿਨਹਰਕਿਧਰੇਧਿਅਨਹੀ
ਕਰਦੇ। ਤੇਕਿਸੇਨਾਲਿਕਰੇਧਨਹੀਕਰਦੇ। ਕਰਦੇਹੈਨਿਜੁ
ਕਰੇਧਚੰਡਾਲੁਹੈ। ਇਸਦੇਨਾਲਛੁਹਿਅਨਹੀਚਾਹੀਦ
। ਜੇਕੋਈਹਰਭੀਕਰੇਧਕਰਦੇਹੈ। ਤਾਸਹਿਦੇਹੈਨਿ। ਤੇ
ਅਗਮਿਠਾਬਲਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਹੀਕਾਰਨਹੀਕਰਦੇਕਰਦੇ
ਹੈਨਿ। ਜੁਅਸੀਸਭਾਈਨੀਚਹਾਂ। ਗੁਰੂਕੇਸਿਖਸਭੇ
ਅਸਾਈਦਸੇਖਹੈਨਿ। ਤੇਜਤੁਰਖਦੇਹੈਨਿ। ਥੀਰਜੁਗਿ
ਕੁਨਹੀਦੇਦੇ। ਬਿਰਸੀਇਸਤੀਨੁਮਾਤੁਤੇਬਹਿਨਦੇਸ

ਮਨਜਾ ਲਵੇ ਹੋਨਿ। ਤੇ ਲੜਕੇ ਨੁਪੁਸੇ ਸਰਸਮਾਨ ਕੈ ਪੁਤ੍ਰ ਸਮਾਨ
ਜਾ ਲਵੇ ਹੋਨਿ। ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਬੋਰਾ ਆਵੈ ਬਹੁਤ ਆਵੈ। ਆਪਣੇ
ਪ੍ਰਾਣ ਬਧ ਤੇ ਰਾਜੀ ਗਹਿ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਿ ਕੈਵੇ
ਭੀਖਾਂ ਵ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਤੇ ਅਗਿਆਨੀਆਂ ਤੇ ਦਇਆ ਕਰ
ਤੇ ਹੋਨਿ। ਤੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਤੇ ਦਿੜ ਗਹਿ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਤੇ ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਭੀ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰਿ ਕੈ ਥਾਈ ਪੜ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਤੇ ਪ੍ਰ
ਸਾਦ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਕੇ ਖਾਂ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਤੇ ਬਸਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਕੇ
ਪਹਿਰ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਨੁਮਾਠ ਪਹਿਰ ਵੀ ਚਾਰ ਦੇ ਹੋਨਿ।
ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਿ ਕੈ ਦਸਵੰਧ ਗੁਰੂ ਕਾ ਕਾਇ ਦੇ ਹੋਨਿ।

ਸਬਦਿ ਸੁਰਤੁ ਲਿਵਲੀ ਟੋਰੇ ਇਸਧਾ ਸੀਗਤ ਸਚੁ ਮੇ
 ਲਮਿਲਾਇਆ ॥ ਹੁਕਮੁ ਰਜਾ ਵੀਰਲਾਣਾ ਮਾਪੁ ਗਵਾਇਨਾ
 ਪੁਜਣਾਇਆ ॥ ਗੁਰਉ ਪਦੇ ਸਮਦੇ ਸਕਰਿ ਪ੍ਰਉ ਪਕਰਮ ਚਰ
 ਲੁਭਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਮਾਪਿਅਲਾਮਾ ਪਿਠੀ ਸਹਿਜ ਸਮਾਈ ਅਜ
 ਰੁਜਗਾਇਆ ॥ ਮਿਠੈ ਲਣਨਿ ਵਰਲਾਣਾ ਬਹੁ ਦੇ ਕੇ ਭਲਾਮਾ
 ਨਾਇਆ ॥ ਦਿਕਾ ਨਾਇਕਾ ਮਹਾਧਣਾ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਮਿਦਾ
 ਇਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲੁ ਨਿਜ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥
 ਬਹੁ ਰੇ ਸਾਧ ਸੀਗਤ ਵਿਚ ਬੈਠਿ ਕੇ ਨੇੜ ਭੀ ਤਿਸ ਵਨ ਭੀ ਸਬ
 ਦ ਦੇਵ ਲਿਖ ਦੇ ਰੇ ਨੀ ॥ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਬਦ ਦੇਵੀ ਚਾਰਨ ਵਲਿ ਰੀਖ ਕੇ

ਲਿਵਦੇਵਿਚਮਨੁਲੀਟਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਮਨੁਸਬਦਦ
ਮੇਲੀਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਜਿਉਜਿਉਵਾਹੁਕਾਹੁਕਮੁਹੈਦਹੈ।
ਤਿਵੇਤਿਵੇਮਿਠਮਨਕੇਕਮਾਦਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਵਿਚੋਆਪਘਟਾ
ਦਦੇਹੈਨਿ। ਆਖਦੇਹੈਨਿਜੁਇਹੁਸਭਬਡਿਆਈਆਸ
ਤਿਗੁਰਾਂਦੀਅੰਹੈਨਿ। ਅਸੀਮਹਨੀਚਹਾਂ। ਜੇਇਸਸਗੀਰਛਿ
ਨਭੰਗਥੀਪਰਉਪਕਰਹੈਆਵੈ। ਸੋਈਅਸਤੁਲਾਭ
ਹੈ। ਵਾਹਗੁਰੂਦਾਸਬਦਅੰਮ੍ਰਿਤਕਾਪਿਆਲਾਹੈ। ਸਭਜੇ
ਗਵੈਰਗਇਸੇਵਿਚਹੈ। ਇਸਪਿਆਲੇਨੁਪੀਕੇਤੇਕਾਮਕਰੇ
ਧਨੁਜਰਦੇਹੈਨਿ। ਕਿਸੇਨੁਟਿਕਸਹੀਬੋਲਦੇ। ਸਭਸੇਨੁਲਿਮਿ

ਠਾਥੇਲਦੇਹੈਨਿ। ਤਿਨਿਦਰਦਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਧਰਮਦੀਕਮਾਈ १੦
ਦਿਚੇਦੰਗਖਾਂਵਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਇੰਦੀਅਨੁਸੰਕੋਚਕੋਤੇਵਸਨਾਨੁ
ਰੋਕਕੇਗੁਰੂਕਾਸਬਦੁਸੁਦਿਦੇਪੜਿਦੇਹੈਨਿ। ਕਿਸੇਨਾਲਦੁਖਿ
ਧਨਹੀਕਰਦੇ। ਸਭਨਾਨੁਗੁਰੂਮੁਰਤਜਾਣਦੇਹੈਨਿ। ਤੇ
ਜਿਨਾਦਿਚਗੁਰਮਤਦੇਖਦੇਹੈਨਿ। ਨਿਦੀਵਸੇਖਕਹਿਕੇ
ਸੇਵਾਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਗੁਰਾਂਦਾਸਬਦੁਗੁਰੂਪਜਾਣਦੇਹੈ
ਨਿ। ਜੇਮਨਦੀਕਾਮਨਾਹੈਸੇਸਬਦਤੇਪ੍ਰਤੀਤਕਹਿਕੇਸਿਗ
ਦੇਹੈਨਿ। ਏਹਤਾਗੁਰੂਕੀਸਿਖੀਦੀਗੁਰਸਹੈ। ਪਰਹੋਭੀ
ਜੇਹਰੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਂਕੇਕਰਮਹੈਨਿ। ਸੋਭੀਮੇਤੁਸਨੁਆਖਦੇ।

ਹਾਂ॥ ~~ਗੁਰਮਤਿ~~ ਗੁਰਮਤਿ ਖੀਰਾ ਕਰੈ ਪੰਡੇ ਧਾਰ
 ਗਲੀਅਤਿ ਭੀੜੀ॥ ਓਥੇ ਰਿਕੇ ਨਹੁ ਲਾਣਾ ਚਲਾ ਸਕੇ ਏਧ
 ਰ ਕੀੜੀ॥ ਵਾਲਹੁ ਨਿਕੀਆ ਖੀਅੈ ਤੇਲ ਤਿਲੇ ਕੇ ਲੂਪੀੜੀ॥
 ਗੁਰਮੁਖ ਦੇ ਸੀਪ ਮਸਹੈ ਸੁਖੀ ਮਨੀ ਮਨ ਉਚੈ ਜਵੀੜੀ॥ ਜਿਲ
 ਅਲੂਣੀ ਚਰਣੀ ਮਾਣ ਕਮੋਤੀ ਚੋਗ ਨਿਵੀੜੀ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਮਾ
 ਰਗ ਚਲਣਾ ਮਾਸ ਨਿਰਾਸੀ ਝੀੜੁ ਝੀੜੀ॥ ਸਹਜਿ ਸਰੋਵਰ
 ਸਚ ਖੰਡੁ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਚੁਤ ਖਤ ਹਕੀੜੀ॥ ਚੜ੍ਹਿ ਇਕੀਹ
 ਪਤ ਪਵੜੀ॥ ਅਨੰਤ ਕਾਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਸਹੀੜੀ॥ ਗੁੰਗੇ ਦੀ
 ਮਿਠਿ ਮਾਈ ਮੈ ਅਕਥ ਕਥਾ ਵਿਸਮਾਦ ਵਚੀੜੀ॥ ਗੁਰਮੁਖ

੧

ਫਲਸੁਖਸਹਜਮਲੀਜੀ॥

ਗੁਰੂ ੧੭

ਸਿਖੀਬਹੁਤਸੁਖਮਹੇਜੈਸੇਖੰਡਕੀਧਰਤੀਪਰਲੀਘਣਹੈ
॥ ਤੇਸੇਕਾਮਕੋਰਧਦਾਤਿਅਗਣਾਬਹੁਤਿਅਜਨਮਦਾਇ
ਅਸਨਪਾਇਆਹੈ॥ ਸੰਤਾਦੀਕਿਰਪਕਰਿਕੈਤਿਅਗੇਜਾਂਦੇਹੈ
ਨਿ॥ ਜਾਤਾਮਾਪਣੇਵਿਚਅਭਮਨਹੋਵੈ॥ ਤਾਂਗੁਰਸਿਖੀਦੇਮਾ
ਰਗਨਹੀਟੁਰਸਕਦਾ॥ ਜਿਵੈਕੋਲੂਵਿਚੇਤੇਲਪੀੜਕਫੀਦ
ਹੈ॥ ਤੇਵੈਸਗੀਰਵਿਚੇਰਸਪੀੜਕਫਦੇਹੈਨਿ॥ ਜੈਸੇਹੋਸਦੇ
ਚੰਜਖਈਹੁਈਹੈ॥ ਤੇਦੁਧਵਿਚਪਾਂਟੀਪਾਇਕੇਥਸਦੇਅਗੇ
ਰਖਦੇਹੈਨਿ॥ ਤੇਭੁਵਿਚਚੰਜਪਾਵਦਾਹੈ॥ ਤੇਦੁਕਈਅੰਟੁ

ਦੀਆਂ ਖਾਲੀ ਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਪਾਣੀ ਛਿਰੇ ਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਸੇਹੂ ਕੇ ਸਿ
ਖਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਜੇ ਸਤਿ ਤੇ ਮਾਸਤ ਦਾ ਦੀਰਘ ਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਤਦੇ
ਹਨੁ ਮਨਿ ਤਜਾਂਦ ਕੇ ਇਸ ਦਰਸੁ ਛਿਰੇ ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤੇ ਪਰਮ
ਤਮ ਗਿਆਨ ਕਰ ਸਹੁ ਪਨੁ ਸਤਿ ਜਾਂਦ ਕੇ ਦਿੜਕ ਰਹੇ ਹੋ ਨਿ॥
ਤੇ ਨਿਹਕਾ ਮੋਹ ਕੇ ਤੇ ਮਾਪਣਾ ਮਨੁ ਵਡਿਆਈ ਛਿਰੇ ਸਬਦੁ
ਪੜ੍ਹ ਦੇ ਹੋ ਨਿ॥ ਏਹ ਮਝੂਲੀ ਸਿਲਚਟ ਦੇ ਹੋ ਨਿ॥ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ
ਨਾਨੁ ਦੇ ਗਾਏ ਹੋ ਮੇਤੀ ਸਬਦੁ ਪੀਸਮੁ ਦਾ ਵਿਚੋ ਚੁਗਾ ਦੇ ਹੋ ਨਿ॥ ਤੇ
ਜਗਤ ਨੁ ਮਨਿ ਤਜਾਂਦ ਕੇ ਸਭ ਮਾਸ ਛਿਰੇ ਕੇ ਇਕ ਦਾ ਹਨੁ ਹੁੰਦੀ
ਆਸਾ ਰਖ ਦੇ ਹੋ ਨਿ॥ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਚੁ ਖੰਡ ਜਾਂਦ ਕੇ ਤੇ ਸਬਦੁ

ਨੂਨਿਰੰਕਾਰਦਾਰੂਪਜਾਂਦਕੇਗੁਰੂਕੇਤਖਤਵਿਚੈਨੇਮਾਲਾਸ ੧੨

ਦਾਜਾਦੇਹੈਨਿ। ਵੀਹਿਵਿਸਵੇਜਗੁਤਹੈਤੇਇਕੀਹਵੀਪਤਈ

ਪਉੜੀਸਬਦਨੂਸਮਝਕੇਦਾਹਗੁਰੂਕੇਤਜਨਨੂਰਿਦੇਵਿਚਧ

ਰਕੈਅਕਾਲਪੁਰਖਨਾਲਿਇਕਰੂਪਹੈਦੇਹੈਨਿ। ਜਿਵੇਹੀਗਾ

ਮਿਠਿਅਈਖਾਦਾਹੈਤੇਮੁਹੰਨਾਹੀਕਹਿਸਕਦਾ। ਤੈਸੇਜੇਤ

ਬਿਤਓਨਨੂੰਪ੍ਰਪਤਹੈਹੈਸੁਕਹਿਨਾਹੀਸਕਦੇ। ਪਰਗਿ

ਅਨਕਰਿਕੈਤ੍ਰਿਪਤਹੈਹੈਦੇਹੈਨਿ। ਪਉੜੀ ਵਿਵਿਸਾਯਾ

ਗੁਰਮੁਖਸੁਖਫਲੁਪਿਰਮਾਸਚਰਣੇਦਕਗੁਰਚਰਣ

ਕਵਲੁਮਕਰਿਦਿਪਿਆਲੇ। ਕਉਲਾਣੀਸੁਰਜਮੁਖੀਲਖ

ਕਵਲੀਖਿਜ਼ਦੇਹਲੀਆਲੋ। ਚੰਦਮੁਖੀਹੋਇਕਮਦੀਚ
ਰਨਕਮਲਸੀਤਲਾਮਮੀਆਲੋ। ਚਰਨਕਵਲਦੀਵਾਸਨ
ਲਖਸੁਰਜੋਹਵਨਿਭੋਗਕਲੋ। ਲਖਤਹੇਸੁਰਜਚੜੇਜਿਉ
ਛਪਜਨਨਾਆਪਸਮਾਲੋ। ਚਰਨਕਵਲਦਲਜੋਤਦਿਚ
ਲਖਸੁਰਜਲੁਕਜਨਰਵਾਲੋ। ਗੁਰਮੁਖਲੈਗੁਰਸਿਖਸੁ
ਖਾਲੋ। **ਗੁਰਮੁਖਪ੍ਰੇਮਦਰਸੁਗੁਰਦੇ**
ਚਰਨਦਾਇਅਨੁਕਰਦਾਹੈ। ਤੇਸਿਖਾਂਦੇਚਰਨਏਕੇਚਰਣ
ਦਕਪੀਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਸਬਦਦਾਇਅਨੁਕਰਿਕੈਗਿਆਨ
ਰਸੁਪੀਦੇਹੈਨਿ। ਮਨੁਆਪਣਭਵਰਦੀਨਿਆਈਗੁਰਾਂ

ਦਸ ਕਦੁ ਸੰਪਦ ਵਿਚਰਿ ਪਦੇ ਹੋਨਿ ॥ ਜਿਉ ਕਰਿ ਸੁਰਜ ਚਰਿ ੧੩
ਆਕ ਵਲ ਖਿੜਦੇ ਹੋਨਿ ॥ ਤੇ ਕਵੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆਂ ਹੋਨਿ
ਤੇ ਸੇਹੁ ਮੁਖ ਦੇਹਿ ਦੇ ਸਬਦ ਨੂਹਿ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੇ ਹੋਨਿ ॥ ਤੇ
ਅਨੁਖ ਦੇਹਿ ਦੇ ਮੁਰਤੀ ਜਾਂਦੇ ਹੋਨਿ ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਵਹੁ ਗੁਣ ਕਾ ਸਬ
ਦੁਹਿ ਦੇ ਵਸਾਂਦੇ ਹੋਨਿ ॥ ਭਾਵੇ ਤਾ ਮਸੀ ਬਿਤਾਵ ਲੇ ਪਾਪੀਕ ॥
ਲਿਅੰ ਭਉਹ ਦੀਨੀ ਅੰਧੀ ਹੋਵਨਿ ॥ ਸੋਭੀ ਗਿਅਨ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾ
ਸ ਕਰ ਸਭ ਮਨੁ ਹਮ ਗਿਅਨ ਕਾ ਮਿਟਵਣ ਜੇਗ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ
ਨਿ ॥ ਜਿਉ ਕਰਿ ਸੁਰਜ ਚਰਿ ਮਤ ਹੋਛੀ ਪ੍ਰਜਾਂਦੇ ਹੋਨਿ ॥ ਤੇ
ਵੇ ਸਬਦੁ ਨੂਹਿ ਕਿ ਹੋਗ ਮਨੁ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਜਾਂ ਛਪ

ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਤਿਹੋਰ ਜਗਤ ਦੇ ਜੇਹ ਨੇਕ ਗਾਂ ਤੇ ਬਰਤ ਦੇ
ਗਿਆਨ ਹੋਇ ਬਿਭਿਛ ਪਜ ਦੇ ਹੋਈ। ਜਦ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿਖੀ
ਰਿਵੇਦਿ ਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੀ ਹੋ। ॥ ਚਰ ਦਰ
ਨਾਇਕ ਦਰਨ ਕਰ ਦਰਨ ਅਵਰਨ ਤੀ ਮੋਤੁ ਗੁਲਾ ਲੋ। ਅਸਟ
ਧਾਤਿ ਇਕ ਧਾਤ ਕਰ ਦੇ ਦਕਤ ਬਨ ਭੇਦ ਦਿ ਚਾਲੇ। ਚੰਦਨ ਵ
ਸਦਣਾ ਸਪਤਮ ਫਲ ਸਫਲ ਦਿ ਚ ਦਾਂ ਸ ਬਹਾਲੇ। ਲੋਹਾ ਸੁ
ਇਨ੍ਹੇ ਹੋਇ ਕੈ ਸੁਇਨ੍ਹੇ ਹੋਇ ਸੁਗੰਧ ਦਿਖਾਲੇ। ਸੁਇਨ੍ਹੇ ਅੰਦਰ
ਗਰਸ ਚਰਨ ਮਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਤ ਵਾਲੇ। ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਸੁਇਨ੍ਹੇ
ਅਹੁ ਜਗਮਗ ਜੇਤ ਹੀ ਪਰ ਵਾਲੇ। ਦਿਬ ਦੇਹ ਦਿਬ ਦਿਸ

98

सहित

ਰਕਿਕੇਸਾਪਤੁਖਾਲਸਗੁਰਮੁਖਜਾਣਦੇਹੈਨਿ। ਜੀਵੇ

ਸਟਧੰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁਤਲੀਆਂ ਜੋ ਤੁੰ ਦੀਆਂ ਹੋ ਨਿ। ਪਰਸ
ਦੇ ਪਰਸਣ ਕਰਸਤੇ ਸੁਵਰਨ ਹੋ ਦੀਆਂ ਹੋ ਨਿ। ਕਿਹਾ ਹੋ
ਨਾ ਪੁਤਲੀਆਂ ਦੀ ਨਿਮਾਂ ਦੀ ਕਰ ਦੀਆਂ ਹੋ ਨਿ। ਪਰਸੁਲੁ
ਜੋ ਇਨ੍ਹੇ ਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੋ। ਤੈਸੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਥਾ ਦ ਪਰਸੁਰੇ।।
ਜੋ ਸਿਖਰ ਯੁਵਨ ਤੇ ਚਹਾ ਮਾਸੁ ਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚੇ ਸਥਾਨੁ ਵੀ ਚਰ
ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਸੇ ਦੇ ਗਮਭਾ ਮਨੁ ਕਟਿ ਕੇ ਮਾਤਾ ਮਾਗਿ ਮਨੁ ਪ੍ਰਾਪ
ਤ ਹੋ ਕੇ ਸਗੀਰ ਦੇ ਹੁੰਦਿ ਮਾਂ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਮਗਿ ਮਾਂ ਨੀ ਮਾਂ ਦੀ ਨਿ
ਮਾਂ ਦੀ ਖਨ ਪ੍ਰਨਾ ਮਾਂ ਦ ਕ ਕਿਹਾ ਮਾਂ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਪ੍ਰਸਗੀਰ
ਨੂੰ ਛਡ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਚ ਸਾਇਜਾਂ ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤਾ ਸਿਖਾ ਪ੍ਰ

ਸਨਕੀਤੀ ਚਾਹਦਨਕਦਨਹੈਨਾ ਤੇ ਚਾਹਾਸੁਕਦਨਹੈ ੧੫

ਨਾਤਾਭਾਈ ਮਨੀਜਿਘਜੀ ਬਚਨੁਕੀਤਾ ਖੜੀਬ੍ਰਹਮਨਸੁਦ

ਦੇਸਚਾਹਦਨਹੈਨਾ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀਤੇਗਹਜਤੀਤੇਬਾਣਪ੍ਰ

ਸਤੀਤੇਸੀਨਿਆਸੀ ਚਾਹਾਸੁਮਹੈਨਾ ਗਇਹੁਅਸਟਧਾਂਤ

ਹੈਨਾ ਤੇਗੁਰੂਕਾਸਬਦੁਪਰਸਹੈ ਜੈਜੇਚੰਦਨਅਫਲਜਫ

ਲਬਨਾਸਪਤੀਵਿਚਬਾਸਪ੍ਰਪਤਿਕਰਦੇਦਾਹੈ ਤੇਪਰਸੁ

ਲਹੈਨੁਸੁਦਿਨਕਰਦਾਹੈ ਪਰਹੁਸੁਦਿਨਤਾਹੈਰਜਲੇਹੈਨੁਸੁ

ਇਨਾਹੈਕਰਦਾਅਮਰਗੁਰੂਕਾਸਬਦੁਗੁਰਮਤਿਗੁਪੀਦਸ

ਨਾਸਿਖਨੂੰਦੇਕੇਹੈਪ੍ਰਪਤੀਸਾਬਰਜੀਆਕਾਸਤੁਸਦਾਕਲਿ

ਮਾਂ ਦੁਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਗੁਰਦਾ ਚਰਨਾ ਮੁਤਜੇ ਪੀਵਦੇ ਤੇ ਨਾ
ਤੀਰੇ ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਆਈ ਨਿਮਾਈ ਸਭੇ ਮੇਲ ਕਰਦੇ ਤੇ ਨਾ ਜੇ
ਸੇ ਜਿ ਪੀਸ੍ਰੀ ਬੁੰਦ ਪੀਕੇ ਅਮੇਲ ਕਮੇਤੀ ਨਾ ਦੀ ਤੇ। ਤੇ ਸੇ ਗੁ
ਰੂਕੇ ਸਿਖ ਸਭ ਦੁਮ ਨਿਵਿਚ ਧਾਰ ਕੇ ਨਾ ਮਤੇ ਗਿਆ ਨਾ ਅਮੇਲ
ਕਮੇਤੀ ਕਿੰਦੇ ਮੁਹ ਨਿਕਲਦੇ ਤੇ ਨਾ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਭ ਦੁਸਮਾਨ
ਦੁਕਰਿ ਦਿਬਾਇ ਸਟੇਰੇ ਦੀ ਹੈ।। ਸ੍ਰਬ ਬਿਰਾਮਾ ਤਮ ਰਾਮ ਜ॥
ਦੁਕੇ ਸਭ ਦੁਸਮਾਨ ਧਰਦੇ ਤੇ ਨਾ॥ ॥

ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਾ ਜਾਪ ਜਗਾ ਸਭ ਦੁਸਮਾਨ ਹਰ ਦਿਵ
ਲਾਈ।। ਧਿਆਨੀ ਚੰਦ ਚਕੋਰ ਗਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਿਸਦ ਜਿਸਦ

ਦੁਸਰਾ ਸਾਹਿਬਾਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੁਸਰਾ ਸਾਹਿਬਾਨ ੧੬

ਪਾਇਲਾ ਪਾਈ। ਚਰਨ ਕਰਨ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਸੁਖੀ ਪਦੇ

ਵਿਨੁ ਉਰਸਾ ਮਾਈ। ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਵਿਚ ਮੀਨ ਦੇ ਵਿਨੁ ਨੁਹੰਦੇ ॥

ਲਾਖੋ ਜੰਤੁ ਭਾਈ। ਅਧਿਕ ਪੀਅਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਲਾਖ

ਜਰਨ ਭਲਾ ਮਲ ਕਲਪਾਈ। ਵੀਹ ਵਿਕੀਰ ਉਧਿਧਿਧਿ

ਗਮਿਖ ਗੁਨਾ ਪਿਸੁਖ ਛਲਾ ਪਾਈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਵਡੀ ਵਡੀ ॥

ਦੀ। ~~ਇਹ ਸਭ ਦੁਪਾਠਿ ਬੈਠ ਕੇ ਭੀ ਪੜੀਦੇ~~ ॥

ਭੀ। ਪਰ ਜੇ ਸਾਧ ਸਿੰਘ ਦਿਚ ਜਾਇ ਕੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣੀ

ਦਾ ਭੀ। ਤੁੰਡੇ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਪੀਅਨ ਪੀਦਾ ਭੀ। ਭੇਗ ਮੰਦੁ ਸੁਖ

ਅਨਦਸਬਦੁਖੁਲਜਾਂਹੀਹੈ। ਜੇਸੇਦੀਹੁਖਿਸਨੁਕਰੀ
ਕੇਚਕੇਰਦੇਖਦਹੀ। ਤੇਅੰਮਿਰਕਿਨਦਾਪੀ। ਦਦਹੀ। ਤਾਂਅ
ਗਨਤੀ। ਹਸਿਨੁਸੁਖਦਾਹੀ। ਹੀਹੀ। ਤੇਜੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਜਬਸਬ
ਦਦਾਧਿਅਨੁਕਰਕੇਸਮਝਦੇਹੈਨਾ। ਤਬਮਾਇਆਦੀਕਿਹ
ਰਤਤੀ। ਓਨਪੁਰੁਸਮਾਠਬਕਨਿਕੇਜੁਖਦੇਦੀਹੀ। ਜੇਸੇਮੇਰ
ਮੇਪਕੀਆਂਸੁਨਾਨੁਸੁਣਿਕੈਪ੍ਰਸੰਨਹੋਕੇਪਾਇਲਪਾਂਦਦਹੀ
। ਤੇਸੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਕਥਾਕੀਗਤਨੁਸੁਣਿਕੇਓਨਦਾਮਨਪ
ਇਆਪਾਇਲਾਂਪਾਦਦਹੀ। ਜਿਵੇਂਭਵਨਕਦਲਦੀਆਂਤ
ਨੀਆਂਦਿਹਥੈਠਕੇਵਸਨਾਏਦਾਹੀ। ਤਾਂਹਸਨੁਥਾਂਸਦਾਬ

ਨੁਬੁਝਸਾਦੇ: ਤੇ ਜੇ ਸਿਸ ਬੁਝਦੇ ਹੀ ਹਨ ਦਿਚਮਸੁ ॥
ਦੇਵਦੇਵੇ ਨਿ। ਤੇ ਨੇ ਤੇ ਕਹਾਸ ਬੁਝਦੇ ਸਮੁਤੇ ਹੁਖਦੇ ਹੋ ਨਿ।
ਤਾ ਬੁਝ ਰਿਦੀ ਬਲ ਨਿਨੂ ਚਿਤਨ ਹੀ ਰਹਿ ਦੀ ਜੇ ਸੇ ਸਮੁਦ੍ਰ
ਵਿਚ ਮਛੀ ਦੀ ਚਾਲਨ ਹੀ ਲਖੀ ਜਾਈ। ਤੇ ਸੇ ਮਠੇ ਪਹਿਰ
ਨਾਲ ਮਨੁਸ ਬੁਝਦੇ ਵੀ ਚਾਹ ਵਿਚ ਰਹਿ ਦਾਏ। ਗੁਰਸਿਖ ਦੀ
ਚਾਲ ਕੋਈ ਲਖਨ ਹੀ ਸਕਦਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਨੁ ਪੀਏ ਤੇ
ਨਿ। ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਈ ਈਹੁ ਪੀਏ ਰਨਿ ਅਵਿਚਾਰ
ਦਦਾ ਸਨ ਕਰਿ ਕੋਈ ਚਾਹਤੀ ਕਰਦੇ ਤੇ ਨਿ। ਸੇ ਵੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਤੇ। ਤੇ ਕਾਂ ਅਕੋਰ ਪੁਨੁ ਅਗਰੁ ਜਾਵੇ ਹੋ ਨਿ। ਪੁਨੁ ਮਾਪਦੀ

ਚੁਲਕਿਸੇਨੁਲਖਾਵਦੇਨਹੀ॥ਆਪਨੀਚਹੀਕਹਾਵਦੇ
ਭੇਨੀ॥ਵੀਹਦਿਸਦੇਭੇਗੁਣਹੇਨਿਤੇਇਕੀਹਤੁਗੀਆਪਦੁਭੇ
॥ਪਰਸਿਖਤੁਗੀਆਬੀਭੀਅਤੀਤਹਕੇਦਰਤਦੇਹੇਨੀ॥ਵ
ਹਗੁਰੂਦਾਜਾਪੁਮਨਕਰਿਕੇਜਪਲਏਹਤੁਗੀਆਵਗੀਵ
ਡਿਆਈਹੇ॥ ~~ਕਹੁਆਂਡਾਧਿਆਨਧ~~ ਕਹੁਆਂਡਾਧਿਆਨਧ
ਰਕਰਪਰਪਕਨਦੀਵਿਚਆਣੇ॥ਕੁੰਜਗਿਦੇਸਿਮਰਣ
ਕਰਿਲੈਬਚਾਉਰਦੀਅਸਮਾਣੇ॥ਬਤਕਬਚਾਤੁਰਤੁ
ਤਹੇਜਲਥਲਦਰਤੇਸਹਜਦਿਗਾਣੇ॥ਕੋਇਲਪਾਲੇਕਾਂਦ
ਈਮਿਲਦਾਜਾਇਕੁਟੰਬਸਿਧਾਣੇ॥ਹਿਸਦੈਸਦੈਸਿਆ

ਨਸਗਮਾਣਕੋਤੀਚੋਗਚੁਗਾਣੇ॥ਗਿਅਨੁਧਿਅਨੁਸਿਮਰਦਸ ੧੮

ਦਾਸਤਿਗੁਰਸਿਖਰਖੇਨਿਰਥਾਣੇ॥ਭੂਤਭਵਿਖਹੁਦਰਤਾ॥ਨਤਿਭਵ
ਣੋਸੇਈਮਾਣਨਿਮਾਣੇ॥ਜਾਤੀਸੁੰਦਰਲੋਕੁਨਜਾਂਣੇ॥

ਤੇਰਜੁਗੁਰੁਹੈਨਿ॥ਪ੍ਰਥਮੇਹੀਸਿਖਦੇਕੋਸਿਖਨੁਪਰਬਣੁਛ
ਰਾਵਿਕੇਦੋਰਾਗੁਦਸਦੇਹੈਨਿ॥ਤੇਸਤਿਗੁਰੁਕਹਿਆਹੈ॥ਜੁਤਸੀ
ਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕਰਦੇਹੈ॥ਤੇਦੁਇਵੇਲੇਕਥਾਕੀਰਤਨਜੁਇ
ਆਕੋਰੇ॥ਤੁਸਾਰੇਹਿਦੇਵਸੇਖਸਚਿਜੇਉਦਾਸੀਹੈਇਆਵੇਗੀ॥
ਜੈਸੇਕਛੂਨਦੀਵਿਚਹੈਦਾਹੈ॥ਤੇਬਚੇਰੇਤੀਵਿਚਰਖਦਾਹੈ॥ਆ
ਪਣੀਦ੍ਰਿਸਟਿਕਰਪਰਪਕਕਠਿਕੇਨਦੀਵਿਚਲਿਆਵਦਾਹੈ॥

ਤੇ ਕੂਜ ਬਚਿ ਅਸੂ ਸਿਮਰ ਦੀ ਹਰਿ ਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਬਚੇ ਕੂਜ ਨੂ ਸਿਮ
ਰ ਦੇ ਹੈ ਨੀ। ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਬਚਿ ਅਸੂ ਅਕਾਸ ਨੂ ਉਤਰੀ ਹੈ। ਬਤ ਕਿ ਦੇ
ਬਚੇ ਅੰਤ ਕੁ ਕਰੀ ਦੇ ਅੰਤਿ ਅੰਦਿ ਚਰ ਲਾਇ ਰਖ ਦੇ ਹੈ ਨੀ। ਜੇ ਬ
ਚੇ ਟੁਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਦੇ ਹੈ ਨੀ। ਤਾਂ ਬਚ ਪਾਸ ਅਇ ਕੇ ਬਲ ਦੀ ਹੈ।
ਤੇ ਬਚੇ ਬਤ ਕ ਦੇ ਲਾਲ ਗੁਰ ਦੇ ਹੈ ਨੀ। ਤੇ ਨਿੰਦੇ ਲਾਲ ਕੁ ਕਰੀ
ਦੇ ਬਚੇ ਭੀ ਲਗ ਜਾਂ ਦੇ ਹੈ ਨੀ। ਤੇ ਮੁਰਗੀ ਤੀ ਪਿਛੇ ਲਗੀ ਜਾਂ ਦੀ
ਤੀ। ਪਰ ਜਿ ਬੇਤ ਲਾਉ ਕੇ ਨ ਦੀ ਉ ਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਤਿ ਕਿ ਵਿਚ ਜ
ਲ ਦੇ ਤਰ ਦੀ ਹੈ। ਬਚੇ ਬਤ ਕਿ ਦੇ ਭੀ ਵਿਚ ਰਿਖ ਪਉ ਦੇ ਹੈ
ਨੀ। ਤੇ ਮੁਰਗੀ ਦੇ ਬਚੇ ਤੇ ਮੁਰਗੀ ਟੁਰਾ ਅਇ ਕੇ ਕਲ ਜਨੂ ਟੁਲ

ਨਕਲਗਦੀਹੈ। ਤੇਸੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਪਿਛਤਿਆਂਜਾਨਾਮਾਦੁਓ ੧੯
ਨਨੁਸਬਦਦਾਮਭਿਆਸੁਦਾਹੈ। ਤੇਸੇਵਕਦੇਤੇਪੀਠਾਂਦੇਮੁਹੀਦਾਂਦੇ
ਘਰਜਨਮੁਲੇਦੇਹੈਨਿ। ਪਰੁਜਿਸਦੇਲੇਗੁਰਮੁਖਨੁਮਿਲਕੇ
ਜਬਦੁਸੁਟਿਦੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਥੰਹਤੀਚਰਨਾਮਤਲੇਕੇਸਿ
ਖੋਰਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਸਬਦਨੁਸੁਟਿਕੇਅਵਿਦਿਆਈ
ਨਦੀਨੁਤਰਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਵਿਖਈਫੇਰਵਿਖਿਅੰਦਿਚ
ਹਰਿਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਕੋਇਲਾਮਾਂਪੁਟੇਮਾਂਭੇਕਾਂਵਲੀਦੇਅ
ਲਣੇਵਿਚਪਾਇਜਾਂਦੀਹੈ। ਪਰੁਜੇਬਚੇਉਡਣਵਾ
ਲੋਰਦੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਪਾਸਮਾਣਬੋਲਦੀਹੈ। ਤਾਂਕੋ

ਇਲਦੀਬੋਲੀਪਛਾਣਕਰਿਓਸਦੇਬਚੇਕੋਇਲ
ਨੂਜਾਇਮਿਲਦੇਹੈਨਿ। ਤੈਸੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਸਬ
ਦੁਸੁਟਿਕੇਸਿਖਾਂਨੂਜਾਇਮਿਲਦੇਹੈਨਿ। ਤੈਹੰਸਾਦੇਬ
ਚੇਬਗੁਲਿਅਨਾਬਭਿਓਕੇਹੋਫਨਸਰਤੇਜਾਂਦੇਹੈਨਿ।
ਤੇਓਥੇਭੁਨਾਦੀਚਗਨਹੀਹੁਦੀ। ਤਾਏਗਮਨਸੋਰਵਰ
ਤੇਮੋਤੀਆਇਚੁਗਦੇਹੈਨਿ। ਤੈਸੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਦਿਖ
ਈਆਂਦੀਸੰਗਤਿਤਿਅਗਕੇਫੇਰਸਬਦੁਗੁਰੂਸੁਟਿਕੇ
ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਦੇਹੈਨਿ। ਤੈਸੇਸਤਿਗੁਰੂਸੇਸਾਧਸੰਗਤਬਣਾ
ਇਦਿਤੀਹੈਨਿਤਸਿਖਗਿਆਨਧਿਆਨਸਿਮਰਣਕਰ

ਦੇ ਹੋ ਨਿ॥ ਵਿਚੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਚਨ੍ਦ੍ਰ ਚੰਦਾ ਸੀ ਹੋ ਅੰਦਰੀ ਹੋ ੨੦
 ॥ ਜੇ ਸੇਫੁ ਲਤਰ ਵਰਥੀ ਗਸਪੀ ਕੋ ਪਠਾ ਪਕਹੋ ਇਕੋ ਨਿਅੰ ॥
 ਗਹੋ ਇਜਾਂਦਾ ਹੋ॥ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣਿ ਕੋ ਸਿਖੁ ਉਦ ॥
 ਸਹਦੇ ਹੋ॥ ਭੂਤ ਭਵਿਖਤ ਵਰਤਾ ਮਨ ਤਿਹਾਂ ਕਾ ਲਾਜਿਖ ॥
 ਨੂਜੇ ਝੀਰੁ ਦੀ ਹੋ॥ ਤੇ ਆਪਨੁ ਜਣਾਂ ਵਦੇ ਨਹੀ ਨਿਅੰ ਦੇ ਹੋ ॥
 ਰਤੁ ਦੇ ਹੋ ਨਿ॥ ਓਹੁ ਜਾਤੀ ਸੁੰਦਰ ਹੋ ਨਿ॥ ਪਿਛਾ ਲਿਅੰ ਜਨ ॥
 ਮਾਂਦੀ ਸੋਝੀ ਰਖਦੇ ਹੋ ਨਿ॥ ਪਰੁ ਲਖਾਂ ਵਦੇ ਨਹੀ॥ ਪਿਤ੍ਰੀ ॥
 ਦਸਵੀਂ ॥ ਚੰਦਨ ਵਾਸਵਣਾ ਸਪਤ ਬਾਂਵਨ ਚੰਦਨ ਚੰਦੀ ॥
 ਨਹੇ ਦੀ॥ ਫੁਲ ਬਿਨ ਚੰਦਨ ਬਾਂਵਨਾਂ ਮਾਦਾ ਮਨਾ ਦਥਿਅੰ

ਤੁਸਦੋਈ॥ ਚੰਦਨ ਬੰਦਨ ਚੰਦਨ ਹੁ ਚੰਦਨ ਵਾਂਸਨ ਚੰਦਨ
 ਕੋਈ॥ ਅਸਟਧਾਤ ਇਕਧਾਤ ਹੋਇ ਪਰਸਪਰ ਸੇਕੰਚ
 ਨਜੋਈ॥ ਕੰਚਨ ਹੋਇ ਨ ਕੰਚਨ ਹੁ ਵਰਤ ਰੇ ਵਰਤੇ ਸਭ
 ਲੋਈ॥ ਨਦੀ ਅੰਨ ਲੇਗੀ ਗਸੀਗਾ ਸਾਗਰ ਸੀਗਾ ਮਖਾਗਸੀ
 ਈ॥ ਬਗੁਲਾ ਹੀ ਸੁਨ ਹੋਵਈ ਮਨ ਸੋਰ ਵਰਜਾਇ ਖਲੋ
 ਈ॥ ਵੀਹਾ ਦੇਵਰਤ ਰੇ ਓਈ॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਗਾ ਅੰਮੇ ਸੇਜੁ
 ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਨੀ॥ ਜਿਨਾ ਦੇ ਵਿਚਏ ਹਲ ਖਣ ਹੋਨੀ॥
 ਇਕੁ ਇਕੁ ਭੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਂ ਵਿਚ ਹੋਦਾ ਹੋ॥ ਸੋ ਸਹ ਦੇ ਸਨੁ
 ਸਿਖੀ ਦਨੁ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨੀ॥ ਸਭ ਸਦਾ ਉਧਾਰੁ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨੀ॥

ਜੈਸੇਜਿਸਖਨਮੇਥਾਂਵਨਚੰਦਨਹੋਦਾਹੈ॥ਜੋਸਭੇਰੁਖ ੨੧

ਸਫਲਅਫਲਚੰਦਨਹੋਦੇਹੈਨਿ॥ਪਰਮਾਪਚੰਦਨਨਿ

ਫੁਲਹੈ॥ਤੇਸਾਧਸੰਗਤਦੇਪਗਸਾਦਤੇਪਾਪੀਪੁੰਨੀਸਭ

ਸਬਦਬਾਣੀਸੁਣਿਕੈਗਿਆਨਨੂਪਾਪਤਹੋਦੇਹੈਨਿ॥ਸਭ

ਨਾਦਓਧਾਰੁਹੋਦਾਹੈ॥ਚੰਦਨਬਾਵਨਥੀਜੇਹੜਾਚੰਦਨਹੋ

ਦਾਹੈ॥ਜੋਓਹੋਰਗਥੀਖਾਂਨੂਚੰਦਨਹੀਕਰਦਾ॥ਤੇਸਾਧ

ਸੰਗਤਥੀਜੋਗਿਆਨਨੂਪਾਪਤਹੋਦੇਹੈਨਿ॥ਜੋਹੋਰਨਾਨੂਭੀ

ਗੁਰਮਤਪਾਪਤਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ਚਿਰਮਸਦਧਾਤਜੁਪਾਰ

ਸਨੂਪਗਸਦਾਹੈਜੋਸਭਸੁਣਿਨਹੋਦਾਹੈ॥ਤੇਕੀਚਨਹੋਰਸੁ

ਨੂਕਿਚਨਨਹੀਕਰਸਕਦਾਨਦੀਅੰਤੇਨਾਲੇਜੇਹੜੇਗੀਗਾ ।
 ਨਾਲਰਲਦੇਹੈਨਿ।ਸੋਗੀਗਾਸਭਨਾਨੂਪਵਿਤੁਕਰਦੀਹੈ।
 ਤਿਲੋਕੀਓਨਾਨੂਪੂਜਦੀਹੈ।ਪਰਸਮੁਦ੍ਰਿਨਾਲਮਿਲਕੈਫੇ
 ਰਪਾਣੀਖਰਾਹੇਜਾਂਦਾਹੈ।ਤੇਬਹੁਲਾਹੀਸਾਂਦੇਨਾਲਹੀਸੁਨ
 ਤੀਹੋਜਾਂਦਾ।ਤੇਮਨਸੋਰਵਰਤੇਜਾਇਬੈਠੇਤਮੋਤੀਨਹੀਚੁ
 ਗਦਾਤੇਹੀਸਾਂਦਾਬਚਾਬਹੁਲਿਅਨਾਕਿਮਿਲਕੇਹੋਰਨਾਸ
 ਰਾਂਤੇਬੈਠਦਾਹੈ।ਤਾਂਓਬੈਮੋਤੀਨਹੀਹੁੰਦੇ।ਤਾਂਫੇਰਮਨਸੋਰਵ
 ਰਤੇਜਾਇਬੈਠਦਾਹੈ।ਤੇਮਾਣਕਮੋਤੀਚੁਗਦਾਹੈ।ਤੇਸੇਗੁ
 ਰੂਕੇਸਿਖਜੁਹੈਨਿਸੋਇਕੀਹਾਂਦੇਵਰਤਾਰਹੈਨਿ।ਤੁਹੀਅਗੁਣ

ਵਿਚ ਵਰਤਦੇ ਹੋਨਿ। ਜੇਕੁ ਸੰਗੀ ਦੇ ਸੰਗਤ ਕਰਿ ਕੇ ਸੰਤੁ
 ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਵਾਲੇ ਵਿਖਿਆ ਵਿਚ ਜਾਂ ਦੇ ਭੀ ਹੋਨਿ। ਤਾਂ
 ਥੇ ਸਬਦ ਦਾ ਪਰਚਨ ਹੀ ਹੁੰਦਾ। ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੋਹ ਕੇ ਫੇਰ
 ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਂਣੀਆਂ ਟਿਸੁਣਿ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਤੇ ਕੰਚਨ ਤਾਂ ਹੋਰ
 ਸਨੂ ਕੰਚਨ ਹੀ ਕਰਦਾ। ਤੇ ਜੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਮਿਲ ਦੇ
 ਹੋਨਿ। ਤੇ ਓਨ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਓਨ ਦੇ ਮਿ
 ਲਣ ਕਰਿ ਹੋਰ ਨਾਨੁ ਭੀ ਗੁਰਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੋ। ਤੇ
 ਬਾਂਵਨ ਚੰਦਨ ਹੋਰ ਸਭ ਬਿਛਨੂ ਚੰਦਨ ਕਰਦਾ ਹੋ। ਪਰੁ
 ਸਦੇ ਵਿਚ ਚਾਹਿਕਾਰ ਹੋਨਿ। ਜੋ ਚੰਦਨ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

॥ ਸਾਧਸੰਗਤ ਹੈ ਸਹਿਜ ਪਰਸਿਮਰਣ ਦਰਸ ਪਰਸਹੁਦ ॥ ੨੩ ॥
 ਗੋਈ ॥ ਲੋਹਾ ਸੁਇਨ ਹੋਇ ਕੈ ਸੁਇਨਿ ਅਹੁ ਸੁਇਨਾ ਜਿਉ
 ਅਵਲੋਈ ॥ ਚੰਦਨ ਬੋਹੈ ਨਿਮਵਣਾ ਨਿਮਹਰੰਦਨ ਬਿ
 ਰਖ ਅਲੋਈ ॥ ਗੰਗਾ ਦਕਰ ਰਣ ਦਕਹੁ ਗੰਗਾ ਦਕਮਿਲ
 ਗੰਗਾ ਹੋਈ ॥ ਕਾਗਹੁ ਹੰਸ ਸੁਵੰਸ ਹੋਇ ਹੰਸਹੁ ਪਰਮਹੰਸ
 ਵਿਰਲੋਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਵੰਸੀ ਪਰਮਹੰਸ ਸਚਕੁੜ ਨੀਰਖ
 ਗਵਿਰਲੋਈ ॥ ਗੁਰਚੇਲਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰਹੋਈ ॥ ਤਿਸਦਾ
 ਵੀਚਾਰਾ ॥ ॥ ਤਿਹੁ ਗੁਣਾ ਦਵਰਤਾ ਗੰਗਾ ਹੋਈ ਹਵਿ
 ਸੁਏ ਬਹੁਤ ਹੈ ॥ ਤੇਰੇ ਥੇ ਗੁਣ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਵਿਰਲੇ

ਵਰਤਦੇਹੈਨਿ॥ ਤੈਗੁਲਕੇਹੜੇਹੈਨਿ॥ ਜਾਗਤਜੁਹੈਸੋਸਾਂ
ਤਕੀਗੁਣਹੈ॥ ਅਰੁਸੁਪਨਜੁਹੈਸੋਰਾਜਾਜੀਗੁਣਹੈ॥ ਅ
ਰੁਸਮਾਧਜੁਹੈਤਿਨਾਹੀ॥ ਬਿਵਸਥਾਵਿਚਭਜਨਦੇਨਾਥ
ਜੁੜੇਹਰਿਣਾਸਮਾਧਜੁਹੈਸੋਤੁਰੀਆਹੈ॥ ਸੋਗੁਰਮੁਖ
ਸਦਾਸਮਾਧਵਿਚਰਹਿਦੇਹੈਨਿ॥ ਜੋਗੀਆਈਹਠਸ
ਮਾਧਹੈ॥ ਜੇਇਦ੍ਰੀਅਤੇਵਾਸਨਾਰੋਕਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਸਮਾਧ
ਹੁੰਦੀਹੈ॥ ਪਰਜੇਭਤਾਨਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਇਦ੍ਰੀਅਾਂਦੇਰਸਾਵਿ
ਚਪਰਚਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ ਤੇਸਿਖਾਈਸਹਿਜਸਮਾਧਹੈ॥
ਅਠੇਪਹਿਰਥਨਦੇਕਥਾਕੀਰਤਨਬਾਂਣੀਵਿਚਗੁਜਰਦੇਹੈਨਿ॥

ਤੇ ਭਾਨ ਦੇ ਸ੍ਰਸਾ ਬਿਰਥੇ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇ॥ ਭੰਤੁ ਇਕੀ ਹਾਂ ਦੇ ਵਰ
 ਤਰੇ ਵਰਤ ਦੇ ਹੋਨਿ॥ ਭੰਨ ਦਾ ਜੋ ਚਰਨੇ ਦਕ ਸਿਖ ਪੀਵ ਦੇ
 ਤੇਨਿ॥ ਸੋਭੀ ਗੀ ਗਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਜਗਤ ਪੁ ਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ
 ਰੋਜਾ ਦੇ ਹੋਨਿ॥ ਕਾਗਾਂ ਸਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਮਿਲ ਕੇ ਮੋਤੀ ਨਹੀਂ ਚੁ
 ਗਦੇ ਤੇ ਨੀਰ ਖੀਰ ਨੂਨਿ ਰਾਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦੇ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾ
 ਦੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੀ॥ ਤਿਅੰਨ ਲੇਸ ਬਦਰੂਪੀ ਮੋਤੀ ਅੰਦਾਂ
 ਅਹਾਰੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਸਾਥ ਹੀ ਸਚੁ ਅਰੁ ਭੂਠ ਦਾ ਨੀਰ ਨ ਉਹੀ
 ਦਾ ਹੈ॥ ਸੋ ਸਿਖ ਭੀ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂਪ ਪਤਰ ਕੇ ਹੋਰ ਨਾ
 ਦੇ ਉਧਾਰੁ ਕਰਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੇ ਹੋਨਿ॥ ਪਰਿਤੀ ਬੰਧ ਵੀ ਨੀਤ

॥ ਕਛੂਬਚਾਨਦੀ ਵਿਚ ਗੁਰਮੁਖ ਲਹਰ ਨਭੁੰਨ ਲ
 ਦਿਆਪੇ ॥ ਕੁੰਜ ਬਚਾ ਲੈ ਭਰੇ ਸੁਨ ਸਮਾਧ ਅਗਾਧ ਨਜ
 ਪੇ ॥ ਹੀ ਸਵੀ ਸਹੈ ਮਨ ਸਹ ਸਹਿ ਜਸੋਰ ਵਰਵਡਿ ਪਰਤਾਪੇ
 ॥ ਥਤ ਕਥਚਾ ਕੋਇ ਲੈ ਨੰਦ ਨੰਦ ਨੁਵੰਸ ਦੇਵ ਮਿਲਾਪੇ ॥ ਰ
 ਵਸ ਸਚ ਕਵੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਗਸਿ ਵਸ ਕਤੀ ਲੰਘਵਰੈ ਸਹਾਪੇ ॥
 ਅਨਿਲ ਪੰਖ ਬਚਾ ਮਿਲੈ ਨੀਰਾਧਾ ਹੋਇ ਸਮਝੈ ਆਪੇ ॥
 ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਸੰਧ ਮਿਲਾਵੜਾ ਸਬਦ ਸੁਠਤ ਪਰਚਾਇ ਪਛਾ
 ਪੇ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲੁ ਥਾਪਾ ਅਥਾਪੇ ॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀਰ
 ਰਾ ॥ ਜੈਸੇ ਕਛੂਬ ਚੇਨੂਰੇ ਤੀ ਵਿਚ ਪਰਪ ਕਕਰਿ ਕੇਨ

ਦੀ ਵਿਚ ਲਿਆਵਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਭੁਭਿਜ ਖਦੀ ਲਹਿਰ ਉਜਾ
 ਨੂਨ ਹੀ ਵਿਆਪਦੀ॥ ਤੇ ਭੁਭਿਜ ਬਚੇ ਨੂਆਪਣੇ ਸਿਮਰਣ
 ਕਰਿ ਕੇ ਪਰਪਕ ਕਰਿ ਕੇ ਅਕਾਸ ਵਿਚ ਲੈ ਉਡਿ ਦੀ ਹੈ॥
 ਬਤ ਕਿ ਬਚੇ ਨੂਨ ਦੀ ਵਿਚ ਲੈ ਤਰ ਦੀ ਹੈ॥ ਤੇ ਕੋਇ ਲਬ ਚੇ
 ਨੂਕਾ ਵਣੀ ਦੇ ਆਲੇ ਨੂ ਵਿਚੋਂ ਕਾ ਦਿ ਕੇ ਅੰਬ ਦੇ ਬਿਰਖਾਂ ਤੇ
 ਲੇਜਾਂ ਦੀ ਹੈ॥ ਤੇ ਸੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮਹਾਂ ਜਨੀ ਨਿਦ ਦੇ ਪਾਹਿ ਦਸ
 ਕੇ ਆਪ ਨੂ ਗੋਪਕ ਹਾਵ ਦੇ ਸਨਿ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇ ਦਸ ਦੇ ਵ
 ਦਾ ਮਿਲਾ ਪੁਹਾਇ ਆ॥ ਠੇਰ ਖੜੀ ਧਰਮ ਕਰਿ ਕੇ ਗੋਪ
 ਨੂ ਮਿਲਾ॥ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਸਬਦ ਦੀ ਸੋਈ ਦੇ

ਕੇਅਤਮਗਿਆਨਕਰਪਰਪਕਰਹਦੇਹੈਨਿ। ਦੇਹਮ
 ਰਮਨੁਉਨਾਦੀਅੰਤਜਾਂਦਾਹੈ। ਤੇਜੀਵਨਮੁਕਤਹੋਕੇਵਿਚ
 ਰਦੇਹੈਨਿ। ਆਪਣੀਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕਰਿਕੈਵੰਡਿਖਾਂਦੇ
 ਹੋਨਿ। ਤੇਦੇਹਮਭਰਮਾਨਨੂਛੋਡਕੇਨਿਮਾਣੇਹੋਕੇਵਰਤਦੇਹੈ
 ਨਿ। ਤੇਫੇਰਕਦੇਅਗਿਆਨਦੀਕਿਰਿਆਨਹੀਕਰਦੇ। ਫੇ
 ਰਸਿਖਾਂਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾਜੁਮੈਸੇਗਿਆਨਵਾਨਜੋਜੀਵਨਮੁ
 ਕਤਹੋਕੇਵਰਤਦੇਹੈਨਿ। ਸੋਅਗਲਿਅਜੁਗਾਦਿਚਕੇਈ
 ਦਿਰਭੇਸੁਣੀਦੇਹੈਨਿ। ਇਸਕਲਜੁਗਾਦਿਚਤਾਂਕੇਈਨ
 ਦਰਨਹੀਮਾਂਦਦੇ। ਤੁਭਾਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀਥਚਨੁਕੀਤਾ

ਜਿਵੇਂ ਤੁਸਾਂ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਤਿਵੇਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਜਿ
 ਖਾਂ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਤਾਏ ਡੇਤ ਪਭੀ ਨਹੀ
 ਸਾਧੇ ਜਾਂਦੇ॥ ਏਡੇ ਜੋ ਗਭੀ ਨਹੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਅਜੇ ਹੋ ਬਿਬੇਕ
 ਵਨ ਭਗਤ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਤਾਏ ਦੁਹਲ ਭਰੇ ਨਿ॥ ਤਾਭਾਈ
 ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਵਚਨ ਕੀਤਾ॥ ਜੈ ਸੇ ਸੁਕਾਲ ਦੇ ਸਮੇ ਕਿਸੇ
 ਦੇ ਸਾ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸਾਧ ਪਗੁ ਲਾਜਾ ਦਾਹੇ॥ ਜੇ ਰਸਦੀ
 ਵਡੀ ਸੇਵਾ ਦਿਲ ਸਭ ਪਦਾਰਥਾ ਕਰਕੀ ਦੀ ਹੋ॥ ਤਾਂ
 ਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹੇ ਦਾਸੀ॥ ਪਰ ਜੇ ਅੰਨ ਕਾਲ ਦੇ ਸਮੇ ਪਗੁ ਲੇ
 ਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਣੀ ਜੁਗ ਤਿਵੇ ਨਾ ਲਭੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਦੀ ਹੋ॥

ਤਾਂ ਭੁਬੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੁਅਜੇਹੇ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਕ
 ਸੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਇਸ ਅਸਾਡੀ ਦਹਿਲਾਈ
 ਤੀ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਬੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਾਂ। ਤੇ ਸੇ ਹੋਰ ਨਾ ਜਗਾਂ ਵਿਚ
 ਜਗਿ ਹੋ ਮਤ ਪ੍ਰਯੋਗ ਸਭ ਕਰ ਮੋਹ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਤਾਂ ਕਈ
 ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਬਰਸਾਂ ਤੀ ਕਜਗਾਂ ਤੇ ਤਪ ਤੇ ਹੋ ਮਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸ
 ਨ। ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਤੇ ਇਸ ਕਾਲ ਜੁਗ
 ਵਿਚ ਜੋ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਿ ਕੇ ਤੇ ਵੰਡ ਖਾਂ ਵੇਦੇ ਹੋ ਨ
 । ਤੇ ਗਿਆਨ ਮਗਨ ਕਰਿ ਕੇ ਜਿਨ ਦੇ ਹਮਭ ਮਨ ਦਗ
 ਧਿਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤਿਹੁ ਜਾਂ ਦੇ ਹੋ ਨ। ਤੇ ਗੁਰੂ ।

37
ਦੇ ਸਬਦ ਤੇ ਵਿਸ਼ ਪਰਤੀਤ ਰਖ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਭਨਾਨੁ ਵਾਹ
ਗੁਰੂ ਤੁਰਤੁ ਹੀ ਮਾਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਦੇ ਕੈ ਉਧਾਰ ਕਰਿ
ਲੇਵਾ ਹੋ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਅੰਤ ਰਜ ਗਤ ਦੇ ਉਧਾਰ
ਵਾਸ ਤੇ ਹੀ ਹੋਆ ਹੋ ॥ ਜੇਹੜੇ ਤਾਰਖੀ ਸੁਰਮੁ ਨੀ ਸਰਗੋਸ
ਦਾਂ ਕਰਿ ਕੈ ਉਧਾਰ ਕੀਤੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ਭਨਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਸਿਖਿ ਅਗਣ
ਨ ਹੀ ਜਾਂ ਦੀ ॥ ਪਰੁ ਜਿਤ ਨੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਓਧਾਰ ਹੋਇਆ ਹੋ
॥ ਤੇ ਭਨਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਸਭ ਦੇ ਸਦਾ ਓਧਾਰ ਹੋਇਆ ਹੋ ॥ ਇਹੁ
ਭੀ ਨ ਹੀ ਗਿਣੇ ਜਾਵੇ ॥ ਪਰੁ ਜੇਹੜੇ ਮੇਰੇ ਸਮਾਨ ਵਿਚ
ਆਵ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ਤਿਨ ਦੇ ਨਾ ਉਧਾਰਿ ਮੈਂ ਭੁਸਨੁ ਓਚਰ ਕਰਿ

ਕੇਸੁਣਾਵਦਾਹਾਂ॥ ਪਿੰਡੀਤਿਰਵੀ॥ ੧੩ ॥ ਤਾਰੂਪੇ
ਪਦਤਾਰਿਆਗੁਰਮੁਖਬਾਲਸੁਭਾਇਉਦਾਸੀ॥
ਮੂਲਾਕੀੜਵਖਾਣੀਏਚਲਤਮਚਰਜਲਭ
ਤੁਗੁਰਦਾਸੀ॥ ਪਿਰਥਾਖੇਡਾਸੋਇਗੀਚਰਣਸ
ਰਣਸੁਖਸਹਿਜਨਿਦਾਸੀ॥ ਭੁਲਾਰਥਾਬੁਦ
ਸਾਂਇਦਾਮਜਲਸਮਰਦਾਨਾਮੀਰਾਸੀ॥ ਪਿਰ
ਥੀਮਲਸਹਿਗਲਾਰਾਮਾਡਿਡੀਭਗਤਿਅਭਿ
ਆਸੀ॥ ਦਊਲਤਖਾਂਲੋਈਭੁਲਾਰੇਆਜੀਦਾ
ਪੀਰਅਭਿਨਾਸੀ॥ ਮਾਲੇਮਾਗਾਸਿਖਦੁਇਗੁਰਬਾ

२८

ਚਨੁ ਕੀਤਾ। ਭਾਈ ਤਾਰੂ ਅਜੇ ਤੇ ਗੰਢ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ
।। ਤੁਧਾ ਆਪਣੇ ਪਰਬਾਰ ਦਾ ਸੁਖ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਾਣਿ
ਆ। ਤੈਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਗਲਿ ਕਿਥੋਂ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਾ
ਓਹੁ ਬੋਲਿ ਮਾਜੂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ਅਗਨਿ ਜਲਾਵਣਿ
ਲਗੀ ਸੀ। ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਨਿਕੀਆ ਲਕੜੀ ਅੰਨ੍ਹਾ ਅਗ
ਨ ਲਗੀ ਤਾਂ ਪਛੋ ਵਡੀ ਭੀ ਬਲੀਆਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿ
ਚ ਭੈ ਆਇਆ। ਜੁ ਮੇਰੀ ਸਾਧਨੁ ਮਿਲਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਭੀ ਕ
ਲਿਆ ਟੁਹੈ। ਮਿਰਤ ਦਾ ਵਿਸਾਹ ਕਿਛੁ ਨ ਹੀ। ਕਿਜ
ਦੀ ਦਾਹੈ ਜੋ ਛੋਟੇ ਨੂੰ ਅਗੇ ਦੇ ਮ੍ਰਿਤਿ ਆਵੈ। ਤਾ ਸਾਰਿ

ਬਬਚਨੁ ਕੀਤਾ। ਭਾਈਤਾ ਹੂਤੁ ਕੁਲਤਾ ਹੂਹ ਦੇਗਾ। ਧ ੨੬
 ਗਮਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਿ ਕੇਵੰਡ ਖਾਂਵਣਾ। ਤੇਜੋ ਸੁਸਾਮ
 ਦਰਮਾ ਦੇ ਸੇਵਾ ਹਗੁਰੂ ਜਪਣਾ। ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਆਵੈ ਤ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪਣਾ। ਤੇ ਮਨੁ ਹਾਗੁ ਦੇਖ ਥੀ ਸੁਧ ਕਰਣ
 ॥ ਇਕ ਗਾਜੇ ਫਟ ਕਦਾ ਮੰਦਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਇਕ
 ਸਾਦਿਵਾਹ ਵਿਚਾ। ਮੂਰਤਾ ਸੁਵਰਨ ਦੀਆਂ ਤੇ ਨਗਾਂ ਜਾ
 ਵੀਆਂ। ਤੇ ਇਕ ਨੇ ਦੁਜੀ ਦਿਵਾਹ ਪੋਟ ਕੇ ਸੁਧ ਕੀਤੀ
 ਸਭੇ ਮੂਰਤਾਂ ਓਸੇ ਭਾਸਣ ਲਗੀਆਂ। ਤਾਤੇ ਹਿੰਦੇ ਸੁਧ
 ਵਿਚ ਸਭੇ ਗੁਣ ਭਾਸਦੇ ਹੋਨਿ। ਤਾਇਸੇ ਤਰਾਂ ਭਾਈਤ

ਰੂਵਰਤੇਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕਰੇ॥ਤੇਸਦਾਭਜਨੁਕਰੇ॥
 ਆਇਆਂਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰੇ॥ਤੇਤੁਰਨਿਤੰਗਲਿਜਾ
 ਇਕੈਪਹੁਚਾਇਆਵੈ॥ਸਭਨਾਲਭਾਓਭਗਤਿਕਰੇ॥
 ਤਿਸਦਾਉਧਾਰਾਇਸੇਤਰਹੋਇਆ॥ ॥ਸਾਖੀਪੁਰੀਹਈ॥
 ੧ਅਗੇਮੁਲੇਕੀਨਦੀਸਾਖੀ॥ ॥ਮੁਲਾ
 ਕੀਨਭੀਪਹਿਲੀਪਾਤਸਾਹੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਮਿਲਿ
 ਆਸੀ॥ਉਸਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਬਚਨੁਹੋਇਆਰੈ॥
 ਚੰਚਲਚੀਤਨਜਾਇਤਮਾਸੇ॥ਜੂਏਜਾਇਨਖੋਲੇਪਾਸੇ॥
 ॥ਇਸਦਾਵੀਚਾਰੁਹੈ॥ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ॥ਜੋਅਗਲੇ

ਜੁਗਾਂ ਵਿਚ ਜੂਅਰਾ ਜੇਵੰਗਾ ਕੇਖੇਲ ਦੇਸ ਨਿ। ਤਿਮੰਗ ੩੦
ਲਾਚਾਰ ਤੇ ਦੇਸ ਵਾਅਦ ਕਰਦਾ ਕੋਤ ਕਰ ਦੇਖ ਦੇਸ ਨਿ। ਤੇ
ਹੁਟਿ ਕਲ ਜੁਗ ਵਿਚ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਸਿਖੀ ਦੀ ਠਹਿਰਾਇ
ਤੇ। ਜੋ ਜੂਅੇ ਕਰ ਵਡੀਆਂ ਅਪਦਾ ਹੋਈਆਂ ਹੋਨਿ। ਜੋ
ਸਿਖ ਹੋਵੇ ਸੋ ਜੂਅਾ ਤੇ ਦੇਸ ਵਾਦ ਤੇ ਅਗ ਕਰੇ। ਤੇ ਸਿ
ਖਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰ ਦੇਵ ਰੂਪ ਕਰਿ ਕੇ ਜਾਣੈ। ਤੇ ਸਬ ਦਿਨ ਲਪੀ
ਤ ਕਰੇ। ਗੁਰ ਪਾਇ ਕੇ ਸਬ ਦਿਨ ਗਵੈ। ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿ
ਰਤ ਕਰੇ। ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਤਨੁ ਮਨੁ ਕਰਿ ਕੇ ਗੀਤ ਵੈ। ਕਈ
ਸਿਖ ਦਿਨੇ ਮਾਵ ਨਿ। ਕਈ ਗਤੀਆਂ ਵਨਿ। ਪ੍ਰਸਾਦ

ਲੋੜਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਸਾਦਿ ਹੀ ਨਾਲ ਖਵਾਏ॥ ਬਸਤਰ
 ਦੀ ਲੋੜਵਾਲੇ ਨੂੰ ਬਸਤਰ ਦੇਵੈ॥ ਇਕਠ ਗੁਸੀਓ ਹੁਸ
 ਬਦ ਬਾਣੀ ਬਹੁਤੀ ਕਠਿਕ ਰਿਕੇ ਮੁਲੇ ਦੇ ਪਹਿਗਾਇ
 ਮਾ॥ ਮੁਲੇ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਹਿਲ ਕੀਤੀ॥ ਗਤ ਨੂੰ ਮੁਲੇ ਦੀ
 ਸਿਖਣੀ ਆਪਣੇ ਰੂਪ ਟਿਲਾ ਹਕੇ ਆਲੇ ਦੇ ਵਿਚ ਰੁਥਾ
 ਰਖ ਕੇ ਸੋਰਹੀ॥ ਤੇ ਮੁਲਾਭੀ ਸੋਇ ਰਹਿ ਆ॥ ਤਾਨੁ ਗੁਠਿ
 ਕੇਡ ਬਭੂ ਖਣਾ ਦਾ ਲੈ ਕੇ ਉਠਿ ਚਲਿ ਆ॥ ਹਵੇ ਲੀ ਦੇ
 ਬਾਹਰਿ ਦੇ ਦਰਵਾਜੇ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲਗਾਹੇ ਇਮਾਸੀ॥ ਤੇ ਤੰ
 ਲੀ ਮੁਲੇ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋ ਸੀ॥ ਜੇ ਓਥੇ ਫੇਰ ਆਇ ਆਤਾ ਰੁਥਾ

ਬਾਹਰੀ ਛਾਡਿਆਇਆ। ਤੇ ਮੂਲੇ ਨੂ ਕਹਿਆ ਮੇ
 ਬਾਹਰਿ ਰਮਦੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੇ ਨੂ ਕੰਜੀ ਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਮੂਲੇ
 ਕਹਿਆ ਬਾਹਰਿ ਨ ਜਾਵਹਾ। ਏਥੇ ਹੀ ਰਮਦੇ ਫਿਰੇ।
 ਮੇ ਤੁਸਾਰਾ ਰਮਣਾ ਸੁਟ ਪਤਾਂਗਾ ਲੇਤੁ ਸਨੂ ਇਸਨੁ
 ਕਰਾਂਦਾਂਗਾ। ਤਾਂ ਓਸੁ ਮਾਖਿਆ ਮੇ ਨੂ ਜਰੂਰ ਕੰਜੀ ਦੇ ਹੋ।
 ਤਾਂ ਮੂਲੇ ਨਾਲ ਹੋਇ ਕੇਤਾ ਲਾਖੋ ਲਿਆ। ਤਾਂ ਓਹ ਰੁਥਾ ਲੇ
 ਕੇ ਜਾਤੁ ਰਿਆ। ਤਾਂ ਓਸ ਦੇ ਬਗਲ ਥੀਰੁ ਬਾਢਹਿ ਪਇ
 ਆ। ਤਾਂ ਮੂਲੇ ਓਸ ਨੂੰ ਫੇਰੁ ਬਾਉਠਾਇ ਦਿਤਾ। ਤਾਂ ਝਲਾਂ
 ਪੁਰੇਇਆ। ਤਾਂ ਮੂਲੇ ਦੀ ਸਿਖਣੀ ਉਠੀ ਤਾਵੇ ਖੇਤਾ ਰੁਖ

ਣਾਦਾਡਬਾਹੈਨਹੀ॥ਤਾਥਹਮੂਲੇਨੁਲਗੀਪੁਛਦਿ॥
ਤਾਂਮੂਲੇਆਖਿਆਰਾਤੀਚੋਰਾਮਸਭੇਘਰਿਪਇਆਸੀ॥
ਉਹੁਭੂਖਾਇਲੇਗਇਆਹੈ॥ਤੇਜਿਖੁਸਗਮਿਦਹੋਇ
ਕੇਉਨਿਗਇਆਹੈ॥ਜੇਮਤਮੇਨੁਬਦਨਾਵੀਹੁਦੀਹੋਵੈ॥
ਤਾਂਥਸਇਸੜੀਨੁਹੋਰਭੂਖਾਇਘੜਾਇਦਿਤੇ॥ਸਾਹਿਬ
ਮੂਲੇਤੇਬਹੁਤਪ੍ਰਸਿਨਹੋਇ॥ਤੁਧੁਮੇਰਾਪੜਦਾਢਕਿ
ਆਹੈ॥ਤੇਰਾਪੜਦਗੁਰੂਢਕੇਗਾ॥ਤੁਸਾਂਸਬਦਨੁਤੇਗੁਰੂ
ਨੁਇਕੋਰੂਪਜਾਂਨਣਾ॥ਸਬਦਸਤਿਗੁਰਾਂਦਾਰਿਦੇਜਾਂਣ
ਕੇਸਰਵਨਮਨਨਕਰਨਤੇਰਾਉਧਾਰਹੋਵੈਗਾ॥ ਸਾਖੀ

ਭੇਰ ਚਲੀ॥ ੨॥ ਪਿਰਥਾ ਤੇ ਖੇਡ ਸੋਇ ਗੀ ਜਾਤ ਦੇਖ ॥ ੩੨ ॥
ਤੀ ਹੋਸਨਿ॥ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂਕਰਤਾ ਪੁਰ
ਆਇ॥ ਅਗੋ ਬਾਣੀ ਦਾ ਵੀਚਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ॥ ਜਿਸ ਦੇ
ਲੇਗੁ ਰੂਕੇ ਹਜੂਰ ਅਇ ਬੈਠੇ॥ ਦੋਨੇ ਦਾ ਮਨੁ ਇਕਾਗਰ
ਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰਾ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨਾਵਾ ਸਤੇ
ਤੁਸੀ ਅਏ ਹੋਸੇ ਮੰਗੇ॥ ਓਨਾ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ॥ ਗਗੀ ਬਨਿ
ਵਾਜਾ ਅਸਨੁ ਆਪਣਿ ਮਾਚਰਨ ਦੀ ਸਰੀਰ ਖੀਇ॥ ਤੇ
ਏਹ ਦਾਨੁ ਦਿਚੇ ਜੁਗ ਗਤਿ ਨੂ ਅਸਰ ਜਾਣ ਕੇ ਅਸੀ ਮੰਗੇ॥
ਏਕ ਦੁਨਹੀ॥ ਬਚਨੁ ਹੋ॥ ਅਣਿ ਮੰਗੀ ਆਵਾਨੁ ਦੀ ਜੇ ਮੇਰੇ

ਦਾਤੇਤੇਗੀਭਗਤਭਰੇਭੰਡਾਭਾ।ਤੇਗੀਭਗਤਿਦੇਭੰਡਾਭਤਾਂ
ਨਖੁਟਦੇਨਹੀਅਗੋਭੀਸਿਖਖਾਇਕੇਅਪਾਏਹੈਨੀ॥
ਤੇਹੁਇਭੀਖਾਂਦੇਹੈਨੀ॥ਤੇਅਗੋਭੀਖਾਂਵਨਗੋ॥ਅਸਨੂ
ਏਹੁਦਾਨੁਦਿਚੇਤੇਹੁਕਮੁਅਸਨੂਮਿਠਾਲਗੋ॥ਤੇਹੋਰ
ਮੰਗਣੇਦੀਅਸਾਨਿਵਰਤਹੋਵੈ॥ਤੇਹੋਚਰਨਾਦੀਸਰਨਰ
ਹੀਏ॥ਬਚਨੁਹੋਆ॥ਅਸਾਡੇਚਰਨਸਾਧਸੰਗਤਦਿਚਸ
ਦਾਹਿਦੇਹੈਨੀ॥ਤੁਸਾਂਸਾਧਾਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀ॥ਤੇਧਰ
ਮਸਾਲਾਦੁਇਵੇਲੇਟੁਰਜਾਂਵਣਾ॥ਤੇਸੀਤਾਂਦਿਚਤੇਸ
ਤਿਗੁਗਾਂਦਿਚਤੇਪਰਮੇਸਰਦਿਚਭੇਦੁਨਹੀਜਾਂਣਨਾ॥

ਤੇਧਗਮਦੀਕਿਰਤਕਰਿਕੈਅਥਿਤਾਂਸਿਖਨਾਲਵੰਡਿ ੩੩

ਖਾਂਵਣਾ। ਤੁਸੀਸਦਾਮੇਰੇਚਰਨਾਦੀਸਰਨਹੈ। ਸਗੀਰਮੇ

ਰਾਸਰਗੁਣਹੂਪੁਰੈ। ਤੇਸਬਦੁਮੇਰਾਹਿਦਾਤੈਨਿਰਗੁਣਹੂ

ਪੁਰੈ। ਸਗੀਰਮੇਲਾਮਿਲੇਗੋਤਫੇਰਭੀਵਿਛੜੇਗੇ। ਤੇਸਬ

ਦਨਾਲਾਮਿਲੇਗੋਤਵਿਛੜੇਗੇਨਾਹੀ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚ

ਲੀ॥ ੩॥ ॥ ਇਕਸਮੇਗੁਨਾਨਕਜੀ॥ ਇਭੇ

ਏਦੀਤਲਵੰਡੀਬੈਠੇਸਨਿ॥ ਤੇਇਕਰੂਮੁਅਇਕੈਰਬ॥

ਬੁਦਜਾਇਆ। ਤੇਰਾਗੁਅਲਾਪਿਆ। ਤੇਸਦਾਗੁਸੁ

ਇਕੈਮਨੁਇਕਾਗੁਤੇਇਆ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਪੁਛਿਅਭਾ

ਈਤੇਰਾਨਾਉਕਿਆਹੈ। ਤਾਂਉਸਨੇਕਹਿਅਜੀ। ਅ
ਰਾਉਦਾਨਾਮੀਰਾਸੀਲੋਕਕਹਿਦੇਹੈ। ਬਚਨੁਹੋਅ
ਤੂੰਰਬਾਬੁਲਾਦਜਾਇਦਾਹੈ। ਤੇਤੇਨੂਰਗਾਂਦੀਭਲੀ
ਸੋਝੀਹੈ। ਪਰਜੇਤੂੰਅਸਾਡਾਸੰਗੁਕਰੇਤਾਂਇਹੁਗੁਸਬ
ਦੁਪਾਇਕੈਗਾਵੈ। ਤਾਂਅਸੀਤੇਰਾਦੀਨਤੇਦੁਨੀਅਂਹਿ
ਚਥਾਹੁਕਰੀਏ। ਤਾਂਓਸੁਆਖਿਆਜੀ। ਅਸੀਧ
ਨੀਲੋਕਾਂਨੂਰਗੁਸੁਣਾਇਕੈਚਾਹਪੈਸੇ। ਬਿਆਵਨੇਹਾਂ
ਆਪਣੇਪੁਤ੍ਰਾਂਧੀਅੰਹਿਚਥੈਠਿਕੇਦੁਨੀਅਂਗੁਜਰਨ
ਕਰਦੇਹਾਂ। ਤੇਪੰਜਵੇਲੇਨੀਅਜਪੜਦੇਹਾਂ। ਤੇਤੀਰਿ

ਰੋਜੇਗਮਜਨਨੁਰਖਦੇਹਾਂ ਅਸਡਾ ਦੀਨਦੁਆਰੇ ਤੇ
 ਦਾਤੇ। ਤੇਤੂੰ ਚਵਾਸੀਕੀਤੀਚਾਹਨਾਂਹੈ। ਅਸੀਜੋਤੇਠੇ
 ਲਿਲਗਾਗੇ। ਤਾਂਦੁਨੀਆਦੇਜੁਕਦੀਬੀਹੈਨਿਸਤਾਂਭੁਖ
 ਨਾਲਿਮਹਿਜਾਵਨਿਗੇ। ਤੇਅੰਗਨਿਵਜੋਰਜਨਾਹਵੇਗਾ
 ॥ ਦੀਨਭੀਤੇਦੁਨੀਭੀਅਸਾਡੇਏਵੇਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਉਧਾ
 ਰਕਿਸਤਗਾਂਕਰੇਗੇ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾ। ਭਾਈਦਾ
 ਨੀਅੰਤੂਦੇਵਨਾਹੋਇਆਹੈ। ਸਾਹੀਸਿਸਦਿਪਲਨਾ
 ਈਸਰੁਕਰਦਾਹੈ। ਏਹਾਦੇਵਨੀਅੰਦੀਬਿਤਹੈ। ਜੋ
 ਤੁਆਪਦੇਸਿਰਤੇਕੁਟੀਬੀਅੰਦਾਭਾਹੁਕਲੀਤਾ
 ਹੈ। ਨਹੀਤਾਂਸਭਨਾਜੀਅੰਦੀਪਾਲਨਾਆਪੁਵਾਹਿਗੁ

੩੬

1
ਕੁਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਦੂਜਾ ਤੁਧ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਨਿਮਾਜ ਰੋ
ਜਾ ਕਹਿ ਕੇ ਮੇਰਾ ਦੀਨ ਦਾ ਭਾਓ ਦੇਗਾ। ਤਾਂ ਅਖਿਵੇ
ਖਹਿ ਨਿਮਾਜ ਤੇ ਰੋਜੇ ਦਾ ਅਰਥੁ ਬਿਆਹੈ। ਤੇ ਕਿਤਨੇ
ਦੇ ਲੇਏ ਹਨਿ ਮਾਜਰੋ ਜਾਜਗਤਾ ਵਿਚ ਅੰਦਾਹੈ।
ਤਾਂ ਅਗੋਓ ਸਭੁ ਮਾਮਾਖਾ ਮਾਜਾ ਨਿਮਾਜ ਰੋਜੇ ਦਾ ਅ
ਰਥੁ ਤਾਂ ਮੇਨ ਹੀ ਜਾਂਣਾ ਪਗੁਇਤਨ ਜਾਂਣਾ ਹਾਂ।
ਜੇ ਪੰਜਵੇ ਲੇ ਨਿਮਾਜ ਨਿਤ ਅੰਦਾਹੀ ਹੈ। ਤੇ ਇਕ ਮਾ
ਹੀ ਨਾ ਮਾਜਾ ਦੇ ਰੋਜੇ ਨਿਤ ਵਰਸ ਦੇ ਵਰਸ ਜਗਤਾ ਵਿ
ਚ ਅੰਦਾਹੈ ਹੋਨਿ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ। ਹੋਰ ਸਦੇ ਲੇ ਨਿਮ
ਜਤੇ ਰੋਜੇ ਕਿਥੇ ਹੀ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਓਸ ਮਾਖਾ ਮਾਜਾ

ਭੁਖੁ ਦਾਇਦੇ ਪਾਹਿ ਸਦਾ ਹਿਦੇ ਹੋਇ ॥ ਬਚਨ ੩੫
ਤੋਆ ॥ ਖੁਦਾਇਦਾ ਪਰ ਕੋਨੁ ਤੋ ॥ ਓਸਿ ਮਾਖਿ
ਆਜੀ ਮੇਤਾਂ ਭਿਠਨ ਹੀ ॥ ਭਾਂਸਾ ਹਿ ਬਬ ਚਨੁ ਕੀਤਾ ॥
ਖੁਦਾਇਦਾ ਪਰ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਹਿਦਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਸੰਤ ਖੁਦਾਇ
ਦੇ ਹਿਦੇ ਵਿਚ ਵਸ ਦੇ ਹੋਇ ॥ ਜੋ ਨ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਿ ਗੁ
ਰੂ ਕਾਨਾ ਮੁਜ ਪਦੇ ਹੋਇ ॥ ਸਦਾ ਨਿਮਾਜ ਉਨ ਦੇ ਹਿਦੇ
ਵਿਚ ਵਸਦੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਪੰਜ ਵੇਲੇ ਜਗਤ ਵਿਚ ਆ
ਵਦੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੰਤ ਜੋ ਸੰਜ ਮਨਾ ਲਾਅ ਹੁਕਮ ਦੇ ਹੋਇ
॥ ਸਦਾ ਭੋਜੇ ਖਾਦੇ ਪਾਹਿ ਹਿਦੇ ਹੋਇ ॥ ਤੇ ਇਕ ਮਹੀ

ਨਾਂ ਜਗਤ ਵਿਚ ਆਂਦਰੇ ਹੋਨਿ। ਜੋ ਸੰਤਾ ਦਾ ਸੰਗੁ ਕ
ਰਦੇ ਹੋਨਿ। ਓਨ ਨੂੰ ਜੋ ਸੰਜਮੁ ਪ੍ਰਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਓਨ ਨੂੰ
ਭੀ ਸਦਾ ਨਿਮਾਜ ਰੋਜੇ ਦਾ ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਅਗੈਰੀ ਉਸ
ਰੂਮ ਕਾਹਿ ਮਾਜੀਤੁ ਸਜੇ ਨਿਮਾਜ ਰੋਜੇ ਦਾ ਅਗਥੁ ਕ
ਹਿ ਮਾਸੀ। ਸੋ ਭੀ ਅਸਨੂੰ ਕਿਹ ਪਾਕ ਰਿਕੈ ਸੁਣਾਵਹੁ
॥ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਸੁਣਾਵਨਿ ਮਾ। ਜਿਸ ਸਾਸੇ
ਮਹਾਂ ਪਰਛੋਰੇ ਵੈਗੀ। ਤਾਂ ਸਭ ਜੀਖੜੇ ਕੀਚਨਗੇ॥
ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਪੁਛਿਨਿ ਬੇ। ਤੁਸਨੂੰ ਜੁਮਨੁ ਖਾਜਨ ਮਾਇ
ਤਾਸੀ। ਤੇ ਸਭ ਪਦਾਗਥਿ ਦਿਤੇ ਸਨਿ। ਚੋਵੀਹ ਜਤੁ ਸੁਸ

ਸੁਤੁ ਸਾਗਾ ਨਿਤੁ ਮਜਾਈ ਜਾਦਾ ਸੀ। ਤੁਸਾ ਮਹਾਂਗਾ ੩੬

ਜਦਾ ਤੁਜਨੁ ਕਿਉ ਨ ਕੀਤਾ। ਤੇ ਪਦਾ ਰਥਗੋ ਵਿਦਈ

ਨਮਿਤਾ ਕਿਉ ਨ ਦਿਤੇ। ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਸਾਂਮਣੇ ਦੇਖਨਾ ਸਕੋਗੇ

। ਤੇ ਹਥਿ ਦੇਨ ਕਮਰ ਤੇ ਰਖਕੇ ਖੜੇ ਰਹੋਗੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ

ਫੇਰ ਸਤਿਅੰਨੁ ਮਾਗਿਆ ਹੋਈ ਏਨਾਨੁ ਮਾਗੇ। ਤਾਂ ਮਾਗੇ

ਦੇਹੇ ਏਗੇ। ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਗਪ ਵੇਗੇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਫੇਰ ਸਤਿਅੰ

ਅਨੁ ਮਾਗਿਆ ਹੋਵੇਗੀ। ਫੇਰ ਫੇਰ ਮਾਰਨ ਲਗਾਨਿ

ਗੇ। ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਸਿਰ ਦੇ ਪਰੇ ਨਿਬਿਗਾ ਪਵੇਗੇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਾ

ਰਿਕੇ ਉਠਾਏ ਖੜਾ ਕਰਨਗੇ। ਫੇਰ ਪੁਛਿ ਨਿਗੇ ਤੁਸੀ ਅੰ

ਰਜਾ ਬਿਰਥੀ ਕਿਉ ਗਵਈ ॥ ਜਾਇ ਦਇਤਿ ਤਿਨ ਦੇਗੀ
ਮਾਠ ਕੇ ਉਠਾਈ ਭੰਗੀ ॥ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਸਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇਖੋਗੇ ॥
ਓ ਬਿਗੁਰ ਪੀਰ ਮੁਹਸਦ ਪੇ ਕੰਬ ਖੜੇ ਤੇਰੇ ਵਨਿਗੇ
॥ ਤਾਂ ਭੰਨਾ ਦੇ ਅਗੇ ਤੁਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋਗੇ ॥ ਜੇ ਅਸੀ ਤੁ
ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਮੁਗੀ ਦੋਹੇ ਸਾਂ ॥ ਹੁਇ ਤੁਸੀ ਅਸਾਂ ਤੁ ਛਡ
ਦਹਾ ॥ ਤਾਂ ਅਗੇ ਗੁਰ ਪੀਰ ਮਾਖਨਿਗੇ ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਥੇ
ਤੁ ਸਾਰੇ ਸਗੀਰ ਅਛਾ ਹੈ ਸੀਨਿ ॥ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਅਸੀ ਪੁਕਾਰ
ਕੇ ਕਹਿ ਦੇਸਾਂ ॥ ਜੁ ਤੁਸੀ ਮਹਾਂ ਗਜ ਦਾ ਭਜਨ ਕਰਦੁ
॥ ਪਰਮੇਸਰ ਨਿਮਿਤਿ ਦਾਨ ਦੇਵਹੁ ਸੀਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ

ਤਿਨੇ
ਖੋ
ਦੀ
ਅਸ
ਨੂੰ
ਦੇ
ਪੁ
ਕ
ਦ

ਹੁ। ਭ ਸਦੇ ਭੇ ਅਸਾਡਾ ਕਹਿਆ ਮਨ ਦੇ ਨਹੀਓ। ਤੇ ਅ ੩੭
ਪਇਆ ਕਰੰ ਬੀਅਨੁ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਣ ਦੇ ਸੇਹੁਣ ਭੀਓ
ਨਹੁ ਹੀਅ ਖੋ। ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਬਾਏ ਪਾਸੇ ਦੇ ਖੋਗੋ। ਭ ਥੇ ਅ
ਗੇ ਕਟੰ ਬੀਅ ਗੀ ਦੇ ਹੋਵ ਨੀਗੋ। ਤਾਂ ਭ ਹਾ ਮਾ ਖਨੀ ਗੋ ਅ
ਸੀਅ ਪਇਆ ਕਰਮ ਨੁਪ ਕੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਦੁ
ਹੀ ਪਾਸਿ ਚਨਿਠਾ ਸੋਹ ਕੇ ਫੇਗਮ ਹਾਂ ਜਾ ਦੇ ਅਗੇ ਹਥਿ
ਅਡੇਗੋ। ਜਿਹੁ ਦਿਤੂ ਅਸਨੁ ਬਖਸੁ। ਜਿਵੇ ਚੋਗਨੁ
ਪਕੜ ਕੇ ਅਨੇਗੀ ਕੋਠੀ ਵਿਚਿ ਪਾਇ ਦੇਈ ਦਾਹੈ। ਤੇ ਇ
ਕਵੇ ਲੇ ਕੁਝ ਪਾਂਦਿ ਨੁ ਦੇਈ ਦਾਹੈ। ਤਿਵੇ ਤੁਸਾ ਬੀਰ

ਜੇ ਬੁਝਕ ਹਾਈ ਅਨਿਗੋ ॥ ਜੇ ਹੁਇ ਤੂੰ ਮਰਦਨ ਹੋਵੈ
ਤੇ ਸੰਤਾ ਦਾ ਸੰਗੁ ਕਰੈ ॥ ਤੇ ਸਬਦ ਪਾਇ ਕੇ ਹਾਗ ਨੂਗਾਵੈ
॥ ਤੇ ਹਾ ਅਸੀ ਦੇ ਹਾਲੇ ਕਾ ਦਾ ਕਰਨੁ ਕਰਾਂਗੋ ॥ ਓਸ
ਅਖਿਅਜੀ ਜਿਵੇ ਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ਹੋਵੈ ॥ ਥਚ
ਨੁਹੋਆ ॥ ਤੇ ਹਨਾਉ ਅਸਾ ਮਰਦਨ ਗਖਿਆਹੈ ॥ ਵ
ਹਿਗੁਰੂ ਦਭਜਨੁ ਕਰਤੇ ਹੋ ਕਰੰਥੀਆ ਦੀਤੀ ਤੇ ਤੇਗੀ
ਭੀਅਸੀ ਪਬਰਲੇਵਾਂਗੋ ॥ ਤਾ ਮਰਦਨਾ ਬਾਬੇ ਦੇ
ਤੇਇਆ ॥ ਤਾ ਬਾਬੇ ਲਿਆ ॥ ਪਜਿਨਿਵਾਜਾ ਵਖਤ
ਪਜਪੰਜਾ ਪਜੇਨਾਉ ॥ ਪਹਿਲਾਂ ਸਚੁ ਹਲਾ ਲੁਦਾਇ

ਤੀਜੈ ਪੈਰ ਪੁਦਾਇ। ਚੋਰੇ ਨੀ ਅਤਿ ਗਾਸ ਮਨ ਪਜਿ ਦੇਇ ॥ ੩੮ ॥
ਠਤਿ ਸਨਾਇ। ਕਰਣੀ ਕਲਾ ਮਾਪੁ ਕੈ ਤਮੁ ਸਕਸਾ
ਨੁਸਦਾਇ। ਨਾਨਕ ਜੇ ਤੇ ਕੁੜਿ ਮਾਰ ਕੁੜੁ ਪਲੇ ਪਾਇ।
ਤਾ ਬਾਬੇ ਮਾਪਿ ਮਾਮਰ ਦਾਨਿ ਆਂ ਪਹਿਲੀ ਨਿਵਾਜਸ
ਚੁਥੇ ਲਣਾ। ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਾ। ਦੂਜੀ ਨਿਵਾਜਧਰਮ
ਈ ਕਿਰਤ ਕਰਿ ਕੇ ਖਾਂਵਣੀ। ਤਿਸਨੁ ਗੁਰ ਦੇ ਬਚਨ
ਈ ਕਰ ਦਕਰ ਕੁਹਿਣਾ ਹਲਾ ਲੁਕਣਾ। ਤੀਜਾ
ਸੇਵਾ ਕੁਲਾ ਚੇਤਵਣਾ। ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਨਾਵਿ ਤਵੀਰ
ਖਾਂਵਣਾ। ਚੋਰੇ ਸੁਧਾ ਮਨ ਸਾਰ ਖਈ ਕਿਵੈ ਮਹਾਰਾਜ

ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ਤੇ ਪੰਜਵੇਂ ਜੋ ਸੁਵਾ
 ਸਹੈ ਨਿ। ਸੋ ਪਰਮੇ ਸਰਦੀ ਸਿਫਤ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸਿਫਤ
 ਵਿਚ ਗੁਜਰਦੇ। ਭਾਲਿਆ ਕਰਮਾਂ ਵਿਚ ਗੁਜਰਨੀ॥
 ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਦਹਿਲ ਕਰਦੀ ਏਹੋ ਕਲਮ ਹੈ। ਜੇ ਇਉਂ
 ਰਤੇਗਾ। ਤਾਂ ਦੇ ਜ ਕਲਾ ਜਾਵੇਗਾ॥੪॥ ਅੰਤ
 ॥ ॥ ਪਿਰਥੀ ਮਲੁ ਸਹਿ ਗਲੁ ਤੇਰਾਂ ਮਾਡਿ ਡੀ ਏਹ ਭੀ ਬਾ
 ਬੇ ਨਾਨਕ ਥੀ ਵਰਸਾ ਦੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਜਿਸ ਦਿਨ ਯਨ ਪਹਿਲੀ
 ਪਾਤਸਾਹੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਏਨਾ ਮਰਦਾ ਸਿ
 ਕੀਤੀ॥ ਜੇ ਅਸਤੁ ਅਜੇਹਾ ਸੁਖਾ ਲਾਗ ਹੁਦਸੇ॥

ਜੇਅਸੀਵਿਸਨਨਾਇਕਹੁਪੋਈਅੰਤਾਂਸਹਿ ੩੯
 ਬਕਹਿਆਤਿਨਪ੍ਰਕਾਸਦਾਤਪੁਰੈ॥ਇਬਤਾਂਅਸ
 ਹੈ॥ਜੇਨੰਗਹਿਦਭੁਖਗੁਰਿਵਜਲਦਿਚਬੈਠਣਾ
 ਇਸਕਰਿਕੇਭੀਜੇਸਹਿਕਾਅਹੈਨਿ॥ਓਨਾਨੂਰਿਧਾਂਸਿ
 ਧਾਂਫੁਰਦੀਅਹੈਨਿ॥ਤੇਜੇਨਿਹਕਾਅਹੈਨਿ॥ਤਿਨਾਵਾ
 ਰਿਦਾਸੁਧੁਰੁਦਾਹੈ॥ਪ੍ਰਥਮੇਏਹਤਪ੍ਰਕਾਸਨਾਕਠਨੁ
 ਰੇਬਹੁਰੇਅਨਵਿਚਕਾਅਕੋਧਫੁਰਅਵਦਾਹੈ॥ਤਾਂਤੇ
 ਤੁਸੀਹਜਾਸੀਤੇਸਤਕੀਤਪ੍ਰਕਾਸਤੇਭਗਤਿਕੋਹੈ॥ਤੁਸਰੁ
 ਤੁਹਤਕਾਇਆਏਹਵੈਗੀ॥ਤਾਓਨਾਕਹਿਆਜੀਅ

ਸੀਤਾ ਜਾਂਦੇ ਦੇਸ ਹੀ। ਗਾਜ ਸੀ ਸਾਂਤ ਕੀ ਤਪੁ ਅਰੁ
ਭਗਤਿ ਕਿਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨੀ। ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਅਖੀ
ਨੁ ਸੀ ਦਰੁ ਪਾਵੈ ਲੋਹਾ ਵਟਾ। ਕਰਨਾ ਨੀ ਨਿਦਿਆ
ਉਸਤਤਿ ਵਲੋਹਾ ਵਟਾ। ਤੇਹ ਬਾਨੁ ਚੋਹੀ ਜਾਹੀ ਵ
ਲੋਹਾ ਵਟਾ। ਤੇ ਪੈਰੁ ਕੁਸੀ ਗਤੇ ਬੁਰਕੀ ਮਾਵ ਲੋਹ
ਵਟਾ। ਤੇ ਅਖੀ ਨੁ ਸੀਤਾ ਦੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਪੈਰੀ ਅੰਗੀ
ਰੀਥਾਂ ਦੇ ਦਰਸਨ ਵਲ ਜੋੜਨਾ। ਤੇ ਕੰਨ ਨੂਗਾ ਵਿਦ ਦੇ ਜ
ਸਸੁਟਾ ਨਿਵਲੋ ਜੋੜਨਾ। ਤੇ ਗਸਨ ਨੂਰੁ ਠਾਥੀ ਮੋੜ ਕੇ ਮਿ
ਠੇ ਬੋਲਣ ਤੇ ਸਿਫਤ ਵਲੋ ਜੋੜਨਾ। ਤੇਹ ਬਾਨੁ ਸੀਤਾ ਦੀ

ਸੇਵਨਾਲੋਜੋੜਨਾ ਤੇਦਾਨਾਲਿਪੈਰੰਨੁਗੁਰੂਦਾਅਭੋਤੇ ४०
ਸਤਿਸੰਗਤਿਨੂਲੇਜਾਵਣਾਏਹੁਰਾਜਸੀਤਪੁਰੀਤੇਸੀ
ਤਕੀਤਪੁਕਿਆਹੈ। ਜੋਜਿਸਦੇਲੇਪੁਰਖਨਾਮਦਾਕੇਬਾ
ਈਵਲਿਧਿਅਨੁਕਰਦਾਹੈ। ਤਾਮਨੁਦਿਚੋਨਿਕਲਜਾਂ
ਦਾਹੈ। ਤੁੰਮਨੁਹੋਰਨਾਵਲੇਬੰਬਾਹਟਾਇਕੇਤੇਨਾਮਦ
ਲੋਜੋੜਨਾ। ਆਪੁਨਹੀਥਕਣਾਜੇ। ਮਨੁਤਾਜੁੜਦਾਨਹੀ॥
ਏਸੇਮਨੁਥਕਾਵਣਾ। ਜਿਓਕਹਿਘੋੜੇਨੁਕਿਸੇਮਸਾਲਾ
ਖਵਾਵਣਾਹੁਦਾਹੈ। ਤੇਓਹੁਖਾਂਦਾਨਹੀਸੁਟਿਘਤਿਦਾਹੈ॥
ਪਰੁਜੇਖਵਾਲਿਟਿਵਾਲਾਦਿਲਾਭਾਉਕਹਿਕੇਓਸਦੇਮੁ

ਹਵਿਰਿ ਹਥਿ ਪਾਈ ਰਖੀ ਦਾਹੈ। ਤਾਂ ਘੋੜਾ ਥਕ ਕੇ ਮਸਾ
 ਲਾ ਖਾਂਦਾ ਹੋ। ਪਰ ਜੇ ਖਵਾਵ ਦਿਵਾ ਲਾਓ ਦਰਜਾਂ ਦਾ ਹੋ।
 ਤੇ ਛੋੜਿ ਦੇਂਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਘੋੜਾ ਮੁਠ ਵਿਚ ਰਖਿਆ ਹੋਇਆ ਮ
 ਸਾਲਾਭੀ ਸੁਟਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਮਸਾਲਾ ਖਾਵਾਇ ਕੇ ਕਾਜ ਕਰਦਾ
 ਹੋ। ਤਾਂ ਘੋੜੇ ਦਾ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਸੇਮਨ ਦੂਰ ਦਾਸ
 ਨਾਵੇਲੇ ਹਟਾਵਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਸਬਦ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਜੋੜਦਾ
 ਹੋ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਬਦਿ ਇਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸਮਝ ਦੇਵੈਗਾ
 ਇਸ ਦਾ ਜਨਮ ਮਨੁ ਦਾ ਰੋਗੁ ਕਟੀ ਐਗਾ। ਤਾਂ ਓਨੇ ਏ
 ਹੋਵਨੁ ਦਿਨ ਕਰੰ ਲੀਤਾ। ਜਿਥੇ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤੇ ਹੋਵੈ ਓਥੇ ਤੁ

ਰਿਜਾਵਨਾ ਨਾਲੇਟਹਿਲਕਰਨੀ ਸਾਥੀ ਸਬਦਿਦਾ ॥ ੪੯ ॥
ਭਿਆਸੁਕਰਨਾ ॥ ਭਿਆਸੁਕਰਨੀ ਭੀ ਮਾਸਮੇਤਕਾਥਿ
ਆਵੇਹੋਆ ॥ ੫ ॥ ॥ ਗੋਸਾਈ ਹੋਰਚਰਣ ॥ ਏਲ
ਤੁਖਾਏਦੀ ॥ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰਦਿਚਰਹਿਦਾਸੀ ॥ ਓਸਿਜਗ
ਦਾਸਿਰਦਾਹੁਸੀ ॥ ਤੇਜੇਗਮਥਾਬੇਜੀਦਾਥਹਿਣਈਅ
ਸੀ ॥ ਓਸਦਾਮੇਦੀਖੰਨਾਕਰਦਾਸੀ ॥ ਓਥੇਥਾਬੇਜੀਗਏ
॥ ਤਾਂਜੇਗਮਸਾਹਮੇਦੀਖੰਨੇਦਾਕੀਮੁਥਾਬੇਦੇਹਵਾਲੇਕੀਅ
॥ ਤਾਥਾਬੇਦੇਅਗੇਸਭੇਵਦੇਅਟਗਥੇ ॥ ਜਬਥਾਬੇਨੇਪਾ
ਓਦਾਵਟਾਡੇਨਾ ॥ ਤਾਂਓਸਦੇਅਗੇਮਥੇਕੀਆ ॥ ਧੀਨਏ

ਹੁਵਟਾਹੈ ਜਿਨਾ ਅਪਨੂ ਪਦਿਸਦਾਇਆਹੈ। ਪੈਰਜੇਸ
 ਭਨਾਅੰਗਾਈਨੀਵੇਹੈਨਿ।
 ਤਾਂ ਪੂਜਾਹੈਰਨਾਅੰਗਾਈਨਹੀਹੁੰਦੀਚਰਨਹੀਦੀ
 ਪੂਜਾਹੁੰਦੀਹੈ। ਤਤੇਸਭਸਾਧਸੰਤਜੋਓਸਸਹਿਰਵਿਚ
 ਆਵਨਿ। ਤਾਂਬਾਬਾਜੀਸਭਨਾਨੁਸਨਾਪ੍ਰਕਾਸਕਾਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਦਿਤੇਬਸਤਾਂਤੀਕਪੂਜਾਕਰੈ। ਏਲਤਖੰਡਦੇਖਰਕ
 ਨਾਲੋਭੀਪਰਮੇਸਰਦੀਨਮਿਤਖਾਰਾਇਤਬਹੁਤੁਹਵੈ
 ॥ ਇਕਾਦਿਨਖੰਡਦੀਵਨੁਜੁਹੈਸੀ॥ ਜਾਇਕੇਖੰਡ
 ਪਾਸਿਪ੍ਰਕਾਰੀਅਜੀ॥ ਜੇਹਾਮਦਾਜੋਸਾਲਾਇਕੁ

ਅਹਿਅਹੈ॥ ਅਸਡਾਸਾਹਧਨੁਜੇਹੈਸੀ॥ ਬਹੁਫ ੨੩
ਕੀਰਨੁਲੁਟਾਇਦਿਤਹੈਸੁ॥ ਸਿਪਾਹੀਦਾਖਰਚੁਸੇ
ਰੁਪਈਅਰੋਜਊਠਦਾਹੈ॥ ਤੇਖਰਾਇਤਦਾਰੁਪੰਜ
ਸੈਰੁਪਈਯਾਊਠਦਾਹੈ॥ ਜਾਂਖਨਨੈਜੈਗੰਮਨੁਸਾਦਿਕੇ
ਪੁਛਿਆ॥ ਤੁਧੁਅਸਡਾਸਾਹਧਨਖਰਚਕਰਿਦਿਤਹੈ
॥ ਦਿਵਨੁਨਾਲਿਲੇਖਾਕਰੇ॥ ਤਾਂਜੈਗੰਮਨੇਥਾਬੇਨੁਕਰਿ
ਆਖਨਲੇਖਾਂਮੰਗਦਾਹੈ॥ ਤਾਥਾਬੇਕਰਿਅਮੈਲੇਖਾ
ਦੇਵਾਂਗਾ॥ ਤਾਜਥਾਬੇਪੈਸੇਲੇਖਾਲੀਤਾ॥ ਤਾਂਦਜੁਟੇ
ਪਦਾਰਥਸਭੇਪਗਵਿਰਭੀਪਏਹੈਨੀ॥ ਤੇਜਿਤਨੀਖਾ

ਨਥੀਆਇਆਲੀਤੀਹੈ॥ ਓਹਭੀਖੰਨਦੇਖਰਚਲਗੀ
ਹੈ॥ ਤੇਦਸਹਜਾਰੁਪਈਆਵਧੀਕਭੀਖੰਨਵਾਲਿ
ਲਹਿਣਾਨਿਕਲਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਖੰਨਅੰਖਿਅਭਾਈਏਹੁ
ਕਈਵਡਵਲੀਹੈ॥ ਇਸਨੂਮੇਗੀਦੀਵਨਗੀਭੀਦੇਹੈ
॥ ਤਾਂਬਾਬੇਕਹਿਅਮੇਤੁਸਾਰਕੰਮਨਹੀਲੇਦਾ॥ ਕਿਉ
ਜੇਤੁਸਨੂਕਿਸੇਤੇਵਿਸਾਹਨਹੀ॥ ਤਾਬਾਬੇਮੇਦੀਖਾਨਾ
ਸਭੁਛਰਿਦਿਤਾ॥ ਤੇਜੇਸੰਤਾਪਾਸਜਾਏਤਾਓਥੇਹੀਬੈਠ
ਰਹੈ॥ ਜੇਘਰਿਦਿਚਿਬੈਠੇਤਾਓਥੇਕਈਦਿਨਸਮਾਧ
ਲਗੀਰਹੈ॥ ਇਕਦਿਨਖਾਨਨਬਾਬੇਨੂਸਦਭੇਜਿਆ॥

ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਦੇ ਬੈਠਿ ਮਾਕਾ ਜੀ ਭੀ ਮਾਭੇ ਮਾਭੇ ਤੇ ਖੰਡ ਭੀ ਪੇ ੪੩
ਸੀ ਦੀ ਨਿਮਾਜ ਪੜ੍ਹਨ ਲਗੇ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਦੇ ਖਕੇ ਗਜਿ
ਮਾਭੇ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਕਹਿ ਮਾਭੇ ਠਾਖਾ ਜੀ ਏਹ ਕਾਫ਼ ਹੁਮ
ਸਾਡੀ ਨਿਮਾਜ ਹੁਸਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਖਾਨ ਪੁਛਿਆ ਬਾ
ਬਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਮਸਾਡੀ ਨਿਮਾਜ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਹਸੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਬ
ਬੇ ਕਹਿ ਮਾਭੇ ਸਦੇ ਲੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹ ਕਰ ਦੇ ਸੋ ॥ ਓਸ ਦੇ
ਲੇ ਤੁਸਾਡਾ ਮਨੁ ਨਿਵਾਜ ਦੇ ਲਹੈ ਸੀ ॥ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡੇ ਉਪਰ
ਖੁਦਾ ਏ ਪ੍ਰਸੰਨੁ ਸੀ ॥ ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਿਮਾਜ ਪੜ੍ਹਨ
ਲਗੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡੀ ਨਿਮਾਜ ਕਬੂਲ ਨਹੀ ਪਈ ॥ ਤਾਂ

ਬਾਬੇ ਕਹਿ ਆਏ ਨਾਦਾਇ ਮਾਮੂ ਤੂੰ ਹੈ ਤੇਰੇ ਪਰਧੋੜ
ਸੁਈ ਸੀ ਤੇਰੇ ਪਰਿ ਵਿਚਿ ਖੂਹਾ ਹੈ ਸੀ ਤੇਰਾ ਧਿਆ
ਨੁਓ ਧਰਗਾਇ ਆਸੀ ਅਤੁ ਮੇਰੀ ਵਛੇਰੀ ਖੂਹਾ ਵਿਚ
ਪੇਜਾਈ ਹੋਵੈ ਜਿਓ ਮਾਮਦਾ ਮਨੁ ਨ ਠਹਰਿ ਮਾਮ
ਤੂੰ ਹੋਰ ਨਾਈ ਨਿਮਾਜ ਕੋ ਥੋਕ ਬੂਝ ਪਵੈ ਤਾਂਖਾਨ
ਕਹਿ ਮਾਕਾਜੀ ਏਹ ਕੋਈ ਵਲੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇ ਮਾਮ
ਇਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰੀ ਪਰਵਾਨੁ ਹੋ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਕ
ਹਿ ਮਾਜੇ ਵਲੀ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਮਸਾਹੀ ਸਰਾਈ ਮਾਨਿ
ਮਨੀ ਤਾਂ ਏਕਾਦਿਨ ਬਾਬਾਜੀ ਦੇਈ ਵਿਚਨਾ ਵਦਿ

ਗਇਆ ਅਠਦਿਨ ਵਿਚ ਹੀ ਸਮਾਧ ਲਾਇਕੇ ਜ ੨੭
ਲਹੂ ਪਹੇ ਕੈ ਬੈਠ ਗਇਆ ਖਨ ਨੂ ਖਬਰ ਪਹੁੰਚੀ
॥ ਖਨ ਥੇ ਮਹਾਂ ਜਾਲੁ ਪਾਇ ਗਇਆ ਤਾਂ ਭੀ ਬਾਬ
ਜੀ ਬਾਰਿਗਨਾਨਿ ਕਸੇ ॥ ਤਾਂ ਅਠ ਵੇਦਿ ਹੜਥੇ ਹੀ ਨਿ
ਕਲੇ ॥ ਤਾਂ ਖਨ ਮਿਲਣ ਗਇਆ ਕਾਜੀ ਨਾਲ ਗਇਆ
॥ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਕਹਿ ਮਾਏ ਹੁਕੇਈ ਜਾ ਦੁਵਾਲਾ ਫਕੀਰੁ ਤੇ
॥ ਜਿਸ ਤੇ ਖਨ ਤੁੰਡੁ ਲਗੀ ॥ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਪੁਛਿ ਅਨਾਨਕ
ਤੂੰ ਹਿੰਦੂ ਹੈ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨੁ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿ ਮਾ ॥
ਕੇਈ ਆਖੈ ਤਨ ਕੇਈ ਕਹੇ ਬੈਤਾਲਾ ॥ ਕੇਈ ਆਖੈ

ਅਦਮੀਨ ਕੁਵੇਚਾਗਾ। ਭੁਇਆ ਦਿਵਨਾ ਸਾਹ
ਕਾਨਕ ਬਠਿਗਨਾ। ਮੇਹਗਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰਨ ਜਾਨਾ।
ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਗਾ। ਬਾਬੇ ਕਹਿਅਏਹੁ ਪੰਜਾਤਤਾਂਦ ।
ਸਰੀਰੁ ਹੈ। ਕੋਈ ਇਸਨੁ ਭੂਤਨਾ ਕਹਿਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ
ਇਸਨੁ ਮਾਦਮੀ ਕਹਿਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਮੇਨੁ ਜਦ ਦੀਸੰਤਾਂ
ਸੋ ਵੀ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਮੇਆਪਨੁ ਇਸਦਾ ਸਾਖੀ ਜਾਣ
ਦਾਹਾਂ। ਤੇ ਜੇਹੜਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਮਿਲਕੇ ਤੇ ਮੇਨੁ ਦੇਹਿ
ਅਭਿਮਨੁ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਓਸਦੇ ਲੇਮੇ ਬਠਿਗਨਾ
ਇਹ ਤੇਗੁਰਾਂ ਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਮੇਦਿੜ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੇਮੇ

ਇਸ ਸਰੀਰ ਦੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਾਤਾ ਮਹਾਂ।

੪੫

ਅਗੇ ਮਾਤਾ ਮਾਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕਰਨ ਹੀ।

ਜੇ ਸੇਤਰੀ ਗਾਂਥੇ ਸੁਣਿ ਕਹੈ। ਜੇ ਸੇਧਣਾਂ ਮਦਾਂਥੇ

ਅਕਾਸੁ ਇਕੁ ਹੋ। ਜੇ ਸੇਭੂਖਨਾਂ ਵਿਚ ਕੰਚਨੁ ਇਕੁ

ਹੋ। ਤੇ ਸੇ ਸਰੀਰਾਂਥੇ ਸਤਿਮਾਪਗਮਾਂਤਾ ਮਾਦੀ ਇਕੁ

ਹੋ। ਜਦ ਦਾ ਮੇਗੁ ਗਾਥੀ ਇਹੁ ਗਿਆਨੁ ਦਿਤੁ ਕੀਤੁ।

ਹੋ। ਤਾਂ ਮੇਵਾ ਹਰੁ ਗੁਬਿਨ ਦੂਜਾ ਕੁਛ ਨ ਹੀ ਜਾਣ

ਦਾ। ਦੇਹ ਹੀ ਹੋਇ ਹੋ। ਤੇ ਦੇਹ ਹੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋ।

ਮੇਵੇਹ ਦਾ ਸਾਖੀ ਨੀ ਅਗਾਹਾਂ। ਤਾਂ ਖੰਨੁ ਸੁਣਿ ਕੈ ਮ

ਥਾਟੇਕਿਆਜੇਮੇਤੈਨੂਖੁਦਾਇਦਾਵਲੀਜਾਂ
ਲਦਾਹਾਂਪਗੁਇਕਮੇਰੇਵਿਚਮਾਸਾਹੈ।ਜੇ
ਮੇਸੁਇਆਹੈਜੁਖਿਜਗਜਿੰਦਾਪੀਰਹੈ।ਪਿਥ
ਅਕਾਸਭੀਮਿਟਜਾਦੇਹੈਨਿ।ਤੇਜਲੁਤੇਵਰਨ
ਨਹੀਮਿਟਦਾਇਕਵੇਗੀਮੇਖਿਜਰਦਾਦਰਸਨੁ
ਕਰਾਂ।ਤਾਂਬਾਬਾਬੋਲਿਆਜੇਤੂੰਆਖੇਤਾਂਤੈਨੂਖਿ
ਜਰਦਾਦਰਸਨੁਕਰਾਈਐ।ਜੇਤੂੰਕਹੇਤਾਂਤੈਨੂਹੀ
ਖਿਜਰਬਣਾਈਐ।ਤਾਂਬਾਬੋਲਿਆਜੀਤੁਸਾ
ਈਸਤੁਕਛੁਹੁਦਾਹੈ।ਪਰਮੇਨੂਦਰਸਨੁਜਰੂਹੀਖਿ

ਜਰਦਾਕਰਦਾਈਐ॥ ਤਾਬਾਬਾਬੇਇਆਜੇਤੁੰਧਿਅ ੪੬
ਅਨਕਰਕੇਬੈਠੇਜੇਜਿਤਨੇਪ੍ਰੀਅਕਾਸਵਿਚਪਦ॥
ਰਬਹੇਨਿ॥ ਸਭਿਜਲਮਈਹੇਨਿ॥ ਤੇਜਲਵਿਚਜੇ
ਵਦਤਸਕਤਹੇਸੋਆਤਮਾਧਾਧੈਹੀਹਾਂ॥ ਤਾਂਖਨਕ
ਹਿਅਮੇਗਧਿਅਨੁਰਹਿਰਦਾਹੀ॥ ਤਾਬਾਬੇਕਹਿ
ਅਜਿਓਜਿਓਤੇਗਧਿਅਨੁਕਿਲਜਾਵੇ॥ ਤਿਉਤਿ
ਓਠੇਗਦਿੜਕੇਗੇ॥ ਤੇਨਸਕਾਤੇਅਗੇਧਿਅਨਰਖੇਗਾ
॥ ਤਾਂਤੁਸਤੁੰਦਰਦਦਰਸਨੁਹੋਵੇਗਾ॥ ਤਾਂਤੇਤੁਸਤੁੰਓਪ
ਗੇਭੀਦ੍ਰਿਸਟਿਕਰੰਗਾ॥ ਤਾਂਅਜੁਹੀਗਤਸਮੇਤੁਸਾ

ਨੂਦਰਨੁਪਿਦਰਦਾਹੋਵੈਗਾ॥ਜਬਤਿਨਪਹਿਰਖੰਨੁਧਿ
ਅਲੁਕਰਿਕੈਥੈਨਾ॥ਤਾਂਪਿਛਲੀਰਾਤਵਰਨਾਅਲਪਾ
ਪਤਿਭੁਇਆ॥ਹਥਿਵਿਚਵਡੇਰਤਨਲਿਅਇਆ
॥ਜਿਨਾਦੇਪ੍ਰਕਾਸਕਰਿਕੈਉਜਿਅਲਾਹਗਇਆ॥
ਪ੍ਰਥਮੇਬਾਬੇਦੀਚਰਨੀਲਗਾ॥ਤੇਰਤਨਭੇਟਗੁਜਾ
ਗੇ॥ਤੇਬਾਬੇਕਹਿਆਖਨਜੀਖਿਜਰਜਿਦਾਪੀਰੁਅ
ਇਆਹੈ॥ਤੁਖਨਾਖਿਜਰਦੀਪੇਗੀਪਇਆ॥ਖਿਜਰ
ਟੇਰਖੰਨਦੇਅਗੇਮਥਾਦੇਕਿਆ॥ਤੁਬਾਬੇਕਹਿਆ
ਖਿਜਰਜੀਅਸਾਂਖਿਜਰਜਲਾਂਦਾਗਜਾਖੰਨਨੂਕੀਤ॥

ਏ॥ ਤਾਂ ਖਜਰ ਕਹਿਆ ਜੀਵਤੀ ਮਿਹਰ ਕੀਤੀ ਜੇ ਮੇਰੂ ॥
ਕੋਰਤਾਂ ਮੇਰਾ ਪਣਾ ਗੁਛ ਡਿਕੈ ਤੁਸਰੀ ਦਹਿਲਾਵੇ
ਚਰਹਾਂ ਜੇ ਕੋਰਤਾਂ ਖੁਲੀ ਦਹਿਲਾਵੇ ਚਰਹਾਂ ਤਾਂ ਖਾਂ
ਨਥੇ ਲਿਆ ਜੇ ਤੂੰ ਜਲਾਂਦਾਰਾ ਜੁਭ ਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਜਾ
ਣਦਾ ਹੈ॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੋ ਕੇ ਰਹਾ ਤਾ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ
ਜੋ ਪੰਜ ਵਰਸ ਖਾਂ ਲਇ ਬੇਹੋਰ ਰਹੇਗਾ॥ ਤੇ ਸਹੀਰ ਛਡਿ
ਕੈ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਆਵੈਗਾ॥ ਤੂੰ ਇਸ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੋ ਕੇ ਰਹੇ॥
ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਦਾਹਾ॥ ਤੇ ਗੀਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪੁਕ
ਤਿ ਇਕ ਗੋਰ ਵੇਗੀ॥ ੬॥ **ਜਪੀ ਹਿਰਦੁ ਰਮੀ॥** ॥

ਭਾਈ ਮਾਛੇ ਤੇ ਮਾਛੇ ਬਾਈ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਕਥਾ ਰਸਨਾ
ਲਕਰ ਦੇ ਸਨਿ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਦਰ
ਸਨਨੁ ਭਾਈ ਮਾਛੇ ਤੇ ਭਾਈ ਮਾਛਾ ਮਾਛੇ ॥ ਭਨਾਅ
ਰਦਾ ਸਕੀਤੀ ॥ ਜੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਅਸਾਨੁ ਸੇਉ ਪ
ਦੇ ਸੁਕਰੇ ॥ ਜਿਸ ਕਰਿ ਕੇ ਸਾਡਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਥ
ਬਾਬੋ ਲਿਅ ਜੇਤਾ ਅਸੀਤ ਪਕਰੇ ॥ ਅਗਨ ਦਾਤ
ਪਨਾ ਤੇ ਜਲ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਨਾ ॥ ਤੇ ਸੀਤ ਸਿ
ਨੁਸਰਨਾ ॥ ਤੇ ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਨਾ ॥ ਤੇ ਚੰ
ਦ੍ਰਾਇਣ ਮਾਛੇ ਕਿਥੁ ਤਕਰੇ ॥ ਤੇ ਭੂਮ ਦਾ ਕ੍ਰਮ

ਦਾ ਤੇ ਕੀ ਦਮੁ ਲਵਾ ਮਹਾ ਕਰਨਾ ਏਹ ਸਭ ਕ
 ਕਰਮ ਪੈਨਾ ਤੇ ਏਹੀ ਮਾਂ ਤੇ ਮਨ ਨੂ ਇਕਾ ਕ
 ਕਾ ਤੇ ਕਥਾ ਕੀ ਗਤ ਨੁ ਰਚੇ ਸੀ ਗਵਣਾ ਸੁਣਨਾ ਏ
 ਹ ਕਰਮ ਸੁਗਮ ਪੈਨਾ ਏਹੁ ਗਜ ਸੀਤ ਪੁਰੀ ਮਰੁ
 ਫਲੁ ਇਸ ਦਾ ਵਡਾ ਪੈਨਾ ਤੇ ਖੇਚਲ ਬੋਝੀ ਪੈਨਾ ਤਾਮ
 ਗਮ ਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਮਸਾਤਾਂ ਸੁਣਿਆ ਪੈਨਾ ਜੇਹ
 ਮਿਹਨ ਤੇ ਹਫਲੁ ਜੇ ਵਡੀ ਮਜੁਰੀ ਕਰੇ ਗਾਏ ਵ
 ਡਾਫਲੁ ਪਾਏ ਗਾਏ ਬੋਝੀ ਮਜੁਰੀ ਕਰੇ ਗਾਏ ਬੋਝਾ ਫਲੁ
 ਪਾਏ ਗਾਏ ਤੁਸਾ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਪੈਨਾ ਜੇ ਕਰਮ ਸੁਗਮ

ਏ॥ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ ਤੇ ਫਲੁ ਵਡਾ ਹੋ॥ ਏਹੁ
ਅਸਾਡੇ ਸਾਮਾਇ ਵਿਚ ਕੈ ਸੇਆ ਵੇ॥ ਤੁਥਾ ਬਾਬੋਇ
ਆਜੇ ਲੜੀ ਹਾਰੇ ਲਕੜੀਆ ਲਿਆਵ ਦੇਹੈ ਨਿ॥
ਉਪਾਂਡੀ ਪੰਡਾ ਲਿਆਵ ਦੇਹੈ ਨਿ॥ ਤਾਂ ਅਜੂਹੀ ਵਡੀ ਕ
ਰ ਦੇਹੈ ਨਿ॥ ਤਿਨ ਫਥੇ ਰਹੇ ਹੋ॥ ਤਿਨੁ ਣ ਅੰਨੀ ਹ
ਦੀ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿ॥ ਅਜੂਹੀ ਥੀ ਥੀ ਥੀ ਹੋਈ ਹੋ॥ ਤਿਨ ਫ
ਦੁਧੀ ਕਹੁ ਦਾਹੈ॥ ਤੇ ਸਗਲੁ ਤੇ ਬਜਾਜੁ ਥੀ ਥੀ ਮ
ਜੂਹੀ ਥੀ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿ॥ ਤੇ ਸੇ ਕਵਿਅਾ ਦਰੁ ਪਈਅ
ਦਾ ਸੇ ਦਾ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿ॥ ਤਿਨ ਫਥੇ ਰਹੇ ਹੋ॥ ਤੇ ਸ

ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਕਥਾ ਕਰੇ॥ ਤੇ ਭਾਈ ਮਾਂਗਸਰ
ਮੁਖ ਬੈਠਿ ਕੇ ਸਭਾਇ ਵੀ ਅੰਨ੍ਹ ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਿਰ ਕਰ ਕੇ
ਸੁਣੇ॥ ਤੇ ਦੇਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਫੇਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਨਾ॥ ਤਾਂ
ਨਾ ਦੇਹ ਸਨਾਥੀ ਅੰਸਾ ਸਭਾ ਸਿਖੁ ਨੂੰ ਰਸੁ ਆਵੈ॥ ਤਾਂ
ਜੋ ਕੋਈ ਸੁਣੇ ਸਭ ਪਾਂਪਾ ਦਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਨਾ॥ ਤੇ ਧ੍ਰ
ਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਿ ਕੇ ਵੰਡੇ ਖਾਂਦਨਿ॥ ਤੇ ਅਏਗਾ
ਏਸਾ ਧਾਸੀਤਾ ਦੀ ਦਹਿਲ ਕਰਨਾ॥ ਸਾਹੇਵੇ ਸਿਦਾ
ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਇਆ॥ ੧॥ **ਮਾਖੀ ਹਿਰਨ**
॥ ਕਾ ਲੁਖੜੀ ਮਾਸਾ ਧਾਰਥਾ ਬੇਨੁ ਮਿਲਿਆ॥

ਤੁੰ ਭਾਸਿ ਕਹਿ ਅਗਰੀ ਬਨਿ ਵਾਜਾ ਸਨਮੁਖ ਕਿਸਨੁ ५੦

ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤੇਵੇ ਮੁਖੁ ਕਿਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਵ

ਚਨੁ ਹੋ ਅਜੇ ਪਾਪਿ ਪੂਰਿ ਫਿਰੇ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤੇ ਪੁਨਾ ਦੇ

ਸਾਮਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਸੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਨਿ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰ

ਸਨਮੁਖ ਸਨਮੁਖ ਬੈਠਿ ਕੇ ਤੇ ਸਥਾ ਦਿਨੁ ਸਨਮੁਖ ਬੈਠਿ

ਕੇ ਸੁਣੇ। ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਬਿਹਤ ਦਾ ਸਾਖੀ ਹੋਵੇ

॥ ੨੦ ॥ ਚਾਰਿ ਸਾਖੀ ਅੰਗ ਸਨਮੁਖ ਸਿਖਾਈ ਅਹੈ ਨਿ

॥ ਜੇ ਸਕਰਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਕਾ

ਲੂ ਮਰਦਾ ਸਕੀ ਤੀ। ਜੁ ਜੀ ਬਹੁ ਕੇ ਹਰੀ ਅਸਾਖੀ

ਮਾਹੇਨੀ। ਤਾਬਾਬੇਅਖਿਆ। ਇਕਮੇਤੀਹੇ। ਇ
ਕੁਕਰਨਾਹੇ। ਇਕਮੁਦਤਾਹੇ। ਇਕਓਪੋਖਿਆ
ਹੇ। ਤਾਂਕਾਭੂਮਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਅਸਨੂੰਇਸਦਾ
ਅਰਥੁਸਮਾਵਾਵਹੁ। ਤਾਂਬਾਬਜੀਥੋਲਿਆਜੇ
ਏਹੁਜੀਭਿਕਹੇਜੁਸਾਰੇਜਗਤਦੇਸੁਖਮੇਨੂੰਹੀਹੋਵਨਿ
। ਤਾਂਇਸਨੂਤਾਓਹੋਵਨਿਗੇ। ਜੇਹੜੇਇਸਦੇਕਰ
ਮਾਵਿਚਾਲਿਖੇਹੈਨੀ। ਪਰਜੇਸਭਨਾਸਿਖਾਂਨੂੰਆਪਣਾ
ਮਿਤਕਰਜਾਏ। ਤਾਂਮਿਤਦਾਸੁਖੁਆਪਣਾਹੀਸੁ
ਖੁਹੀਦਾਹੈ। ਤਾਸਭੇਸੁਖੁਇਸਦਾਹੀਹੈਆ। ਤੇਅੰ॥

ਪਣੇ ਪਾਸ ਜੋ ਕੁਛ ਧਨੁ ਹੋਵੁ ਸੁਕੋਵਿਦਿਆ ਕੋ ਕੋ
 ਈ ਗੁਣੁ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭੀ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਣਿ ਕੋਵੇ ਭੀ ਖਾਵੇ ਜੇ
 ਕੁਛ ਬੁਧੋ ਹੋਵੁ ਸੁਕਰਿ ਕੋ ਭੀ ਸਿਖੰਨੁ ਸੁਖੀ ਕਰੇ
 ॥ ਏਹੁ ਮੇਰੀ ਹੈ ॥ ਕਰੁਨਾ ਕਿਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿਜੁ ਅ
 ਪਈ ਧਨ ਕਰਿ ਕੋ ਨੀਵਾਰੇ ॥ ਬੁਧ ਕਰਿ ਕੋ ਨੀਵਾਰੇ
 ਹੋ ॥ ਦਾਇਆ ਕਰਿ ਕੋ ਨੀਵਾਰੇ ॥ ਅਥਵਾ ਬਲ
 ਕਰਿ ਕੋ ਨੀਵਾਰੇ ॥ ਤਾਂ ਓਸਨੁ ਮਾਪਣੇ ਛੋਟੇ ਭਾਈ
 ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਿਅੰਤ੍ਰੀ ਜਾਂ ਲੈ ॥ ਓਸ ਦੇ ਨਾਲਿ ਸਹਾਇਤ
 ਕਰੈ ॥ ਗਰਬੁ ਨ ਕਰੈ ਏਹੁ ਕਰੁਣਾ ਹੈ ॥ ਏਹੁ ਦਤਾ ਕਿ

ਸਨੁਕਹਿਦੇਹੈਨਿ। ਜੇਆਪਥੀਗੁਣਕਰਿਕੈਕੈਕੁ
ਧਕਰਿਕੈਕੈਵੇਦਿਆਕਰਿਕੈਵਡਾਹੈਵੈ। ਤਾਂਸੁ
ਇਕੈਦੇਖਕੈਪ੍ਰਸੰਨਹੈਵੈ। ਆਖੇਧੀਨਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਹੈਮੇਸੇਭੀਸਿਖਕੀਤਿਹੈਸੁਜਿਵੈਆਪਣੀਪਤਾ
ਦਾਤੇਗੁਰੰਕਜਸੁਸੁਟਿਕੈਕੈਈਪ੍ਰਸੰਨਹੈਦਾਹੈ। ਤੈ
ਸੇਈਪ੍ਰਸੰਨਹੈਵੈ। ਨਿੰਦਾਕਿਸੇਕੀਨਾਕਰੈ। ਤੇਉਪੇ
ਖਿਆਓਨੁਆਖਦੇਹੈਨਿ। ਜੁਆਪਣੀਬੁਧਤੇਗੁ
ਰਾਦੇਵਚਨਾਦੇਇਨਸਾਰਸਭਨੁਓਪਦੇਸੁਕਰੈ।
ਪਰੁਜੇਸਤਿਕਰਿਕੈਮਨੈਓਸਨੁਫਰਭੀਉਪਦੇਸੁਦੇ

ਵੈ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਨਾ ਮਨੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲਿ ਹਨੁ ਕਰੈ॥ ਜਾਵੇ
ਜੁਇ ਸਦੀ ਪਾਲ ਬਧਨ ਹੀ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹੇ॥ ਯਾਦਿਏ
ਹੁਵ ਚਨ ਭਾਈ ਕਾਲੁ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੁਗਣਿ ਲ
ਗਾ॥ ਤਾਥਿ ਸਦਾ ਭੀ ਉਧਾਰੁ ਹੋਆ॥ ਹੋਰਨਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਭੀ
ਸਦੇ ਮਿਲਣੇ ਕਰ ਉਧਾਰੁ ਹੋਆ॥ ੫॥ ਸਾਖੀ ਨਾਂ
ਰਵੀ ਪਉੜੀ ਦੀ ਸਾਂ ਪੁਰੀ ਨਾਂ ਰਵੀ ਸਾਂ ਮਾਂ
ਉਧਾਰੀ ਪਉੜੀ॥ ਕੁਗਤੁ ਜੋ ਭਗਤਾਥਿ ਹੀ ਜਾਪੁ
ਵਸੀ ਸੇਵਕ ਸਾਂ ਵੈ॥ ਸੀਹਾ ਉਪਲੁ ਜਾਂਦੀ ਐ ਗਜਲੀ
ਐ ਗਜਲੁ ਉਪਲੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਵੈ॥ ਮੇਲ ਸੀਹਾ ਵਿਚ

੫੨

ਆਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਲੀ ਗੁਣ ਗਾਵੇ ॥ ਜਿ ਤਰੰਧਾਵਾਂ
 ਭਲਾ ਬੁਝਾਭਾਈ ਬੁਝਾਇ ਕਮਨਧਿਆਵੇ ॥ ਟਿਗਣ
 ਖਰਗਜੇਧੁ ਸਿਖੁ ਜੀਵਾਈ ਗੁਰਸੇਵਕ ਮਾਵੇ ॥ ਗੁਜ
 ਰਜਾਤਿ ਲੁਹਾਹੁਰੇ ਗੁਰਸਿਖੀ ਗੁਰਸਿਖ ਸੁਣਾਵੇ ॥ ਨ
 ਈਧਿ ਕਵਖਾਣੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਰਸੇਵਿ ਕਰੰ ਬੁਤਗਾਵੇ ॥
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲੁ ਅਲਖੁ ਲਖਾਵੇ ॥ ਤਿਸਦਾਵ
 ਜੁਗਮ ॥ ੪ ॥ ਭਗਤ ਚੰਗੀ ਜਾਪੁ ਵਸੀਖਤੀ ਸਨਿ ॥
 ਜਬ ਬਾਬੇ ਜੀਦਾ ਚੰਨ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਦੇਖ ਕੈ ਬਤੁਤੁ
 ਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹ ਹੋਏ ॥ ਤਾਂ ਚੰਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਮਹਾਰਾਜ ਜੇ

ਹਰੇ ਮਾਦਿ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋਨਿ॥ ਭਨਾ ਦਾਤਾ ਵਿਦਿਆ ॥ ੫੩
ਕਰਿ ਕੇਗਿ ਅਨ ਕਰਿ ਕੇ ਉਧਾਰੁ ਹੋ ਮਾ॥ ਪਰ ਅਸੀਤਾਂ
ਪੜ ਸੁਣ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਜਾਂਣਦੇ॥ ਅਸਾਡਾ ਧਰੁ ਕਿਉਂ ਕ
ਹੋਵੈ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁਖਾਂ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ
ਤਿਆਗੁ ਕਰੋ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਵਹਿਲ ਕਰੋ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾਡਾ ਭ
ਕਾ ਲਿਆਣੁ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ਤਾਂ ਭਨਾ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਮਨੁਖਾਂ ਦੇ
ਕੋਨ ਕਰਮ ਹੋਨਿ॥ ਕਿਹਾ ਕਰਿ ਕੇ ਜਾਣੀਐ ਮੇਜੀ॥
ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ॥ ਚਾਹ ਸਾਖੀਆਂ ਮਨਿ ਮੁਖਾਂ ਦੀ ਅ
ਏਨਿ॥ ਪ੍ਰਥਮੇਈ ਸਾਖਾ ਹਰਿ ਕਿਸੇ ਨਾਭਿ ਬਾਖੀ ਲੀਕ

ਰਨੀਜੁ ਸਭੇ ਪਦਾ ਰਥ ਤੇ ਸਭੇ ਗੁਣ ਮੇਥੇ ਹੀ ਹੋਵਨਿ॥
ਪਰੁ ਜੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਭੇ ਹੋਵਨਿ॥ ਤਾਰਿ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹ ਨਾ ਹੋ
ਵਣਾ॥ ਸਭ ਨਾਨੁ ਆਪਣਾ ਵੈ ਗੀ ਜਾਣਨਾ॥ ਤੇ ਦੂਸਰੀ
ਅਕੁਣਾ ਹਉ ਮੇਕ ਰਣੀ॥ ਜੇ ਆਪ ਥੀ ਘਾਟਿ ਵੇਖਣ॥
ਤਾਂ ਓਸ ਨੂ ਬੁਧਿ ਨਾ ਦੇਵਣੀ॥ ਓਸ ਨੂ ਹਸਣਾ॥ ਤੇ ਹਉ
ਮੇਕ ਰਨੀ ਜੁ ਮੇਰੇ ਜੇ ਹੋ ਕੋਈ ਨ ਹੀ॥ ਤੇ ਤੀਜੀ ਨਿਦਾਜੇ
ਆਪ ਥੀ ਕੋਈ ਵਸੇਖ ਹੋਵੈ॥ ਤੇ ਓਸ ਦੀ ਕੋਈ ਓਸ ਤਤਿ
ਕਹੇ॥ ਤਾਂ ਸਹਾਗਨਾਂ ਸਕਣੀ ਸਗੋ ਓਸ ਦੀ ਨਿਦਿਅ ਕਰ
ਨੀ ਜੁ ਓਹ ਭੀ ਮੇਰਾ ਡਿਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਜੇ ਆਪਣੇ ਸਮਾ

ਨਹੈਵੈ॥ ਤਾਗਰਬੁਕਰਨਾਈਰਖਾਕਰਨੀਜੁਮੇਰੇਵਿਚਵਡੇ
ਗੁਣਹੈਨਿ॥ ਓਹਕਿਆਹੈ॥ ਤੇਚੋਥੀਹਠਿਬਿਤਅਗੈਕੋ
ਈਓਪਦੇਸੁਮਨਿਨਹੀ॥ ਤਾਂ ^ਸਜੇਰੀਹਠਿਕਰਿਕੈਕਹਣ
॥ ਏਹਚੋਸਾਖੀਆਂਮਨਮੁਖੰਦੀਆਂਹੈਨਿ॥ ਇਨਾਦਾਤਿ
ਆਗੁਕਰਨਾ॥ ਤੇਸਿਖਾਂਨੁਗੁਰਦੇਵਰੂਪਜਾਇਕੈਧਰ
ਮਦੀਕਿਰਤਕਰਿਕੈਸਿਖਾਂਨਾਭਿਵੰਡਿਖਾਂਵਣਾ॥ ਤਾਂਭ
ਗਤੇਓਹਗੀਤੇਜਾਪੁਵਸੀਦਾਇਸੇਕਰਿਕਲਿਆਣਹੈ
ਇਆ॥ ੴ ਸਾਖੀ ਹਰਚਰਣ ॥ ਸੀਕਾਂਤੇਗਜਣਦੇ
ਨੋਭਾਈਚਾਚੇਤਾਏਦੇਪੁਤਸਨਿ॥ ਜਬਬਾਬੇਦਾਓਨਾ

ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਭਨਾ ਮਰਦ ਨੁ ਕੀਤੀ ॥ ਜਿਸ ਕਰਿ ਕੋ ਅ
 ਸਾਡਾ ਜਨਮ ਮਰਨੁ ਕਈ ਐਤਾ ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਅਸਾਨੁ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਨਿ ॥ ਤਾ ਬਾਬ ਬੋਲਿਆ ਏਹ ਜੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਾਨਾ ਮੁਹੈ ॥ ਇਸ ਦੇ ਜਾਪ ਕਰਨ ਤੇ ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿ ਹੋਵੇ ਹੋਨਿ ॥ ਤਾ ਭਨਾ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਅਰ
 ਥੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਬਾਬ ਬੋਲਿਆ ਵਦਾ ਵਾਸ ਦੇ ਵਾਹਿ
 ਗੁਰੀ ॥ ਗੰਗਾ ਗਵਿੰਦਾ ॥ ਗਾਗਾ ਮੂ ॥ ਇਕ ਵਾਹਿ ਦੇ ਨਾ
 ਮ ਜਪਣ ਕਰਿ ਚਾਰੇ ਐਤਾ ਗਾਦਾ ਜਾਪੁ ਹੋਵਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਦੂਜਾ
 ਇਸ ਦਾ ਏਹੁ ਅਰਥੁ ਹੈ ॥ ਜੁ ਵਾਹਿ ਨਾਮੁ ਅਚਰ ਜਦਾ ਹੈ

॥ ਜਿਸ ਦੀ ਸਤਿਅਕਾਰਿ ਕੈ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਜਾ ਤੇ ਜਾ
 ਵਸਿ। ਤੇ ਓਸ ਨੂ ਜਾ ਲਨ ਸਕੀ ਐ। ਤੇ ਗੋਇਨਾ ਮਾਮੀ
 ਧਕਾਰ ਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਗੋਇਨਾ ਮੁਪਕਾਸ ਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਅੰਸੀ
 ਜਾਇ ਅਨਿਤ ਦੇ ਹਨੂ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੇ ਗਹਿ ਮਾ ਹੈ। ਓਸ
 ਦਾ ਨਾਮੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਓਸ ਦੇ ਜਪਣੇ ਅਰੁ ਜਾਣ
 ਨ ਤੇ ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤਾ ਓਨਾ ਪੁ
 ਛਿਅ ਭਾਕਿ ਸਤਗੁਰ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਮੁਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਮਾਖਿ ਪ੍ਰਾਮਾਣਿ ਮਿਲਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿ ਮਾਯੇ
 ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਨੂ ਵਰਜਾਈ ਐ। ਤਾਂ ਚਰਨਿ ਚਰਨਿ

ਵਿਚ ਅਸਮੇਧ ਸੋ ਜਗ ਦਾ ਫਲੁ ਹੋਵਾ ਹੋ। ਤੇ
ਜਿਸ ਮਾਇਆ ਵਾਸਤੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਜਤਨ ਕਰੀ ਦੇ ਹੋ ਨਿ।
ਸੋ ਮਾਇਆ ਭੀ ਮਹਾ ਰਾਜ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰੀ ਪੈ ਕੇ ਲੋ
ਕਾ ਮਾਣ ਦੇ ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤੇ ਜੋ ਜੋ ਕਾਮਨਾ ਮਾਪਦੇ ਤ
ਗਤਾਂ ਦੇ ਮਨਿ ਵਿਚਿ ਹੋਈ ਹੋ ਸੋ ਜੋ ਕਾਮਨਾ ਸਭ ਮਹ
ਰਾਜ ਪੁਰੀ ਕਰ ਦੇਵਾ ਹੋ। ਤੇ ਸੇਵਾ ਹਿ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮਿ ਦ
ਮਰ ਬੁਝ ਸਮਝੀਐ। ਤਾਗਿ ਮਨੁ ਪਾਪ ਤੋ ਦੋਹੈ। ਤੇ
ਮੁਕਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਯੋ ਪਦਾਰਥ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾ
ਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਨਿ। ਪਿਛ ਲੀਰਾ ਤੁਠ ਹੋਇ ਸਨਨੁ ਕ

ਹਿਕੇਬਾਣੀਪੜਨਿ। ਤੇਦਿਨੇਆਪਣੀਕਿਰਤਿਭੀ ੫੬
ਕਰਨਿ। ਤੇਸਵਾਸਤਲੇਜਾਵੈਤਾਂਵਾਹਓਚਾਰਨਾ।
ਤੇਜੋਸਵਾਸਭੀਪਾਇਆਵੈਤਾਂਗੁਰੂਦਓਚਾਰਕਰਨਾ।
ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਬੀਤਾਵਨਿ। ਤੇਆਏਗਏਸਾਧਸੰ
ਤਦੀਸੇਵਾਦਹਿਲਿਕਰਨਿ। ਤੇਸੰਗਰਾਦਓਆਵਸਿ
ਆਵੈਵੇਸਾਖੀਦੀਪਮਾਲਾਸਭਦਿਨਵੀਚਾਰਕੇਕ
ੜਾਹੁਕਰਨਿ। ਤੇਸਿਖਾਂਨੁਪ੍ਰਸਾਦੁਕਰਨਾ। ਇਸਪ੍ਰਕ
ਹਿਕਈਦਿਨਬੀਤੇ। ਇਕਦਿਨਸੀਹੇਦੀਬੋਧੀਦਾਂ
ਵਿਵਾਹੁਹੈਸੀ। ਤੇਭਲੰਕੇਜੀਵਨ। ਵਲਈਸੀ। ਤੇਇ

ਕਾਦਿਨ ਅਗੇ ਹੀ ਬਹੁਤੇ ਸਿਖ ਭੇਖੇ ਆਏ ਗੁਰੂ ਦੇ ਦ
ਰਸ ਨੂਚ ਲੇਸੇ ॥ ਤਾਂ ਜੇ ਹੜਾ ਪਕਵਨੁ ਜੀਵ ਵਾਸਿ
ਤੇ ਤਿਅਹੁ ਕੀਤਾ ਸੀ ॥ ਸੋ ਸਭ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਖਵਾ ਲਿਓ
ਤਾ ॥ ਤਾਂ ਭਾਸੀ ਇਸ ਤੀ ਸੋ ਚਿਓ ਤਾਲਗੀ ਕਰਨਿ ॥
ਜੀਵਨੁ ਅਸੀ ਕੀ ਖਵਾਂ ਲਾਗੇ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਹੋ ਕਹਿ ਆ ਅ
ਸਾਡੀ ਪੇਜਿ ਬਾਬਾ ਖੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਜੀਵ ਅ
ਈ ਤਾਂ ਇਸ ਤੀ ਕਹਿ ਆਏ ਨਾਨਕਿ ਭੋਜਿ ਵਾਈਐ ॥ ਤਾਂ
ਭਾਈ ਸੀ ਹੋ ਅਰਦਾਸ ਕਰਿ ਕੋ ਜੀਵਾਂ ਪੋ ਲਿਐ ॥ ਤਾਂ
ਸਾਹੀ ਜੀਵ ਭੀ ਖਾਇ ਕੋ ਤ੍ਰਿਪਤ ਭਈ ॥ ਤੇ ਮਾਂ ਵੀ ਭੀ

ਪ੍ਰਸਾਦਖਾਇਕੈਤ੍ਰਿਪਤਭਏ॥ਪੰਜਦਿਨਸੰਘ
ਨੂਰਖਿਆ॥ਸਭਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹਹੋਏ॥ਤਾਓਨਾਕਹਿਆਗੁ
ਰੁਆਪਣੇਸਿਖਾਦੀਪੇਜਰਖਦਾਹੈ॥
ਰੁਚਾਈ॥ਮੇਲਸੀਹਾਂਦਾਚੋਧਗੀਭਗੀਰਬੁਕਾ
ਲੀਦਾਉਪਾਸਕਹੈਸੀ॥ਜਬਬਾਬਾਓਸਨਗਗੀਮ
ਹਿਆਇਆ॥ਤਾਂਭਗੀਰਬੁਵਡੀਸੇਵਾਦਹਿਲਕੀ
ਤੀ॥ਗਤਨੂਬਾਬਾਓਸਨਗਗੀਰਹਿਆ॥ਤਾਂਭਗੀਰ
ਬੁਭੀਓਥੇਹੀਸੋਗਹਿਆ॥ਜਬਪਿਛਲੀਗਤਬਾਬ
ਓਠਿਆ॥ਤਾਂਭਗੀਰਬੁਭੀਓਠੀਕਹਿਏਸਨਾਨੂਜ

ਲੁਣੇ ਮਾਇਆ ਮਗੇ ਦੇਖੇ ਤਾ ਮਹਾਂ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ
ਹੈ ਮਸਤ ਭੁਜਾ ਹੈ ਸੁ ਤੇ ਵਾਕੁ ਕਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗੀ
ਰਬੁ ਪੁਛਿ ਅਤੁ ਕੋਨੁ ਹੈ ਜੁ ਅਜੇ ਹੋ ਸਮੇ ਆਪਣੇ
ਪਰ ਥੀ ਥਾਹਰ ਆਈ ਹੈ ਤਾਂ ਥੀ ਸਿਕਹਿ ਅਭਗੀ ਕਥਾ
ਤੁ ਸਨੁ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਮੇ ਦੇਵੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਭਗੀ ਰਬੁ ਚਰ
ਨੀ ਲਗਾ ਤੁ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦੀ ਮਾਤ ਹੈ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਵ
ਤਿ ਮਾਂ ਦੇ ਸਹਾਇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਰਾਕਸਾਂ ਦੇ ਨਾਸ
ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਇਥੇ ਵਾਕੁ ਕਿਉ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦੇ
ਵੀ ਬੋਲੀ ਏ ਹੁ ਸੇਤ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੈ ਨਿ

॥ ਤੇ ਮੇਰਾ ਸੁਗੁਣ ਪੁਰੀ ਜੇ ਸੀਤਾਂ ਦੀ ਮੇਰੇ ਵਾਕਰ ॥ ੫੮
ਨੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਏਹੁ ਸਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੁਰੀ
ਬੁਧੁ ਕਾ ਸਿਖੁ ਹੋਇਆ ਸੀਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਗਾ ॥
॥ ਤਾਂ ਸਿਦਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇਆ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਇ ॥
ਪਾਇ ਕੇ ਸਮਾਤਾਈ ਜਿਤ ਰੰਧਾ ਵਾਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸਿ ਆਇ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਜੁ ਮੇਰੇ
ਹੁਤੁ ਸਾਧਾ ਸੀਤਾਂ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦਾ ॥
ਸਿਸਨ ਹੀ ਮਿਟਿ ਆ ॥ ਤੁਸਾਰੁ ਹੁਣ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ
ਹੈ ॥ ਮੇਰਾ ਸੀਸਾ ਨਿਵਰਤੁ ਕਰੋ ॥ ਜੁ ਮੇਰੇ ਸਾਂਤ ਪ੍ਰਪਤ ਹੋ

ਵੈਤਾਬਾਬਾਬੋਲਿਆਜੁਦਇਪ੍ਰਕਾਸ਼ਸਾਂਤਦੇਈਪ ॥
ਇਬੇਦੰਨੇਭੀਤੇਸੀਤਨੇਭੀਕਾਹਿਆਹੈ॥ਜੇਤੇਰੇਮ
ਨਵਿਚਉਪਾਓਹੋਸਕਦਾਹੈ॥ਸੇਤੁਮਕਰੋਤਾਂਜਿਤਾ
ਬੋਲਿਆਜੁਮੇਨੂੰਦੋਨੋਉਪਾਓਤੁਮਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕੇ
ਬਤਾਵੇ॥ਜੁਮੇਥੇਹੋਸਕੇਗਾ॥ਸੇਮੇਕਰੰਗਾ॥ਤਾਂਬਾਬ ॥
ਬੋਲਿਆਇਕੁਕਸਾਦਿਜੇਗੁਹੈ॥ਇਕੁਭਗਤਿਜੇ
ਗੁਹੈ॥ਤਾਜਿਤਾਬੋਲਿਆਕਸਾਦਿਜੇਗੁਕੋਨੁਹੈ॥ਭ
ਗਤਿਜੇਗੁਕੋਨੁਹੈ॥ਤਾਬਾਬਾਬੋਲਿਆਅਸਟਅ
ਗਕਸਟਜੇਗਦੇਹੈਨਿ॥ਪ੍ਰਥਮੇਯੰਮ १ ਦੂਜੇਨੇਮਾਜ

॥ ਤੀਜੇ ਇਕਾਤ ਦੇ ਸਾ ३ ॥ ਚੌਥੇ ਅਸਨਾ ॥ ੪ ॥ ਪੰਜ ५ ॥
ਵੇਪ੍ਰਾਣਾ ਅਸਾ ॥ ੫ ॥ ਛੇਵਾਂ ਧਿਆਨਾ ॥ ੬ ॥ ਸਤਵਾ
ਧਾਨਾ ॥ ੭ ॥ ਅਠਵਾਂ ਸਮਾਧਾ ॥ ੮ ॥ ਤਾਂ ਜੇ ਤਾ ਬੋਲਿਆ ॥
ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਸਿਖ ਹੋ ਜੋ ਲਗਾ ਬੋਲਿ ਕੇ ਦੇਹੁ ਅਠਵਾਂ
ਗਤੁ ਸੀਨ ਸੁਣਾਵਹੁ ॥ ਤੋਂ ਲਗੁ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਦੇ ਨਹੀ ॥
ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ॥ ਦਸ ਯੰਮਿ ਹੋ ਨਿਪ੍ਰਥਮੇ ਅਰਿ
ਸਾ ॥ ਇਕ ਅਨ ਦੀ ਹੋ ਸਾ ਹੋ ਜੋ ਮਨ ਕਰਿ ਕੈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁ
ਰਾਚਿ ਤਵਨਾ ॥ ਇਕ ਵਚਨਾ ਦੀ ਹੋ ਸਾ ਹੋ ॥ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫਿ
ਕਾ ਬੋਲ ਕੇ ਦੁਖਾਵਣਾ ॥ ਕੇ ਮੁਹੁ ਕਰਿ ਕੈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਿ

ਘਨੁਕਰਾਵਣਾਏਹੁਵਚਨਾਦੀਹਿਸਾਰੇ। ਹੋਰਕਰ
ਮਾਂਦੀਹਿਸਾਏਹੁਹੈ। ਜੁਹਥਾਨਾਭਿਕਿਸੇਨੁਮਰਨਾ।
ਜੇਏਹੁਤੈਪ੍ਰਕਾਰਦੀਹਿਸਾਤਿ। ਮਾਗੁਕਰਨਾਮਹਿਸਾ
ਤੇ। ਦੂਜਾਪ੍ਰਮਾਤਮਾਦਾਸਤਿਜਾਣਨਾ। ਤੀਜਾਚੇ
ਗੀਦਾਤਿਮਾਗੁਕਰਨਾ। ਇਕੁਸਗੀਰਦੀਚੇਗੀਹੈਜੁਕਿ
ਸੇਦਾਕੁਣਛਪਾਵਣਾ। ਦੂਜੀਮਨਦੀਚੇਗੀਤੇ। ਜਿ
ਪਾਪੁਕਰਨੇਤੇਛਪਾਥਪਣਾ। ਏਹੁਭੀਤਿਮਾਗੁਕਰਣ
। ਬ੍ਰਹਮਚਰਜਚੇਥਾਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਚਰਜਕਿਸਨੁਥਾ
ਦਾਹੈ। ਅਠਿਪ੍ਰਕਾਰਦਾਕਾਮੁਜੀਤਣਾ। ਤਾਂਅਜਿ

ਤੇ ਕਹਿ ਮਾਅਠਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇ ੬੦
ਸਤੀਅੰਦੀ ਗਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਦੂਜਾ ਗਲਾਂ ਸੁਣ
ਨੀਆਂ ਤੀਜਾ ਇਕਾਂਤ ਦੇ ਸਾਇਸਤੀਆ ਪਾਸ ਬੈਠ
ਣਾ ਚੌਥਾ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲਿ ਸਪੁਸਕਰਨਾ ਪਜਿਵਾਂ
ਹਿਤ ਨਾਲਿ ਇਸਤੀਅੰਨਾਲ ਦੇਖਣਾ ਛੁਟਵਾ
ਅਲਿੰਗਨ ਕਰਨਾ ਸਤਵਾਂ ਸੀਗਾਹੁ ਇਸਤੀਅਦਾ
ਬਣਾਵਣਾ ਅਠਵਾਂ ਇਸਤੀਅਨਾਲਿ ਭੋਗੁ ਕ
ਰਨਾ ਏਹ ਅਠ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕਾਮੁ ਤਿਅਗੀਣਾ ਬ੍ਰ
ਹਮਚਰਨੁ ਏਹ ਹੈ ਪ੍ਰਿਅ ਏਹ ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਭੁਲਾਵੇ

ਬੁਧਾਕਰੇਓਸਦਾਸਹਰਨਾ॥ ਦੁਖੁਹੋਵੇਭਵੇਸੁਖੁਹੋ
 ਵੇਓਸਦਾਸਹਰਨਾ॥ ਖਸਮੇਧਿਤਕਹੀਅੰਧੀਰਜੁਜੇ
 ਕੁਝਦੁਖਸੁਖਹੋਵੇਸੀਤਤਪਤਾਅਪਦਾਸੀਪਦਾਵਿ
 ਅਕੁਲਨਾਹੋਵਣਾ॥ ਧੀਰਜਕਰਨਾ॥ ਸਪਤਮਦ
 ਇਆਜੁਆਪਣੀਸਕਤਹੋਵੇਸੋਸਭਸਤੇਦਇਅੰ
 ਕਰਨੀ॥ ਅਸਟਮਹਿਦਾਕੋਮਲੁਰਖਨਾ॥ ਕਿਸੇਦਾ
 ਬੁਧਨਾਰਿਤਵਣਾ॥ ਨਿੰਦਾਮਿਜਾਦਾਕਾਅਹਾਰੁਕਰ
 ਨਾ॥ ਜੋਅਹਾਰਹੋਵੇਓਸਥੀਰੋਥਾਹਿਸਾਪਟਖਾਂਵਦੇ
 ॥ ਦਸਵਾਂਸੋਚਸਗੀਰਦੀਜਲਮਿਤਕਾਕਰਿਕੈਮੁਖ

੬

ਮੰਜਨ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨਾ ਤੇ ਰਿਦੇ ਦੀ ਸੋਚ ਦੇ ਹਰੇ। ਜੋ ੬੧
ਗਾਏ ਖਨਾ ਕਰਨਾ। ਏਹੁ ਮੇਲੁ ਨਿਵਰਤ ਕਰਨੀ। ਇ
ਤਦ ਸਯੀ ਮਹੇ ਨਿ। ਅੰਗ ਦਸਨੇ ਮਕਹਿ ਤੇ ਹੈ। ਸਿਪੁ
ਮੇਤ ਪਭੀਤੀ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹੈ ਨਿ। ਗਾਜ ਸੀਤਾਂ ਮਸੀ
ਸਾਂਤ ਕੀ। ਤਾਂ ਮਸੀਤ ਪੁਕਿਆ ਹੈ। ਕੇਸਰੀ ਰਦਤਾ
ਵਲਾ। ਕਿਜ ਲਾਂਵਿ ਚ ਬੈਠ ਲਾ। ਤੇ ਭੁਖਾ ਗਤਿ ਦੁ
। ਏਹੁ ਤਾਂ ਮਸੀਤ ਪੁ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਨੁ ਲੁਹੰਦਾ ਹੈ।
ਪਗੁਗਿ ਅਨੁਨ ਹੀ ਹੁੰਦਾ। ਬਹੁ ਇਕ ਗਾਜ ਸੀਤ ਪੁ
ਹੈ। ਇਹੀ ਅੰਮਾ ਪਣੀ ਅੰਨੁ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾ ਵਲੇ

ਹਰਾਇਕੇਸੁਭਕਰਮਾਵਲਲਾਵਲੀਆਂ। ਬਹੁ
 ਹੋਇਕਸੰਤਕੀਤਪੁਰੈ। ਅਪਈਆਂਵਸਨਾਬੁ
 ਰੇਕਰਮਾਵਲੇਹਰਾਵਲੀਆਂ। ਤੇਸਬਦਵਿਚਜੋ
 ਕੁਨੀਆਂ। ਤਾਂਏਹੁਪ੍ਰਾਣੀਗਜਸੀਅਰੁਜਾਂਤਕੀਤਪੁ
 ਕਰੇ। ਬਹੁਕੋਸੰਤੋਖਸੰਤੋਖਭੀਦਇਪ੍ਰਕਾਰਕਾਹੈ॥
 ਇਕਚੀਜਨਾਪ੍ਰਾਪਤਭਈਅਰੁਕਹਿਆਕਿਮੇਸੀ
 ਤੋਖਕਰਨਾਹਾਂ। ਤਾਂਭੀਸਸੰਤੋਖਕਹਿਰਿਦਾਪ੍ਰਸੰਨ
 ਹੀਹੁੰਦਾ। ਅਰੁਦੁਜਾਯਥਾਭੇਰੁਸੰਤੋਖਾ। ਜੇਕਰਚ
 ਜਨਾਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੇ। ਤਾਂਭੀਵਹਿਗੁਰੂਜੀਦੀਰਜਾਇ

ਉਪਰਗਾਜੀਰਹੇ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਕਦਾਚਿ ਚੀਜਥੇ ਕੀ ਪੁ ੬੨
ਪਤਿ ਹੋਵੇ ਤਦ ਭੀ ਸੀਵਹਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਰਜਾਇ ਉਪਰ
ਗਾਜੀਰਹੇ॥ ਅਰੁ ਬਹੁਤੀ ਪੁਪਤਿ ਹੋਵੇ ਤਦ ਭੀ ਗਾਜੀ
ਰਹੇ॥ ਤੀਜਾ ਅਸਤਕ ਬੁਧਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵਚਨ ਤੇ ਇਕ
ਪ੍ਰਗੀਤਾ ਚੌਥਾ ਦਾਨੁ ਜਮਵਕੇ ਦੇਵਣਾ॥ ਤਾਂ ਮਸੀਦ
ਦਾਨੁ ਦਿਤਾ ਫਲੁ ਤੁਛੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਗਾਜ ਸੀਜੁ ਆਪ
ਦੇ ਸੋਭਾਵਾਸਤੇ ਦਾਨੁ ਦੇਦਾ ਹੈ॥ ਸੋਭੀ ਥੋੜਾ ਫਲੁ ਹੁੰ
ਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀ ਪੁਰਖੁ ਬਿਨੁ ਓਕ ਰਿਕੇ ਦਾਨੁ ਦੇਦ
ਹੈ॥ ਸੋਭੀ ਸਦਾ ਬਹੁਤ ਫਲੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਸਭੁ ਪਦਾਰ

ਬਦਾਹਗੁਰੂਦੇਜਾਣਕੇਦੇਦਾਹੈ। ਤੇਆਪਣਾਕੁਛ
ਨਹੀਜਾਂਣਦਾਸੋਅਖੀਦਾਨੁਹੀਦਾਹੈ। ਭਾਵੇਧਨਿਦਾ
ਦਾਨੁਦੇਵੈ। ਭਾਵੇਵਿਦਿਆਦਾਨੁਦੇਵੈ। ਕੋਈਦ
ਨੁਹੇਵੈਸਾਂਤਕੀ। ਇਸਥਾਨਤੇਦਿਤਾਬਹੁਤਾਲਾਭਪ੍ਰ
ਪਤਹੀਦਾਹੈ। ਪੰਜਵਾਪੂਜਾਜੇਕਰੈਸੋਮਨਕਰਿਕੈ
ਕਰੈ। ਜੋਮਨਦੀਭਾਵਨੀਨਾਲਿਪੂਜਾਕਰਦਾਹੈ। ਸੋ
ਸਫਲੁਹੀਦੀਹੈ। ਛਿਵਾਵਚਨੁਆਪਣੇਗੁਰਾਂਦੇਸਥ
ਦੇਦੇਇਨਸਾਰਹਵੇਸੋਈਸੁਣੇ। ਸੋਈਪੜੇਗੁਰਾਂਦੇ
ਸਿਧਾਤਾਬਿਨਹੋਰਥਚਨੁਨਾਸੁਣੇ। ਸਪਤਮਆਪ

ਏਪੜੇਸੁਏਪਰਲਜਾਰਖੇ।ਉਸੇਪ੍ਰਕਾਰਕਮਾਵ ੬੩
ਣਵਿਚਿਲਿਆਵੈ।ਤੇਅਸਟਮਮਤਾਮਾਪਈ
ਸਾਂਤਕੀਰਖੇਸਭਕਿਸੇਨਾਲਿਨਿਵਰਲਣਾਮਿਠਾ
ਬੋਲਣਾ।ਨਾਵਾਜਾਪਸਬਦਦਾਜੇਹੜਨੇਮਨਾ
ਲਕਰਨਚੈਉਸਦੇਵਿਚਿਬੋਲੇਨਹੀ।ਤੇਦਸਵ
ਤੇਮੁਜੇਅਗਨਵਿਚਕਰਦੇਹੈਨਿ।ਸੋਦੇਵਤਿਆ
ਦੇਪ੍ਰਸੰਨਤਾਵਾਸਤਾਵਾਸਭੇਕਰਦੇਹੈਨਿ।ਤੇਖੁਧਿ
ਆਠਥੀਸਿਖਦੇਮੁਹਵਿਚਪਾਵਣਾਏਹੁਬ੍ਰਹਮ
ਤੇਮਤੇ।ਕਿਉਮੁਖਕਾਦੇਵਤਾਅਗਨਹੈਓਹਿਵਾ

ਹਗੁਰੂਕਾਨਾਮੁ ਜਪਕੇ ਮੁਖ ਵਿਖੇ ਪਾਵਦਾ ਹੈ॥ ਸ॥
ਥਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਸਾਥਹੀ ਸਭ ਦੇ ਵੱਡੇ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ॥ ਇਕੁ ਅੰਗ ਗਿਆਨ ਹੋ ਮਰੇ॥ ਸਾ
ਭਾਇ ਵੀ ਆਕੇ ਜਿਤਨੇ ਰਸ ਹੈ॥ ਸਭ ਗਿਆਨ
ਅਗਨੀ ਮੇਰੇ ਅਕਰੀ॥ ਏਹੁ ਨਿਸਚੇ ਜਾਣੇ ਜੋ ਸਾਸਰ
ਰਾਮ ਨਿਤ ਹੋਤੇ ਸੇ ਰਸ ਅਨਿਤ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕ
ਜਾਣਨਾ ਸਤ ਹੈ॥ ਏਹੁ ਦੇਸਨੇ ਮਹਨ ਜੋਗ ਕਾ ਦੂ
ਜਾ ਅੰਗੁ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਤੀਜਾ ਅੰਗੁ ਇਕਾਂਤ ਦੇਸ ਹੈ॥
ਜਿਥੇ ਦੂਸਰਾ ਮਨੁ ਖਕੀ ਨਹ ਦੇਖੈ ਜਾਇ ਥੋਨ

ਫਾਗੋਥਾ ਅੰਗ ਜੋਗ ਕਾ ਮਾਸ ਦੁਹੈ ॥ ਜੋ ਮਾਸ
ਦੁਭੀ ਜੇ ਤੇਰ ਉਰਾ ਸੀਲ ਖਜੀ ਅਜੰਤ ਹੋ ॥ ਤੇ ਤੇ
ਹੀ ਉਨ ਕੇ ਬੈਠ ਦੁਕੇ ਮਾਸ ਦੁਹੈ ॥ ਤਿਨਾ ਥੀ ਸਿਧਾ
ਨੇ ਚੋਰਾ ਸੀ ਮਾਸ ਦਿਚੁ ਦਿਲੀਏ ਹੋ ॥ ਤਿਨਾ ਥੀ ਮਰ
ਪੁਰਖ ਨੇ ਦਇਆ ਮਾਸ ਦਿਲੀਏ ਹੋ ॥ ਇਕ ਪਦਮ
ਮਾਸ ਦੁਹੈ ਜਾ ਸਿਧਾ ਮਾਸ ਦੁਹੈ ॥ ਪਦਮ ਮਾਸ ਦੁਹੈ
ਦੁਹੈ ਜੋ ਬਾਂਝੇ ਉਪਰਾ ਸਜਾ ਪੈਰੁ ਠਹਿਰਾਵ ਦੁਹੈ ॥ ਅ
ਰੁਦਾ ਹਨੇ ਉਪਰਾ ਖਬਾ ਪੈਰੁ ਠਹਿਰਾਵ ਦੁਹੈ ॥ ਅਰੁ ਦੋਨੋ
ਭੁਜਾ ਮਗਰਾ ਪਿਛੇ ਫੇਰ ਕਰ ਦੇਨੇ ਅੰਗੁ ਠੇ ਪੈਰ ਕੇ ਦ੍ਰਿ

ੴ ਸਾਥੇ ਸੋ ਪਕੜੇ ॥ ਅਗੁ ਪ੍ਰਥਮੀ ਬੋਦ ਕੇ ਕੋਮ
ਲਕਰਿ ਕੇ ਉਪਰ ਪਾਸੁ ਛਾਇ ਕੇ ਅਸ ਦੁਸਰਾ
ਲਿਦਾ ॥ ਉਸ ਪਰ ਬੈਠ ਕਰ ਭਉਹ ਕਾਧਿ ਅ
ਨੁਕਰਨਾ ॥ ਕੈਨਾ ਸਕਾ ਕਾਧਿ ਅਨੁਕਰਨਾ ॥ ਏਹੁ
ਪਦਮੁ ਅਸ ਦੁਹੈ ॥ ਦੁਜਾ ਸਿਧਾ ਅਸ ਦੁਹੈ
॥ ਜੇਵੇ ਸੇਹੀ ਕੋਮ ਲਾ ਪ੍ਰਥੀ ਪਰ ਅਸ ਦੁਹੈ ॥
ਕਰ ਬੈਠ ਕੇ ਅਡੀ ਬਾਂਝੇ ਪਾਉ ਕੀ ਗੁਣਾ ਕੇ ਬੀਚ
ਦਬਾਵਣੀ ॥ ਅਗੁ ਦਾਹਨਾ ਪਾਉ ਬਾਇ ਉਪਰ
ਕੋਇ ਵੀ ਪਰ ਨਹਿ ਰਵਣਾ ॥ ਤੇਨਾ ਸਕਾ ਕੋਮ

ਅਗਧਿਅਨੁਰਖਣਾਏਹੁਸਿਧਾਮਾਸਣੁਹੈ॥੨੫॥
ਰਪੰਜਵਾਅੰਗਜੋਗਕਾਪ੍ਰਣਾਮਹੈ॥ਸੋਪ੍ਰਣ
ਯਾਮਪੂਰਕਕੰਭਕਰੋਚਕਤੀਨਪ੍ਰਕਾਰਕਾਰੋਤਾਹੈ
॥ਪ੍ਰਥਮੈਤੋਅਨਕੀਸੁਰਤਕਰਪ੍ਰਣਾਕੋਦਾਹਨੀਨ
ਸਕੇਤੇਤਿਕਦੀਨੁਖੇਚਣਖੇਚਣਦੇਸਮੇਦੁਆ
ਦਸਮਾਤ੍ਰਾਅੰਕਾਰਜਪਣਾ॥ਬਹੁਰੋਤਊਹਾਮੇਕੀ
ਭਕਕਰਕੇਠਹਿਰਾਵਣਾ॥ਤੇਚੋਬੀਸਮਾਤ੍ਰਾਅੰ
ਕਾਰਕੀਭਕਮੇਜਪਣਾ॥ਬਹੁਰੋਬਾਂਈਨਾਸਕਾਸੇਰੋਚ
ਕਕਰਨਾਦੁਆਦਸਮਾਤ੍ਰਾਅੰਕਾਰਕੀਅੰਰੋਚਕ

ਮੇਜਪਦੀਆਂ ਤੈਸੇਈ ਥਾਂਏ ਸੇਉਤਰੇ ਅਰੁਦਾਏ
ਸੇਚੜਾਏ॥ ਅਰੁਦਾਏ ਸੇਉਤਰੇ ਅਰੁਥਾਂਏ ਸੇਚ
ੜਾਏ॥ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਕੁਟੀਕਾਰਾਹੁ ਖੁਲਤਾਹੈ
॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਾਣਦਸਵੇਦੁ ਮਾਰੇ ਨਹਿਰਤਾਹੈ॥ ਤੁਥਾ
ਨਹਦਕੀਆਂ ਧੁਨਾਂ ਖੁਲਤੀਆਂਹੈ॥ ਅਰਜੇਤਕਾ
ਦਰਸਨੁਹਤਾਹੈ ਜਿਉ ਜਿਉ ਧੁਨ ਮੇਧਿਅਨੁਧਾਰੀ
ਤਾਹੈ॥ ਤਿਉਤਿਉ ਧੁਨਵਧਤੀਹੈ॥ ਛਿਵਾਅੰਗਜੋ
ਗਕਧਿਅਨੁਹੈ॥ ਧਿਅਨੁਭੀਦਇ ਪ੍ਰਕਾਰਕਾਹੈ
ਇਕਥਾਹਯਕਾਹੈ ਇਕਅੰਤਰਕਾਹੈ॥ ਬਾਹਯ

ਕਾਏਹਧਿਅਸੁਹੈਜੋਵਿਸਨਚਤੁਰਭੁਜਕਾਧਿਅ ६੬
ਨੁਕਰਨਾ। ਕੈਗੁਰਾਂਕੇਸਬਦਿਦਾਧਿਅਸੁਧਰਨਾ
॥ ਤੇਅੰਤਰਕਾਧਿਅੰਨੁਏਹਹੈ। ਜੁਨਾਭਕਾਧਿਅ
ਨੁਕਰਨਾ। ਕੈਰਿਦੇਕਾਧਿਅਸੁਕਰਨਾ। ਕੈਨਾਸਕਾ
ਕਾਧਿਅਸੁਧਰਨਾ। ਕੈਭਉਅੰਕਾਧਿਅਸੁਕਰਨਾ
॥ ਕੈਦਸਵੇਦੁਅਰਕਾਧਿਅਸੁਕਰਨਾ। ਬਹੁਜ
ਬਅਸਾਹਦਦੀਧੁਨਖੁਲੈਅਰੁਜੋਤਪ੍ਰਕਾਸੈ। ਤੇਧੁ
ਨਕਾਅਰੁਜੋਤਕਾਧਿਅਸੁਧਰਨਾ। ਏਹਧਿਅਸੁ
ਹੈ। ਸਪਤਮਅੰਗਧਾਰਨਾਹੈਧਾਰਨਾਕਿਅੰਜੋਧਿਅ ०

ਨੂਠਹਿ ਰਤ ਸੁਹੀ॥ ਪ੍ਰਤਬੰਧ ਜੇ ਹੋ ਨਿ॥ ਸੋ ਸੰਕਲ
ਪ੍ਰਾਦਿ ਰਜਾਇ ਰਾਉ ਤੇ ਹੋ ਨਿ॥ ਤਾਂ ਸੰਕਲ ਪਾਂਥੀਅ
ਨੂਠੇ ਫਰਕੇ ਬਹੁੜੇ ਧਿਆਨੁ ਮੇਜੇ ਰਨ॥ ਬਹੁੜ ਬਹੁ
ਰਨ ਹਰਾਵਣਾ॥ ਇਹ ਧਾਰਨ ਹੋ॥ ਜੇ ਮਨੁ ਜਾਇ ਠਹ
ਰਤਾ ਹੋਤਾ॥ ਇਸ ਕਸਾਮੁ ਸਮਾਧ ਅਠਵਾ ਅੰਗੁ ਹੋ॥ ਅ
ਗੋ ਸਮਾਧ ਭੀ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੋ॥ ਇਕ ਸਦਿ ਕਲਪ
ਸਮਾਧ ਹੋ॥ ਸਦਿ ਕਲਪ ਸਮਾਧ ਧਿਆਨ ਬਾਧਿਆ
ਨਧੇਇ॥ ਅੰਪ੍ਰਾਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਣੇ॥ ਤੇ ਪ੍ਰ
ਮੇ ਸਰਨੁ ਧੋਇ ਜਾਣ ਕੇ ਉਸ ਕਾ ਧਿਆਨੁ ਕਰੇ॥ ਤੇ ਨਿ

ਗਵਿਕਲਪਸਮਾਧਏਹੁਤੈ॥ ਜੋਆਪਨੁਭੀਭਿੰਨ
ਨਾਜਾਂਏ॥ ਅਰੁਧਿਅਨੁਭੀਭਿੰਨਾਕਰੈ॥ ਸਭਕਛੁ
ਧੇਇਹੀਬ੍ਰਹਮਰੂਪਕਰਿਕੇਜਾਏ॥ ਇਸਪ੍ਰਕਾਸਮ
ਠਿਅੰਗਜੋਗਦੇਸਾਧੋ॥ ਜੋਲਗਿਬ੍ਰਿਤਜੋਗਵਿਚਅ
ਰੂੜਹਹੈ॥ ਤੁਜੋਗਸਲੇਵੈ॥ ਜਬਬ੍ਰਿਤਉਤਰੈ॥ ਤਾਂ
ਗੁਗੰਦੀਬਾਲੀਦਾਪਰਭਾਰਖੈ॥ ਏਹੁਹਰਿਜੋਗੁਹੈ॥
ਇਸਪ੍ਰਕਾਸਕਰਿਕੇਭੀਬਹੁਤਿਅੰਦਾਕਲਿਆਣੁ
ਹੈਅਹੈ॥ ਦੂਜਾਭਗਤਿਜੋਗਹੈ॥ ਦੂਜਾਭਗਤਿਜੋ
ਗਕੇਅਸਟਅੰਗਇਹਿਹੈ॥ ਪ੍ਰਥਮੇਏਹੁਯੁਮਹੈ

੬੧

ਜੇਆਪਣੇਮਨਨੂਹੀਨੀਵਾਰਖਣਾ। ਕਿਸੇਗੁਣਦੇ
ਅਭਿਮਾਨਨੂਮਨੀਵਿਚਿਨਾਇਆਵਣਾ। ਦੂਸਰੇ
ਮਇਹਹੈਜੋਸਾਧਸੰਗਤਿਵਿਖੇਕਥਾਕੀਰਤਨਦੇਵ
ਚਮਨਨੂਹਿਗਵਣਾ। ਤੇਜੇਪੜਨਦੀਸਕਤਹੋਵੈਤਾ
ਨੇਮਨਾਠਪੜਨਾ। ਜੇਸੁਲਨਦੀਸਕਤਹੋਵੈਤਾਂਨੇਮਨ
ਲਸੁਣਨਾ। ਤੀਸਰਾਇਕੰਤਦੇਸਾਇਹੁਹੈਜੋਸਰਬਵਿਖੇ
ਇਕੋਗੋਬਿੰਦਜਾਂਣਨਾ। ਅੰਗਦੂਸਰਾਕੋਈਨਜਾਣ
ਨਾ। ਚੌਥਾਮਾਸਣਾਇਹੁਹੈਜੋਗੋਬਿੰਦਵਿਖੇਬਿੰਤ
ਨਾਇਸਾਬਿੰਤਕਰਣਾ। ਪੰਜਵਾਪ੍ਰਾਣਾਨਾਮਪੁਰਕ

ਕੀਭਕਰੋਚਕਭਿੰਨਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮਾਇਹੁਹੈ॥
 ਸੋਪੁਰਕਗੁਰਾਂਦੇਬਚਨਸੁਣਕੇਤੇਅਨਵਿਖੇਇ
 ਕੜਸਮਝਣੇ॥ਅਨਵਿਖੇਖੇਚਣੇ॥ਦੂਸਰਾਕੀਭਕ
 ਇਹੁਹੈ॥ਜੋਗੁਰਾਂਦੇਬਚਨਸੁਣਕੇਜੇਹੜੀਵਸਤ
 ਸਮਝੀਹੈਸੋਰਿਦੇਵਿਖੇਉਸਦੇਤਿਅਗਨੁਕਦੇਨਾ
 ਕਰੈਠਹਰਾਵਨਾਰਿਦੇਵਿਖੇਸਦਾਉਸਦਾਅਭਿਆਸ
 ਕਰਨਾ॥ਤੀਸਰਾਰੋਚਕਜੋਗੁਰਾਂਦੇਬਚਨਕਰਕੇਜੋ
 ਪਦਾਰਥਤਿਅਗਣੇਬਹੁਹੈ॥ਤਿਨਕਾਤਿਅਗੁਕ
 ਰਨਾ॥ਛਠਵਾਧਿਅਨੁਇਹੁਹੈਜੋਗੁਰਾਂਦੇਬਚਨਸੁਣ

ਨਪੜਨ ਬੈਠੇ ਧਿਅਮਨ ਭਨਾ ਦੇ ਅਰਥ ਦਿਖੇ ਰਖੇ ॥ ਕੇ
ਈ ਸੰਕਲਪ ਮਨ ਵਿਚ ਫੁਰਨਾ ਦੇਵੈ ॥ ਸਤ ਵਾਧਾਰ
ਨਾਇਹੁ ਹੋ ਜੇ ਮਨ ਕਿਸੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿਖੇ ਧਾਰੇ ਭੀ ਫਿਰਮ
ਨਨੂ ਅੰਨ ਕੇ ਜੇ ਤੇ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ॥ ਅਸਦ ਮਦ ਵਿਚਾਰ
ਘੜੀਆ ਮਨ ਸਬਦ ਵਿਚਿ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਠਹਿਰਿਆ ਤਿ
ਸਕਾਨਾ ਮਸਾਧ ਹੋ ॥ ਓਸਿਨੁ ਵਧਾਏ ਤੇ ਜੇ ਅਠੇ ਪ
ਹਿਗਮਨੁ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ਜੁ ਜਿਅ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸਦਿ ਕਲਪ
ਸਮਾਧ ਪੂਰਨ ਹੋਤੀ ਹੋ ॥ ਸਾ ਵਿਕਲਪ ਸਮਾਧਾਇਹੁ ਹੋ
ਜੇ ਜਾਂਦੇ ਮੇ ਸਬਦ ਕੇ ਸੁਣੇ ਵਾਲਾ ਹਾਂ ਤੇ ਸਬਦ ਦੇ ਅ

ਰਬਨੁਤੀਸਾਮਇਆਹੈ॥ ਨਿਗਵਿਕਲਪਸਾਮਾਧ
 ਇਹੁਤੈ॥ ਜੋਸਬਦੇਤਾਤਪਰਪਾਦਿਖੇਮਨਠਹਿਰਾ
 ਵੇ॥ ਤਾਂਇਹੁਭਗਤਜੋਗਾਹੈ॥ ਭਾਈਅਜਿਤੇਇਸੇ
 ਸਬਦਨੁਸਾਮਾਝਕੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ॥ ਗਗੀਬਨਿਦ
 ਜਮੇਨੁਇਹੁਦਾਨੁਦਿਚੇਜੋਤੇਗਰਜਾਮਿਠੀਲਗੇ॥
 ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਆ॥ ਅਜਿਤੀਅਤੇਗੋਪਿਛਕਿਤ
 ਨਿਆਦਾਉਧਾਰਹੋਵੈਗਾ॥੧੩॥ ਸਾਖੀਚਿਰਚਾਰ
 ਤਾਂਇਕਦਿਨਬਨਦਿਖੈਤਾਈਬੁਝਾਗਉਅੰਚ
 ਗੰਢਦਾਸੀਸਾਹਬਦਾਈਗੁਆਇਕੀਤੋਸੁ॥ ਤੇ

੬੬

ਦੁਧ ਅਗੇ ਅਨ ਰਖਿ ਥਿਉ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਅੰਨ ਕੀ
ਤੀਗਰੀ ਬਨਿ ਵਾਜ ਤੇ ਗਾਦ ਗਸਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਵੇਸੇ
ਰਾਜਨ ਅਮਰ ਦੁਕਟੀ ਐ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ ਅਵਤੰ
ਅਜੇ ਬਾਲ ਕੁ ਹੈ॥ ਤੈਨੂੰ ਏਹੁ ਬੁਧ ਕਿਥੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ
ਈ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਓਸਿ ਆਖਿ ਆਜੀ ਅਸਾਡੇ ਪੰਡਿਤਿ
ਮੁਗਲ ਅੰਨ ਉਤਰੇ ਸਨਿ॥ ਨਾਲੇ ਕਚੀ ਅੰਥੇ ਤੀ
ਅੰਦੁ ਦਿਲਈ ਅਨਾਲੇ ਪਕੀ ਅੰਥੇ ਭੋਰੁ ਰੁਗੀ ਅੰ
॥ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਅਨ ਦਿਚਿ ਅੰਥੇ ਜੋ ਏਨਾ ਡਾਢਿ ਅੰਦਾ
ਹਬੁ ਕਿਸੇ ਨਹੀ ਫੜਿ ਆ॥ ਤਾਂ ਜਮੁ ਦਾ ਹਬੁ ਕਿਸ

ਠੜਨਹੈ॥ ਤਾਬਚਨੁਹੈਅਤ੍ਰਿਤਾਬਲਕੁਨਹੀਤੇ ੧੦
ਗੋਤੇਬੁਢਿਅੰਕੀਜੇਸੀਮਤਹੈਤ੍ਰਿਤਾਬੁਢਾਹੈ॥ ਤ੍ਰਿ
ਇਕਮਨਹੋਕੇਵਾਹਿਗੁਰੂਕਾਨਾਮੁਧਿਆਵੇਗਾਤਾਂਤ
ਗਕਲਿਆਵੁਹੋਵੇਗਾ॥ ਤਾਓਸਿਕਾਹਿਆਜੀਬਾ
ਈਕੇਈਰਾਵੀਜਪਦੇਹੈਨਿ॥ ਤੇਕੇਈਹੋਲੀਜਪ
ਦੇਹੈਨਿ॥ ਸੇਕਿਸਤਰਾਂਜਪਾਂ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੈਅਚਾਰ
ਪ੍ਰਕਾਰਕੀਆਬਾਂਈਅੰਤੈਨਿ॥ ਇਕਪਗਾਬਾਂਈ
ਏਜੋਪਗਾਦੁਆਰੇਲਭਕੇਬਿਖੇਧਿਆਨੁਪਰਤੇਹੈ॥
ਇਕਮਧਮਾਬਾਂਈਦੁਆਰੇਸਵਾਸਾਕਰਿਕੇਜਪ

ਤੇਰੇ॥ ਇਕ ਬੈਧਗੀ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਪੁ
ਗਵ ਪੜ੍ਹ ਤੇਰੇ॥ ਤਾਂ ਪਰੋਜਨੁ ਮਨੁ ਕੇ ਇਕਾਗਰੀ
ਕਾਹੇ॥ ਜੈਸੇ ਪੀਉ ਸਭ ਬਿੰਜਨ ਤੇ ਮੀਮਾਇਆ
ਹੂਆ ਸਨਿ ਗਧ ਕਰਤਾਹੇ॥ ਤੇਜੇ ਨਾਮ ਇਕਾਗਰ
ਮਨ ਜਪਿਆ ਕਾਇਆ ਦੁਕਰਤਾਹੇ॥ ਪਰੁ ਤੂੰ
ਪਰਾਬਾਂ ਦੀ ਦੁਆਰੇ ਨਾ ਮਜ ਪੁਅਰੁ ਸਿਤਾਂ ਕੀ ਸਿ
ਵਾ ਕਰੁ॥ ਇਸ ਮੇ ਤੇਰੀ ਮਾਰ ਜਾਭੀ ਵਧੇ ਗੀ॥
ਤਾ ਤੇਰਾ ਕਾਇਆ ਦੁਭੀ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਮੇਰੇ ਥਾਜ
ਮਾਧਾਰ ਕੇ ਤੈ ਨੂਗਿਆਨ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਗਾ॥

ਤੇ ਤੇਰੇ ਵੀ ਸਦਿ ਖੇਤੀ ਮੇਰੀ ਭੀ ਭਾਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ੭੭

॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬੁਢੇ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿ ਸਾਹੀਤੀ ਕਹਾ ਆ

ਪਲਾਸਰੀ ਗੁਭੀ ਗਿਖ ਅਤੇ ਟਹਿਲ ਭੀ ਕਰ ਦਾਹੀ

ਗਹਿ ਆ ॥ ੧੩ ॥ ~~ਜਾਣੀ ਕਿਹਾ ਚਲੀ~~ ਟਿਰਫਾਖ

ਹਿਰਾਤੇ ਜੇ ਧਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨੀ ਆਏ

॥ ਤੇ ਫਾਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਅਨ ਕੋ ਰੋਣੇ ਤਾ ਨ ਨੇ ਅਰਦ

ਸਕੀਤੀ ॥ ਕੋਈ ਮੇਸਾਉ ਪਦੇ ਸੁਕਰੇ ਜਿ ਸਕਰਿ

ਕੇ ਅਸਾਡਾ ਕਾਇਆ ਲੁਹੇ ਵੇ ॥ ਤਿਸਿ ਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ

ਵੇ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ ਅਮਨੀ ਦੇ ਕਰ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤ

ਠ
ਏ॥ ਜਿਤੁ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਪਾਸੇ ਸੇਵਾ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਹੋਇ
ਆਵੈ ਸੋ ਕਰਨੀ॥ ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਗਤ ਉੱਕੇ ਇਸਨਾ
ਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਸਬਦ ਦਾ ਅਭਿਆਸੁ ਕਰਨਾ॥ ਤੇ ਅ
ਨੁ ਨੀਵਾਰ ਪਦ ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸੁਆਮੀ ਜਾਂਦਾ॥
ਆਪਨੁ ਜਿਵ ਕੁਜਾਣਨਾ॥ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚ
ਜਾਇ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ ਕੈ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦ ਸੁਣਨਾ॥ ਤੇ
ਭੁੰਨਿ ਕੇ ਦੇਨੇ॥ ਆਪ ਵਿਚ ਬਾਂਟੀ ਦਾ ਮਨੁ ਕਰਨਾ
ਤਾਂ ਭਨਾ ਦਾਇ ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਧਾਰੇ ਹੋਇਆ॥੧੪॥
ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਦੁਸਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ

ਸੇਵਾਵਹਿਲਕਰਦਾਸੀ।।ਨਿਤਖਿਚੜੀਤੇਦ 72
ਹੀਸਾਹਿਬਦੇਲਿਗਰਦਾਸਤੇਕਰਿਲੇਆਵੇ।।ਤਾ
ਇਕਦਿਨਓਸਮਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਗਰੀਬਨਿਵਾਜ
।।ਜੇਅੰਧੇਗੀਅਜੁਬੰਦਹੋਵੇ।।ਤਾਮੇਪ੍ਰਸਾਦਸਵੇਰੇ
ਸਾਹਿਬਦੀਰਸਨਾਵਾਸਤੇਲੇਆਵੇ।।ਤਾਂਬਚਨੁਹੋ
ਇਅਹਇਸਅੰਧੇਗੀਕਰਿਕੈਕਿਛਨੇਜਹਾਜਿਚਲ
ਤੇਹੋਸੀ।।ਕਿਤਨਿਅੰਸਰਪਾਨੁਤਾਂਬੇਦੀਪ੍ਰਥੀਮੇਅ
ਹਾਰਪੁਰਚਦਾਹੈ।।ਪ੍ਰਸਾਦਚਾਰਪੜੀਆਪਿਛੇ
ਹੋਵੈਗਾ।।ਪਰਗੁਰੂਕੀਰਸਾਇਤੇਰਜੀਹਿਲਦਾਏਹ

ਸਿਖੀਦਾਧਗੁਰੂ ਹੈ॥ ਜੈਸੇਇਸਤੀਨੁਭਰਤੇਦੀਅ॥
ਗਿਆਮਨਦੀਪਰਵਾਣੁ ਹੈ॥ ਤੈਸੇਭਗਤਾਂਨੁਮਹਾਂ॥
ਗੁਜਦੀਆਗਿਆਪਰਵਾਨੁ ਹੈ॥ ਤੂਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀਅ॥
ਆਗਿਆਤੇਗੁਜੀਰਹਾ॥ ਸਰੁਸੇਵਾਕਫਲੁਤੇਨੁ॥
ਇਸਥੀਹੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇਗਾ॥ ਤਾਂਓਸਿਦਾਉਧਾਰੁ॥
ਵਾਹਗੁਰੂਦੀਇਛਾਮਨਦਿਕਰਿਕੇਹੋਇਆ॥
॥ ਅਖੀਰੁਕਹਾਈ ॥ ਗੁਜਰਜਾਤਦਾਛੁਹਾਰੁ॥
ਸੀ॥ ਤੇਗੁਰੂਮੰਗਦਜੀਨੁਮਿਲਿਆ॥ ਤਾਂਓਸਾਮ॥
ਰਦਾਸਕੀਤੀ॥ ਜੁਮੇਸਾਗਦਿਨੁਆਪਦੇਕੀਮ॥

ਵਿਚਲਗਾਹਿਦਾਹਾਂ॥ ਮੇਰਾਭੀਕਿਵੈਉਧਾਰੋ
 ਵੈ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਮੀਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇਉਡੀਕੇਜ
 ਪਜੀਪੜਨਾ॥ ਤੇਜੇਕੋਈਗਗੀਬੁਦਾਕੰਮੁਹੋਵੈਸੇ
 ਗੁਰੂਕੇਨਾਮਿਤਜਣਕੇਕਰਿਦੇਵਲਾ॥ ਤੇਜੇਕਮ
 ਈਕਰੇਸੇਦਸਵੈਧੁਓਸਦਗੁਰੂਕੇਨਾਮਿਤਵੇਦਲਾ
 ਆਸਿਨੁਇਸੇਪ੍ਰਕਾਰਕਈਬਰਸਸਿਖਾਈਸੇਵਾਕ
 ਹਦਿਆਂਬੀਤੇ॥ ਇਕਦਿਨੁਇਕਸਾਧਹੈਸਨਿ॥ ਤੇ
 ਕਿਸੇਨੇਤੁਹਾਮਤਦੇਕੇ॥ ਰਾਜਦਾਅਰੇਬੰਧਾਇਦਿਤੇ
 ਹੈਸਨਿ॥ ਤੇਅਧੀਗਤਦੇਸਮੇਓਹਪੰਡਤਖੰਨੇਬੀਨਿ

ਕਸੇ। ਗੁਜਰਲੁਹਾਰਦੇਘਗਆਏ। ਓਨਕਹਿਆ
ਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇਨਮਿਤਾਮਸਾਡੀਅਗਦੀਆਵਦੋ। ਜੰ
ਓਸਗਟੀਆਂਵਦੀਆ। ਤਾਓਨਦੀਖੁਸੀਕਰਿਕੀ
ਗੁਜਰਨੂਤੀਨਕਾਲਦੀਜੋਝੀਹੋਗਈਜਾਂਗੁਰਾਪਾਸਿ
ਗਾਇਆਤਾਂਸਤਿਗੁਰੂਤੀਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹਹੋਏ॥ **ਅਭਿਮਾਨੀ**
ਅਭਿਮਾਨੀ। ਨਾਂਈਧਿਝਗੁਰੂਮੰਗਦਜੀਦੇਦਰ
ਬਾਰਮੰਗੇਆਇਗਹਿਆਂ। ਨਾਲੇਪਾਂਦੀਗਗਮੁਕ
ਰਿਕੀਸਿਖਾਂਨੂਇਸਨਨੁਕਰਾਵੈ। ਨਾਲੇਸਿਖਾਂਨੂਚਾਪੀ
ਕਰੇਗੁਗਛਕਾਵੈ। ਸਾਥੀਗੁਰੂਕੀਸੇਵਾਪੂਜਾਕਰੇ॥ ਇ

ਕਦਿਨਸਾਹਿਬਦੇਪਾਸਥਾਸਮਰਦਾਸਕੀਤੀ॥ਜੁਮੇ ੧੪
ਨੂਓਪਦੇਸੁਕੋਗ॥ਬਚਨੁਹੋਆ॥ਮੁਗੀਦੁਮੁਰਦਾਕਹੀ
ਦਾਹੋ॥ਤੇਗੁਗੁਗਰਹੋ॥ਜਬਾਮਰਤਕਦਾਅੰਗੁਕੋਈ
ਨਹੀਹਲਦਾਤਾਗੋਰਦੀਲਾਇਕਹੁਦਾਹੋ॥ਜਬਸਿਖ
ਦੇਅਨਵਿਚਹੁਤੰਕਾਹੁਦੁਰਹੋਦਾਹੋ॥ਤਾਂਸਿਖਗੁਰਾਂਦੇ
ਗਿਆਨਵਿਚਜਾਇਸਾਮਾਵਦਾਹੋ॥ਦੇਖੇਸੇਨਨਾਈਜ
ਬਮਨਲਾਇਕੇਸਾਧਾਦੀਦਹਿਲਕੀਤੀ॥ਤਾਂਭਗਵਾਂ
ਨਥਸਦਾਰੂਪਧਾਰਿਕੋਗਾਟੇਨੂਗੀਝਾਇਅਏ॥ਤੂੰਭੀ
ਐਸਾਹੀਹੋਵਿਚਗੁ॥ਤਾਂਥਸਨੇਐਸੇਹੀਸਿਖਾਂਦੀਆਦਹਿ

ਲਾਂਕੀਤੀਆਂ। ਓਸਨੂਜਿਖੀਪਾਪਤਿਹੋਈ। ਤੇਉਸ
 ਦੇਸਹੇਕੁਦੰਬਦਾਉਧਗੁਰੋਆ॥ *ਪ੍ਰਸੰਨਾਪ੍ਰਸੰਨਾ*
ਅੰਮ੍ਰਿਤੀਪੀਤ੍ਰਾਜੀਦਾਸ ॥ ਪੋਹੋਜੁਲਕਾਪਗਮ
 ਹੰਸਪੁਰੇਸਤਿਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਧਾਗੀ॥ ਮਲੂਸਾਹੀਸੁਗਮਾ
 ਵਡਾਭਗਤੁਭਈਕੇਦਾਗੀ॥ ਦੀਪਾਦੇਉਨਗਾਇਦੁਦੰ
 ਸਬੁਲੇਦੇਜਾਈਐਬਲਿਹਾਗੀ॥ ਲਾਲੁਸੁਲਾਲੁਬੁ
 ਧਵਾਰਵਰਗਾਜੀਵੰਦਾਪਰਉਪਕਾਗੀ॥ ਜਗਾਧਰ
 ਦੀਜਾਈਐਸਿਸਾਰੂਨਾਲੇਨਿਰੰਕਾਰੀ॥ ਖੰਨਮਾਈਅ
 ਪਿਉਪੁਤ੍ਰਹੋਗੁਣਗਾਹਕਗਾਬਿਦਭੰਡਾਗੀ॥ ਜੇਧਰ

ਸੇਈਆਵੇਵਤਾਗੁਰਸੇਵਾਕਰਦੁਤਰੁਤਾਗੀਪੂਰੇਸਤਿ ੭੫

ਗੁਰਪੇਜਸਦਾਗੀ॥

ਲਕਾਗੁਰਮੰਗਦਜੀਦੇਪਾਸਿਮਾਇਆਅਗੁਇਕੈਅ

ਰਦਾਸਕੀਤੀਗਗੀਬਨਿਵਾਜਜੀ॥ਪਰਮਹੰਸਕੈਸੇ

ਰਤੇਹੈ॥ਬਰਨੁਹੋਇਆਭਾਈਪਾਰਤੈਨੁਅਸੀਪਰਮ

ਰਿਸਾਂਦੀਸਾਖੀਸੁਣਾਂਉਨੇਹਾਂ॥ਜੇਤੂੰਸੁਣੇਤੇਮਨਿਦਿਚ

ਵਸਾਏਗਾਤਾਂਤੂਭੀਪਰਮਹੰਸੁਹੋਵੇਗਾ॥ਤੇਜੇਤੇਹੀਸੇ

ਗਤਕਰੇਗਾ॥ਤੇਸਨੂਭੀਪਰਮਹੰਸਦਸਾਪ੍ਰਪਤਹੋਵੇਕੀ

॥ਹਿਸਾਇਸਕੇਤਾਂਦੀਕਹੀਤਾਹੈ॥ਜੇਸਮੁੰਦਕੇਬੀਚਜਾਇ

ਕੇ ਮੋਤੀ ਚੁਗਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਜ ਲੁ ਤੇ ਦੁਧਾਇ ਕਠਾ ਕਰਿ ਕੇ
ਓਨਾ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੀ ਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਦੀ ਉਂਜ ਖਟੀ ਹੋ ਤੀ ਤੇ
ਉਂਜ ਪਾਂਓ ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤਾਂ ਦੁਧ ਦੀ ਅੰਢੁਟੀ ਅਹੋ ਜਾ
ਤੀ ਅਹੋ ਨਿ। ਤਾਂ ਓਹੁ ਦੁਧ ਦੀ ਅੰਢੁਟੀ ਅੰਖਾ ਜਾ ਤੇ ਤੇ
ਤੇ ਜ ਲੁ ਫੁਡੇ ਦੇ ਤੇ ਹੋ ਨਿ। ਤੇ ਪਰਮ ਹੋ ਸਹੋ ਸਓ ਓਹੁ ਕਰ
ਤੇ ਤੇ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਬਦੁ ਜੋ ਹੋ ਜੋਈ ਮਾਣ ਕੇ ਮੋਤੀ ਹੋ।
ਇਸ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਸੁਣਨੇ ਕਰ ਓਨ ਕੀ ਬੁਧ ਬੀ ਚਵੀ ਚਾਰ
ਅਨਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਤਾਂ ਹੋ ਤਾਂ ਹੋ ਸੋਈ ਓਸ ਕੀ ਉਂਜ ਤੇ। ਦੇ
ਹਾ ਅਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਕਠੇ ਪਏ ਭਾਸ ਤੇ ਹੋ ਨਿ। ਏ ਕਠਾ ਪੁ

ਤਲਾਕਾ ਪੁਤਲਾ ਸੋ ਵਿਚਾਰ ਕਰਿ ਕੋ ਜਾਣਤੇ ਹੋ ਜੋ ਦੇਹ ੭੬
ਅਨਿਤ ਹੈ। ਜੜ੍ਹ ਹੈ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ। ਤੇ ਅਤਮਾ ਸਤ ਹੈ ਚੇ
ਤੰਨ ਹੈ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ। ਏਹੁ ਭਗਮ ਕਰੁ ਕੇ ਦੇਹ ਦੇ ਧਰਮ
ਆਤਮਾ ਵਿਖੇ ਪਏ ਭਾਸਤੇ ਹੈ। ਮਰਨ ਦੇ ਹਕਾਧਰਮੁ ਹੈ
ਏਹ ਕਹਦਾ ਹੈ ਮੇ ਮਰਨਾਂ ਹਾ। ਜੜ੍ਹ ਧਰਮ ਦੇ ਹਕਾ ਹੈ ਏ
ਹੁਕਹ ਦਾ ਹੈ ਮੇ ਅਪਨੁ ਨਹੀ ਜਾਣਤਾ। ਦੁਖ ਧਰਮ ਦੇ ਹ
ਕਾ ਹੈ ਏਹੁ ਕਹਦਾ ਹੈ ਮੇ ਦੁਖੀ ਹਾਂ। ਜਬ ਵੀ ਚਾਹੁ ਬੁਧ ਸਿ
ਉਦੇਖਤਾ ਹੈ ਤਾ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੇ ਤੋੜੁ ਈ ਕਾਲਾ ਇਸਾ ਥਿਤ
ਹਾ। ਜਾ ਪਛੇ ਦੇ ਕਰਮ ਹੁਣ ਭੋਗਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਹੁਣ ਦੋ ਮ

ਗੋਭੋਗਾਗਾਤਾਂਡੀਕਾਠਾਸਤਿਹੋਆ॥ ਬਹੁਕੁਏਹੀਪੁ
ਮੇਸਰਨੁਜਾਣਤਾਹੈ॥ ਏਹੀਜਨੁਜਾਣਤਾਹੈ॥ ਏਹ
ਚੇਤਨੁਜਾਣਤਾਹੈ॥ ਤਾਤੇਏਹਚੇਤਨੁਹੈ॥ ਜੇਨਨਾ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਦੇਛਤੀਹਾਮੀ॥ ਮੁਤਬਾਸਨਾਦੇਵਿਚਰੋਤੇਹੈ॥
ਤਾਂਬਾਸਨਾਨੂਤਾਅਨੰਦਨਹੀ॥ ਜੇਏਹੀਖਾਂਵਦਾਹੈ
॥ ਤਾਇਸਨੁਹੀਅਨੰਦਹੋਦਾਹੈ॥ ਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਸ਼ਦੇ
ਬਜਰੁਬੁਕਚੇਬੀਚਹੰਦੇਹੈ॥ ਤਾਬੁਕਚੇਨੂਤਾ
ਅਨੰਦਨਹੀ॥ ਜੇਏਹੋਪਾਹਿਰੇਤਾਂਇਸਨੁਅਨੰਦਹੋਤ
ਹੈ॥ ਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਸ਼ਦੇਪ੍ਰਕਾਸ਼ਗਾਤਾਂਡੇਲਿਖੇਹੁਏ

ਰੇਨਿ। ਕਾਗਦਨੁਤਾ ਅਨੰਦਨਹੀ। ਜੇਏਹੋ ਸੁਣਦਾ ਪੜ੍ਹ ੭੭
ਦਾਹੈ। ਤਾਂਏ ਸਨੁਹੀ ਅਨੰਦਹੋਤਾਹੈ। ਤਾ ਅਨੰਦਰੂਪ ਭੀਏ
ਹੀਹੈ। ਜੇਬੁਧਵੀ ਚਾਰਕਰਿਕੈ। ਮਾਪਨੁ ਸਗੀਰ ਤੇ ਭੀਨਜ
ਣਾ। ਤਾਂਏਹੀ ਪਰਮਹੰਸੁਹੈ। ਜੇ ਮਾਪਨੁ ਸਗੀਰ ਤੇ ਨਿਆ
ਗਾਜਾਏਗਾ। ਤਾਂ ਸਗੀਰ ਦੇਰ ਸਾਂਵਾਸਤੇ ਪਾਪ ਨਕਰੈਗਾ।
ਜੇ ਸੇਕਮ ਲਜਲਾਮੇਹੋਤਾਹੈ। ਤੇਏ ਅਨੁਭਵਿਕਾ ਸੂਰਜ
ਵਲਿਹੋਤਾਹੈ। ਤਾਂ ਜਲਕਾਓ ਸਨੁ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋਤਾਹੈ। ਤੇ
ਸੇ ਪਰਮਹੰਸ ਵਿਚ ਜਗਤ ਦੇਰ ਹਿਦੈਹੈ ਨਿ। ਤੇਏ ਅਨੁਭਵਿ
ਆਤਮਾ ਵਲਹੋਦਾਹੈ। ਤਾਂ ਦੇਹ ਦੇਵੁ ਖੰਭਾ ਦਾ ਹਰਖ ਸੇ

ਗਨੀਕਰਦੇਤੇਵਰਤਣਹੋਗਮਗਿਅਸੀਅਾਂਦੀਨਿਅਈ
 ਕਰਦੇਹੈਨੀ। ਤੇਜਗਤਨੁਸੁਪਨਵਤਿਜਾਂਣਦੇਹੈਨੀ। ਤਾਂ
 ਓਨਨੁਬੰਧਨੁਨਹੀਹੁਦਾ। ਤੈਸੇਹੀਭਾਈਪੌਰਵਰਤਣਿਯ
 ਗਾ। ਅਪਭੀਉਧਰੇਤੇਸਭਸਨਬੰਧੀਅਾਂਦਤੀਉਧਾਰ
 ਕੀਅਾਂ। **ਮਾਨੁਸਾਹੀਗੁਰੂ** ਮਾਨੁਸਾਹੀਗੁਰੂ
 ਅੰਗਦਜੀਦੇਪਾਸਮਾਇਕੈਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਜੁਅ
 ਸੀਨੋਕਹੀਮੁਗਲਾਦੀਕਰਦੇਹਾਂ। ਕੋਈਅੇਸਾਉਪਦੇਸੁਕ
 ਹੋ। ਜਿਸਕਰਿਅਸਾਡਾਏਬੇਭੀਮੁਖੁਉਜਲਾਹੋਵੈ। ਤੇਅ
 ਗੋਭੀਉਜਲਾਮੁਖੁਹੋਵੈ। ਤਗੁਰੂਅੰਗਦਿਜੀਬੋਲਿਅ

ਭਾਈ ਮਾਨੂ ਦੇ ਹਾਮ ਸਿਤ ਹੈ। ਏਹੁ ਤਾਮਗੋ ਹੀ ਬਿਨਸੀ
ਆਰੇਈ ਮਾਂਚੇ ਨਿ। ਤੇ ਮਾਤਾ ਮਾਸਤਿ ਹੈ। ਏਹੁ ਕਿਸੈ ਦ
ਮਾਰਿ ਮਾਮਰ ਦਸ ਹੀ। ਮਾਪ ਦੇ ਵਰਨ ਮਾਸਮ ਦੀ ਕਿਰਿ
ਮਾਭੀ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਜਨ ਕੈ ਕਰੀਏ। ਤੇ ਗਿਅਨੁ ਭੀ ਦਿੜ੍ਹੇ
ਵੇ। ਏਹੀ ਸੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਮਰਜਨ ਨੂਓ ਪਦੇ ਸੁਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ
ਜੁਧੁ ਭੀ ਕਰੀਐ ਮਰਦਨੁ ਭੀ ਕਰੀਐ ਤੇ ਮਾਪ ਲੀ ਦੇ ਹ
ਦਾ ਬਿਨਸਨ ਦਾ ਸਹਿਸਨਾ ਕਰੀਏ। ਜੇ ਭੀ ਨਥਾਤਾ ਏਕ
ਨੀ ਮਾਂਹੁੰ ਦੀ ਮਾਧੀ ਨਿ। ਤਾਂ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਬਿਨਸਿ ਦਾ ਹੈ।
ਇਕੁ ਸਮਾਜੇ ਸੁਵਾਸਾ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋ ਰਹਿ ਦਾ ਹੈ। ਦੁਜਾ

੭੮

੦

ਜਿਸ ਪਿਥ ਮੀਤੇ ਸਗੀਰ ਗਿਰਨਾ ਤੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਥਹਾ
ਜਾਗਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੀਸਰਾ ਜਿਸ ਤੀਰ ਗੋਲੀ ਕਰਿ ਪਾਣ
ਜਾਂ ਵਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨ। ਕੋ ਜਿਸ ਦੁਖ ਕਰਿ ਬਿਸ ਸਣੇ ਹੁੰ
ਦੇ ਹੋਨ। ਜਾਂ ਫਹਾਂ ਗੋਲੀ ਕੋ ਦੁਖ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੁੰਦ
ਦਾ ਮੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਏਹ ਤੀਨ ਇਕੋ ਨਾ ਹੋਵਨ ਤਾਂ
ਆਪਕਾ ਲਾਇਸ ਦੀ ਗਛਿ ਆਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਆਪੇ
ਉਪਾਧਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲਨ ਕੀਜੈ। ਜੇ ਜੁਧ ਜਹੂਰ ਆਇ
ਥਣੇ ਤਾਂ ਥਹੁਤਿ ਮਾਂਝੋ ਤਿਅੰ ਦੀ ਸੀਕਨਾ ਕੀਜੈ। ਤੇ
ਜੇ ਕੁਝੁ ਖਦਿ ਲਿਆਵੀ ਮੇਜੋ ਜਿਖਾਸਾ ਧਨਾ ਲਵੀ

ਕੇਖਈਮੈ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਲੁ ਮਲੁ ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲ ੭੬
ਗਾਵਰਤਨਾ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮੁੰਦੀ ਦਵੰਡ ਖਾਵਣ ਕਾਰਿ
ਕਾਲਿ ਮਾਣਹੋ ਮਾ॥ ੨॥ ਜਾਪੀ ਹੋ ਰਹੀ॥ ਭੁ
ਈ ਕਿਦਾਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੀ ਸਗਣਿ ਗਾਇ ਮਾ॥
ਕੇਸਾਗਾਜਗਤੁ ਕਾ ਮੁਕੋਰਧਾ ਵਿਚ ਪਇਆ ਜਲ ਦਾ
ਹੈ॥ ਕਿਵੈ ਮੈਨੂ ਤੁਸੀਂ ਗਿਖਿਓ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋ ਮਾਯੇ
ਵੇਖਨ ਨੂ ਅਗਨਿ ਲਗਾਈ ਹੈ॥ ਤਿੰ ਮੁਗ ਬਨ ਸੇ ਕੁਦ ਕੇ
ਨਦੀ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ॥ ਤੇ ਸੇ ਜਗਤ
ਵਿਚ ਕਾ ਮੁਕੋਰਧਾ ਵਰਤਿ ਮਾਹੋਇ ਮਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਸਾਧਿ

ਗਤ ਵਿਚ ਅਵਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਜੇ ਸੀਤ ਲੁਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ
ਨਿ। ਤੇ ਜੇ ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਮਝ ਲਏ ਵਿਚ ਟੁਕ
ਕੀ ਲੇ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਤੇ ਨਾ ਦਾ ਮਨੁ ਭੀ ਸੀਤ ਲੁਹੇ ਅੰਵ
ਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਤੂੰ ਸਦਾ ਸਾਧ ਸਿਗਤ ਕਰੁ ਤੇ ਸਿਖਾਈ ਸੇ
ਵਾਹਿਗ ਕਰੁ ਏ ਸੇ ਥੀ ਤੈ ਨੁਗਿ ਅਨੁਹ ਦੇ ਗਾ। ਤਾਂ
ਤਾਈ ਕਿ ਦਾਗੀ ਜੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਿਜੀ ਦਵਚ ਨੁਦਿ
ਨਕੀ ਤਾਓ ਸਦਾ ਓਧਾਰੁ ਹੋਇ ਮਾ। **ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ**
ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਦੀ ਪਾਜਾਤਿ ਦਾ ਦੇ ਉਤੇ ਨਗਾਇਲ ਦਾ
ਸਤੇ ਬੁਲਾਤੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਜੀ ਪਾਸਾ ਮਾਇ ਸਰਸਿ

ਪਰੇ। ਜੇ ਅਸਨੂ ਜਨਮ ਮਰਨ ਥੀ ਰਖੀਏ। ਤਾਂ ਵਚ ੨੦
ਨੁਹੇ ਅਸ। ਤੁਸੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦੀ ਭਗਤਿ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਥਨ
ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਅਸਨੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਸੁਣ
ਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਗਤਿ ਕਿਸਨੂ ਕਰਿ ਦੇਹੇ ਨੀ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ
ਅਯੁਜਿਤ ਸਮੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਲੇ ਮਾਇਆ ਓਤ ਪਤਿ ਕੀ
ਤੀ ਤੇ ਓਸਨੂ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਤੂੰ ਸਭ ਨਾਜੀ ਅਨੂ ਓਤ ਪਤਿ
ਭੀ ਕਰਗਾ। ਤੇ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਿ ਕੇ ਏਨਾ ਨੁਭਰਾ ਮਾ
ਓ। ਤੇ ਚਾਰ ਦੇਵ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਣ ਵਾਸਤੇ
ਕੀਤੇ। ਤਿਨ ਪੁਰਖ ਤੇ ਇਕਾਇਸ ਤੀ ਜੇ ਏਨਾ ਚਹੁ ਵਿ

ਚਹੁਇਕਦੀਤੀਸਰਨਜੋਮਾਵੇਸੋਮੇਰੁਮਾਇਮੇਲੇ
ਗਾ॥ਇਕੁਥੇਰਗਾ॥੧॥ਦੁਜਾਜੇਗਾ॥੨॥ਤੀਜਾਗਿ
ਅਨੁ॥੩॥ਤੇਚਉਥੀਭਗਤਿ॥੪॥ਪੁਰਵੇਰਗੁਤੇਜੇ
ਗੁਤੇਗਿਅਨੁਏਹਤੀਨੋਪੁਰਖਹੈਨਿ॥ਓਨਨੁਕਸਿਗ
ਦੇਬਾਲਿਤੇਮਾਇਅਬੁਮਾਲੈਦੀਹੈ॥ਪਰਭਗਤ
ਮਹਾਂਰਾਜਦੀਪਤਥਿਤਾਇਸਤੀਹੈ॥ਤੇਮਾਇਮਾ
ਨਟਦੀਹੈ॥ਤਾਂਭਗਤਨੁਮਾਇਅਨੁਹੀਮੇਰਸਕਤ
॥ਹੋਰਨਾਕਰਮਾਨੁਮੇਰਲੈਦੀਹੈ॥ਤਾਂਓਨਾਸਿਖਾਂਅ
ਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਮਹਾਂਰਾਜਏਨਾਚੇਰਦਾਸਹੁਪਾਕਿ

ਠਪਾਕਰਿਕੇਕਹੀਐ॥ ਜੇਅਸੀਸਮਾਇਕੇਨਦੀ ੨੧
ਸਰਨਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹਈਐ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਮੰਗਦਜੀਬੇ
ਲੇ॥ ਜੇਬੈਗਾਗੁਰੀਦਿਇਪ੍ਰਕਾਰਦਾਹੈ॥ ਇਕਏਹੁਹੈ
ਜੇਘਰਥਾਰਥਸਤੁਭੇਜਨਸਭਤਿਆਗੁਕਰਨਾ॥
ਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀਪ੍ਰੀਤਵਾਸਤੇਤੇਦੂਜਾਬੈਗਾਗੁਏਹੁਹੈ॥
ਜੇਸਤਿਗੁਰਾਂਥੀਜੇਸੁਣਿ॥ ਮਾਪੈਜੇਜਗਤੁਅਨਿਤਹੈ
ਤਾਂਹਿਦੇਕਰਿਕੈਪਦਾਰਥਾਵਿਚਲੀਨਨਹੈਵਣਾ॥ ਤੇ
ਵਰਤਣਮਾਤ੍ਰਵਰਤਣਕਰਿਲੇਵਣੀ॥ ਤੇਜੇਗੁਰੀਦੁ
ਇਪ੍ਰਕਾਰਹੈ॥ ਇਕਤਾਂਕਸਟਜੇਗੁਹੈ॥ ਜੇਅਸਟਾਂਗ

ਜੇਗੁਪਾਂਤਾਂਯਾਮਥੀਆਦਕਰਣਾ। ਦੂਜਾਏਹਯੇਗੁ
ਹੈਮਨਨੁਵਾਸਨਾਥੀਰੋਕਕਰਿਵਾਹਗੁਰੂਦੇਭਜਨਸਬ
ਦਨਾਇਜੇਤਨਾ। ਤੇਗਿਆਮਨਭੀਵਇਪ੍ਰਕਾਸਦਾਹੈ। ਜੋ
ਸਤਿਗੁਰਾਂਥੀਜੇਸਮਾਇਆਹੈਜਗਤੁਤੂਠਾਹੈ। ਤੇਆ
ਤਮਾਹੀਸਰਬਵਿਚਸਤਿਹੈ। ਜੇਸਗਬਿਵਿਖੇਵਾਹਗੁਰੂ
ਦਗੁਪੁਜਾਂਦਕੈਗਾਗਦ੍ਰੋਖਰੂਪੀਮੇਲੁਠਿਦੇਥੀਧੋਵਣੀ। ਤੇ
ਦੂਜਾਸਰਵਨਿਮਨਹੈ। ਜੇਸੁਣਨਾਮਰੁਕਮਾਵਣਾ।
ਏਕਭਗਤਿਹੈ। ਤੇਦੂਜਨੋਧਭਗਤਹੈ। ਤੇਭਗਤਿਏਹੁ
ਹੈ। ਜੇਵਾਹਗੁਰੂਨੁਸੁਆਮੀਜਾਂਦਨਾ। ਆਪਿਨੁਸੇਵਕ

ਜਾਂਟਨਾ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸੇ ਪਛਤਨਾ॥ ੨੨

ਜਿਸ ਕੀ ਵਸਤੁ ਤਿਸੁ ਅਗੋਰਾਖੇ॥ ਪਭਕੀ ਮਾਗੀ ਮਾਮ

ਨੇ ਮਾਖੇ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਚੋਗੁਣ ਕੇ ਗੰਗਾ ਲਾਗਨ ਕਸਾ ਤਿਸੁ

ਸਦਾ ਦਿਆਲੁ॥ ਤਾ ਤੇ ਏਹੁ ਵਚਨੁ ਸੁਣ ਕੈ ਸਭੇ ਸਿਖ ਰ

ਇਣ ਦਾ ਸਥੀ ਮਾਇਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਹਿਲਕ ਰਨ

ਲਗੇ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਥਾਂ ਦੀ ਨਾਲਾਹਿਤ ਕੀਤੇ ਨੇ॥ ਸਭ ਨਾ

ਦਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋ ਮਾ॥ ੨੩ ਮਾਇਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਭਾਈ ਲ

ਲੂਬੁ ਪਵਾਰ ਤੇ ਦੁਗਾਜੀ ਦੇ ਦਾਹਾ ਜਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਜੀ

ਦੇ ਮਾਏ॥ ਤੇ ਮਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੇ ਮਸਾਹਾ ਉਧਾਰੁ ਕਿਉ

ਕਰਿਹੋਵੈ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਆ॥ ਪਰਉਪਕਾਰ ਦੇਸਮਾਂ
ਨਹੋਰੁ ਕੁਝ ਨਹੀ॥ ਪਰਉਪਕਾਰ ਭੀ ਤਿਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ
ਹੋਇਕ ਜੋਆਪਣੇ ਪਾਸ ਪਦਾਰਥ ਹੋਵਨਿ ਜੋਆ
ਪਭੀਜੁਗਤ ਨਾਲ ਵਰਤਨਾ ਤੇ ਨਾਲੇ ਗਰੀਬਨੁ ਅ
ਸਥਨੁ ਭਜਨ ਦਾ ਲਿਅੰਨੁ ਵੰਡਿਖਾਵੀਐ॥ ਬਹੁੜ
ਜੋਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਥੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹਿਲਕ
ਗੀਐ॥ ਤੇਰਸ ਨਕਰਿਕੇ ਭੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰੀਐ
॥ ਬਹੁੜ ਗਿਆਨ ਧਿਅੰਨ ਦਾ ਭੀ ਰਸ ਨਕਰਿਓ
ਪਦੇ ਸੁਕੀਚੈ॥ ਤੇ ਮਨ ਕਰਿਕੇ ਭੀ ਸਭ ਸਦ ਭਲਾ

ਮੰਗੀਅੰਮ੍ਰਿਤਾਂਭਿਸਿਖਾਮੇਸੇਤੀਸਭਨਸਿਖਾਂਦੇ ॥੩॥
ਨਾਲਪਰਉਪਕਾਰਕਰਨਿ। ਤਾਭਨਾਦਾਏਸੇਸੇਵਾ
ਦਹਿਲਕਰਿਕੈਓਧਾਹੁਹੋਆ॥੨੩॥ ਜਾਖੀਰ
ਤਾਦਾਖੀ॥ ਜਗਾਜਾਤਧਰਣੀਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀ
ਦੀਸਰਨਗਇਆ॥ ਜੋਮੇਨੁਤੁਸੀਬਚਨੁਕਰੋਤ
ਮੇਘਾਰਿਬਾਰਛਡਿਕੈਫਕੀਰਹੋਜਾਂਦਾਹਾਂ॥ ਮੇ
ਇਕੁਜੇਗੀਨੂਮਿਲਿਆਸਾਂ॥ ਤਾਂਭਸਅੰਗੀਖਾਅ
ਹੈ॥ ਜੋਘਰਬੰਧਨਹੁਪਹੈ॥ ਤੂੰਪ੍ਰਥਮੇਘਰਬਾ
ਰਦਾਤਿਆਗੁਕਰਿਆਵੈ॥ ਤਾਂਬਹੁੜੇਮੇਤੁਸੁਭੰਭ

ਪਦੇ ਸੁਕਰਨਾਹਾਂ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਜੋਗਿ ਕੀਤਿ
ਅੰਤੈ ਪ੍ਰਸਿਛੋ ਡਿਅਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਫਕੀ
ਰਹਈ ਅੰਤੈ ਕਿਉ ਣ ਪ੍ਰਦੇ ਫਿਰਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਵ
ਲਾ ਵਿਚ ਹੀ ਜਲ ਦੇ ਰਹਿਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੁਰਜ ਵਾ ਲਿਧਿ
ਅਨੁਰਖਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਗੁਰ ਮੁਖ ਵਿਚੇ ਗ੍ਰਸਤ ਦੇਰ
ਹਿ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਸੇ ਵਧ ਹਿਲ ਕਰ ਦੇ
ਹੋਨਿ। ਜੇ ਫਕੀਰ ਹੋਵੈ ਕਿਸੇ ਥੀ ਲੇਖਾ ਵੇਗਾ। ਤਾਂ
ਆਪਣੇ ਤਪਦਾ ਬਲੁ ਨੂ ਵੀਡਿ ਦੇਵੇਗਾ। ਤੇ ਜੇ
ਗ੍ਰਸਤੀ ਹੋ ਕੇ ਭਗਤਿ ਕਰੇਗਾ। ਓਹ ਭੀ ਉਸ ਤੇ ਰਹੇ

ਤੇ ਜਿਸ ਸਾਧ ਸੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹਿਲ ਕਰੇ ਗਾ ਓਹ
ਭੀ ਉਸ ਨੂ ਫਲ ਹੋਵੇ ਗਾ ਜੇ ਸੇ ਗਉ ਨੂ ਕੋਈ ਘਾਸੁ
ਅਰੁ ਖਾਇ ਦਿਖਵਾਂ ਵਦਾਹੈ ॥ ਤਾਂ ਓਸ ਦਾ ਦੁਧੁ ਦਹਿ
ਲੇਦਾਹੈ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜਗਾ ਵਿਚੇ ਕ੍ਰਿਸਤ ਦੇ ਸਿਖਾ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹਿਲ ਕਰੇ ਉਸ ਦਾ ਉਪਾਹੁ ਏਸੇ ਕਹਿੰਦੇ ਅ
॥ ੨੪ ॥ **ਜਾਖੀ ਹਰੁ ਚਰਣੀ ॥** ਭਾਈ ਖਨੂ ਤੇ ਭਾਈ
ਮਾਹੀ ਮਾਦੋ ਨੋ ਪਿਓ ਪੁਤੁ ਹੋ ਸਨਿ ॥ ਤੇ ਗੋਵਿੰਦ
ਭੰਡਾਰੀ ਖੜੀ ਹੋ ਸੀ ॥ ਏਹ ਭੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੀ
ਸਰਲ ਗਾਏ ॥ ਗਾਹੀ ਬਨਿ ਵਾਜ ਕੋਈ ਮੇਸਾ ਗੁਣ

ਕਹੀਐ॥ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਭੇ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਨਿ
॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਅਮਾਮਾ ਹਰਾਜ ਦੀ ਭਗਤਿ ਸਭਨਾ
ਗੁਣ ਦੋ ਗੁਣ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਭਨਾ ਕਹਿਅਮਾ ਭਗਤਿ ਕਿ
ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੀ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਹੁਕਮੁ ਹੋਅਮਾ ਤਿਨ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਦੀ ਭਗਤਿ ਹੋ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਨਧਾ ਭਗਤਿ ਹੋ॥ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰ
ਮਾ ਭਗਤਿ ਹੋ॥ ਤੀਜੇ ਪ੍ਰਮਾ ਭਗਤਿ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਭਨਾ ਅ
ਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਜੀ ਖੋਲ ਕੇ ਤਿਨਾ ਹੀ ਭਗਤਾ ਦਾਸ
ਗੁਪਕ ਹੀਐ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਅਮਾ ਨਧਾ ਭਗਤਿ ਨੋ ਪ੍ਰਕ
ਰਦੀ ਹੋ॥ ਪਰ ਜੇ ਨਵਾ ਵਿਚੋ ਇਕ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ

ਸੋਤੀਕਾਭਿਆਣਕਰਦੀਹੈ॥ ਜੇਨਵਹੀਪ੍ਰਕਾ ੮੫
ਗੰਦੀਪ੍ਰਪਤਹੋਵੈ॥ ਤਾਂਵਹਗੁਰੂਦਿਚਮਿਲਾਇ
ਦੇਦੀਹੈ॥ ਸਿਪ੍ਰਸਮੇਏਹੁਭਗਤਿਹੈ॥ ਜੋਸਤਿਗੁਰਾਂਦੇ
ਵਚਨਸਰਧਾਸੰਜੁਗਤਸੁਵਨਕਰਨਾ॥ ਦੂਜੀਏਹੁਭ
ਗਤਿਹੈ॥ ਜੋਅਪਕਥਾਕੀਰਤਨਕਰਨਾ॥ ਤੀਜੀਏਹੁ
ਭਗਤਿਹੈ॥ ਜੋਗਮਨਾਮਬਿਨਨਾਅਪਣਾਸਮਸਾਗੁ
ਜਾਨਨਾ॥ ਸਾਸਿਸਾਸਿਸਿਸਿਅਰਨੁਕਰਨਾ॥ ਚੌਥੀਏਹੁ
ਪੈਜੋਪ੍ਰਸੇਸੁਦੇਚਰਨਾਦਾਧੀਅਨੁਕਰਨਾ॥ ਤੇਸੀਤਾਂ
ਦੇਚਰਨਧੋਵਦੇਤੇਸੀਤਾਂਨੁਪਾਣੀਪਖੇਚਾਪੀਦੀਦ

ਹਿਲਕਰਦੀ॥ ਪੰਜਵੀਂ ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਉਤਮ ਭੋਜ
ਨਾ ਦੀ ਬਸਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ॥ ਛੇਵੀਂ ਗੁਰਾਂ ਦੇ
ਰਨਾ ਦੀ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦੀ ਸਦਾ ਬੰਦ ਨਾਨਕ ਸਾਕ
ਰਸ਼ਨੀ॥ ਪ੍ਰਦਖਲਾ ਕਰਦੀ॥ ਸਤਿਭੀ ਭਗਤਿ ਆ
ਪ੍ਰਦਾਸ ਜਾਂਨ ਲਾ॥ ਤੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਨੂਸੁ ਆਮੀ ਜਾਂਦ
ਨਾ॥ ਸਭ ਤਨੁ ਮਨੁ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ ਦਾ ਜਾਂਦ ਨਾ॥ ਅਠ
ਵੀਏ ਹੁ ਭਗਤਿ ਹੈ॥ ਸੁ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਨੂਸੁ ਆਪਣਾ ਸਖ
ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਨ ਲਾ॥ ਜੇ ਮੀਤ ਦਾ ਭਯਾਹੀ ਚਿਤ ਵਤਾਏ
॥ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਮੀਤ ਹੈ ਨਿ॥ ਜੇ ਕਰਨ ਕੋ ਸੇ ਮੇਰੇ

ਭੁਲਾਹੀਕਰਨਿਗੇ॥ਤੇਨਾਵੀਏਹੁਭਗਤਿਹੈ॥ਤ
ਨਮਨੁਧਨੁਸਭੁਦਾਹਗੁਰੂਸੇਪਛਰੂਣਾ॥ਆਪ
ਣਾਕਛਨਜਨਣਾ॥ਏਹੁਨਉਧਾਭਗਤਿਹੈ॥
ਬਹੁਰੇਪੇਮਾਭਗਤਿਕਹਿਤੇਹੈ॥ਜੈਸੇਬਿਛਕਾਟ
ਲੁਹਤਾਹੈ॥ਜੈਸਾਵਾਹਤਾਹੈਤੇਕੋੜਾਹਤਾਹੈ॥ਜੈ
ਪੀਲਾਹਤਾਹੈਤੇਉਖਦਾਹਤਾਹੈ॥ਤੇਬਿਛਕੇਬੀਚ
ਹੀਰਸੁਲੇਤਾਹੈਤੇਲਾਲੁਹਤਾਹੈ॥ਸ੍ਵਾਦਉਸ
ਕਾਮਿਠਾਹਤਾਹੈ॥ਤੇਸੇਜੇਮਹਾਂਜਕੇਪ੍ਰੇਮੀਹੈਨਿ॥
ਸੇਏਹੁਭਾਕੇਲਛਨਹੈਨਿ॥ਪ੍ਰਥਮੇਰੂਦਨਕਰਤੇਹੈ॥

੮੬

ਅਰੁਭਿਤੇਸਾਸਲੇਤੇਹੈਤਾਂਤੇਉਨਕਾਮੁਖਪ੍ਰਿਥਮੇ
ਸਾਂਵਾਂਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਗੁਜਿਉਪ੍ਰੇਮਵਧਤਾਹੈਤੇਅ
ਹਾਰਦਿਉਗ੍ਰਹਾਗ੍ਰਹਪਤਜਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਉਨਕਾਮੁ
ਖਪ੍ਰੀਲਾਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਗੁਜਿਉਜਿਉਸੀਤਾਂਕਾਸੀਗੁਹੇ
ਤਾਹੈ॥ ਤਿਉਤਿਉਉਨਕਾਵਚਨਾਵੇਸਾਮਝਣਕਰਿ
ਮੁਖਲਾਉਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਮਹਾਂਗਜਕੀਪੀਤਗੁਪੀ
ਮਿਸਟਾਂਉਨਕੇਬੀਚਅੰਨਪ੍ਰਾਪਤਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਗਿ
ਅਨਕੀਸਾਮਝਉਨਕੋਹੋਇਆਵਤੀਹੈ॥ ਜਿਉਜਿ
ਉਗਿਅਨਕਾਮਭਿਅਸੁਕਰਤੇਹੈ॥ ਤਿਉਤਿਉਪ

ਗੁਰਗਤਿਅਨਪਾਤਿਹੋਤੀਹੋਤਿਜੀਉਅਰੁ ੯੭
ਈਸਰਮੇਭੇਦਤਾਵਿਸਾਇਆਓਤੀਹੋਸੇਈ
ਸਤਚਿਤਅਨੰਦਰੂਪਈਸ੍ਵਰਹੋਸੇਈਸਤਿਚਿ
ਤਿਅਨੰਦਰੂਪਜੀਵਹੋਪਰਏਤਾਕਭੇਦਹੋਸਹਿ
ਕਾਮਤਾਅਰੁਨਿਹਕਾਮਤਾਕਾਜੀਉਅਗਿਆ
ਨਕਰਿਸਹਿਕਾਮੀਹੋਈਸਰਗਿਆਨਕਰਨਿਹ
ਕਾਮੀਹੋਸੋਕਾਮਨਾਅਰੁਨਿਹਕਾਮਤਾਦੇਵੇਕਲ
ਪਤਹੋਜੇਈਸਰਨਿਹਕਾਮਤਾਕਭੇਦਕੋਤਿਆ
ਗਦੇਵੇਅਰੁਜੀਉਸਹਿਕਾਮਤਾਤਿਆਗਦੇਵੇਤਾ

ਦੋਨੋ ਬ੍ਰਹਮਪੁਰੀਸੀ। ਤਾਂ ਖੰਡ ਤੇ ਮਾਈ ਏਥੇ ਗੋਇ
ਦਦਾਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਆ॥ ੨੫ ॥
~~ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੋਰੁ ਰਾਖੀ~~ ਜੋ ਧੁਰ ਸੇਈ ਮਾਗੁ ਗੁਰਮੰਗ
ਦਜੰਦੇ ਹਜੁਰ ਰਹਿਦਾ ਸੀ॥ ਬਾਹਿਮੁ ਦਦਾ ਸਗੀ
ਰੁਏ ਸਦਾ ਸੀ॥ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹਜੁਰ ਮਾਇ ਮਾਏ ਛੁ
ਹਿਦਾ ਨਹੀ ਸੀ॥ ਤਾਂ ਜੋ ਧੁਰ ਸੇਈ ਮਾਏ ਕੁਝ ਲੈ
ਗਰਨੁ ਲਗੇ ਸੋ ਸਿਖਾਂ ਥੀ ਲੈ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪ੍ਰਕਾਇ
ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨੁ ਸਾਗ ਦਿਨੁ ਛਕਾਉ ਦਾਰਹੇ॥ ਤੇ ਮਾਪ
ਪਤਲਾ ਜੁਠੀ ਮਾਏ ਕੇ ਪੀਲਏ॥ ਜੋ ਏਹ ਦਾਹੁ

ਗੁਰੇ ਸਿਖ ਹੋ ਨਿ।। ਜਿ ਤਨੀ ਏਨਾ ਦੀ ਦਹਿਲ ਮੇ ਕਰਾਂ ॥ ੮੮

ਗਾਉ ਤਨਾ ਮੇਰਾ ਭਲਾ ਹੋ।। ਜਿ ਸਸ ਮੇ ਕੋਈ ਸਿਖੁ ਅੰ

ਦੇ ਭੈ ਨਿਨੁ ਭੈ ਸੇ ਸਮੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਛਕਾਵੇ।। ਮਾਲ ਸੁਨਾ ਕਰੇ।।

ਤਾਂ ਜੋ ਧਰਮੇ ਈ ਏਦਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਿ ਕਲਿਆਣ

ਹੋਆ ॥ ੮੯ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਭਲਾਈ।। ਅੰਤੁ ਭਲਾਈ

ਪ੍ਰਥੀ ਮਲੁ ਤੁਲਾ ਸਾਭ ਲਾਮੁ ਲਣੁ ਗੁਰ

ਸੇਵਾ ਰਿਤ ਕਾਗੀ।। ਰਾਮੁ ਦੀ ਪਾਉਗੇ ਸੇਵਨੁ ਗਉਗੀ ਗੁ

ਰਸ ਬਾਦਿ ਵੀਚਾਰੀ।। ਮੋਹਣੁ ਰਾਮੁ ਮਹਤਿ ਮਾਮ

ਮੁਗੀ ਪੀਰ ਉਮੈ ਮਾਗੀ।। ਸਾਹਗੀ ਗੁਰੁ ਲੇ ਭਾਗੁ

ਗਤੁਭਗਤਿਹੈਪਿਆਰੀ॥ਖਾਂਨੁਛੁਗਤਾਹੁਤਰੇਬੇ
 ਗਾਪਾਸੀਕਛਲੀਸਾਰੀ॥ਉਗਰੁਨੰਦੁਸੁਦਨਾਪੁਰਾ
 ਝਟਾਪਾਰਿਉਤਾਰੀ॥ਮਲੀਆਸਾਹਾਹੁਭਲੇਛੀ
 ਬੇਗੁਰਦਰਗਾਹਦਰਬਾਰੀ॥ਪਾਂਧਾਭੁਲਾਜਾਂਲੀ
 ਮੇਰੁਰਬਾਂਲੀਗਾਇਦੁਲੇਖਾਰੀ॥ਡੁਲੇਵਾਲੀਸੀ
 ਗਤਿਭਾਰੀ॥੨੭ ~~ਗਾਇਦੁਲੇਖਾਰੀ~~ ਡੁਲੇਜਬਸੀ
 ਸ਼ਬੀਤੀਸਰੀਪਾਤਿਸਾਰੀ॥ਗੁਰੁਆਮਰਦਾਸਜੀ
 ਆਇਉਤਰੇ॥ਪ੍ਰਥੀਮਲੁਤੇਤੁਲਸਾਭੁਭੇਜਾਰ
 ਦੇਹੇਸਨਿ॥ਸੋਛੀਦਰਸਨਨੁਆਇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ

ਓਹੁ ਕਹਿ ਦਲਗੇ ਅਸੀ ਤੁਸਾਰੀ ਜਾਤਹਾਂ ਤਾਂਗੁ ॥੧॥
ਗੁਆਮਰਦਾਸ ਜੀ ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਜਾਤ ਕੋਈ ਨਹੀ
॥ ਜਾਤਿ ਸਰੀਰਾਈ ਹੋਸੇ ਸਰੀਰਾ ਬਿਨ ਜਨਾਂਦ
ਦੇ ਹੋਨੀ ॥ ਅਗੇ ਜਾਤ ਨ ਜਰਹੇ ਅਗੇ ਜੀ ਉਨ ਦੇ
॥ ਜਿਨ ਕੀ ਲੇਖੇ ਪੁਤ ਪਵੈ ਚੰਗੇ ਸੇਈ ਕੋਇ ॥
ਬਾਬੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਜੋ ਸਰੀਰੁ ਏ ਬੇਹੀ ਉਪਜੇ ਹੋਸੇ
॥ ਏ ਬੇਹੀ ਇਨਾ ਰਹਿਣਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਅਗੇ ਜਾਤ ਕਿਸੇ
ਨਾਲ ਨਹੀ ਜਾਂਦੀ ॥ ਜਿਨਾ ਨਾਮੁ ਜੀ ਪੁਆਹੇ ਤੇਸੇ
ਦਾ ਸਿਖਾਈ ਕੀਤੀ ਹੋ ॥ ਪਤਿ ਓਨਾ ਦੀ ਲੇਖੇ ਪਵੈ

ਗੀ॥ ਤਾਮਲਣਾ ਆਇ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿ ਮਾਜੀ ਮੇਨੂ ਭੀਉ
ਪਦੇ ਸੁਕੀ ਜੇ॥ ਤਾਂ ਓ ਸਨੁ ਭੀ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਹਿਤਲ॥
ਇਕੋ ਸਾਧਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ॥ ਬਹੁੜੇ ਗਾਮੁ ਤੇ ਦੀ ਪਾਤੇ
ਉਗ ਸੇਨੁ ਤੇ ਨਗੋਰੀ ਮਾਇ ਚਰਨੀ ਘਗੋ॥ ਤਾਂ ਓਨੁ ਸੁਖ
ਚਨੁ ਹੋਆ ਮਾਇ ਮਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ॥ ਤੇ ਚਰ
ਘੜੀ ਮਾਂ ਮੀ ਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਲੇ ਬੈਠ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਦਾ
ਵੀਚਰੁ ਕਰਨਾ॥ ਜਿਉ ਕਰਿ ਬੇੜੀ ਬੋਝਨਾ ਲਭਰੀ ਹੋ
ਦੀ ਹੋ॥ ਤੇ ਚਾਰ ਉਗਲੀ ਮਾਂ ਬਾਹਿਰ ਹੋਦੀ ਹੋ॥ ਤਾਸ
ਭਨਾਨੁ ਪਰਉਤਾਰ ਦੀ ਹੋ॥ ਤਿਉ ਮੇਠ ਪਹਿਰ ਮਾਪ

ੴ ਪਰਦੇ ਕੀ ਮਕਰੀ ਦੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਤੇ ਚਾਰ ਪੜੀ ਮਾਂਗੁਰੁ ੨੦
ਦੀ ਬਾਂਦੀ ਵੀ ਚਾਗੀ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂਗੁਰੁ ਸਭ ਕੀ ਮਸਵਾਸਦੁ
ਹੈ॥ ਬਹੁੜ ਮੋਹ ਲਏ ਗਏ ਮਾਹਿ ਤੇ ਮਸਰੂ ਤੇ ਗੋਪੀ ਮ
ਚਗੀ ਲਗੇ॥ ਗਗੀ ਬਨਿ ਵਾਜਾ ਮਸਨੂ ਉਪਦੇ ਸੁਕਰ
ਏ॥ ਬਚਨੁ ਹੋ ਮਾਭਾਈ ਏਹੁ ਹਉਮੈ ਬੁਰੀ ਬਲਾਇ ਹੈ
॥ ਤੇ ਅਣਹੁੰਦੀ ਹੀ ਬਾਇ ਖਲੋਤੀ ਹੈ॥ ਤੇ ਏਹੁ ਪਗਮੇ
ਸਰਵ ਲੋਭੁ ਲਾਇ ਛੋੜਦੀ ਹੈ॥ ਜੇ ਇਸਨੂੰ ਵਿਚੋੜ ਦੂਰ
ਕਰੇਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸਥਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾਯਕੀ ਦੁਹੈ ਵੈਗਾ॥ ਤਾਂ
ਨਾਪੁਛਿ ਮਾਗਗੀ ਬਨਿ ਵਾਜਾ ਹਉਮੈ ਕਿਉਂ ਇਕਰਿ ਮਰ

ਦੀਰੋਤਾਂਬਚਨੁਹੋਆਸਰੀਰਨੁਤੂਠਾਜਾਣਨਾ।ਜੇ
ਕੋਈਇਸਨੁਭਲਾਬੁਧਾਕਰੇਸਹਾਰਨਾ।ਬਹੁੜੇ
ਸੁਹਾਰੁਤੇਗੀਗੁਤੇਭਾਗੁਆਇਚਰਨੀਲਗੋ।ਤਾਂਓਨਾ
ਨੁਬਚਨੁਹੋਆਸਿਖਾਂਨਾਲਭਓਭਗਾਤਿਕਰਨਾ।
ਤੇਪ੍ਰਸਾਦਵਰਤਾਇਛਕਣਾ।ਜਿਸਦੇਲੇਸਿਖ
ਕੋਈਅਦੈਓਸੇਦੇਓਪ੍ਰਸਾਦਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀ।ਤੇਵ
ਹਿਗੁਰੂਦੇਨਾਮਨਾਲਿਪਿਅਰਕਰਨਾ।ਤੇਗੁਰੂਕੇਸ
ਬਦਨੁਮੰਨਣਾ।ਅਦਮੜੀਕਬਰਦੇਬਗੀਨੁਨੀਸੇ
ਵਣਾ।ਬਹੁੜੇਖਾਂਨਛੁਹਾਤੇਤਾਰੁਤੇਦੇਗਾਪਾਸੀਤੇਓ

ਗੁਰੂ ਤੇ ਨਿਦੂਸੁ ਦਨ ਤੇ ਪੂਰ ਤੇ ਵੰਡਾਏ ਹੁਆਇ ਚਰਨੀ ੬੧
ਲਗੇ ॥ ਤਾਂ ਭਨਿਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਇਸ ਕਲ
ਜੁਗ ਵਿਚ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਗੀਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਖਵੰ ॥
ਵਦਾਹੈ ॥ ਰਿਸਦਾ ਜਗਾ ਦੇ ਸਾਮਨ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਕਲ ਜੁਗ
ਦਾ ਜਗਾਏ ਹੋ ॥ ਜਿਵੇਂ ਭਖਾਂ ਵਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ॥ ਨਿਭਾ ਦਾ
ਏ ਥੇਥੀ ਧਨੁ ਵਧਦਾ ਹੋ ॥ ਅਗੋਭੀ ਭਨਿਨੁ ਅਨੇ ਕਠਲ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ॥ ਬਹੁ ਜੋ ਮਲੀਆ ਤੇ ਸਹਾ ਹੁੰਦੇ
ਥੇ ॥ ਮਾਇ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਮੇ
ਲੇ ਬਸਤ੍ਰ ਧਵਣੇ ॥ ਪਾਏ ਸੀ ਵਿਦੇ ਲੇ ॥ ਤੁਸੀਭੀ

ਉਜਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੇ ਤੁਸਾਰਾ ਗੁਣ ਲਗੀ ਦੁਹੋਵੇਗਾ।
॥ ਸਿਖ ਤੁਸਾਰੇ ਰਿਦੇ ਦੀ ਮੇਲ ਧੋਵਨਗਾ। ਬੁਲਾਪਾਂਧ।
ਅਭਿਚਰਨੀ ਲਗਾ। ਓਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮੇਥ
ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਟਹਿਲ ਰੁਵੇਹਨ ਹੀ ਸਕਤੀ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ
॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਂਟੀ ਕਰਿ ਕੈ ਸਿਖੁ ਸੁਣਾਂ ਵਲੀ। ਨ
ਲੋਪੈ ਥੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਮਤ ਲਿਖ ਦੇਵਲੀ। ਅੰਗ ਦੁਕ
ਵਨ ਹੀ। ਭੁਗਿ ਪ੍ਰਲਯ ਆਪ ਕੇ ਦੇਜਾਵੇ। ਤਾ
ਵਰਤ ਲੇਵਲੀ ਤੇਰੀ ਏਹ ਸੇਵਾ ਹੋ ਜਿਤਨੇ ਤੁਸੀਰ ਕੇ
ਵਾਚੀ ਏ। ਸਿਖੋ ਸਤਨਾਨੁ ਏਹੁ ਸਾਂਝੀ ਪਦੇ ਸੁਖੈ ਜੋਗੁ

ਗੰਦੇ ਪੁਰਬ ਦੇ ਦਿਨ ਸਿੰਗ ਗੰਦ ਭਾਵ ਸਿਵੇ ਸਾਖੀ॥
ਦੀਪ ਮਾਲਾ ਦਸਹਿਰਾ ਸਭ ਨਾ ਦਿਨਾ ਵਿਚ ਸਭ ਨਾ
ਸਿਖਾਂ ਮਾਪਿ ਵਿਚ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੋ॥ ਆਪਣੀ
ਸਰਧਾ ਭੀ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਕਰਨੀ॥ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰ
ਨਾ ਕਰਾਹੁ ਕਰਨਾ॥ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਤਵ ਰਤਾ ਵਣਾ॥
ਗੰਗਾ ਸਿਖਾਂ ਨੁ ਬਸਤ੍ਰ ਦੀ ਘੋੜ ਵਾਲੇ ਨੁ ਬਸਤ੍ਰ ਦੇ
ਵਣਾ॥ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ॥ ਤਿਸ ਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛ
ਕਾਂ ਵਣਾ॥ ਅਰਿਦਾਸ ਕਹਿ ਕੋ ਪੈਸਾ ਰੁਪਈ ਯਾ ਜੇ
ਹੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਰਧਾ ਹੋਵੇ॥ ਸਿਖ ਨੁ ਇਕ ਠਾਕਰਿ ਕੋ ਉਸ

੨੩

ਦਾ ਕਰਜੁ ਕਰਿ ਦੇਵਦਾਂ। ਤੁਸਰੇ ਪੁਰਾਂ ਪੋਥਿ ਅੰਤੀ
ਕਏ ਹਰਹਰਾਸ ਚਲੈ ਗੀ। ਸਦਾ ਸਿਖੀ ਤੁਸਰੇ ਘ
ਰਿਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸਾਂ ਸੇਸ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਰਨਾ। ੨੨

ਮਹਿਤਾਬੀ। ਮਹਿਤਾਬੀ। ਮਹਿਤਾਬੀ। ਸਨਮੁ
ਖਤਾਈ ਤੀਰਥ ਸਭ ਰਵਾਲ ਸਭੇ ਸਰਦਾਰਾ। ਪੂਰ
ਮਾਣ ਕਰੰਦੈ। ਬਿਸਨਦਾਸ ਪਰਵਾਰ ਸਧਾਰਾ। ਪੁ
ਰਖ ਪਦਾਰਥ ਜਾਂਵੀ। ਮੇਤਾ ਕੂਚ ਕੂਚਾ ਸਦਾ ਮਾਗਾ।
ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਮਹਾਂ ਨੰਦਾ। ਬਿਧੀ ਚੰਦ ਬੁਧਾ ਬਿਮਲ
ਵੀਚਾਰਾ। ਧਰਮ ਦਾ ਸੁਰੇਖੇ ਦੜਾ ਰੂਗਰਵ ਸਭ ਲੇ

ਕੁਕਿਆਗਾ। ਦੀਪਾਜੇਠਾਤੀਰਥਾਸੈਸਾਹੂਬੂਲਾਸਾਰਿਆ ੨੩
ਗਾਮਾਈਆਜਾਪਾਜਾਂਦੀਅਨਿਨਦੀਆਖੁਲਰਗੁ
ਗੁਪਿਆਗਾ। ਤੁਲਸਾਵਰੁਗਾਜਾਂਦੀਅਨਿਗੁਰਉਪ
ਦੇਸਅਵੇਸਅਚਾਗਾ। ਸਤਿਗੁਰਸਚੁਸਵਾਰਨਹਾਰਾ
॥੨੯॥ **ਜਾਖੀਹੋਰਚਾਖੀ।** ਭਾਈਤੀਰਥਾਸਹੂਵਲ
ਅੰਦਕੇਗੁਰਗਮਦਾਸਜੀਕੀਸਠਦਪਇਆਕੇ
ਅਸਾਗਕਿਵੇਉਧਾਰੋਵੈ। ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਸਚਿ
ਜੇਹੋਰੁਧਗਮੁਕਈਨਹੀ। ਮੁਖੰਭੀਸਚੁਥਲਣਾਤੇਰਿ
ਦਿਓਭੀਸਚਿਆਗਹਿਣਾਂ। ਤੇਭੂਜੈਸਾਪਾਪੁਕੋਈਨ

ਹੀ॥ ਸੁਨੁ ਹੀ ਕਮਾਂ ਵਲਾਂ ਇਸੇ ਕਰਿ ਕੇ ਭਾਈ ਤੀਰ
ਥੇ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਮਾ॥ ੩० ॥ ਸਾਖੀ ॥

ਭਾਈ ਪੁਰੋਤੇ ਭਾਈ ਮਾਣਕ ਚੰਦ ਤੇ ਵਿਸਨਾਸ
ਤਿਨੇ ਸਿਖ ਸਾਹਿਬ ਚੰਦੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇ ਚ ਜੁਰ
ਮਾਏ॥ ਅਸੰਨੁ ਮੇਸਾਉ ਪਦੇ ਸੁਕਰੇ॥ ਜਿਸ ਕਰਿ
ਅਸਾਡਾ ਜਨਮੁ ਮਰਨੁ ਕਦੀ ਐ॥ ਤੇਸੇ ਦੇ ਕੁਟੰ
ਬ ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਅਸਾਡਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇ॥ ਭਾਖ ਚਨੁ
ਹੋਇਆ॥ ਅਪਭੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਹਿਲ ਸੇਵ
ਕਰਨੀ॥ ਪੁਤਰਾਂ ਧੀਆਂ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਸੇਵਾ ਦਾ ਹਿਲ

ਕਹਾਉਣੀ॥ ਇਸਤਗਾਂਜਾਂਨਣਾਕਿਜਿਦੇਅਸੀ॥ ੨੪
ਵਾਹਗੁਰੂਕੇਟਹਿਲੀਏਹਾਂ॥ ਤਿਦੇਅਸਾਡੇਪੁਰ
ਸਭਵਹਿਗੁਰੂਕੇਟਹਿਲੀਏਹੈ॥ ਤੇਜਿਸਤ
ਗਾਂਘੋਰਾਖਸਮਦਾਖਸਮਦੇਬੁਹਰੇਬੰਨਛਰ
ਦਾਹੈ॥ ਤਾਸਭਚਿੰਤਾਖਸਮਹੁਹੁੰਦੀਹੈ॥ ਤਿਦੇਸ
ਭਕਤੁਦਾਹਗੁਰੂਕਾਕਰਜਾਣੇ॥ ਤਾਂਦਾਹਗੁਰੂ
ਨੁਸਭਾਇਸਦੀਸਗਮਪੈਦੀਹੈ॥ ਤਾਂਇਸਦਾਕ
ਹਿਅਛਹੁੰਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਏਸੇਕਰਿਕੇਭਾਈਪੂਰੇ
ਮਾਦਕਚੰਦਤੇਬਿਸਨਦਾਸੁਦਾਇਸੇਕਰਿਕੇ

ਭਨਾਦਾਕਲਿਅਾਣੁਹੋਅਮ॥੩੧॥
ਕੁਈਪਦਾਭੁਤੇਭਾਈਤਾਹੁਤੇਭਾਈਭ
ਹੁਤਿਨੇਗੁਰੁਗਮਦਾਸਜੀਦੇਪਸਾਮਾਏ॥ਅ
ਗਦੀਵਲਲਗਾਹੋਇਅਹੋਸੀਕਥਾਕੀਰਤਨੁਪਿ
ਦਾਸੀ॥ਤਥਿਗੁਰੁਕੇਵਚਨਨਸੁਣਕੇਭਨਾਦੇਅ
ਨਵਿਚਬਹੁਤੁਭੇਅਗਇਅਮ॥ਤਾਂਭਨਾਅਰਦਾ
ਸਕੀਤੀਜੀਗਕੀਬਨਿਵਜਅਸੀਘਰੰਕੁਟੀ
ਥਾਵਿਚਪੁਲੇਟੇਹੋਏਹਾਂ॥ਕਿਠੋਵੇਲੇਸਮਦਬ
ਈਪੜੁਰਦਨਹੀਸਕਦੇ॥ਅਸਾਭਾਕਿਨਪੁਰ

ਰਕਰਿਕੇਓਧਾਹੁਦੇਗਾ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆਸਿ ੨੫
ਗਜਿਗਰਿਜਕੁਸੀਧਾਹੇਠਾਕਰਕਾਹੇਮਨੁਭਉ
ਕਰਿਅਮਾ। ਜੇਤੇਜੀਅਵਾਹਗੁਰੂਨੇਉਤਪਤਿ
ਕੀਤੇਹੋਨਿ। ਸਭਨਾਦਾਰਿਜਕੁਪਾਰਿਲੇਉਤਪ
ਤਿਕੀਤਾਹੋ। ਤਾਂਤੇਤੁਸੀਗੁਰੂਕੇਦੁਅੰਗਸਿਦਕੁ
ਕਰਿਕੇਬੈਠਹੁ। ਤਾਂਤੁਸਾਡੇਸਨਬੰਧੀਅੰਦਾਠਿਜ
ਕੁਵਾਹਗੁਰੂਓਥੇਹੀਪਰਚਾਏਗਾ। ਤਾਂਉਨਾਅਪ
ਇਆਬਾਟਿਅੰਨ੍ਹੀਸਦਕੇਕਰਿਅਮਾ। ਭਾਈਹੁਣ
ਤੁਸੀਕੀਮਦੇਲਾਏਕਰੋਏਹੁਣਤੁਸੀਪਰਦਾ

ਕੀਮੁਸੀਮਾਲਾ॥ ਜੋਕਛਕਿਰਤਵਿਚੋਲਾਭੁਰੇਵੇ
ਜੋਏਦਮੁਕਰਿਕੈਗੁਰੂਕੇਨਿਮਿਤਦਸਵੇਧੇਵਦਾ ॥
ਤੇਸਿਖਾਂਦੀਅਭਇਅਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰਦੀ॥ ਤੇਅਸੀ
ਏਥੇਹੀਗੁਰੂਕੇਦੁਆਰੇਰਹਾਂਗੇ॥ ਏਥੇਪਾਣੀਪਖੇ
ਦੀਗੁਰੂਕੇਦੁਆਰੇਸਾਧਸੰਗਤਵਿਚਸੇਵਾਕਰਾਂਗੇ
॥ ਤੇਕਥਾਕੀਰਤਨੁਸੁਣਾਂਗੇ॥ ਤੁਸਾਡੀਕਾਭਿਅਦੁ
ਰਵੇਗਾ॥ ਤੇਅਸਾਡੀਭਿਧਰੁਹਵੇਗਾ॥ ਤਾਂਕਿਅੰ
ਸਾਹੀਕੀਅਮਾ॥ ਤਾਂਉਨਾਦਾਭਿਧਰੁਹੋਇਅਮਾ॥ ੩੨
ਅਮਰੀਦੁਤਬਿਧੀਚੰਦਗੁ

ਰੂਹਾਮਦਾਸਜੀਦੀਸਰਨੀਆਏ। ਸੁਅਮਸਾਡਾ ੯੬
 ਜਨਮੁਅਰਨੁਤੁਸੀਕੋਟਾ। ਬਹੁਤਾਮਸੀਜਨਮਾ
 ਵਿਚਦੁਖਪਾਵਦੇਆਏਹਾ। ਤੇਹੁਦਤੁਸਾਗੀਸ
 ਰਸਮਾਏਹਾਂ। ਅਮਸੀਜਾਂਦਦੇਹਾਂਜੁਅਸਾਡਾਉ
 ਧਾਰੁਰਵੇਗਾ। ਤਾਂਬਚਨੁਰੇਆਤੁਸੀਜੇਮਾਪਦੇ
 ਸਰੂਪਨੁਪਛਾਣੇਗਾ। ਤਾਤੁਸਾਡਾਜਨਮੁਅਰਨੁਕਾਸੁਸਾ
 ਮਿਟੇਗਾ। ਤਾਂਓਨਕਹਿਅਮਾਮਸੀਤਾਂਮਾਪਦਾਸ
 ਰੂਪਏਹਜਾਂਦਦੇਹਾਂ। ਜੇਮਸੀਖੜੀਹਾਂਖੜੀਅੰ
 ਦੇਪੁੜਹਾਂ। ਜਾਇਤਨਓਨਕਹਿਅਮਾ। ਤਾਂਸਾਹਿਬ

ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ) ਜੇਖੀਤ ਤੁਸਾਂ ਨੁਮਾਤਾ ਪਿਤਨੇ
ਕਹਿਆ ਹੈ) ਸੋਸਰੀਰ ਦਾਨਾ ਮੁਧਾਰਿਆ ਹੈ) ਤੁਸੀ
ਸਰੀਰ ਤਨ ਹੀਏ ਪਸੀਰ ਰੁਤਾਏ ਥੇਹੀਰ ਹੇਗਾ) ਤੁਸੀ
ਪਿਛਲੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹੁਣ ਭਗਦੇ ਹੋ
। ਤੇ ਹੁਣ ਦੇ ਕਰਮ ਅਗੇ ਭਿਗੋਗੇ) ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਏਹ ਸ
ਰੀਰ ਨੁਮਾ ਪਣਾ ਬਸਤ੍ਰ ਜਾਂ ਲਾਨਾ) ਤੇ ਅਪਨੁ ਬ
ਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰਨ ਵਾਲਾ ਸਾਖੀ ਜਾਂ ਲਾਨਾ) ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ
ਉਧਾਰੇ ਹੋਏਗਾ) ਭਨਾ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਅਸੀ ਕਿਉ
ਕਹਿਆ ਪਣਾ ਸਰੂਪ ਪਛਾਂਦੀਐ) ਤੇ ਸਾਹਿਬ

ਚਨ੍ਹਕੀਤਾਤੁਸਾਂਸਦਾਕਥਨੇਮਨਾਲਿਸੁਦਨੀ

੬੭

॥ਤੁਸਾਂਨੁਸਤੁਪਦੀਲਾਭਹੋਵੈਗੀ॥ਤਾਂਠਨਾਐਸੇ

ਤੀਨੇਮਨਾਲਸਦੀਵਕਥਾਸੁਦਨੀ॥ਤਾਂਠਨਾਦਾਉ

ਧਾਰੁਏਸੇਪ੍ਰਕਾਰਹੋਮਾ॥੩੩

॥ਧਰਮਦਾਸਖੇਟੜਾਤੇਰੂਗਰਦਾਸਤਕਿਅਰੁਤੇ

ਦੀਪਾਤੇਜੇਠਤੇਤੀਰਥਾਤੇਐਸਾਰੁਤੇਥਾਣਾ॥ਸਭੇ

ਗੁਰੂਗਾਮਦਾਸਜੀਦੇਪਾਸਆਏ॥ਅਭਿਕੇਅਰਦ

ਸਕੀਤੀ॥ਠਨਾਅਭਿਪ੍ਰਾਮਾਤੁਸਾਡੀਸਰਨਮਸੀਅ

ਏਹਾਂ॥ਕਿਵੇਅਸਾਡਾਉਧਾਰੁਹੋਵੇ॥ਤਾਥਚਨ੍ਹਹੋਇਅ

॥ ਤੁਸਾਮਾ ਪਦੇ ਮਨ ਕਾ ਮਹੀ ਕਾਰਤਿ ਮਾਗਣਾ
॥ ਜੇ ਸਿਖ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸ ਮਾਵੈ ਮਾਪੇ ਮਾਪਣਿ ਮਾ
ਪਗਾਂਬੀਰਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ॥ ਤੇ ਜੇ ਬਹੁਤੀ ਕਾਮਨਾ
ਜਿਸ ਦੀ ਹੋਵੈ ਸੇ ਸਭ ਨਾਹ ਲਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੇ ਉਸ
ਦਾ ਕਾਰਜੁ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥ ਤੇ ਜੇ ਬੇਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਥਾ ਕੀ
ਰਤਨੁ ਹੋਵੈ ਤਿਥੇ ਪੰਜ ਦੇ ਲੇਚਲ ਕੇ ਜਾਂਵਣਾ ॥ ਤੇ ਧ
ਰਮਸਾਲਾ ਮਾਪਣੇ ਪਿੰਡਾ ਵਿਚ ਹੀ ਬਣਾਵਣੀ ॥ ਪਿਛ
ਲੀਠਾ ਤੀਉਰ ਕੋਇ ਸਨਹੁ ਕਰਿ ਕੇਵਾਹ ਗੁਰੁ ਕਾਨਾ ਮੁਖ
ਪਣਾ ॥ ਤੇ ਮੀਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਲੇਜਾਇ ਕੇ ਗਿਰੀਥ ਜੀ ਦਾਦ

ਰਸਨੁ ਕਰਣਾ॥ ਅਤੇ ਦੁਇ ਪਹਰ ਸਮੇ ਚਰਣ ਕ
ਵਲ ਪੜਨੀ ਸੁਣਨੀ॥ ਦੁਇ ਪੜੀ ਅੰਗ ਦਿਹਰ ਹ
ਦੇਤੇ ਦੁਇ ਪੜੀ ਅੰਗ ਤਜਾ ਦੀਤੀ ਕਰਹਿ ਰਾਸ ਪ
ੜਨੀ॥ ਉਸਤੇ ਇਪਰੰਦ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਣ ਕੈ ਉਪਰੰ
ਦ ਕੀਰਤ ਸੋਹਣਾ ਪੜ ਕੇ ਸਭ ਲਾ॥ ਹੋਗੁ ਕਿਰਤ ਕ
ਹੋ ਕਰਨੀ ਸਚੁ ਬੋਲਣਾ ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਾ॥ ਮੇਧੁ
ਸਾਡਾ ਸਦਾ ਸੀਰੀ ਹੋਵਾਂਗਾ॥ ਏਸੇ ਕਰਿ ਕੇ ਨਿਦਾ ਕ
ਲਿਖਾਵੈ ਹੋਇਆ॥ ੩੪॥ **ਪਿਤਰ ਕੀ ਮਾ**
ਈ ਅਤੇ ਜਾਪਾਤੇ ਨਈ ਯਾ ਪੁਲਹ ਜਾਤ ਸੁਤੁ ਲਸਾ

੬੬

ਦੁਹਰਾਚਾਰੇਗੁਰੂਮਦਾਸਜੀਦੀਸਰਦਿਆਏ॥
ਬੇਨਤੀਕੀਤੀਜੀਮੈਸਾਉਪਦੇਸੁਕਰੋਜੋਵਿਚੇਗਿ
ਸਤਦੇਅਸਨੂਉਦਾਸੀਰੋਵੈ॥ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆ
॥ਜੇਸੇਆਪਦਿਆਪਾਗਦਿਆਕੀਮਨਾਲਪਿ
ਅਕਰਦੇਯੋ॥ਤੈਸਗੁਰੂਕੀਬਾਂਦੀਨਾਲਪਿਅਕਰੋ॥ਜਿਸਦੇਸੇਗੁਰੂ
ਕੇਸਬਦਈਨੁਸੁਣਨਪਲੈ॥ਤਾਂਸਬਦਦੇਅਰਥਤੇਪ
ਰੋਜਨਵਲਧਿਆਨੁਰਖਣਾ॥ਮੇਰੇਸਰੀਰਦਾ
ਧਿਆਨੁਰਖਣਾ॥ਮੇਰੀਥਾਈਦਾਉਚਾਰਕਰ
ਨਾ॥ਜੇਸੇਘੋਰੇਨੁਮਸਾਲਾਭੀਦੇਈਦਾਹੋਤੇਕਾ

ਜਾਭੀ ਕਰੀਦਾ ਹੋਤਾ ਸਿ ਦੋਹਰੁ ਕਰੀਦਾ ਹੋਤਾ ਤੇ ਸੇਹੁ ੬੬
ਗੰਦੇ ਧਿਅਨ ਮਨ ਮਕਰਿ ਕੇ ਹਉ ਮੇ ਦੋਹਰੁ ਕਰਿ
ਮਾਜਾਂਦਾ ਹੋਤਾ ਹੋਰ ਸਮਾਜੇ ਹਰੁ ਹਰੇ ਸੋ ਹਰਾ ਪੈਰਾਂ
ਨਾਲ ਕੀ ਮੁਕਰਨਾ ਤੇਵਾਹ ਗੁਰੁ ਕਨਾ ਮੁਜ ਪਦਿ ਮਾ
ਗਰਿਣਾ ਨਾ ਮੁਕੈ ਸਾਹੇ ਕਲਜੁ ਗਾਇਖੇ ਜਹਾ ਜੁਰੇ
ਏਹੋ ਤੁਸਾਡਾ ਭਯਾਨੁ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਉਨਾ ਦਾ ਕਾਇਆ ਟ
ਏ ਸੇ ਕਰਿ ਕੇ ਹੋ ਮਾ ੩੫ ॥ ਜਾਮੀ ਹਿਰੁ ਰੰਗੀ ॥ ੫ ॥
੬੬ ॥ ਨਾਲਦੀ ॥ ਪੁਰੀ ਮਾ ਚੁਹਰੁ ਚੋਧੀ ਪੈੜਾ
ਦਰਗਾਹ ਦਾਤੁ ਭਾਗਾ ਬਾਲਾ ਕਿਸਨਾ ਹਿੰ ਪਰਦਾ

ਪੀਡਿਤਗਇਸਭਾਸੀਗਾਗਾ। ਸੁਹੜਾਤਿਏਕਾਸੁਰਮੰ ।
ਸਿਖਸਮੰਦਾਸਨਮੁਖਸਾਗਾ। ਕਲਤੁਲਾਝੀਝੀਅ ।
ਭਗੀਰਥਸੁਇਨੀਸਰਿਅਗਾ। ਲਾਭੁਥਾਣੁਵਿਜ ।
ਏਨਿਹਰਖਵੰਤਹਰਦਾਸੁਪਿਅਗਾ। ਧੀਰਨਿਹਾਣੁ ।
ਤੁਲਸੀਆਬੁਠਾਚੰਗੀਆਬਹੁਗੁਣਿਅਗਾ। ਗੋਖੁ ।
ਦੇਡਾਮਹਿਤਿਅਤੇਤਮਦੁਸਬਦਵੀਚਗਾ। ਝੰਝੁਅ ।
ਤੇਮੁਕੰਦਹੇਕੀਰਤਨੁਕਰੇਹਜੂਗਕਿਦਾਗਾ। ਸਾਧਸੀ ।
ਗਤਿਪਰਗਣਪਹਾਗਾ। ੩੬। ਸਾਖੀਗੋਰਗਮੀ ।
ਪੁਰੀਆਤੇਚੁਹੜਦੇਵੇਚੋਧਰੀਜਤਦੇਹੀਸਾਨੀ।

ਤੇਚਉਧਰਭੀਕਰਦੇਸਨਿ॥ ਭਾਸਾਹਿਬਪੰਜਵੀ ੧੦੦
ਪਾਤਸਾਹੀਦੇਹਜੂਰਮਾਏ॥ ਤਾਂਆਇਅਰਦਾ
ਸਕੀਤੀਜੀਅਸੀਲੋਕਤੂਥੁਤਕਮਾਂਵਨੇਹਾਂ॥
ਅਸਾਰਾਭੀਉਧਰਕਿਦੇਹਦੇਗਾ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹ
ਇਅਮਾਜੇਤੂਥੁਛਰੋਗੇਤਾਂਤੁਸਾਰਾਉਧਰੁਹਦੇਗਾ
॥ ਤਾਂਥਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਅਸਾਰੇਪਾਸੇਤੂਥੁਨ
ਹੀਛਰਿਆਜਾਂਦਾ॥ ਅਸੀਚੋਧਰੀਹਾਂਤੂਥੁਥੇਬਿ
ਨਾਗੁਜਰਨਹੀਹੁਦੀ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹਅਮਾਪਦੇ
ਸਹਗਦਿਚਤੁਸੀਗਿਰਥਜੀਰਥਤੇਧਰਮਸਾਲਾਬ

ਲਾਭਾ ਤੇ ਚਾਹ ਪਈ ਅੰਸ ਦਾ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ ਕੇ ਗਿ
ਰੰਥ ਜੀ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਿਅ ਆ ਕੋਰੇ ॥ ਤੇ ਜੋ ਸਾਹੇ ਦਿਨ
ਵਿਚ ਫੂਨ ਕਮਾਵੇ ਤਾਹੀ ਕਾਗ ਦਿਉ ਪਰਿ ਲਿਖਿ
ਛਡਿ ਆ ਕੋਰੇ ॥ ਤੇ ਮਹੀ ਨੇ ਦੇ ਮਹੀ ਨੇ ਹਜੂਰ ਦੇ ਦੀਦਾ
ਰਨੁ ਅੰਦਰ ॥ ਤਾਂ ਕਾਗ ਦਿਸਾਹਾ ਆਪਾ ਦਿਆਪਾ
ਪਾਪੀ ਨਾਦਾ ਸੁਣਾਇ ਜਾਇ ਆ ਕੋਰੇ ॥ ਤਾਂ ਥਹ ਜਿ
ਵੇ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤਿ ਕਰਨ ਤੇ ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਸੁਣਨਿ ॥
ਤਿਵੇ ਤਿਵੇ ਪਾਪ ਤੇ ਥਨੁ ਭੋਆਵੈ ॥ ਤੇ ਜਿਉ ਕਾ
ਗਾਇ ਲਿਖ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹਜੂਰ ਅਨ ਕੇ ਸੁਣਾਵ

ਨਤਿਵੇਯਨੂਸਰਮਾਮਾਵੇਇਕਛਿਅਮਮਹੀਨਿਅਮਾ ੧੦੧
ਹਵਿਚਪਾਪਾਂਦੀਬਿਤਯਨਾਦੀਪਰਗਈ। ਤੇਧਰਮ
ਦੀਬਿਤਯਨਾਦੀਵਧਗਈ। ਯਨਾਦਾਏਸੇਕਰਿਕੇਕ
ਲਿਅਮਾਵਹੋਆ॥ ੩੧॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਰਨ॥ ਰਾਏ
ਪੇੜਾਤੇਦਗਾਸਾਹਿਬਪੰਜਵੀਪਾਤਸਾਹੀਦੇਹਜੂ
ਰਮਾਏ॥ ਅਸਤੁਕੁਝਉਪਦੇਸਕਗੀਏ॥ ਤਾਂਬਚਨੁ
ਹੋਇਆ॥ ਭਾਈਜਿਨਾਪਛੇਦਨੁਕੀਤਾਹੀ॥ ਸੋਹੁਇ
ਮਾਏਕੋਪਾਇਆਹੈਤੇਹੁਦਾਦਨੁਕੀਤਾਅਗੇਪਾਵਨਿ
ਗੇ॥ ਤਾਂਜੋਤੁਸਰੋਪਾਸਵਰਤਲਹੋਵੈਤੇਅਪਣੇਖਾ

ਵਲਪੀਵਲਬੋਵਧੋਸੋਸਭਦਨਪੁੰਨਕਰਦੇਵਲਾ॥
ਤੁੰਜੋਭਨਾਦੇਪਾਸਹੋਵੈਸਭੁਸਿਖਾਨਾਲਵਰਤਛਕਣ॥
॥ਸੀਤਕਾਲਹੋਵੈਤਾਭੂਗੋਸਿਖਸੂਲੇਈਅਹੋਰੁਤੀਥ
ਸਤ੍ਰਜੋਕਿਸੇਦੇਲਾਇਕਹੋਨਸੋਲੈਦੇਦੇ॥ਇਕਸਮੇ
ਜੋਸਿਖਬਹੁਤਾਮਾਏਤੋਹੋਰਭਨਾਦੇਪਾਸਕਛਨਹੀਸੀ
ਤੁੰਭਨਾਮਾਪਦੇਪ੍ਰਗਭੀਗਹਿਦਿਗਖਕੇਸਿਖਨੁਖਵ
ਇਦਿਤੋ॥ਬਹੁਰੋਫੇਗਸਿਖਾਮਾਏਤਾਂਸੀਤਕਾਲਦਾਸ
ਮਾਸੀ॥ਵੀਚਾਰਕੀਤਾਹੁਣਤਾਂਮਸਾਡੇਪਾਸਿਕਛਨ
ਹੀ॥ਏਸੇਚਿਤਾਵਿਚਬਾਹਰਿਗਮਦੇਜਾਇਬੈਠੇਤਾਂਲ

ਕੜੀਲਾ ਲਿਜਿਮੀਲਗੋਖੋਦਣਾ। ਤਾਂਥੋਮੁਹਰਾਂਦਾ ੧੦੨
 ਦੇਗਚਾਹਥਲਗਾ। ਤਾਂਥੋਨਾਪਗਭੀਛਡਾਇਲਏਤੇ
 ਸਿਖਾਦੀਭੀਪ੍ਰਸੰਨਤਾਲਈ। ਤੇਪ੍ਰਸਾਦਲੇਕੇਸਾ
 ਹਿਥਦੇਹਜੂਰਮਾਏ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਆ। ਜੇਵਾਹਗੁ
 ਰੂਦੇਨਾਮਤੇਦੋਦਾਹੈ। ਉਸਨੇਵਾਹਗੁਰੂਬੁਝਨਨਹੀ
 ਦੋਦਾ। ਤੁਸਾਂਏਸੇਕਾਰਜਤੇਦ੍ਰਿਹੁਰਹਿਣਾ। **ਤੁਸਾਂਏ**
ਪ੍ਰੀਤਗੁਰਦੀ। ਬਾਲਾਤੇਕਿਸਨਾਦੇਵੈਇੰਘਰਦ
 ਜਾਤਦੇਹੈਸਨਿ। ਤੇਬਡੇਪੰਡਤਹੈਸਨਿ। ਤੇਸਭਾਦੇਗੀ
 ਨਾਵਦਵਾਲੇਤੇਸਨਿ। ਤੁਸਾਂਹਿਥਪੰਜਵੀਪਾਤਸਾ ੨੧

ਦੇਹਜੂਰਮਾਏ। ਜੋਜੀਅਸੀਖਦਸਾਸਤ੍ਰਮਰੁਮਠਾ
 ਗੰਪੁਗੰਦਾਦੇਵਕਤੇਹਾਂ। ਸਭਕਿਸੇਨੂਰੀਸੁਵਦੇਭੀ
 ਹਾਂ। ਮਰੁਮਸਾਡੇਮਨੁਸਾਂਤਨਹੀਅੰਦਈ। ਤਾਂਬਚਨੁ
 ਹੋਇਆ। ਜੇਸੇਹੋਗਨਾਂਦੇਸੁਣਵਣਈਸਿਆਣਪਕ
 ਰਦੇਹੋ। ਤੇਸੇਆਪਣੇਮਨੁਸਮਝਾਵਹਾ। ਤਾਂਤੁਸਾਡਾ
 ਤੁਰਤਕਲਿਆਣਹੋਵੈ। ਤੇਸਾਂਤਨੁਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੇਤਾਂ
 ਓਨਜਥਾਆਪਣੇਮਨੁਸਮਝਾਇਆਤਾਂਸਾਂਤਓਨਨੁ
 ਆਈਇਸਦਾਸਤੇਓਨਦਾਕਲਿਆਣਹੋਆਗ। ੩
 ॥ ਆਈਯੋਯੋਯੋ ॥ ਤਿਓਕਾਜਤਦਾਸੁਹਰੁਸੁਰ

ਮਾਹੈਸੀ। ਤੇ ਮੁਗਲਾਂ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਦਿ
ਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਜੋ ਮਾਸਾਡਾ
ਕਰਮ ਜੁਧ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਾਧੂ ਧਰਮੁ ਹੈ। ਮਾਸਾਡਾ ਕਿਉਂ ਕ
ਰਉਧਾ ਰੁਹੈ। ਵੈਗਾਤਾ ਬਚਨੁ ਹੈ। ਮਾਜੋਰਿ ਦੇ ਕਰ ਕੇ ਹੀ ਸ
ਨਹੀ ਕਰਨੀ। ਹੋਰੁ ਮਾਪ ਦੇ ਛਤੀ ਧਰਮੁ ਤੇ ਇਸ ਥਰੁ
ਹਰਦਾ। ਇਕ ਸਾਦਿ ਨ ਜੋ ਸਿਕਾਹ ਚੜ੍ਹੇ ਸਨਿ। ਤੇ ਤਿਓ
ਕੇਨੇ ਘੋੜਾ ਵੇੜਾ। ਇਕ ਰਿਕੇ। ਇਕ ਮਿਠੀ। ਨੁਤਲ ਦੁਹਰ ਭ
ਈ। ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਉਦਰ ਥੀ ਬਚਾਨਿ ਕਾਲਿ ਮਾ। ਤਾਂ ਓਸ ਦੇ ਮ
ਨ ਵਿਚ ਭੈ ਮਾਇਆ। ਤਾਂ ਓਸ ਨੇ ਕਹੁ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਪੜ੍ਹ

੧੦੩

ਇਕੇਫਲੁਮਿਅਸੁਵਿਚਰਗਿਅਤੇਮੁਠਤਲਵਾਰ
ਰਖੀ। ਤਾਂ ਵੇਰੀਅਨੈਸਿਰਦਾਰਨੂਕਹਿਆ। ਜੋਪਜਰੁ
ਪਈਯੇਰਚੁਭਾਈਤਿਲੋਕਪਾਂਵਦਾਹੈ। ਤੇਤਲਵ
ਰਕਾਠਦੀਰਖੀਹੋਈਹੈ। ਤਮੁਗਲਨੇਕਹਿਆਭਾਏ
ਤਿਲੋਕਾ। ਅਪਣੀਸਮਸਿਰਦਿਖਾਵੇ। ਤਾਂਭੈਮਨ
ਹੋਕਰਿਓਸਿਦਾਹਿਗੁਰੂਮਰਾਧਿਆ। ਤਾਂਓਸਦੀਤ
ਲਵਾਰਮਹਾਉਤਮਪੈਲਾਦਦੀਵਲਾਇਤੀਹੋਨਿਕ
ਲੀ। ਤਾਂਸਭਨਾਂਵੇਰੀਅੰਦੇਮੁਹਕਾਲੇਹੋਏ। ਤੇਸਿਰ
ਦਾਰਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਆ। ਪਜਰੁਪਈਏਜੋਰਜਤਿਅ

ਵੈ॥ ਤਾਂ ਸਵਰੁ ਪਈ ਅਰੋਜੁ ਗੁਰੂ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਰਖੇ ੧੦੪

॥ ਤੇ ਸਵਰੁ ਪਈ ਯੋਗੇ ਜਗੀ ਬਾਂਹੁ ਖਰਾਇ ਤਿ ਕਰੈ॥ ਤੇ

ਅਦਾਈ ਰੁਪਈ ਯੋਗੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦੇਨੈ ਕਰਾਂਦੀ ਹੁਸ

ਰੰਨ ਕਰੇ ਤੇ ਸਿਖ ਰੁਭੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਏ॥ ਏਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ

ਓਸਦਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇ ਅਸ॥ ੧੦੫॥ ਸਾਖੀ ਹੋਵਦੁ

॥ ਜਾਮੁੰਦਾ ਸਿਖੁ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਅਸਾਇ

ਅਸ॥ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਰੀਬਾਨਿ ਵਾਜਸਨ ਮੁਖ ਕੋ

ਨਹੈ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੀ ਮਨੁ ਭੇਜੀ ਦਾਹੈ॥ ਏ

ਕੀ ਮਕਰਿ ਮਾਵਦਾਹੈ॥ ਤਾਂ ਸਨਮੁਖੁ ਚਲਿਆ ਅਸ॥ ੦

ਵਦਾਹੈ। ਤੇਜੇ ਕੀ ਮਵਿਗਾਨਾ ਮਾਵਦਾਹੈ। ਤਾਂ ਸਨਮੁ
ਖ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੀ ਦਾ। ਤੈਸੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੋ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਤੇਜਿ
ਆਹੈ ਸੋ ਨਾ ਅਤੇ ਦਾਨ ਤੇ ਇਸ ਨਾਨਕਾ ਸਤੇ ਤੇ ਜਿਆ
ਹੈ। ਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਤੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਨਾਮੁ
ਜਪ ਤੇ ਹੋ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਸੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ
ਤੇ ਵੇਗੋ। ਤੇਜੇ ਕਾ ਮਕਰੋਧ ਵਿਚਿ ਮਾਰ ਜਾਥੀ ਤਤੀ
ਹੈ ਤਾ ਵੇ ਮੁਖ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਭਾਈ ਸਮੁਦੇ ਅਰਵਾ ਸਕ
ਤੀ ਜੀਤੇ ਗੀ ਦਾਇਆ ਹੋ ਵੇ ਤਾ ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਵੀਏ। ਤਾਂ ਬ
ਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦਇਆ ।

ਆਪੇ ਹੋਤੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਭਾਸਿ ਖਸਮੁ ਦੇਵਾਏ ਸੇਕਰਕ ੧੦੫

ਭਿਆਵੁ ਹੋਆ॥ ~~ਭਾਸਿ ਖਸਮੁ ਦੇਵਾਏ ਸੇਕਰਕ~~ ਕੁ

ਲਾਤੇ ਭੁਲਾ ਦੁਇਝੀਝੀ ਹੋਸਨਿ॥ ਤੇ ਭਾਗੀਰਥੁ ਸੁਇ

ਨੀ ਹੋਸੀ॥ ਤਿਨੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕੀ ਸਰਣ ਆਏ॥

ਤਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗਹੀ ਥਨਿ ਵਾਜਾ ਅਸੀ ਜਨ

ਮਾਤੇ ਜੁਨੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਪਵਦੇ ਆਏ ਹਾਂ॥ ਹੁਣ

ਤੁਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਜੁ ਅਸਾਡਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਈਏ॥ ਤੰ०

ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਤੁਸੀ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਕੋਗ ਤੇ ਮ

ਨਮੁਖਾਂ ਦੇ ਤਿਆਗੇ॥ ਤਾਂ ਭਾਸਿ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗ

ਗੀਬਨਿਵਾਜਗੁਰਮੁਖਾਕਿਤਨੇਪ੍ਰਕਾਰਦੇਹੁੰਦੇਤੈਨੀ॥
ਤੇਮਨਮੁਖਾਕਿਤਨੇਪ੍ਰਕਾਰਦੇਹੁੰਦੇਤੈਨੀ॥ਤਾਂਬਚਨੁ
ਇਅਸਾ॥ਤਿਨਪ੍ਰਕਾਰਕੇਗੁਰਮੁਖਹੈ॥ਤਿਨਪ੍ਰਕਾਰਕੇ
ਮਨਮੁਖਹੈ॥ਇਕਗੁਰਮੁਖਹੈਇਕਗੁਰਮੁਖਤਰੁਹੈ॥
ਇਕਗੁਰਮੁਖਤਮਹੈ॥ਗੁਰਮੁਖਕੋਦਹੈਨੀ॥ਜਿਨਨੇਖੋ
ਇਅੰਕਗਮਾਂਵਲੋਪਿਠਾਦਿਤੀਹੈ॥ਤੇਗੁਰੁਦੇਵਚਨਾਸੁ
ਵਲਮੁਖਕੀਤਾਹੈ॥ਤੇਜੇਇਕਭੀਕੋਈਓਨਾਨਾਇਚੈ
ਗਿਆਈਕਰਦਾਹੈਤਾਆਪਦੇਵਲੋਸਦੀਵਉਸਦੇ
ਲਚੈਗਿਆਈਕਰਦੇਗਹਿਦੇਹੈਨੀ॥ਤਾਂਉਸਦੀਭਾਲਿ

ਆਈਵਿਸਾਰਦੇਨਹੀ। ਤਿਆਪਈਭਲਿਆਈ ੧੦੬
ਚਿਤਨਹੀਕਰਦੇ। ਤੇਗੁਰਮੁਖਤਰੇਫਹਹੈਨਿ। ਜੋਥੁ
ਰੇਕਰਮਓਨਾਤਿਆਗਾਦਿਤੇਹੈਨਿ। ਤੇਭਲਿਆਕ
ਰਮਦਾਅੰਗੀਕਾਰਕੀਤਾਹੈ। ਤੇਜਿਸਦਾਕੀਮਓਨਾ
ਦੇਤੀਕਾਅੰਦਦਾਹੈ। ਤਾਂਸਭਸੇਨਾਲਿਭਲਾਹੀਕਰਿ
ਦੇਹੈ। ਭਾਵੈਕੋਈਭਲਾਕਰੇਭਾਵੈਬੁਰਾਕਰੇ। ਓਹਅ
ਪਣਵਲੇਭਲਾਹੀਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਗੁਰਮੁਖਤਮਓ
ਹੈਨਿ। ਜੋਗਿਆਨਸਪੀਨਹੈਨਿ। ਭਲਾਸਭੁਸ
ਨਾਲਿਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਜੋਕੋਈਓਨਾਨੁਬੁਰਾਭੀਕਰੇ। ਤਾਂ

ਥਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਭੀ ਭਲਾ ਹੀ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨੀ। ਤੇ ਮਨ ਮੁਖ
ਹੋ ਨੀ। ਜੇ ਸਦਾ ਵਿਕਾਰ ਹੀ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨੀ। ਜੇ ਕੋਈ
ਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਭਲਾ ਆਈ ਕਰੇ ਸੋ ਵਿਸਾਰ ਦੇ ਦੇ ਹੋ ਨੀ।
ਤੇ ਬੁਰਿਆਈ ਜੇ ਕੋਈ ਕਰੇ ਤਾਂ ਵਿਸਾਰ ਦੇ ਨਹੀ। ਤੇ ਮ
ਨ ਮੁਖ ਤਰੇ ਥਿਹੋ ਨੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ
ਸਭ ਸੇ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਹੀ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨੀ। ਤੇ ਮਨ
ਮੁਖ ਤਰੇ ਥਿਹੋ ਨੀ। ਜੇ ਭਲੇ ਨਾਲ ਭੀ ਬੁਰਿਆਈ
ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨੀ। ਅਗਲਾ ਭਲਾ ਆਈ ਕਰੇ। ਤੇ ਥਿਹ
ਥੇ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰ ਨੀ। ਤੇ ਸਭ ਦਥਾ ਦੀ ਦੀ ਸਮਝ

ਕਛੁਨਾਕਰਨੀ॥ ਸੋਗੀਕਰਦੇਹੈਨਿਜੇਸਬਦਸੁਣ ੧੦੭
ਨਾਤੇਭਲਿਆਈਕਰਨੀਅਸਾਂਨੁਨਹੀਫਲਦੀ॥ ਤਿਥੁ
ਰਿਆਈਅਸਾਂਨੁਫਲਦੇਈਹੈ॥ ਸੋਧੋਰਨਰਕਾ
ਵਿਚਿਮਹਾਂਦੁਖਾਂਨੁਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵਨਿਗੋ॥ ਤਾਂਓਹਗੁਰ
ਮੁਖਾਂਦੇਕਰਮਕਰਨੇਲਾਗੋ॥ ਤਾਂਓਨਾਂਦਾਂਓਸਕਰਿ
ਕਲਿਆਵਹੋਮਾ॥ ੴ॥ ਸਾਖੀਚੰਦਰਚਰੀ॥
ਲਾਲੂਤੇਬਾਲੂਵਿਜਹੈਸਨਿ॥ ਤੇਹਰਦਾਸੁਤੇਪ
ਆਰਾਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਪੰਜਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀ
ਦੀਸਰਨਅਏ॥ ਅਰਦਾਜਕੀਤੀ॥ ਜਿਓਅਸਾ

ਤੁਭੈ ਧਾਹੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਹ
 ਰਿ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਹਸ ਕੇ ਮਿਲਣਾ। ਤੇ ਮਿਠਾ ਬੋਲਣਾ।
 ਤੇ ਵੀਡਿ ਖਾਂਦਣਾ। ਤੇ ਨਿਵਰ ਲਣਾ। ਮਿਠਾ ਬੋਲਣ
 ਨਿਵਰ ਲਣ ਤੋਥੈ ਭੀ ਕਛੁ ਦੇਨਿ। ਨ ਬੁਝਿ ਨ ਦੀ ਬੁਝ
 ਈ ਜੇ ਗਲ ਕਿਅ ਦੂ ਦੇਨਿ। ਤਾਂ ਥਨਾਂ ਮੇਸੇ ਹੀ ਵਰਤ
 ਣ ਕੀਤੀ। ਥਨਾ ਦਊ ਧਾਹੁ ਏਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰੋ ਤੇ ਮਾ। ੨੩
 ॥ ਮਾ ॥ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਧੀਰਨਿ ਹਾਉ ਤੁਲਸੀਆ ਬੁ
 ਲਾ ਚੰਡੀਆ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕੀ ਸਗਣਿ ਮਾਏ। ਓ
 ਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕੇਈ ਕਹ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਰਾਜੇ ਜਨਕ ਜੀ ਦਾ ਅੰਤਰ ਹੋ ਨਿ। ਕੇ ਦੀ ਕਹਿ ਦੇ ਤੇ ੧੦੮
ਨਿਜੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਸਿਖ ਦਾ ਅੰਤਰ ਹੋ ਨਿ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦ
ਇਸ ਕੋਗ। ਜੋ ਅਸਾ ਤੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਗੁਰਾਉ ਤੇ ਸਿਦਕ
ਆਵੇ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਰਸਕਾਰ
ਮਰੂਪ ਹੋ ਨਿ। ਜਿਨਾ ਦੀ ਕ੍ਰਮ ਅੰਤ ਕਸਿਦਾ ਦਕ ਜਨਕ
ਦਕ ਸਨਕਾ ਦਕ ਉਸਤ ਤਿਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਅੰਤੁ ਨ ਹੀ ਪ
ਵਿਤੇ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਪੁਰਬ ਲਾਇਆਂ ਜਨਮਾਂ ਵਿਖੇ ਅ
ਰਾਧਨ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜੇ ਵੇਦਾਂ ਦਾ ਤੁਪਕਾ ਅਮਿਤਿ ਗੁਰ
ਜ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਾਇਨ ਹੀ ਸਕਤੇ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ

ਅੰਤਰਧਾਰਕੇਭਾਖਾਬਾਲੀਵਿਖੇਸਾਹਤਤੁਨਿਰਦੇ
 ਕਰਿਕੇਕੋਹਤਾਂਅਸਾਤੁਕਾਇਆਲੁਹੋਵੈ। ਤਾਂਓਨਾਂ
 ਭਗਤਾਂਸਿਖਾਂਦੀਕਾਮਨਾਂਕਰਕੇਭਾਖਾਬਾਲੀਗਿਰੀ
 ਥਜੀਵਿਖੇਸਭਦੇਦਾਂਦਾਤਤੁਸੁਗਮੁਕਾਰਿਕੇਕਹਿ
 ਆਪੈ। ਜੋਸਮਝਕੇਆਪਨੁਕਿਤਾਰਧੁਕਰਨਾ। ਤੰ
 ਭੇਤੁਸੀਭੀਸਬਦੁਬਾਂਦੀਦੀਪ੍ਰੀਤਹਖਟੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ
 ਲੋਹੋਕੇਈਨਹੀਜੈਸਾਸਮਝਵੀਚਾਰਦਾਪੈ। ਤਾਂਓ
 ਨਾਦਾਸਬਦਦੀਪ੍ਰੀਤਕਰਿਕੇਕਾਇਆਲੁਹੋਇਆ।
 ਮਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸੋਰੂਪਏਨੀ। ੴ ਵੇਦਿਵਿ

ਰੰਚਨਾਵਿਚਾਰਨਪਾਵਤਚਕਰਤਸੇਖਸਿਵਦਭ

੧੦੯

ਦੇਹੈ॥ ਸਿਧਸਮਾਧਅਗਧਤਨਰਦਸਾਰਦਸਕੁਸ

ਨਦੇਹੈ॥ ਮਾਦਮਨਾਦਮਗਧਮੋਗਚਰਨਾਮੁ

ਨਿਰੰਜਨਜਾਪਜਦੇਹੈ॥ ਸੀਗੁਰਦੇਵਸਮੇਵਸਸੀ

ਗਤਿਪੇਗੀਪਇਭਾਈਪੇਗੀਪਦੇਹੈ॥ ੧॥ ਤਿਸਕਦ

੨॥ ਜਿਸਨਿਰੰਕਾਰਦਾਵੀਚਾਰਦੇਵਤੇਬ੍ਰਹਮਾ

ਨਹੀਪਾਇਸਕਤੇਸੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹੈਨਿ॥ ੩॥

੪॥ ਤਿਸਕਦ॥ ਭਾਈਗੋਖੂਤੇਭਾਈਦੇਡਾਮ

ਹਿਤਾਭਾਈਤੇਤਾਤੇਮਦੁਰਾਗੇਸਿਖਗੁਰੂਅਰਜਨ

ਜੀਦੇ ਪਾਸ ਆਏ॥ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੀ ਗੀਤ ਨਿ
ਵਾਜਾ ਮਸਾਡੁ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਜੋਗਤੁ ਸੀਤੋ॥ ਤਾਬ
ਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾ॥ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਬੈਠ ਕੇ ਪਰਸ ਪਰਗੁ
ਰੂਕੀ ਬਾਂਟੀ ਦਾਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰਿ ਮਾ ਕਰੋ॥ ਤੇਜੇ ਕੁਝ
ਮਾਗਿ ਮਾਹੋ ਵੈ ਸੋਕ ਮਾ ਵਣ ਵਿਚਿ ਲਿਆਵੇ॥
ਤੇਜੇ ਕੁਝ ਮੰਨਾ ਹੋਵੈ ਤੇਸ ਦਾਤਿ ਮਾਗੁ ਕਰੋ॥ ਤਾਂ ਨਿਸੇ
ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਪਾਠ ਕੀ ਤਿਅਾਂ ਕੇਤਾ ਕੁਗੁਣੁ ਹੈ॥ ਤਾਂ
ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾ ਜੋ ਪਾਠ ਕਰਨ ਤੇ ਪੁੰਨੁ ਤੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ
ਮੰਤਰ ਕਰਨ ਨਿਗਮ ਲੋਹੇ ਦਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਨਿਰਕਾਮ

ਪਾਠਕਰੀਏ। ਤੇ ਵੀ ਚਰੁ ਕਰਨ ਕੁ ਰਿਕੇ ਗਿਅਮਾ ॥ ੧੧੦ ॥
ਨਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਜਨਮੁ ਮਰਨੁ ਕਰੀਤਾ ਹੋ। ਜੇ
ਸੇਕਾਸਦ ਮੇਅਗਨ ਹੋਈ ਹੋ। ਬਿਨਾ ਸੰਜਮਨ ਹੀ
ਨਿਕਲਈ। ਤੇ ਜਿਨਾਨੁ ਮਥਨ ਦਾ ਸੰਜਮੁ ਹੋਦਾ ਹੋ
ਸੋ ਮਥ ਕੇ ਨਿਕਾਲ ਦੇ ਹੋ। ਨਿ। ਤਾਂ ਸਭ ਕਾਸਦਾ ਮਗਨ
ਰੂਪੁ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੇ ਸੇ ਗਿਅਮਾ ਵੀ ਚਰਨ ਤੇ ਸਤੁ ਦੇ
ਹਮਤ ਮਨ ਮਿਦ ਜਾਂਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਅਤਮ ਗਿਅਮਾ ਪ੍ਰ
ਪਾਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਚਿਨ ਦਾ ਸਥਵ ਦੇ ਵੀ ਚਰਨ ਕਰਿ
ਕਲਿਅਾਵੁ ਹੋਇਆ ॥

ਭਾਵੁ ਤੇ ਮੁਕਿ ਦਾ ਤੇ ਕਿ ਦਾ ਗਾਗੁਰੁ ਮਰਜਨ ਜੀ ਦੇ
ਹਜਰਾ ਮਾਏ। ਗਾਗੀ ਬਾਨਿ ਦਾ ਜਾ ਮਸਾਡਾ ਉਧਾ
ਗੁਕਿਉ ਕਾ ਰਿਹੈ ਦੇ। ਤਾਂ ਬਚ ਨਹੈ ਇਮਾ। ਤੁਸਾਂ ਨੁ
ਗਾਗੀ ਸਮਾਇ ਹੈ। ਤੇ ਕਲਜੁ ਗਾਇ ਵਿਚ ਕੀਰ
ਤੁਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋ ਕੇ ਈਤ ਪੁਨਤੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਂਤ ਕੀ
ਤਪੁ ਹੈ। ਤੁਸੀ ਕੀਰਤ ਨੁ ਕੀਤਾ ਕੋਗੇ। ਤਾਂ ਚਨਾ ਮਰ
ਦਾ ਸਕੀਤੀ ਜੀ ਬਾਂਦੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦਾ ਤੇ ਕਥਾ ਦਾ ਤੇ
ਕੀਰਤਨ ਦਾ। ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਫਲੁ ਕਹੀਐ। ਤਾਂ ਬਚ
ਨਹੈ ਮਾ। ਬਾਂਦੀ ਦਾ ਪਾਠੁ ਦੇਹੈ। ਜਿਅ ਪਾਏਖੁ

੧੧

ਤਦੀਪੈਲੀਪਾਣੀਦੇਕੇਭਬਿਦੇਪਕਾਈਦੀਹੈ। ਤੇਥੇ ੧੧੧
ਤਲੁਪਾਠਿਲੇਆਵੀਦਾਹੈ। ਤੈਸੇਬਾਣੀਦੇਪਾਠਦਾ
ਠਲੁਤੇਤਾਹੈ। ਪਰਜੇਖੂਹਦਾਪਾਣੀਦੁਜੇਖੂਹਦੀਪੈ
ਲੀਨਜੀ। ਕਿਹੋਵੇ। ਆਸਿਨੂਬੀਪਾਣੀਪਹੁਚਿਦਾਹੈ।
ਪਰਦੁਰਿਦੀਆਂਪੈਲੀਆਂਨੂਹੀਪਹੁਚਦਾ। ਤੇਕੀ
ਹਤਨੁਮੇਸਾਹੈਜੈਸੇਮੇਘੁਗਰਜਕੇਥਰਖਾਕਰਤਾਹੈ
। ਤਾਂਸਭੇਪੈਲੀਆਂਹਰੀਆਹੁੰਦੀਆਂਹੈਨੀ। ਤੇ
ਕਥਾਦਾਏਹੁਠਲੁਹੈ। ਜੈਸੇਮੇਘੁਠਹਿਰਿਅਹੈ
ਇਅੰਨਿਰਵਾਤਾਇੰਮਾਇੰਮਵਰਖਾਕਰਦਾਹੈ। ਅ

ਤੇਪੈਲੀਆਠਾਹੀਅੰਰੋਈਅੰਸੁਧਾਰੀਅੰਰੋਈ
ਅੰਰੋਵਨੀਜੋਜੋਬੂਦਪਵੈਵਿਚਧਰਤੀਦੇਸਮਦ
ਦੀਜਾਵੈ। ਤੈਸੇਜੋਸਮਝਵਨਸਿਖਹੁੰਦੇਹੈਨੀ। ਜੋ
ਜੋਕਥਾਕੀਰਤਨਕਰਿਦੇਹੈਨੀ। ਤੇਵੀਚਾਰਦੇਹੈਨੀ
ਤੇਵਾਰਤਾਸੁਣਦੇਹੈਨੀ। ਸਿਸੇਥਥਾਸੁਣਿਕੇਰਿਦੇ
ਵਿਚਧਰਦੇਜਾਂਦੇਹੈਨੀ। ਚਿਨ੍ਹਸਮਝਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ
ਦੀਹੈ। ਬਹੁਲਕਥਾਤੇਕੀਰਤਨਦੇਨੀਮਲੇਹੈਏਸੇ
ਭਾਪਵਦੇਹੈਨੀ। ਕਥਾਕੀਰਤਨਦੇਮਹਾਤਮਨੂਲ
ਖਾਂਵਦੀਹੈ। ਤੇਕੀਰਤਨਮਨਾਵਿਖੇਗਾਗਰਖੁਭੰਤ

ਪਤਕਰਦਾ ਤੇ ਜੈਸੇ ਸਮਾਤਾ ਪੁਰਾ ਕਰਿ ਕੈ ਸੋਰਤੀ ਤੈ। ਤੇ ਪੁ
 ਰਾਦੀ ਪਾਲਨਾ ਸਮਾਤਾ ਕਰਿ ਤੇ ਦੀ ਤੈ। ਤਾਂ ਕਥਾ ਸਮਾਤਾ
 ਤੈ। ਤੇ ਕੀਰਤਨੁ ਪੁਰੁ ਤੈ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
 ਤੀ ਜੀ। ਇਸ ਦਾ ਪਤਾ ਕਰੁ ਤੈ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਅ
 ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਤੈ ਸੋ ਕਥਾ ਦਾ ਗੁਰਗੁ ਤੈ। ਤੇ ਕੀਰਤਨੁ
 ਤਾਂ ਪੁਰੁ ਤੈ। ਪ੍ਰਮੁ ਕਰਿ ਕੈ ਦੇ ਨੈ ਸੋਰਤਾ ਪਾਵਦੇ ਤੈ ਨਿ।
 ਤਾਂ ਚਿਤ ਸਦਾ ਹੁਰ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਿ। ਤੇ ਨਿਹਰਾ
 ਸੋ ਤੇ ਕੇ ਕਛ ਕਾਮਨਾ ਕਰਨਿ। ਤੇ ਸੁਰੀ ਦਾ ਨਿਰਵ
 ਪੁਰਾ ਲਬਧ ਦੇ ਇਨ ਸਾਰੇ ਰਕੇਈ ਸਿਖੁ ਸਰਧਾ

ਸੀਤਗਤਸੇਵਕਰੇ। ਤਾਂ ਓਸੇ ਬੀਰੁਜਰਨਕ੍ਰਾਨੀ। ਤਾਂ
ਓਨਾਦਾ ਓਧਾਬੁਏਸੇਕਾਰਿਕੇਤੋਇਆ॥੬੫॥
ਕੀਉਨੀਸਵੀਚਲੀ। ਰੰਗੂਨਾਉਸਾਹਿਗਲਾਰਾ
ਮਾਧਰਮਾਉਦਾਭਾਈ। ਜਟੂਰੂਦੁਵੇਤਿਆਫੇ
ਰਣਾ। ਸੁਦਵਡਾਸਤਭਾਈ। ਰੇਲਭੂਜਾਈ
ਅਨਿਸਨਮੁਖਾਤਿਵਾਕੀਸੁਖਦਾਈ। ਭਲਾਭਾਗ
ਭਗਤੁਹੈਜਾਪੁਨਿਵਲਾਰੁਸਰਣਾਈ। ਮੁਲਾਸੁ
ਜਾਪਾਵਟੇਚੰਦੂਚੇਯੁਕਸੇਵਕਮਾਈ। ਰਾਮਦਾਸ
ਕੀਡਾਰੀਆਬਾਲਾਸਾਈਦਾਸਾਧਿਆਈ। ਗੁਰ

ਮੁਖਾਬਿਸਨੁ ਬੀਬਫਾ ਮਾਛੀ ਸੰਦਰਗੁਰਮਤ ਪਾਏ ॥ ੧੧੩ ॥
ਸਾਧ ਸੰਗ ਨਿਵਰੀ ਵਾਡੇ ਆਈ ॥ ੪੬ ॥ ਸਾਖੀ
ਤੋਰਚਲੀ ॥ ਰੀਗੁ ਤੇ ਨਾਉ ਸਹਿ ਗਲ ਤੇਰਾ ਮਾਤਿ
ਪਰਮਾਤਿ ਉਦਾਗੁਰੁ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨੀ ਆ
ਏ ॥ ਤੇ ਚਨਾ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਜੀ ਸਭੁ ਵੇਦਾਂ ਕਤੇਬਾਂ ਤੇ
ਉਤਾਰਾਂ ਸਭੁ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਨੁ ਬਿਅੰਤੁ ਕਹਿ ਆਇ ॥
ਤੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾਂ ਸਾਖਿ ਆਤਕਾਰ ਬ੍ਰਹਮਕਾ
ਰੁ ਪੁਰੋਏ ॥ ਤਾਏ ਨਾਨੇ ਤਾਂ ਕਛੁ ਬ੍ਰਹਮਕਾ ਅੰਤੁ
ਕਹਿ ਆਤੇ ਵੈਗਾ ॥ ਕਿਉ ਜੇ ਆਪਣਾ ਅੰਤੁ ਤਾ

ਸਭ ਕੋ ਟੀਜਿ ਦਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਤੇ ਅਯੋਤਾ ਕੁ
 ਛੁਬ੍ਹਾ ਮਕਾ ਅੰਤੁ ਤੇ ਵੈ। ਤਾਂ ਕਰੀ ਅੋ ਬਿਅੰਤੁ ਨੁ ਬਿ
 ਅੰਤੁ ਕਾ ਹਿਦਾਏ ਤੇ ਉਸਕਾ ਅੰਤੁ ਪਾਵਣਾ ਤੇ ਜੇ
 ਤੇਰ ਕੁਲ ਅੰਤ ਕਾ ਹਿਦੇ ਤਾ ਸਭੁ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਨਾਲ ਵਿ
 ਰੋਧੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਕਾ ਹਿ
 ਆ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਅੰਤੁ ਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ
 ਬਿਅੰਤੁ ਜਾਣ ਕੇ ਸਭੁ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਭਾਉ ਕਰਨਾ
 ਐਹ ਸਦਾ ਵਾਂਗੁ ਰੁਕਾ ਜਾਪ ਕਰਨਾ। ਤੁਸਾਡਾ ਏਸੇ
 ਕਰਿ ਕਲਿਆਣੁ ਤੇ ਵੈਗਾ। ਤਾਂ ਭੀ ਨਾ ਦਾਏ ਸੇਕ

ਰਿਕਲਿਆਉਤਿਆ ॥ ੪੭ ॥

॥ ਸਾਖੀ ਹਿਰਚਲੀ १੧੪

ਭਾਈ ਜਟੂ ਤੇ ਭਟੂ ਵੇਤੇ ਤੇ ਫਿਰ ਦਾਸੁ ਦਤੇ ਭੁਲੂ ਤੇ ਭੁ
ਟੂ ਤੇ ਵਾਟੂ ॥ ਪੀਡਿਤ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨੀ
ਅਏ ॥ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗਾਰੀ ਬਲਿਵਾਜ
ਅਸੀ ਗੀ ਗਾ ਜੀ ਗਾਏ ਸਾਹਿ ਤੇ ਪੀਡਿਤ ਤਾਂ ਅਸਾਖੀ
ਪੁਛਿ ਅਸੀ ॥ ਜੇ ਜਿਸੇ ਸਰੀਰ ਧਾਰਿ ਮਾਏ ਕੇ
ਮੇਤ ਰਾਕਿ ਸਿਧ ਸਾਧ ਸਰੁ ਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾਏ ॥
ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਤਾ ਰਧਾਰਿ ਮਾਏ ॥ ਏਨਾਨੇ
ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਕੀ ਤਾਏ ॥ ਤਾਂ ਚਿਨ੍ਹ ਨਾਨਕਾਸਾਹਿਬ ਮਾਏ

ਅਸੀਪੁਛਕੈਆਣਕਹਾਰੋ॥ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਆਗੁਰੁ
ਨਾਨਕਜੀਦਾਗੁਰੁਨਿਰੰਕਾਰਅੰਤਰਿਜਾਮੀਐ॥
ਜਿਸਅੰਤਰਗਤੁਤੇਇਕੰਸਮਸੁਗਿਆਨਦੀਪ੍ਰੇਰ
ਨਾਕੀਤੀਐ॥ਤੇਦੇਤਧਾਰਨਦੇਧਰਮਕਾਰਿਕੈਗੁਰੁ
ਅੰਗਦਜੀਦੇਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆ॥ਤਾਓਨਕ
ਤਿਆਜੀਗੁਰੁਤਾਂਓਸਨੁਕਾਤਿਦੇਐਨਿ॥ਜਿਸਦੇ
ਮਿਲਣਕਾਰਿਗੋਜਅੰਧਕਾਰਐ॥ਤੇਰੁਜੋਪ੍ਰਕਾਸ
ਐ॥ਜਿਸਦੇਮਿਲਣਤੇਐਵੇ॥ਸੇਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀ
ਤਾਸੁਪ੍ਰਕਾਸੁਪ੍ਰਐਨਿ॥ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਆਗੁਰੁ॥ਜਿਸ

ਸਮੇਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨੁਮਹੇਸੁਤੀਨੇਓਅੰਕਾਰਥੀਉਤਪਤਿ ॥ ੩੧੧੫

ਤੋਏਤਾਂਓਨਕੋਨਗੁਰੂਕੀਤਾ॥ ਤਾਂਓਨਾਕਤਿਆ

ਜੋਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨੁਗੁਰੂਕੀਤਾ॥ ਤੇਸਿਵਨ੍ਰੀਬਿਸਨੁ

ਨੁਗੁਰੂਕੀਤਾ॥ ਕਿਉਜੋਵਿਸਨਸਾਂਤਕੀਸੀ॥ ਤੇਸਿ

ਵਤਾਂਅਸੀਸੀ॥ ਤਾਂਸਾਂਤਕੀਦਾਸਵੇਤਰੂਪਤੋਦਾਤੇ

ਤੇਤਾਂਅਸੀਦਾਸਿਆਮਰੂਪਤੋਦਾਤੇ॥ ਤਾਂਵਿਸਨੁ

ਸਿਵਦਾਧਿਆਨੁਕੀਤਾ॥ ਓਸਦਾਰੂਪਸਿਆਸਹੇ

ਗਇਆ॥ ਤੇਸਿਵਵਿਸਨਦਾਧਿਆਨੁਕੀਤਾਓਸ

ਦਾਰੂਪਸਵੇਤ੍ਰਤੇਗਇਆ॥ ਤਾਂਸਾਤਿਬਬਚਨੁਕੀ

ਤਾਜੇ ਵਿਸਨ ਅਗੋ ਹੀ ਗਿਆਨੁ ਰੂਪ ਸੀਕੇ ਸਿਵਕੇ
ਮਿਲੇ ਦੇ ਤੇ ਓਸਨੁ ਗਿਆਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾ ਓਨ ਕਹੀ
ਆਵਿਸਨ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਸੀ ਜਗਤ ਦੀ ਮਿਰਜਾ
ਦਾ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾ ਤੇ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗਿਆਨ ਘਨ ਹੋ ਸਨਿ ॥ ਪਰਸ
ਗੀਰ ਦੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਕਾਰਿ ਕੈ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਿਜੀਨੁ
ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਸਾਤਿ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ
ਕਰਨੀ ਤੁਸਾਂ ਕਾਲਿ ਆਇ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਓਨ ਦ
ਓਸੇ ਕਾਰਿ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇਆ ॥ ੪੮ ॥ ਸਾਖੀ

ਤੋਰਚਲੀ। ਨਾਈਡਲਾਤੇਗੁਰਗਿਰਬਤੇਜਾਪੁਤੇ ੧੧੬
ਨਿਵਲਾਗੁਰੁਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਇਆਏ। ਤੇ
ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਜੋਤਏਤੈਨਿ। ਕੇ
ਸਰਗੁਦਦੇਉਪਾਸਕੀਤਏਤੈਨਿ। ਕੇਨਿਰਗੁਦ
ਦੇਉਪਾਸਕਤੈਨਿ। ਤਾਬਚਨੁਤੋਆਸਰਗੁਦ
ਤੇਨਿਰਗੁਦਤਾਕਹੀਅਨਿਜੇਦਇਤੋਵਨਿ।
ਸਲੋਕੁ ਸੁਗੁਦਨਿਰਗੁਦਨਿਰੰਕਾਰਸੁਨ
ਸਮਾਧੀਆਪਾ। ਆਪਨਕੀਆਨਾਨਕਾਆਪੇ
ਤੀਫਿਰਿਜਾਪਾ। ਓਹੀਮਹਾਰਾਜਇਛਿਆ

ਕਰਿਕੇਸਰਗੁਲੁਪਧਾਰਦਾਤੇ। ਦੁਸਟਾਂਦਾਨਾ
ਸਕਰਿਕੇਨਿਰਇਛਾਤਤੇਇਕੇਆਪਣਿਨਿਰ
ਗੁਲੁਸਗੁਪਾਵਿਚਿਸਮਾਇਜਵਦਾਤੇ। ਜੈਸੇਰਾ
ਜਾਏਕੋਤਤਾਤੇ। ਤੇਜਿਸਸਮੇਇਛਾਕਰਤਾਤੇ।
ਸਸਤ੍ਰਬਸਤ੍ਰਪਤਿਰਕਰਦੀਬਿਨਵਿਖੇਅਏ
ਬੈਠਤਾਤੇ। ਤੇਇਛਾਤਿਆਗਤਾਤੇ। ਤਾਏ
ਕਲਾਸਸਤ੍ਰਬਸਤ੍ਰਕੋਨੀਤਿਆਗਕਰਸਿ
ਤਜਾਵਿਖੇਸੈਨਕਰਤਾਤੇ। ਤਾਂਜੋਉਸਕਾਨਾਮ
ਲੇਕੇਪਕਾਰਤਾਤੇਤਾਂਦੀਵਨਸਮੇਨੀਉਸਕੀਸ

ਤਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਤੇ। ਅਰੁ ਸੈਨ ਸਮੇ ਗ੍ਰੀ ਉਠ ਕੇ ਉਸ ਕੀ ११७

ਸਤਾਇਤਾ ਕਰਤਾ ਤੇ ਤੇਜੇ ਉਸ ਕੇ ਸੇਵਕ ਤੇ ਨਿ।

ਸੋ ਸਦਾ ਉਸ ਦੀ ਟਹਲ ਕਰਦੇ ਤੇ ਨਿ। ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਕ ਜੀ ਗ੍ਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਉਪਾਸ ਕਰੇ ਤੇ ਤੇ ਨਿ। ਅਜਿ ਸਨਾ

ਮੁਕਾਰਿ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਗ੍ਰੀ ਸਤਾਇਤਾ ਕਰਤਾ ਤੇ।

ਅਗਨਿ ਰਗੁਣ ਕਾ ਗ੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਤੇ

ਅਰੁ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਉਪਾਸਨਾ ਲੇਨਾ ਮ

ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਦਿਸੇ ਪਾਤੋ। ਜੈ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਸਮੇ

ਦੁਖੀ ਪਾਰ ਉਤਰਨ ਲਗੇ ਤੇ ਨਿ। ਤਾ ਓਹ ਕਰਨ

ਕਾਰਨਿਹੈਸਨਿ। ਜੇਚਹਨਤਾਂਸਮੰਦ੍ਰੁਕੀਸੁਕਾਇ
ਲੈਦੇ। ਪਰਓਨਾਨੇਵਿਚਾਰਿਅਸੁਅਸਾਨਾਕਿ
ਨਾਵਿਗਲਿਆਂਮਿਲਣਹੈ। ਅਰਨਾਮਕਾਰਿ
ਕੈਅਨੇਕਾਵਾਕਲਿਆਣਹੈਦਾਹੈ। ਤਾਤੇਨਾਮ
ਦਾਮਹਾਤਮਾਪਥੋਵਿਸੇਖਕੀਤਾ। ਜੇਪ੍ਰਬ
ਤਾਤੇਨਾਮਲਿਖਕੇਆਪਿਪਾਰਉਤਰੇ। ਸਰਗੁ
ਣਕੋਤਾਨਾਮਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵਿਸੇਖਹੈ। ਬਹੁਰੇਨਾ
ਮਨਿਰਗੁਣਥੀਭੀਵਿਸੇਖਹੈ। ਨਿਰਗੁਣਥੀ
ਵਿਸੇਖਇਸਪ੍ਰਕਾਰਹੈ। ਜੈਸਤਿਚਿਤਮਾਨੰਦ

ਰੂਪ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰ ਬਾਤਰ ਇਸ ਕਾਰਿ ਬਿਆ ੧੧੮
 ਪਿਆਤੁ ਆਇਓ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨਿ ਬਿਨਾ ਅੰਤ
 ਤਕਰਣੁ ਸੁਧਨ ਹੀ ਤੇ ਤਾਤਾਂ ਤੇ ਜੀਨ ਰਕਾਂ ਨੂ ਚਲੇ
 ਜਾਤੇ ਹੈ। ਜਿਨ ਨੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਣੁ ਕੀਆ ਹੈ।
 ਓਨਾ ਕੇ ਅੰਤ ਤਕਾਰਣੁ ਸੁਧਤੇ ਏਤੈ ਨਿਗਾਰਿ ॥ ੦
 ਨਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਏਤੈ ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰ
 ਣ ਓਨਾ ਦਾ ਕਾਟਿ ਆਗਾਇਆ ਭਾਤੇ ਨਿਰਲਘ
 ਦੁਖੀ ਨਾਮਾ ਦਿਸੇ ਪੈਓ ਤਾਂ ਓਨ ਨੇ ਮਰਦਾਸ ਕੀ
 ਤੀ ਜੀਨ ਪਾਤਸਾਹਨੁ ਮਾਤੈ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਥੀ ਕੁਦ ਨ

ਕੋਲੰਘਗਇਆਤੈਸੀ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆ॥ ਹ
ਨੁਮਾਨਤਾਂਨਾਮਦੇਜਪਏਵਾਲਾਤੈਸੀ॥ ਇਸਕ
ਰਿਕੇਕੁਦਗਇਆਜੋਨਾਮਦਾਮੁਹਤਮਸਭੁਥੋਵਿ
ਸੇਖਤੈ॥ ਤੇਦੂਸਰਾਇਸਦਾਏਹੁਪਰੇਜਨੁਤੈਰਿਆ
ਨਵਿਏਜਗਤਬੋਓਲੰਘਦੁਟੀਸਮਰਬਤਾਤੈ॥
ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆ॥ ਕੁਦਕੋਲੰਘਦੁਟੀਸਮਰਬ
ਤਾਬੋਰਿਓਪਾਸਤਤੀਤੈ॥ ਤੇਪੁਲਕੇਉਪਰਨਿਰਬ
ਲਸਬਲਸਭੁਉਤਰਜਾਤੇਤੈ॥ ਤੈਸੇਜੋਸਰਬਦਿ
ਖੋਕੋਨਿਰਸਕਰਜਾਏਤੇਰਿਆਨਕਾਅਭਿਨਾ

ਸੁਕਰੋਸੋਵਿਰਲਤੀਤੈ॥ ਆਰੁਗੁਗਤਕਾਰਿਕਧੈ॥
ਪੁਨੀਅਨੇਕਾਕਾਓਧਾਰੁਤਤਾਤੈ॥ ਤਾਂਤੇਤੁਸਾਂ
ਗੀਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਗੁਤਨੁਕਰਨਾ॥ ਅਰੁਸਾਧਸੰਗ
ਤਿਕੀਸਰਗਿਰਤਿਨੁ॥ ਤਾਂਤੇਉਹੁਸਿਖਸਦਾਗੁ
ਰੁਕੀਸਰਗਿਰਤਿਕਥਾਕੀਰਤਨੁਸਾਇਨਾ॥
ਜਿਸਸਮੋਇਕੰਤਤੈਨਿਤਾਂਰਾਮਨਾਮਕਾਰੁਨੁਕ
ਰਨਾ॥ ਇਸੇਕਰਓਨਾਦਾਕਲਿਆਵੁਤੈਆ
੪੯॥ ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ॥ ਗੁਣੀਮੂਲ॥
ਤੇਗੁਣੀਸੁਜਾਧਾਵੁਦੈਤੇਗੁਣੀਚੰਦੁਚਉਸੁਰੁ

੧੧੯

ਪੰਨਾ

ਭਈਰਾਸਦਾਸਭੰਗਾਰੀਭਈਬਾਲਤੇਭਈ
ਸੰਈਦਾਸਾ।ਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਦਿਆਈ
ਤਾਂਭਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਗਰੀਬਾਨਿਵਾਜ
ਏਹਜੇਜੀਕਰਮਕਰਦੇਹੈਨਿ।ਤੇਧਰਮਗਾਇ
ਦੇਪਾਸਪਾਪਾਂਤੇਪ੍ਰੰਨਾਦਾਲੇਖਾਉਂਦਾਹੈ।ਤਾਂਪਾਪਾਂ
ਤੇਪ੍ਰੰਨਾਦਾਨਿਆਰਾਨਿਆਰਾਫਲੁਉਂਦਾਹੈ।ਕੇਲੇ
ਖਾਪਾਂਪ੍ਰੰਨਾਦਾਕਾਰਿਕੈ।ਜਿਸਕੇਪ੍ਰੰਨਵਸੇਪੈਤੇ
ਵਨਿ।ਤੇਪਾਪਪਟਤੇਵਨਿਤਾਂਪਾਪਾਵਿਚੋਕਟਿ
ਕੈ।ਤੇਵਸੇਖਪ੍ਰੰਨਾਦਾਲੇਖਾਭੰਨਾਨੁਸੁਖਮਿਲ

ਦੀਤੋ। ਇਹੁ ਅਸਾਨੁ ਨਿਰਨ ਕਾਰਿ ਕੇ ਦਸੋ।। ਤਾਬ ੧੨੦
ਚਨੁ ਤੇ ਇਅਾ ਚਾਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਿਖ ਤੇ ਨਿ। ਇ
ਕਸਤਿ ਕਾ ਮਕਰਮ ਤੇ ਨਿ ਇਕਨ ਤਿ ਕਾ ਮਕਰਮ ਤੇ
ਨਿ। ਇਕ ਚਪਾਸਨ ਵਾਲੇ ਤੇ ਨਿ। ਤੇ ਇਕ ਗਿਆਨੀ
ਤੇ ਨਿ। ਤੁਸੀ ਕਿਸ ਦੀ ਵਾਰਤਾ ਪਛਦੇ ਤੇ। ਤਾਂ ਚਨਾ
ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਅਸਾਨੁ ਦੇਤਾ ਦੀ ਕਸਾਕਿ
ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਕੇ ਦਸੀ। ਜੇਹਾ ਤਾਬ ਚੂਤੋ ਇਅਾ ਅਜੇ
ਸੇਰਾ ਜੇ ਕੀ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਪ੍ਰਯੋਗ ਤੇਤੀ ਤੇ। ਇ
ਕਰੁਈ ਵਲੀ ਕੇਵੀ ਰਿਦੇ ਵਦੇ ਵਾਲੇ ਤੇਤੀ ਤੇ। ਸ

ਸਦੀਵੀ ਉਸਕੋ ਬੀਚਮੁਤਾਸਲੁ ਤੇਤਾਏ। ਤਾਯੇ
ਸੇਵਾਂਦਾਂਬਾਂਟਲੇਤਾਏ। ਜਿਕਛੁਖਿਮਾਨਤਕਰੈਤਾਂ
ਰੰਤ ਉਸਕਉਦੇਤਾਏ। ਅਰੁਏਕਪਟਈਤੋਤੈਂ। ਓ
ਨਕੋਪਿਛੇਛੇਮਾਹੀਆਂਦਮੀਆਵਤਾਏ। ਓਹੁਪ
ਟਾਭਰਦੇਤੈਂ। ਅਰੁਏਕਸੋਗਾਤੀਤੋਤੈਂ। ਸਿਰ
ਤੰਦਾਕੇਓਪਾਰਿਗਹਿਦੇਵਾਲੇਤੋਤੈਂ। ਓਹੁਬਾਝ
ਘੋੜਾਸਉਗਾਤਦੇਤੈਂ। ਅਰੁਮੁਲਖਪਏਖਾਤੇ
ਤੈਂ। ਚਉਥੇਸਾਫੀਤੋਤੈਂ। ਸਾਥੀਮੁਲਖਪਾਤੇਤੈਂ।
ਅਰੁਪਾਤਿਸਾਤਕੇਸਾਥਚੜਤੇਤੈਂ। ਤਾਂਖਾਵਦੇਕੇ ੧੨

ਭੀਲੇਤੇਹੈਂ। ਸਾਬਤੀਹੁਕਮੁਕਰਤੇਹੈਂ। ਤੈਸੇਤੀਮਹਾਂ ੧੨੧
ਰਾਜਕੀਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਕੀਸਿਸਾਵਿਤੈ। ਏਕਸਾਤਕਾ
ਮੀਤੈਂ। ਜੋਸਦਾਕੂੜਕੁਸਤਆਪਦੀਕਿਰਮਾਮ
ਤਿਲਗੋਰਹਿਤੇਹੈਂ। ਅਰੁਜੇਕਛੁਤੀਰਥਬ੍ਰਤਪ੍ਰੰ
ਨਦਾਨਕਰਤੇਹੈਂ। ਤੋਕਾਮਨਾਲੀਏਕਰਤੇਹੈਂ। ਹਮ
ਕੇਅਮਕੇਬ੍ਰਤਕਾਅਮਕਾਫਲੁਤੇਵੈ। ਤਾਂਭੁਨਕੇ
ਉਪਰਿਧਰਮਗਾਇਕਾਸਦਾਡੰਡਰਹਿਤਾਹੈ। ਤਿਨ
ਕੇਪਾਏਕਾਫਲੁਭਿਨਭਿਨਪ੍ਰਾਪਤੋਤੇਹੈਂ। ਅਰੁ
ਪ੍ਰੰਨਕਾਫਲੁਭਿਨਕ੍ਰਿਭ੍ਰੇਗਤੇਹੈਂ। ਅਰੁਜੇਨਿਤਕੰ

ਮਕਰਮਤੈ ਨਿਸ਼ੇ ਪੁੰਨ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤੇ ਕੇ ਕਰ ਤੇ
ਤੇ ਪਾਪ ਸੁਰਾ ਵਕ ਉਨ ਕੇ ਤੇ ਤੇ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਾ
ਪਾਪਾ ਪੁੰਨ ਕਾਲੇ ਖਾਏ ਕਠਾ ਕਰਿ ਕੇ ਜੋ ਪੁੰਨ ਤੇ
ਤੇ ਤੇ। ਬੁਝੇ ਤੇ ਪਾਪਾ ਵਿਆਕਰ ਪੁੰਨ ਕੇ ਗੰ
ਈ ਤੇ। ਅਰੁ ਪਾਪ ਬੁਝੇ ਤੇ ਤੇ। ਤਾਂ ਪੁੰਨ ਵਿ
ਆਕ ਕੇ ਪਾਪ ਕੇ ਗਾਈ ਤੇ। ਪੁੰਨ ਓਨਾ ਦੇ ਬ
ਲੀ ਤੇ ਪਾਪ ਨਿਬਲੇ। ਤੇ ਜੋ ਉਪਾਸ ਕਮਾਂ
ਚਾਜ ਕੇ ਤੇ ਜੋ ਪਾਪ ਸਰਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਕਰ ਤੇ ਹੀ ਨ
ਹੀ। ਅਵਸ ਮੇਵ ਕੇਈ ਪਾਪ ਉਨ ਜੋ ਤੇ ਤੇ।

ਤੋ ਕੇ ਅਰਧਰਮਸਦਾਰੁ ਚਕੇ ਕਰਤੇ ਤੈਂ। ਸੋ ਪਾਧ ਕੋਈ १੨੨
ਤਛੋ ਤੇ ਤੈਂ। ਸੋ ਵਿਅਕਤ ਕੇ ਸਦਾ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ
ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਰਹਿਤੇ ਤੈਂ। ਅਰੁ ਫੇਰ ਭੀ ਅਭਿ
ਤਾਰਤੇ ਤੈਂ। ਤਾ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਭੁਗਤ ਕਰਿ ਰਿ
ਆਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੋ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਦ ਤੇ ਰਹਿ ਤੇ
ਤੇ ਤੈਂ। ਜੇ ਸਤਿਕਾਮੀ ਤੇ ਤੈਂ ਨਿਤਾ ਪ੍ਰਥਮੇ
ਵਰਗਾ ਨਰੁ ਗਕੇ ਬੁਝੈ ਪਨ ਵਨ ਦੇ ਪਰਥਿਤ
ਪਾਤਿ ਤੇ ਤੈਂ ਨਿਫੇਰ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਨੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਤੇ ਤੈਂ ਨਿਯਤਿ ਕਾਮੁ ਤੇ ਵੇਤਾਂ ਫੇਰ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ

ਦੇਖਰਮਉਤਾਰਲੈਕੇਫੇਰਭੁਗਤਿਨੁਲਗਦੇਤੈਨਿ
ਚਿਨਾਦਾਉਧਾਰੁੰਦਾਤੈ। ਏਤਉਧਾਸਨਾਫਲੁਤੈ।
ਜੈਸੈਸੰਗਤਵਾਲਾਘੋਨਕੋਬੰਨ੍ਹਦੇਕੈਮੁਲਖ
ਆਪਖਾਂਦਾਂਤੈ। ਜੈਸੈਰੁਜਨਕਰਿਕੈਸੁਖੀਗਤਿ
ਦਾਤੈ। ਜੈਗਿਆਨੀਤੈਨਿ। ਚਿਨਾਸਰੀਰਾਨੁਭੀ
ਮਿਥਿਆਜਾਤਾਤੈ। ਤੇਕਰਮਨੁਭੀਸੁਠਾਜਾਤਾ
ਤੈ। ਜੈਸੈਸੁਰਜਕੋਨਿਕਾਟਿਅੰਧਕਾਰਨਹੀਜਾਤਾ ॥
ਤੈਸੈਚਿਨਾਕੋਨਿਕਾਟਿਕਰਮਨਹੀਜਾਤੈ। ਚਿਨ
ਸਦਾਜੀਵਨਮੁਕਤਤੈਨਿ। ਤਾਚਿਨਾਮਰਦਾਸ

ਕੀਤੀ ਜੀਸ ਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਓਨਾ ਦੇ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਭੋਗਾ ॥ ੨੩ ॥
ਤੋ ਬਿਨਾ ਕਹਾ ਜਾਤੇ ਤੈਨਿ। ਕੈਸੇ ਗਿਆਨੀ ਜੀਵਨ
ਮੁਕਤ ਤੋ ਕੇਵਿਚ ਰਤੇ ਤੈਨਿ। ਤਾਂ ਜੋ ਨਸੇ ਉਸਕੀ
ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਤੈਨਿ। ਓਨਾ ਦੇ ਪੁੰਨ ਨੂਲੇ ਕੇਸੁ
ਖੋਭੇ ਗਾਏ ਤੈਨਿ। ਓ ਜੋ ਨੰਦਾ ਦੁਖਾ ਕਉ ਕਰਦੇ ਤੈਨਿ।
ਓਨਾ ਦੇ ਪਾਪ ਨੂਲੇ ਕੇਨ ਰਕਾਤੇ ਦੁਖ ਭੋਗਾਏ ਤੈਨਿ।
ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਪਾਤਿਸਾਹ ਦੇ ਮੁਲਾ ਪਾਏ ਨਾਮੀ ਖਾਂਦੇ ਤੈ
ਨਿ। ੫੦। ਸਾਕੀ ਤੋ ਰੁਚਲੀ। ਬਿਸਨੁ
ਬੀਬਨ ਤੇ ਸੁੰਦਰੁ ਮਾਛੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇਹ

ਤੁਰਮਾਏ। ਅਸਾਡਾ ਓਧਾਰੁ ਕੀਜੈ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਤੋ
 ਏਆ। ਸਿੰਦਰ ਤੂੰ ਤੁਰਲ ਕੜੀ ਅੰਗਲਿ ਮਾਇ
 ਮਾਕਰਾ। ਨਾਲੇ ਪਾਇਦੀ। ਮਾਸਕਾਂ ਲਿਅੰ
 ਏਅਕਰਾ। ਤੇ ਬਿਸਨੂਨੁ ਅਗਰਿ ਮਾਤੋਈ ਪਿਛੁ
 ਲੀਰਾਤੀ ਸਿਖਾਂਨੁ ਪਾਇਗਰ ਮੁਕਰੈ ਕੈ ਏਸ
 ਨਾਨਕ ਰਾਇਆ ਕਾਰਿ। ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੇਖਾਂ
 ਪਾਏ ਏਆਕਰਾ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਓਧਾਰੁ ਏਸੇ ਕਰਿ
 ਤੋਏਆ। ੫੧॥ ਪਛਣੀ ਚੜ੍ਹੀ ਸਵੀ॥ ਸ
 ਦੁਭਾਂਨੁ ਤੀਰਥ ਚਾਇਚਈ ਲੇਚਦੁ ਚਾਰੇ॥ ...

ਸਦੇਨਿਤਲੇਜਾਂਦੀਅਨਿਸਨਮੁਖਸੇਵਕਗੁਰੂ ੧੨੪
ਪਿਆਰੇ। ਸੇਖਤਸਾਧਵਖਾਈਐਨਾਉਰੁਲੁ
ਸਿਖਸਚਾਰੇ। ਜਟੂਭੀਵਾਂਜਾਂਦੀਅਨਿਮਹਾਂ
ਪੁਰਖਮੁਲਾਪਰਵਾਰੇ। ਚਤਰਦਾਸਮੁਲਾਕੁਪੁ
ਰਹਾਨੁਗਾਨੁਵਿਜਾਵਿਚਾਰੇ। ਫਿਰਦਾਬਤਿਲਾਬਿ
ਖਾਈਐਜੇਠਾਚੰਗਾਕੁਲਨਿਸਤਾਰੇ। ਵੇਸਾਰੇ
ਤੁਲਸੀਅਭਾਰਦੁਆਜੀਸਨਮੁਖਸਾਰੇ। ਵਰੁ
ਭਗਤੁਤੈਭੀਅਨਾਗੋਇਪੋਈਗੁਰੁਦੁਆਰੇ।
ਸਤਿਗੁਰੁਪੁਰੇਪਾਰਉਤਾਰੇ॥੫੨॥ ਸਾਖੀਤੋ

ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਕੁਈ ਜਟੁ ਕੁਈ ਕੁਨੁ ਕੁਈ ਤੀਰਥਾ
ਕੁਈ ਨਿਹਾਲੁ ਚਾਰੇ। ਜਾਤ ਦੇਚ ਦੇਗੁਰੁ ਅਰਜਸ
ਜੀ ਦੇਹੁ ਰਾਮਾ ਏ। ਤੇ। ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ। ਗਰੀਬ
ਨਿਵਾਜਾ ਇਕ ਬੇਤੇਰਾ ਬਚਨੁ ਤੈ। ਕਰੇ ਕਰਾਵੈ ਆ
ਪੇ ਆਪਾ। ਮਨੁ ਖਕੇ ਕਛੁ ਨਾਹੀ ਤਾਥਾ। ਤੇ ਇਕ ਬੇ
ਤੇਰਾ ਬਚਨੁ ਤੈ। ਜੇ ਝੁੰਜੀ ਜੈ ਸੋਲੁ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ
ਬੇਤਾ। ਅਕਿਰਤਿ ਪਾਇਤਾ। ਰਿਵਿਸ ਰਿਅਸਤੁ
ਨੀ ਕਰਮੇਤੁ। ਜੇ ਤਾਂ ਆਪ ਹੀ ਕਰਦ ਕਰਾਵਦਾ ਤੈ।
ਤਾਂ ਅਸੀ ਕੁਵੈ ਕੁਲਕਰੀ ਮੈ। ਅਸਾਨੁ ਕੀ ਦੇ

ਸੁਤੈ ਤੇਜੇ ਕਰਮਾ ਦਾ ਫਲ ਅਸਾਨੁ ਗਦਾ ਤੈ ਤਾਂ ੧੨੫
ਤਾਂ ਕਰਮ ਵੀਚਾਰ ਕੈ ਕੀਚੈ ਅਸੀ ਕੋ ਨ ਵਚਨੁ
ਮੰਨੀਐ ਆਰੁ ਕੋ ਨ ਨ ਸੰਨੀਐ ਭਾਂਬਰਨੁ ਤੇਇ
ਆ ਜੋ ਗੁਰਾ ਦੇ ਗੁਰਿ ਥਜੀ ਦੇ ਵਿਚਿ ਸਭੁ ਦੁਖ
ਧਕਾਰਾ ਦੇ ਬਚਨੁ ਤੈਨਿ ਤੇ ਗੁਰੁ ਕੇ ਸਿਖ ਭੀ ਸਭੁ
ਦੁਖ ਧਕਾਰਾ ਦੇ ਤੈਨਿ ਇਕ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਅਧਕਾ
ਰੀ ਤੈਨਿ ਇਕ ਓਪਾਸਨਾ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਤੈਨਿ ਇ
ਕਗਿਆਨ ਕੇ ਅਧਕਾਰੀ ਤੈਨਿ ਤੇਜੇ ਹਕੈ ਤਾਂ ਕ
ਰਮਾਂ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਤੈਨਿ ਚਿਨਾ ਪੂਰਨ ਤਾਂ ਏ ਹਵਚ

ਨੁਹੈਨਿ। ਜੇਹਾ ਬੀਜੇ ਸੋ ^{ਕੈਰ} ਲੁਣ ਕਰ ਮਾਕਾ ਖੇਤਾ ਜੇ
ਤੜੇ ਉਪਾਸਨਾ ਦੇ ਆਧਿਕਾਰੀ ਤੈਨਿ। ਚਿਨਾ ਪ੍ਰ
ਤਿਏ ਹੁਬਚ ਨੁਹੈਨਿ। ਕਰਾਵੈ ਆਪੇ ਅਧਿਪਾ ਜੇ
ਗਿਆਨ ਦੇ ਆਧਿਕਾਰੀ ਤੈਨਿ। ਤਿਨਾ ਪ੍ਰਤਿਏ
ਬਚ ਨੁਹੈਨਿ। ਪ੍ਰਤਿਘਾਟਿ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਸਿਰ
ਤਰਿ ਤਾਰਿਏ ਕੇ ਪੁਰਖ ਸਮਦਾ। ਜੇ ਸੇਵੇ ਦਿ
ਕੇ ਘਾਰਿ ਸੂਬਾ ਆਖਤ ਤੈਨਿ। ਗਰ ਮੀਦੇ
ਤਾਪਦਾ ਸਰਦੀ ਦੇ ਤਾਪਦਾ ਠੰਢੇ ਦੇ ਤਾਪਦਾ ਆ
ਖਧਾ ਭੰਨ ਭਿੰਨ ਤਤੈ। ਸਗੁ ਵੇਦ ਰਗੀ ਕਾਨ॥

ਟਕਾਲੀਘਰਿਏ ਖਕਾਰਿਗ ਜੈਸਾ ਤਾਪੁ ਤਤਾਤੇ॥ ੧੨੬
ਤੈਸਾ ਐਥਧਦੇਤੇਤੇ॥ ਤਾਰੇਗੀ ਕਾਰੇਗ ਕਾਟਿ
ਆਜਾਤਾਤੇ॥ ਤੇਜੇ ਅਜਾਦੁਵੇਦੁਤਤਾਤੇਤਾਂ
ਰੋਗੁਕਾਟਿਅਨਹੀਜਤਾ॥ ਰੋਗੁਐਰਤਤਾਤੇ॥
ਰੁਅਉਥਧੁਐਰੁਕਰਤਾਤੇ॥ ਤੈਸੇਸੀਤਜਨਜੇ
ਤੇਨਿਪੁਰਖਕੇਵਚਨਾ॥ ਆਰੇਅਰੁਕਰਗਾ॥ ਦੁਆਰੇ
ਪਛਾਨਦੇਤੇਨਿ॥ ਰਸਨਾਦੁਆਰੇਤਿਰਦੇਕਾਸਤੁ
ਮਤਿਦਾਤੇ॥ ਜੈਸੇਨਾਟਕਾਦੁਆਰੇਰੋਗਕੀਪਰੀ
ਖਿਆਤਿਦੀਤੇ॥ ਅਰੁਕਰਗਾਦੁਆਰੇਮਨਖਕਿ

ਦੁ

ਧਰੀਖਿਆਜੈਸੇਲਖੀਦੁਆਰੇਰਗਕੀਧਰੀਖੋ
ਦੀਏ। ਤੇਸੇਸੰਤਜਨਜਗਿਆਸੀਦਾਅਗਿਆਨ
ਕਟਦੇਏਨਿ। ਜੈਸੇਜਗਿਆਸੀਦਾਅਧਿਕਾਰਦੇ
ਖਦੇਏਨਿ। ਤੈਸਾਉਪਦੇਸਦੇਏਏਨਿ। ਤਾਂਤੇਤੁਸੀ
ਭਗਤਿਦੇਅਧਿਕਾਰੀਤੋ। ਸਦਾਭੁਜਨੁਸਿਮਰਨੁਕ
ਰਨਾ। ਤੇਸਿਖਾਂਦੀਟਹਿਲਕਾਰਿਅਥੋਗ। ਤਾਓਨ।
ਦਾਉਧਾਰੇਏਸੇਕਰਿਏਏਅਯ। ੫੩। ਸਾਖੀਤੋ
ਰਚਲੀ। ਭਾਈਨਾਉਅਰੁਭਾਈਕੁਲੁਜਤਦੇ
ਸੇਖੜਸਾਧਏਸਨਿ। ਭਾਈਜਟੁਜਾਤਦਾਭੀਵਏ

ਸੀ॥ ਮੂਲਾ ਮਹਾਪੁਰਖ ਹੈ ਸੀ॥ ਸਚ ਰੇ ਗੁਰੂ ਮਰਜ ੧੨੭

ਨਜੀਕੀ ਸਹਾਇ ਮਾਏ ਓਨਾ ਮਰਦਾ ਸਕੀ ਜੀਗ
ਰੀ ਬਾਨਿਵਾਜਤੁ ਸਾਡੀ ਬਾਣੀ ਅਨੇ ਕਪੂਕ ਚਦੀ ਤੇ
ਤੇਤੁ ਸਾਡਾ ਬਚਨੁ ਤੇ ਅਧੋ ਮਾਪਦੇ ਮਾਧਕਾਰ ਦੇ॥
ਜਬ ਬਾਣੀ ਪੜਨੀ ਰਿਦੇ ਦੇ ਧਾਰਣੀ॥ ਸੋ ਅਸੀ
ਮਾਪਦਾ ਮਾਧਕਾਰਨ ਤੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਜੋ ਅਸੀ ਕਿ
ਸਮਧਕਾਰ ਦੇ ਤਾ॥ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦੇ ਮਾਧਕਾਰੀ ਤਾਂ
ਕੇਉ ਪਾਸਨਾ ਕਾਂਡ ਦੇ ਮਾਧਕਾਰੀ ਤਾਂ॥ ਕੇਰੀ ਅਨ
ਕਾਂਡ ਦੇ ਮਾਧਕਾਰੀ ਤਾਂ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਮਾ॥ ਜੇ ਜਾ

ਦੇ ਬਚਨੁ ਸੁਣ ਕੇ ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਬੋਟੇ ਅਰੁ ਖਰੇ ਕਰ ਮਮਲੁ
ਮੱਤੇ ਏ ਤੈ ਨਿ। ਤੇ ਅਸੀ ਚਾਹਨੇ ਹਾਂ ਕੀ ਵੇ ਸੁਭ ਕਰ ਮ
ਕਰੀ ਏ। ਅਸੁਭ ਕਰ ਮਤਿ ਮਾਰੀ ਮੇ। ਪਰੁ ਵਿ
ਯਸਨ ਜੋ ਬੋਟਿ ਮਾ ਕਰ ਮਾਂ ਦਾ ਪਾਇ ਮਾ ਤੇ ਇ ਮਾ
ਤੈ। ਤਾਂ ਮਿਟ ਦਾਨ ਹੀ। ਤਾ ਜਾਣੀ ਮੇ ਜੋ ਅਸੀ ਕ
ਰ ਮਾਏ ਅਧਕਾਰੀ ਤਾਂ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਿ
ਲਕੀ ਜੋ ਤੇ ਬਾਣੀ ਨੂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ ਕੈ ਸੁਣੀ ਮੇ। ਤੇ
ਮਨਾਵਿ ਚੋ ਬੋਟ ਦੂਰ ਕੀ ਜੋ। ਅਤੇ ਜੋ ਜਾਣੀ ਮੇ ਜੋ
ਸਬਦੁ ਨੁ ਸੁਣਿ ਕੈ ਬੋਟੇ ਕਰ ਮਾ ਮਿਟ ਜਾਣੀ ਨਿ। ਤੇ

ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਵੇ। ਤਾਂ ਜਾਣੀਐ ਜੋ ਅ ੧੨੮
ਸੀਉ ਪਾਸ ਨਾ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਤਾਂ ਤਾਂ ਅਠੇ ਪਤਿਰ
ਬਾਣੀ ਦਾ ਅਠਿਐ ਸੁਕਾਰਿ ਕੋ। ਜੇ ਕੋਈ ਬੋਟਾ ਕ
ਰਮ ਸੇਵ ਪਰਹਿ ਦਾਤੈ। ਤਾਂ ਓਸ ਨੂੰ ਗੀਮਿਟਾਈਐ।
ਤੇ ਜੇ ਜਾਣੀਐ ਜੋ ਸਬਾਦਿ ਦੇ ਸਮਝਨ ਕਰ ਸੁਕੁਨ
ਸੁਕੁਕਰਮਾ ਮਿਟਾ ਗਏ ਤੈਨੂੰ। ਤੇ ਜਗਤ ਦੇ ਰਸੰ ।
ਫਲੇ ਤੇ ਅਸੁਕੁਕਰਮਾ ਫਲੇ। ਰਿਦਾ ਫਿਰ ਖਲੇ ਤਾ
ਤੈ। ਤਾਂ ਜਾਣੀਐ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਧ ਗਿਆਨ ਦਾ ਅਧਕਾਰੰ
ਗੀਤੋ ਇਸਾ ਤੈ। ਤਾਂ ਅਧ ਦੇ ਅਧਕਾਰ ਮੁਜਬਬੇ

ਕਰਮਮੰਗੀਕਾਰਕਰੋ। ਤਾਂਤੁਸਾਡਾਕਲਿਆਣੁ
ਵੈਗਾ। ਕਿਉਜੋਗੁਰਦੀਬਾਣੀਦੇਵਿਚਸਲੇਅਧ
ਕਾਰਾਂਦੇਤੈਨਿ। ਤਾਂਤੋਜੇਸੰਤਮਿਲਦੇਤੈਨਿ। ਤਾਅ
ਧਕਾਰਮੁਜਬਉਪਦੇਸ਼ਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਨਤੀਤਾਏ
ਸੇਪ੍ਰਕਾਰਅਧਣਾਅਧਕਾਰਸਮਝੈਗਾ। ਤਾਂਓ
ਸਦਾਕਲਿਆਣੁਵੈਗਾ। ਤਾਂਓਨਾਦਾਓਧਾਰ
ਅਧਕਾਰਦੇਸਮਝਣਕਰਿਤੋਇਆ॥੫੬॥

॥ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ॥ ਚਤੁਰਦਾਸੁਤੇਮੁ
ਲਾਕਪੂਰਜਾਤਦੇਤੇਤਾਕੂਤੇਗਾਕੂਵਿਜਾਗੁਰੁਆ

ਰਜਨਜੀਦੇਤਜੁਰਅਏਯੋਜਿਤਨੇਸੀਤਾਂਸਾਂਧਾਂ ੧੨੯
ਦਾਉਪਦੇਸੁਤੋਯੋਜਾਗਤਕਰਨੀਭੁਜਨੁਕਰਨਾ।
ਸੁਭਕਰਮਾਂਦਾਉਦਮੁਕਰਨਾਤੋਗੋਕਜੀਵਿਧ
ਸਲੋਕੁਤੋ। ਦਾਤੀਸਾਨਬਸੰਦੀਆਕਿਆਚ
ਲੋਤਿਸੁਨਾਲਾ। ਇਕਜਾਗੀਦੇਨਾਲਤਿਨਇਕ
ਨਾਸੁਤਿਆਦੇਓਠਾਲਾ। ਗਾਰੀਬਾਨਿਵਾਜਾਇ
ਸਬਚਨਦਾਤਾਂਤਾਤਪ੍ਰਜਾਇਓਜਾਣੀਦਾਤੋਯੋ
ਸੁਤਿਆਂਹੀਦਾਤੁੰਦੀਤੋ। ਤਾਉਦਮੁਕਿਉਕਰ
ਨਾਤੋ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੋਇਆ। ਭੁਈਇਸਦਾ

ਭੀਟੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਾਤ ਪਰਜੇ ਤੇ। ਇਕ ਤਾਂ ਜਾਗਦੇ ਭੀ
ਦੁਤ ਦੇ ਨਾਲ ਤੈਨੀ। ਤੇ ਸੁਤਿ ਮਾਨੁ ਭੀ ਉਠਾ ਲਾਮਿ
ਲਈ ਤੈ। ਜੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਆਵਨ ਗੋ। ਤੇ
ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਰਤੇ ਗਾ। ਤਾ ਜਾਂ ਗਦੇ ਭੀ ਲੇਨਿ ਗੋ। ਤੇ ਦੂ
ਜ ਜੋ ਕਹਿ ਮਾਏ। ਜੋ ਜਾਗਦੇ ਨਹੀ ਲਾਤਿ ਦੇ ਤੇ ਸੁ
ਮਾਨੁ ਉਠਾ ਲਾਮਿ ਲਈ ਤੈ। ਇਸ ਦੇ ਭੀ ਦਇਅ ਰਸ
ਤੈਨੀ। ਇਕ ਤਾਂ ਦੁਇ ਸੇ ਦਾਗ ਰਸੇ ਓਨਾ ਸੁਇ ਮਾ
ਨੁ ਕੇ ਜਹਾ ਜੁਤੁ ਰਦਾ ਤੈ। ਤਾਂ ਦੇ ਨੇ ਵਡੀ ਮਜਲਕ
ਰਿਕੈ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਕੰਢੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੁਏ। ਇਕ

ਤਾਂ ਵਿਚ ਜਤਾ ਜਾਵੇ ਦੁਨੀ ਬੈਠੇ। ਤੇ ਇਕ ਕੰਢੇ ਤੇ ਉਤਰ १੩੦
ਪਏ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਜਤਾ ਯੁਤਰੇ ਗਾਤੇ ਫੋਲੂ ਵਜੇ ਗਾ
ਅਸੀ ਚੜ੍ਹਾਂਗੇ। ਤੇ ਜਤਾ ਯੁਤਰ ਪਾਇਆ ਓਨਾ ਫੋਲੂ
ਨਾ ਸੁਣਿਆ। ਤੇ ਨਸੇ ਜਤਾ ਜਿਚ ਫੇਸੇ ਬਕੇ ਤੇ ਇਓ
ਤਸੇ ਗਏ। ਪਰ ਵਧਾ ਗੀਆ ਓਨਾ ਨੁਓ ਠਾਲ ਕੇ ਸੇ
ਦਾ ਕੀਤਾ। ਤੇ ਜੇ ਨਹੀ ਸੇ ਚੜ੍ਹੇ ਕੰਢੇ ਤੇ ਜਾ ਗਏ ਹੇ
ਸੇ ਓਹ ਸਖੇ ਦਿਓ ਓਠ ਤੁਰੇ। ਰਾਹ ਵਿਚ ਚੋਰਾਂ ਬੀ
ਮੁਹਾ ਗਏ। ਤੇ ਸੇ ਜੋ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤਾ ਵਿਚ ਆਇਕੇ
ਬੈਠੇ ਗਾ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਸੰਦ ਭੀ ਸੁਤਿਆ ਨੁ ਜਗਾਇਕੇ ਸਿ

ਲੇਗਾ ਸਬਦੁ ਭੀ ਜਾਗਾਇ ਕੇ ਸੁਣਾਈ ਮੈਗਾਜੇ
ਆਪਣੇ ਪਾਰਿ ਜਾਗਦੇ ਬੈਠੇ ਤੇ ਨਿ। ਨਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣ
ਨਿਗੋ। ਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਲਇ ਨਗੋ। ਦੂਜਾ ਵਾਹਗੁਰੂ
ਦੀ ਦਾਤ ਨੀ ਵੈ ਮਨ ਵਾਲੇ ਨੂਪਾ ਪਤ ਤੁੰਦੀ ਤੇ। ਪ੍ਰਕਾਸ
ਬੋਝਾ ਜੇਹਾ ਸੁਵਣਗਿ। ਮਾਨ ਕਰਿ ਕੈਤੇ ਮਹਿਮਾ ॥
ਨਾ ਸਮੇਤ ਆਪ ਨੂ ਜਾਗਦਾ ਮਨ ਵਾਲੇ। ਤੇ ਅਸੁ
ਕਾਰ ਜਾਨਿ ਪਰ ਕੋਤ ਕੇ ਕਰਦਾ ਹੋ। ਸੇਵਾਤ ਗੁਰੂ
ਕੀ ਦਾਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਤੁੰਦਾ। ਤੇ ਜੇ ਅਗਿਆਨ
ਨੀ ਤੇਤੇ ਜਾਗਿ। ਮਾਸਾ ਓਸ ਨੂ ਤੇਈ ਤੇ। ਤੇ ਨਿਤਾ ॥ ੧੩

ਪਤਸਾਧਸੰਗਵਿਚਜਾਇਕੈਠਦਾਹੈ॥ ਤੇਅਗਿ ੧੩੧
ਆਨਦੀਨੀਦਗੁਰਤੇਸੰਤਉਸਦੀਦੂਰਕਰਦੇਦੇ
ਹੈਨਿ॥ ਤੇਸਰੂਪਦੇਲਾਭਨੁਪ੍ਰਾਪਤਹੋਦਾਹੈ॥ ਜੈਸੇ
ਵਾਪਾਰੀਨਿਤਲਾਤਾਬਟਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਧਨੀਤੋਜਾਦਾਹੈ
ਤੈਸੇਮਨੁਨੀਵਾਕਰਕੋ॥ ਨਿਤਸਾਧਸੰਗਤਕਰਦਾ
ਹੈ॥ ਓਸਨੂਗਿਆਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਓਨੁ
ਦਾਮਨੁਨੀਵਾਂਤੇਸਾਧਸੰਗਤਕਰਨਤੇਉਧਾਰੁਹੈ
ਇਸਾ॥ ੫੫॥ ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ॥ ਕੁਈ
ਫਿਰਦਾਬਾਹਿਲਾਤੇਕੁਈਜੇਠਾਤੇਕੁਈਚੰਗਾ॥

ਜੂਰਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਆਏ। ਤੇਅਰਦਾਸਕੀ
ਤੀਜੀਗਾਰੀਬਨਿਵਾਜਾ। ਕੇਈਰਾਮਨਾਮੁਦਾਜਾ।
੫ ਘਜੰਦੇਤੈਨਿ। ਕੇਈਕਿਸ਼ਨੁਜਪਦੇਤੈਨਿ। ਕੇਈ
ਓਅੰਜਪਦੇਤੈਨਿ। ਕੇਈਸੋਤੰਜਪਦੇਤੈਨਿ। ਤੇ
ਅਸਾਨੁਬਚਨੁਤੇਇਆਤੈ। ਜੇਤੁਸਾਂਵਾਤਗੁਰੂਦੁ।
ਜਾਪਜਪਦਾ। ਤੇਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕੈਬਚਨੁਤੇਵੈ॥
ਜੇਕੋਨਸਨਾ। ਅਸੀਜਪੀਐ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੇ
ਇਆ। ਜੇਸੇਨਦੀਤੇਨਾਵਾ। ਜਿਤੁਨੀਆਤੈਨਿ।
ਸਹੇਪਾਰਉਤਾਰਨਵਾਲੀਆਤੈਨਿ। ਪਰੁਜੇ

ਜੋ ਕਿ ਸੋਬੇਤੀ ਚੜ੍ਹਦਾ ਤੇ। ਓਸ ਨੂੰ ਏਸੇ ਨਾ ਲਿਖੇ १੩੨
 ਜਨੁ ਤੇ। ਤੈਸੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਨਾਮ ਸਰੋਉ ਧਾਰੂ
 ਨ ਜੋਗਾ ਤੇ ਨਿ। ਪਰੁ ਜੇ ਆਪਗੁਰਾਨੇ ਸਿਖ ਨੂੰ ਉ
 ਪਦੇ ਸੁਕੀਤਾ ਤੇ। ਓਸ ਕਾ ਉਧਾਰੁ ਓਸੇ ਕਾਰਿ ਦਿੰਦਾ ਤੇ
 ਤੁਸਾਂ ਡੇਵਾਸ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ। ਨੇ ਜੁਗਾਵਾ
 ਸਦੇ ਵਦਾ ਜਾਪੁ ਕਾਰਿ ਕੈ ਓਸ ਬੀ ਵਦਾਲੀ ਤਾ ਤੇ
 ਤੇ ਨੇ ਜੁਗਾਹਰਿ ਦਾ ਜਾਪੁ ਕਾਰਿ ਕੈ ਓਸ ਬੀ ਹਾਤਾਲੀ
 ਤਾ ਤੇ। ਤੇ ਨੇ ਜੁਗਾਬੀ ਵਦਾ ਜਾਪੁ ਕਾਰਿ ਕੈ ਓਸ
 ਬੀ ਗਾਗਲੀ ਤਾ ਤੇ। ਤੇ ਨੇ ਜੁਗਾਰਾ ਮੁਦਾ ਜਾਪੁ

ਕਾਰਿ ਕੈ ਓਸ ਥੀਰਾ ਗਲੀ ਤਾ ਤੈ। ਤਾ ਚਾਰ ਅਖਰ ਇ
ਕਠੇ ਕਾਰਿ ਕੇਵਾਤ ਗੁਰੂ ਕਾ ਜਾਪ ਕੀਤਾ ਤੈ। ਤੇ ਛੁਤੀ
ਤਜੁ ਗਾਂਦਾਤ ਪਦਾ ਛਲੁ ਏਨਾ ਚਹੁ ਅਖਰਾਂ ਵਿਚ
ਗਿਆ ਤੈ। ਇਕ ਅਨੰਤ ਕੇ ਜੇਵਾਤ ਗੁਰੂ ਕਾ
ਪੁਜਾ ਨਗੋ ਸੋ ਓਨਾ ਦਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਟੀ
ਐਗਾ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਵਾਤ ਗੁਰੂ ਦੇ ਜੋ
ਪ ਕਰਨ ਤੇ ਓਨਾ ਦੇ ਕੁਲਾਂ ਦਾ ਓਧਾਰੁ ਤੈ ਇਅਾ। ੫੬।
ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਵਿਸਾ ਭਾਈ
ਗੋਪੀ ਭਾਈ ਤੁਲਸੀ ਅਭਾਰੁ ਅੰਜੀ ਬ੍ਰਹਮ

ੲਤੇਗਾਈਅਛਾਤੇਗਾਈਗੋਇਦਘੇਈਹਜੂਗੁਰੂ ੧੩੩
ਅਛਾਨਜੀਦੇਆਏ।ਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਜੀ
ਇਕਥੇਨਾਮਦੇਵਦਾਬਚਨੁਤੈ।ਪਾਂਡੇਤਮਰਾਰਾ
ਮਚੇਦੁਬੰਧੀਅਵਤਿਦੇਖਿਆਥਾ।ਰਾਵਨ
ਸੇਤੀਸਰਬਰਤੇਈਘਰਕੀਜੋਇਗਾਵਾਈਸੀ।
ਤੇਬੁਝੇਥੇਨਾਮਦੇਵਦਾਬਚਨੁਤੈ।ਦਸਰਬ
ਗਾਇਨਿਦੁਰਾਜਾਮੇਰਾਰਾਮਚੇਦਪ੍ਰਣਵੈਨਾਮਾਤ
ਤਰਸਾਮੀਮੁਤਪੀਜੋ।ਤਾਂਪਤਿਯਾਵਚਨੁਸੁਇ
ਕੇਐਤਰਦੀਨਿਦੁਇਤੈ।ਤੇਦੂਜੇਵਚਨਕਰਿ

ਕੇਓਪਮਾਤੋਦੀਤੋ। ਕੇਓਕਾਰਿਸਮਸ਼ੀਐ। ਤਾਬਥ
ਨੁਤੋਏਆ। ਜੋਇਕਸਰਗੁਈਓਪਸਨਾਤੋ।
ਇਕਨਿਰਗੁਣਦੀਓਪਸਨਾਤੋ। ਜੋਸੇਸਮੰਦ੍ਰਦੇ
ਓਪਰਕੋਈਜਾਵੈਤਾਕਈਲਾਤਿਗਾਂਓਸਦੇਵਿਚ
ਨਿਕਲਦੀਆਂਤੋਨਿ। ਤੇਜੇਨਦੀਤੇਕੋਈਜਾਵੈ।
ਤਾਏਤਾਨਦੀਸਮੰਦਰਤੋ। ਏਤਾਜਲਰੂਪਤੋ। ਤੇ
ਸੇਸੇਈਮਹਾਰਾਜਅਚਿਤਾਰਹੋਵਰਤੇਤੋਨਿ। ਸੇ
ਈਸਾਤਿਚਿਤਅਨੰਦਰੂਪਤੋਕੇਸੁਖਸੁਖਸਤਾਦੇ
ਰਹੇਤੋਨਿ। ਬਹੁਤੋਪਰਤਲੋਕਜੋਗਿਅਸਥੀ

ਰਹਾਤਿ ਤੈਨਿ। ਤੇ ਸਰਗੁਣ ਦੀ ਪੁਜਾ ਕਰ ਦੇ ਤੈਨਿ॥ ੧੩੪
ਤੇ ਸਾਸੀ ਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੈਖ ਕਰ ਦੇ ਤੈਨਿ। ਤਾਂ ਓਨਾ
ਦੇ ਪ੍ਰਥਾ ਇਕਾਰਿ ਕੈ ਕਹਿ ਆਤੈ। ਜੇ ਦੇ ਤਧਾਰੇ
ਦਾ ਧਰਮੁ ਤੈ। ਜੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਤੈ ਦਾ ਤੈ। ਪਰਗਿਆ
ਨੀ ਜੇ ਤਾ ਸਰੀਰ ਸੁਠ ਜਾਣ ਦੇ ਤੈਨਿ। ਤੇ ਤਾ ਦੁਖ
ਸੁਖ ਸੁਠ ਜਾਣ ਦੇ ਤੈਨਿ। ਇਕਲਖ ਦੇ ਉਪਾਸਕ
ਤੈਨਿ। ਇਕਵਾਰ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਤੈਨਿ। ਲਖ ਦੇ ਉ
ਪਾਸਕ ਸਭੁ ਸਵਿਚ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸਾਤਿ
ਆਜਾਣ ਦੇ ਤੈਨਿ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੈਰੁ ਵਿਰੋਧੁ ਨ

ਤੀਕਰਦੋ। ਤੇਵਾਚਦੋਉਪਾਸਕਕਿਸਨਦੋਉਪਾਸਕਰਾ
ਮਨਾਲਵੈਖਕਰਦੋਹੈਨਿ। ਤੇਰਾਮਦੋਉਪਾਸਕਕਿ
ਸਨਨਾਲਵੈਖਕਰਦੋਹੈਨਿ। ਤੁਸਾਲਖਦੋਉਪਾਸ
ਕਰੋਵਣਾ। ਤੇਨਿਰਵੈਰੋਤਵਣਾ। ਤਾਂਰਨਾਦਾਉ
ਧਾਰੇਸੇਕਰਿਤੋਹੈਆ। ੫੭। ਪ੍ਰੰਤੂਹੀ॥
੨੭॥ ਕੋਲੂਤਾਉਖੀਲੀ। ਸੰਸਾਰੇਨੂਚੁਰਸਕ
ਦੇਖਿਆਰਾ। ਤੇਸਾਦਿਚਕੁਪਾਤੀ। ਜਾਗਦੇ
ਦਖੋਈਗਾਰਨਿਸਤਾਰਾ। ਨਿਖਾਏਰੁਭਟਦੁ
ਇਧਾਰੁਸੁਦਮਹਲਾਤਿਸੁਭਾਰਾ। ਗੁਰਮਖਰ०

ਮੁਕੋਤਲੀਨਾਲਨਿਤਾਲੂਸੇਵਕਸਾਰਾਛੁਤੁ ੧੩੫
ਲਾਜਾਈਐਸਾਈਦਿਤਾਸਾਧਾਵਿਚਾਰਾਤੁਲ
ਸਾਵਤੁਰਾਗੁਰਾਤੁਤੈਦਮੇਦਰੁਆਕੁਲੁਦੇਬਲ
ਤਾਰਾਭੁੰਨਾਆਵਲਵਿਗਾਹਮਲੁਬਧੋਛੀਬਾ
ਗੁਰਦਰਬਾਰਾਸਲਤਾਨਪੁਰਗੁਰਾਤਰੰਗਾਰਾ
॥੫੮॥ ਸਾਖੀਤੋਰੁਚਲੀ॥ ਸਲਤਾਨ
ਪੁਰਦੀਵਾਸੀਦੇਸਿਧਿਕਾਲੁਤੇਚਾਉਬੰਮੀ
ਤੇਮੁਲਾਤੇਗੁਈਤੇਮਾਕਧਾਤੀਤੇਗੁਈਗੋ
ਇੰਦਘੇਈਤੇਰਿਖਤੇਟੋਰਾਗੁਟਾਤੇਗੁਈ

ਧਾਰੇ ਸੁਰਮਾ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕੋ ਤਲੀ ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਤੰ
ਲੁਭਾਈ ਛਤੁ ਭਾਲਾ ਤੇ ਸਾਂਈ ਦਿਤਾ ਭਾਈ
ਅਕੁਲਾ ਭਾਈ ਭਾਨੋ ਤੇ ਆਵਲਾ ਵਿਗਤ
ਮਲਾ ਭਾਈ ਬਧੋ ਛੀ ਬਾਤੋ ਰੁਸ ਭਵਾ ਸੀ ਸੁਲ
ਤਾਂ ਪੁਰਵੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਤਜੁ ਰਮਾ
ਏ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਅਸੀ ਤਾ ਸਾਰੀ ਪਾਤਿ
ਸਾਤੀ ਸਿਖ ਤੇ ਏਤਾਂ ਤੇ ਅਸਾਨੁ ਬਚਨੁ ਤਾਉ
ਆ ਤੁ ਸਾਂਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਾਰਿ ਕੈ ਸਿਖਾਂ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤੇ ਮਨੁ ਨੀਵਾ ਕਰਨਾ ਤੇ ਸਿ

ਠਾਕੋਲਣਾ ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤੀ ਇਸਨਾਨੁਕ ੧੩੬
ਰਿਕੋਤੇ ਸਬਦੁ ਪੜਨਾ ਤੇ ਸੁਲਾਂ ਘੇਰਿ ਗ੍ਰਿਥਿ ਜੰ
ਦੀ ਬਾਣੀ ਸੁਣਿ ਕੋ ਕਿਰਤਿ ਨੂਲ ਗਣਾ ਸੋ ਅ
ਸੀਏ ਸੋ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਵਤ ਦੇਹਾਂ ਪਰੁ ਅਸਾਡੇ ਮਨ ਨੂ
ਸਾਂਤਨਹੀ ਆਂਦਈ। ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾਰਿ ਕੋ ਅੰ
ਸਾਓ ਪਦੇ ਸੁਕਰੋ ਜੋ ਅਸਾਡੇ ਮਨ ਨੂ ਸਾਂਤਿ
ਅਵੈ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਰੁਟੀ ਜੋ ਲਗ
ਤੁਸੀਂ ਗਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਮਾਸੀ ਗੁਣ ਨੂ ਤਿ ਆਗੁਨ
ਕਰੋਗੇ। ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀ ਗੁਣ ਨੂ ਵਰਤਾਵੇ ਨਹੀ।

ਤੋਲਾਰੀਤੁਸਾਂਨਸਾਤਿਕਿਉਕਾਰਿਆਵੈ।ਤਾਓ
ਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਤਿ।ਅਸੀਗੁ
ਦਾਦੀਪਰੀਖਿਆਕਿਉਕਾਰਿਸਮਝੀਐ॥ਤਾ
ਕਚਨੁਤੇਇਆ॥ਜੇਤੀਸਾਐਕ੍ਰੋਧਕਰਤੇਹੈ
ਨਿ।ਸੋਤਾਂਮਸੀਹੈਨਿ।ਅਰੁਜੇਲੋਕੁਅਕੁਮ
ਭਮਾਨਕਰਤੇਹੈਨਿ।ਸੋਰਾਜਸੀਹੈਨਿ।ਅ
ਰੁਜੇਨਿ।ਮ੍ਰਿਤਾਐਮਿਠਾਬੋਲਦਾਕਰਦੇਹੈਨਿ।
ਸੋਸਾਤਕੀਹੈਨਿ।ਤਾਂਓਨਾਪੁਛਿਆਏਤੈਗੁ
ਦਕੋਨਸੇਅਤਾਰਥੀਉਤਪਾਤਿਤੇਦੇਹੈਨਿ।ਤੁੰ

ਬਚਨੁ ਤੇ ਅਯਾਤਾਂ ਅਸੀ ਗੁਣਿ ਬਾਸੀ ਅਤਾਰੁ ਖਾ
 ਵਣ ਕਾਰਿ ਤੇ ਬੇਯੋ ਤੇ ਸਵਣ ਕਾਰਿ ਅਰੁ ਮੈਲੇ ਭੇ
 ਸ ਅਰੁ ਨਿੰਦਾ ਕਾਰਿ ਤੇ ਦੋਯੋ ਰਾਜ ਸੀ ਗੁਣਿ ਮੈ
 ਐਸ ਲੁਣੇ ਖਾ ਵਣ ਕਾਰਿ ਅਰੁ ਇਸ ਤੀ ਆਵੇ
 ਗ ਕਾਰਿ ਅਰੁ ਅਪਨੁ ਚੰਗ ਕਰਾ ਵਣ ਕਾਰਿ ਤੇ
 ਦਾਯੋ ਅਰੁ ਸਾਤ ਕੀ ਗੁਣਿ ਇਸ ਨਾਨੁ ਕਰ ਅਰੁ
 ਦਾਲ ਚਾਵਲ ਖਿਚੜੀ ਅਲਪ ਅਤਾਰੁ ਕਾਰਿ
 ਬਸਤ੍ਰ ਉਜਲ ਰਖਿ ਦਿਕਰੁ ਤੇ ਦਾਯੋ ਇਨਾਦੀ
 ਏਤ ਪਰੀਖਿ ਆਯੋ ਜੇ ਸਬਦ ਦੇ ਸਨ ਮੁਖ ਨੇਤ੍ਰ

ਤੇਸਵਨਰਖੀਐ। ਜੇਤਾਂਜਿਉਦੀਤਿਉਸਮਾਇ
ਆਵੈ। ਤੇਮਨੁਚੋਲੇਨਹੀ। ਤਾਂਸਾਂਤਕੀਗਾਇ
ਜਾਂਦੀਏ। ਤੇਜੇਮਨੁਨਿਸਸਮੇਠਹਰਾਵੈ। ਕਿਸੇ
ਸਮੇਡੋਲਿਜਾਵੈ। ਤਾਰੁਸੀਗਾਇ। ਜੇਸਦਾਰੁ
ਲਿਆਰੇ। ਸਮੁਏਕਛੁਨਹੀਏਤਾਂਸੀਧੁ
ਇਤੈ। ਏਕਾਗੁਬਿਤਸਾਂਤਕੀਕਰਤੈਦੀਤੈ।
ਤਾਂਗਿਆਨੁਪਾਪਤਿਤੈਦਾਤੈ। ਕਾਈਧਾਰੇਇਕ
ਸੁਰਸੇਬਾਹਿਰਦੇਵੈਰੀਆਨੁਜਿਤਿਦੈਤੈਨਿ। ਤੇ
ਇਕਸੰਨਰੂਪੀਵੈਰੀਨੁਜਿਤਦੈਤੈਨਿ। ਜੇਬਾਹਿਰ

ਦੇਵੇਰੀਅਨੂਜਿਤੁ ਦੇਤੇਨਿ। ਓਨਾਦਾਜਸੁਢਾਫੀ ੧੩੮
ਗਾਂਵਦੇਤੇਨਿ। ਜਿਮਨਰੂਪੀਵੇਰੀਜਿਤੁ ਦੇਤੇਨਿ।
ਓਨਾਦਾਜਸੁਸੰਤਗਾਂਵਦੇਤੇਨਿ। ਭਾਈਸਾਈਦੇ
ਤਾਸਾਧਓਤੇ। ਜੋਇੰਦ੍ਰੀਅਨੂਸਾਧੋ। ਭਾਈ
ਤੁਲਸਾਭਗਤਜੋਤੇ। ਜਿਸਦਾਸੁਆਸਰਾਮਨ।
ਮਾਭਿਨਾਭਿਰਥਾਨਜਾਵੈ। ਤੁਸੀਸਾਂਤਕੀਗੁ
ਰੁਦਿਚਵਰਤਨਾ। ਤੁਸਾਨੂਸਾਤਅਵੇਰੀ।
ਪਿਛਲੀਗਾਤਜਗਤਤੇਮਹਮੇਹਦਜਾਲਪੋ
ਦਾਤੇ। ਤੇਵਾਤਿਗੁਰੁਦੇਸਿਖਜਾਗਦੇਤੇਨਿ। ਤੇ

ਆਪਣੇਦੇਸਾਵਿਚਕੋਈਧੁਨੀਆਂਤੋਇਆਮਨੰਦ ।
ਬਸਤੁਦਾਕਿਸੇਕਾਮਨਾਦਾਆਵੈ । ਤਾਂਓਨਾਦੀਕਾਮ
ਨਾਇਕਪੂਰੀਕਾਰਿਸਕੋ । ਤਾਂਇਕਸਤੀਪੂਰੀਕਾਰਿਦੇਵ
ਦੀ । ਨਹੀਤਾਂਸਕੁਣਾਮੰਲਕੇਮਾਰਦਾਸਰਿਸਦੀ
ਕਾਂਮਣਾਕਾਰਿਦੇਵਈ । ਜੋਸਾਧਸੰਗਤਇਕਦੀ
ਬਰਖਾਨਿਆਈਨੀਵੀਤੋਕੇਵਰਖਾਕਾਰਿਦੀ ।
ਤਾਂਸਕੁਕਾਂਮਨਾਪੂਰੀਆਂਤੋਈਆਂਤੋਨੀ । ਤੇਦੁਇ
ਵੇਲੇਤਿਨਿਵੇਲੇਸਕੁਣਾਧਰਮਸਾਲਿਆਫੁਣਾ ।
ਤੇਵੇਸਾਖੀਦੀਪਮਾਲਾ । ਤੇਤਜੁਰਦੁਸਨਨੁਮ ।

ਵਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਦਾਇਸਨਾਨੁਕਰਨਾ। ਤੇ ੧੩੬
ਗੁਰੁਕਾਦਰਸਨੁਕਰਨਾਸਲਤਾਨਪ੍ਰਮੇਰਾਨੁਗ
ਤਭੰਗਾਰੇਤੋ। ਪਦੀ। ਪਉੜੀਬਾ
ਈਸਵੀਚਲੀ। ਦੀਪਕੁਦੀਪਾਕਾਸਰਾਗੁਰੁਦੁਆਰੇ
ਹੁਕਮੀਬੰਦਾ। ਪਟੀਅੰਦਰਚੋਧਰੀਛਿਲੇਲਾ
ਲਲੰਗਸੋਤੰਦਾ। ਅਜਬਅਜਾਏਬਸੰਤਾਰਿ
ਆਉਮਰਸਾਹੁਗੁਰਸੇਵਕਰੀਦਾ। ਧੇੜਾਛੁਜ
ਲਜਾਣੀਐਕੰਦੂਸੰਘਰਮਿਲੈਹਸੀਦਾ। ਪੂਤਿ
ਸਪੁਤਕਪੂਰਦੇਉਸਿਖਾਂਮਿਲਿਆਮਨੁਦਿਗ

ਸੰਦਾ ਸੀਮਦੁ ਤੇ ਸਤਿ ਬਾਜੁ ਪੁਰ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਦੀਸਾ ॥
ਰਲ ਤੇ ਦਾ ਜੇਧਾ ਜਲੋ ਤਲ ਸਪੁਰ ਮੇਤਦੁ ਅਲ
ਮਰੀ ਜਰੁ ਤੇ ਦਾ ਗੁਰ ਮੁਖ ਵਡਿ ਆਵੇ ਰੇ ਮਾ
ਦਾ ॥੬੦॥ ਸਾਖੀ ਤੇ ਰਚਲੀ ॥ ਕੁਟੀ
ਦੀ ਪਾਕਾ ਸਰ ਗੁਰੁ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਤਜੁਰ ਸਦਾ ਰੇ
ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਿਲ ਕਰੇ ਤੇ ਸਿਖ ਜੋ ਤਜੁਰ ਤੇ
ਵਨਿ ਓਨ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰੇ ਤੇ ਜੋ ਸਿਖ ਦਰਸਨ ਨ
ਆਵੇ ਨਿਯਤ ਨਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਛੁਟੀ ਤਾ ਸੀ ਮਿਤ ਉ
ਤਮ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਗੀਤ ਨਾਲ ਕਰਿ ਕੇਛੈ ਕਾਵੇ ਤੇ ਮਾ

ਪਥਨਾਟੀਚੁਠਲੈਕੇਪਾਵੈ। ਤੇਸਿਖਾਂਦੇਧੋਰਯਾਵੈ ੧੪੦
ਨਾਲਗਰਮਪਾਣੀਨਾਲਧੋਵੈ। ਤੇਸਕੇਸਿਖਨੂ
ਚਾਪੀਕਰੇਤੇਨੰਗੇਨੂਚੁਪਕੀਤਾਬਸਤਰਚੁਪਰ
ਪਾਵੈ। ਤੇਸਬਦਦੀਚਰਚਾਕਰੈ। ਬਚਨੁਤੇਆ
ਜੈਸੇਦੀਪਕਪਰਕਾਸੇਤੇਏਸੇ। ਤੇਰਦੀਪਕਪ
ਕਾਸਤੇਤੇਨਿ। ਤੇਅੰਧਕਾਰਦੂਰਤੇਜਾਦਾਤੇ। ਤੇ
ਸੇਮੇਭਾਈਦੀਪੇਨੂਗਿਆਨਦਾਦੀਪਕਪਕਾਸਿ
ਕੀਤਾਤੇ। ਜੇਇਸਨੂਮਿਲੇਗਾ। ਚਿਸਿਦੇਰਿਦੇਵਿ
ਚਰਿਅਲਪਕਾਸੇਗਾ। ੬੧। ਸਾਖੀਚੁਚਲੀ।

ਭਾਈਲਾਲਤੇਲੰਗਾਤੋਧਰੀਪਟੀਦੇਛੇਲੇ
ਜਾਤਿਹੈਸਨਿ।ਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਹਜ਼ੂਰਆਏ
ਤਬਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਤਿਯਾਰੁਹੰਦਾਸੀ।ਤਾਂਓਨਾ
ਆਪਣੀਪ੍ਰੀਤਨਾਲਸਾਥਹੀਮਾਇਆਲਾਵਣਿ
ਸਾਥਹੀਆਪਸਰੀਰਕਰਿਕੈਕਾਰਦੀਸੇਵਾਕਰਨ
ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ।ਜੇਇਕਪੋਟਕਾਰਦੀਕਦੇ
ਗਾ।ਓਸਦਾਉਧਾਰੁਹੰਦੈਗਾ।ਜੇਕਾਡੇਮਾਤ੍ਰਿ
ਕਾਰਕਦੇਗਾ।ਓਸਦੇਸਰੁਕੁਲਵਾਉਧਾਰੁਹੰ
ਦੈਗਾ।ਜੇਪਉੜੀਆਂਦੇਉਸਾਰਨਦਾਉਦਮੁਕੁ ੧੪।

ਰੇਗਾ ਓਸਦੀ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਅਬਿਚਲਿਨੀ १੪੧
ਵਉਸ ਹੋ ਗੀ ਏਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ ਮੇ ਮਾਨ ਸਦੋ ਦਰਕੰ
ਤਾਏ। ਤੇਹਰ ਮੰਦਰ ਜੀ ਮੇ ਜਤਾ ਭੁਕੀ ਤਾਏ। ਜੋਇ ਸਨ
ਨੁਕਰੇਗਾ ਓਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਪ ਕਟੀ ਅਨਿਗਾ। ਤੇ
ਜੋ ਸਬਦ ਨੁਸ਼ਟ ਕੈ ਮੀਨਿ ਵਿਚ ਵਸਾਏਗਾ ਓਸਦੀ ਅ
ਗੋ ਪਾਪਾ ਦੀ ਸਰਧਾ ਤਟਿ ਜਾਵੈ ਗੀ। ਤੇਰਿ ਅਨੁਨੁ
ਪਾਪਾ ਤਿਤੋ ਕੈ ਜੀਵਣ ਮੁਕਤ ਤੇਇ ਦਰ ਤੈਗਾ। ਤੇਰੁ
ਈਲਾ ਲੁਤੇਲੀ ਗਾਤ ਛਿਲੋ ਤੇਰ ਸਨੁ ਮਸੰਦ ਤੇ ਸਨੁ
ਦਾਦੇ ਸੰਦੇ ਸਿਖਾਂ ਜਿਸ ਜਿਸ ਉਦਮੁਕੀ ਤਾ ਤੇ ਸਦਾ ਉਧ ॥

ਰੁਹੇਆ॥ ਤਾਂਬਚਨੁ ਤੇਇਆ॥ ਤੇਰੇਉਦਮਕਰੇਦਿਅੰ०
ਮਨੁਨਿਰਮਲੁ ਤੇਆ॥ ਤੇਰੇਮਾਰਗਚਲਾਤਿਆਕੁਰ
ਮਸਗਲਾਥੇਇਆ॥ ਨਾਮੁਨਿਧਨੁਸਾਤਿਗੁਰੂਦੇਨਾ
ਇਆ॥ ਮਿਟਗਏਸਗਲੇਰੇਗਾਜੀ॥ ਤਿਸਦਾਵੀ
ਚਗੁਜੋਮੀਮ੍ਰਿਤਸੁਜੀਦੇਮਾਰਗਤੁਰਆਵਨ
ਦਾਅਥਵਾਬਣਾਵਣਦਾਉਦਮਕਰਨਗੇ॥ ਤਾਂਓ
ਨਾਦੇਅੰਤਤਿਕਰਨਸੁਧੋਤਵਨਿਗੇ॥ ਤੇਜੋਗੁਰੂਕੇ
ਮਾਰਗਮੀਮ੍ਰਿਤਸਰਦੇਤੁਰਆਵਨਦਾਅਥਵਾਂਗੁਰਾਂ
ਦੇਵਚਨਾਉਪਰਤੁਰਨਦਾਉਦਮਕਰਨਗੇ॥ ਤਾਂਓ०

ਦਾਗੁਰੁ ਮੁਖੁ ਰੋਤੇ ਵੈਗਾ। ਬਹੁ ਕੇਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ
 ਸਭੁ ਟਾਨਿਧਾ ਦਾਖੁ ਰੁਤੇ। ਤੇਗੁ ਨਿਧਾਏ ਬੇਤੀਰ ਨਿਦੀ
 ਆਤੈ ਨਿ। ਤੇਏਹ ਨਾਮੁ ਜੀਉ ਕੇ ਨਾਲਿ ਨਿਰੁ ਦਾਤੇ। ਸੁ
 ਏਹੁ ਸਤਿਗੁਰਾ ਤੇ ਪਾਈ ਦਾਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ
 ਰੇਗੀ। ਟਿਜਾ ਦਾਤੇ। ਸੋਗੁ ਕੀ ਦੂਰੋ ਤੇ ਦਾਤੇ॥੬੨॥

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਅਜ ਬੁਤੇ ਅਜਾਇਬੁ
 ਤੇਓ ਮਰਸਾਹ ਸੰਘੇ ਮਦੈ ਸਨਿ ਤੇਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਸੇਵ
 ਕਰ ਦੇਸਨਿ। ਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਦੀ ਕੀ ਕਾਰ ਕਰ ਦੇਸਨ
 ਜੋਗੁਰੂ ਕੀ ਕੋਰੀ ਤੇਵੈ ਸੋਹ ਜੁਰਪੁ ਚਾਇਨਿ। ਤੇ

ਜੋ ਕੋਈ ਸਿਖ ਚਿਨਾਟੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਚਿਨਾਟੀ ਲਿਗੁ ਜਰੰ
 ਨ ਕਰਨੀ ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਪੁੰਛਿ ਅਤੁ ਜੀਗੁ ਰੁਕੀ
 ਕੋਰੀ ਕੀਰਿ ਜਾਂਦੁ ਦੇਤੋ ਤਾਂ ਚਿਨਾਟੀ ਜੋ ਸੇ ਸਿਵ
 ਨਿਰਮਾਇ ਲੁਜੈ ਸੇਵਿਖ ਤੇ ਸੇ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਤਾਂ ਬਚਨ ਤੇ
 ਇਅਾ। ਏਸੇ ਕਰਿ ਤੁਸਾਰਾ ਭਯਾਰੁ ਤੇ ਏਗਾ ਇਕ ਦਿ
 ਨ ਚਿਨਾਟੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਗਰੀ ਬਨਿਵਾਜ ਤੇਰਾ
 ਜੋ ਬਚਨੁ ਤੇ। ਜੋ ਪ੍ਰਕੁਤਾ ਵੈ ਬਿਨੁ ਸਾਸ ਤੇਰਾ ਘੋ। ਪ੍ਰਭ
 ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਤਾਂ ਰਿਗੁ ਭੁਘੈ। ਗਰੀ ਬਨਿਵਾਜ ਜੀਸੰ
 ਸਾਂਥੀ ਬਿਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਰਹਿਨੀ ਸਾਕਿ ਅਗਾ ਇਕ

ਸੁਇਆਹੈ ਜੋਗੀ ਧਾਮ ਪਿਤਾਮਾ ਸਾਤਿ ਲਵਾ ਪੁਤ੍ਰਾ ॥ ੧੪੩ ॥
ਤੇ ਓਸ ਨੁਪਿਤਾ ਦਾ ਫਰਸੀ ॥ ਓਹੁ ਸੁਛੰਦੀ ਮੁਤੀ ॥
ਜੀਸ ਸਾਓ ਓਸ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦਾ ਅੰਤੁ ਹੋਇਆ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਸੁਰ
ਜੁਦਖ ਇਤੈ ਸੀ ॥ ਓਸ ਸੁਰਜ ਓਤਰਾ ਦੇ ਜਾਂਦਿ
ਆਂਤੀ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣਿ ਰਖੋ ॥ ਤੇ ਸਭੁ ਏਧ ਭ੍ਰਿਵਾਨੁ ਧਰਮ
ਦਾ ਓਪ ਦੇ ਸੁਕੀਤਾ ॥ ਸੋਭੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣ ਓਸ ਦੇ ਵਿਚ ਤੇ
ਸਾਨਿ ॥ ਤੁਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਕਹੋ ॥ ਜੋ ਬਿਨਾਸਾਸਾ
ਦੇ ਕੋ ਨੁਜੀ ਵਦਾਏ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ॥ ਏਹੁ ਸ
ਮਰਥ ਤਾਈ ਸਰਦੀ ਵਰਨੀ ॥ ਜੋ ਸੇ ਪ੍ਰਬਤ ਤੇ ਰੁਖਾ

ਸਾਂਬਿਨਾਹੀਵਰਧਮਾਨਹੋਤੇਹੈ। ਤੇਬਾਲਕੁਮਾਰ ०
ਦੇਗਰਭੁਵਿਚਛਿਇਮਹੀਨੇਵਧਦਾਜਾਦਾਹੈ। ਤੇ
ਛੇਵੇਮਹੀਨੇਓਸਦੇਵਿਚਸੁਵਾਸੁਪਦਿਹੈ। ਤਾਂਐ
ਸਾਈਸਰੁਸਮਰਬੁਹੈ। ਤੇਦੁਜਾਏਹਮਰਬੁਹੈ॥
ਸੁਵਾਸਓਤੇਸਫਲੁਤੇਨਿ। ਜੇਵਾਹਿਗੁਰੁਕੇਗੁ
ਦਗਾਵਦੇਤੇਨਿ। ਤੇਰਸਸਮੇਸੇਤੇਨਿ। ਜੇਸੇ
ਠਠਿਆਗਾਂਲੁਹਾਰਵੀਆਖਲਾਂਤੇਦੀਆਹੈਨਿ।
ਤੁਸਾਂਤੀਵਾਹਗੁਰੁਜੀਕੇਗੁਜਨਬਿਨਾਸੁਵਾਸ
ਨਹੀਬੀਤਾਵਦੇ। ਤੁਸਾਂਗੁਓਧਾਰੁਏਸੇਕਹਿਤੇ

ਵੇਗਾ ॥੬੩॥ ਸਾਖੋਤਰਚਲੀ ॥ ਭਾਈਪੈ १੪੪

ਕਾਛਜਲੁਜਾਤਤੇਕੇਦੁਜਾਤਦਾਸੀ ॥ ਪੁਰਾ ॥ ਗੁਰੂਅਰ
ਜਨਦੀਸਰਨਿਆਏ ॥ ਜੇਅਸਾਨਾਉਪਗੁਕਿਉਕਰਿ
ਤੇਵੈ ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆਜੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਦਾਇ
ਸਨਾਨਕੀਤਾਕਰੇ ॥ ਤੇਸਬਦਦਾਵੀਚਾਰੁਕੀਤਕ
ਰੇ ॥ ਤੇਸਿਖਾਂਦੀਦਤਿਲਿਕੀਤਾਕਰੇ ॥ ਏਤਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਸਰਆਦਿਤੀਰਬੁਏ ॥ ਪੁਰਜਗਾਂਦੇਪ੍ਰਭਾਉਕ
ਰਿਲੇਪਤੇਗਾਇਆਸੀ ॥ ਇਕਸਮੇਸਾਤਿਬਤੀਸ
ਰੀਪਾਤਿਸਾਤੀ ॥ ਗੁਰੂਗਾਂਮਦਾਸਜੀਪ੍ਰਸੰਨਹੋਕੇ

ਚੋਧੇਪਤਸਾਹਗੁਰੂਰਾਂਸਦਾਸਜੀਨੂਬਚਨੁਹੋਇਅ
ਪੁਰਖਕਲਜੁਗਾਦੇਜੀਆਦੀਆਮਾਰਜਾਫੇ
ਟੀਆਂਹੋਵਨਿਰਮਿਆਭੇਬੁਧਾਂਸੇਟੀਆਂਹੋਵ
ਨਿਗੀਆਭੇਪਦਾਰਥਾਂਬੀਤੀਇਹੋਵਨਿਗੇ
ਸਭਤੀਰਥਾਂਇਸਨਾਨੁਤੇਦਾਨੁਵਿਧਸੰਜੁਗਤਿ
ਨਾਕਸਾਂਕਨਿਹੇਭਾਂਤੀਰਥਾਂਥੇਮਫੁ
ਦੇਸਵਿਚਕਰੀਏਯੋਤਿਲੋਕੀਦੇਸਭਦਾਂਤੀਰਥਾਂ
ਦਾਫਲੁਹੋਵੇਗਾਯਿਸਦੇਇਸਨਾਨੁਕਰਨਤੇਭਾ
ਗੁਰੂਰਾਂਸਦਾਸਜੀਕਾਹਿਮਾਰਗੀਬਨਿਵਾਜਾ

ਜਿਥੇ ਅਮਰੁ ਤੋ ਵੈ॥ ਤਾਇਕ ਬੇਹੁ ਪਾਇਆ ਸਿਰਗੁ १੪੫
ਅਮਰ ਦਸ ਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ॥ ਏਥੇ ਹੀ ਉਦਮੁ ਕ
ਰੇ॥ ਤਾਂ ਚੋਥੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਤਾਲੁ ਬੇਦਾਇਕੇ ਤਿਜਾਰੁ
ਕੀਤਾ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਤੇ ਆਗਾ ਅਗੇ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿ
ਸਾਤੀ॥ ੫॥ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਪਕਾ ਕਰਾਵਇ
ਗੇ॥ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਨਾ ਮੁਰਖਿਆ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਨੇ ਅਰਦਾਸਿ ਕੀਤੀ॥ ਜੀਤੀ ਰਬਦਾਨ ਉਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਸਰੁ ਕੀਤਾ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਨਾ ਉ ਅੰ
ਰਖਣਾ॥ ਕਾਂਸੀ ਥੀਆ ਦਿਸੁ ਤੇ ਤੀਰਥ ਇਸਦੇ

ਸਰਨ ਅਏਗੇ ਨੇਗੇ ॥ ਕਲਜੁਗ ਤੇਗ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸ
ਤਿਆਛੁਰੇਗਾ ਨਹੀ ॥ ਏਸ ਦੀ ਸਰਨੀ ਸਕੁਤੀਰ
ਬਤੇ ਸਕੁਦੇਤੁਰੇ ॥ ਤੇਸਕੁਧਰਮ ਤੇਤਪੀਤੀਰਬ
ਸਕੁਦੇਬੇਤੀਆ ॥ ਨੀਨਿਵਾਸੁਕਰਨਗੇ ॥ ਏਤੀਜਗ
ਨਨਾਬੁਤੇਵੇਗਾ ॥ ਜਿਸਸਮੇਰੀਗਲੇਪੁਤੇਵੇਗੇ
ਤਿਸਸਮੇਬਾਰਤਿਕੋਸਪਹਜੰਤਚਫੇਰੇਇਸਦੇ
ਰਿਖਾਂਦੇਆਸੁਮਤੇਵਨਿਗੇ ॥ ਤੇਸੰਤਪਸਰੁਤਿ
ਸਦੇਨਿਕਟਇਕਐਰਤਾਲੁਕੀਤਾ ॥ ਤਾਂਬਚਨਾਤੇ
ਇਆਗ ॥ ਜੇਏਬੇਇਸਨਾਨੁਕਰੇਗਾ ॥ ਓਸਦੇਪਾ०

ਪਨਾਸਹੋਵਨਿਗੋਸਤੋਖਨੁਪ੍ਰਾਪਤੋਤਵੇਗਾ ॥ ੧੪੬ ॥
੬੪। ਸਾਖੀਹੋਰੁਤਲੀ। ਭਾਈਕਪੂਰਦੇ
ਓਵਰਾਸਿਖਹੋਸੀ। ਸਏਪੁਰਤੋਇਸਤੀਸਮੇ
ਤਤੇਬਹੁਮਾਂਸਮੇਤਸਿਖਪ੍ਰਸੰਨਹੋਕੇਮਿਲਦ
ਸੀ। ਤੇਬਹੁਤੀਸੇਵਾਟਹਿਲਸਿਖਾਂਦੀਕਰੇ। ਇਕ
ਦਿਨਗੁਰੁਮਰਜਨਜੀਬੀਪੁਛਿਆ। ਗਰੀਬ
ਨਿਵਾਜਤੁਸਾਂਨੁਜੇਸਿਖਪਿਅਹੁਹੈਨਿ। ਓਨਾਦਾਦ
ਰਸਨੁਆਸਾਂਨੁਕਰਵਾਵਹੁ। ਤਾਬਚਨੁਤੋਇਆ
ਭਾਈਸੰਮਣਸਾਤਿਬਾਜਪੁਰਵਿਚਗਹਿਦਾਤੈ। ਓ

ਸਦਾ ਦ੍ਰਸਨੁ ਕਰਿਆ ਵਹੁ। ਤਾ ਕਪੂਰ ਦੇਵ ਗਾਈ ਸਿਮ
ਛੰਦੇ ਪਰਨੁ ਗਾਇਆ। ਅਗੇ ਗਾਈ ਸੀਮਾ ਛੰਦੇ
ਸਿਲਿਆ। ਤੇਓ ਨਾ ਬਹੁਤੀ ਸੇਵਾ ਟਲਿ ਕੀਤੀ।
ਤੇਲ ਕਰੀਆ ਮੁਲਿ ਬਹੁਤੀ। ਮਾਲਿਆਇਆ
ਤੇਤ ਪਕਿਤੇ ਸਤਰੰਜੀਆਂ ਟਟੀਆਂ ਟਟੀਆਂ
ਛੰਦਾਰਹਿ ਆਖੂ। ਤੇ ਕਪੂਰ ਦੇਵ ਕਹਿ ਆਮੇਨੁ ਤੁ
ਸਾਂਡੇ ਦਰਸਨੁ ਸਾਧਿ ਬੇਨੁ ਜਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਨਿਕ
ਮਿਆਰੀ ਮਾਂਦੇ ਚਤੁਸੀ ਕੀ ਪਰਚੈ ਤੇ। ਤਾਂਓ ਨਾ ਕ
ਹਿ ਆਏ ਕੁੰ ਗਾਈ ਜੀ ਕੀ ਮਹੈ ਸੀ। ਤੇਰਾ ਤੇਨੁ ਮੀ

ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸ ਰੁਜ਼ ਤੇ ਵਾਂਗੋ। ਤਾਂਗ ਤੁਸਾਰੀ ਦੇ ਨੇਪੇ १੪੭

ਉਪਰ ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਦੇ ਰਹੇ। ਤੇ ਇਨ੍ਹੇ ਚ ਸਗਾਉਂਦੇ

ਆਂਗ ਉਮਾ ਚੋਰ ਤ ਕਿ ਕੈਲੇ ਗਏ ਪਿਛੇ ਗੁਹ ਚ ਪਈ

ਸੀਮ ਲੁਦਾ ਪੁਤ੍ਰੀ ਪਿਛੇ ਗਇਆ। ਓਸ ਨੂੰ ਗੋਲੀ

ਲਗੀ ਮਾਰੀਆ ਗਇਆ ਜੇਹੜੀ ਆਂ ਲ ਕਨੀ

ਆਤਿ ਮਾਰੇ ਸਾਨੀ। ਓਹ ਚਿਖਾ ਵਾਸਤੇ ਲੇ ਗ

ਇਆ। ਤੇ ਓਸ ਨੂੰ ਖਫ਼ਨ ਦੇ ਕੈ ਬਿਬਾਇ ਵਿਚ ਪਾ

ਇਕੋ ਆਪ ਅਗੇ ਕੁਈ ਸੀਮ ਲੁਕੀਰਤਨ ਕਰਦਾ

ਜਾਵੈ। ਫੇਰਿ ਸਿਖ ਜੇ ਅਗੇ ਪਰਚਾਂ ਵਲ ਨੂੰ ਆਏ

ਤਿਨਾਨੂਸਤਰੀਜੀਆਂਵਛਾਇਤੀਆਂਕਹਿ
ਆਜੇਅਗੇਹੀਮੈਏਸੇਵਾਸਤੇਤਿਨਾਰੁਕਹਿਰਖ
ਆਂਤੈਨੀਤਾਂਕਾਈਕਪੂਰਦੇਉਕਤਿਆਜੇ
ਤੂੰਜੰਦਦਾਸੀਤਾਰੁਗੁਬੀਬਖਸਾਇਲਵੇਆਤਿ
ਜੋਇਸਦੀਵਰੀਆਰਜਾਤੋਵੈਜੀਤਾਰੁਈ
ਸੀਮਾਇਕਤਿਆਜੇਸਰੀਰਤਾਅਸਤੈਨੀ
ਏਨਾਸਰਨਿਦਾਤਾਂਅਚਰਜਨਹੀਏਨਾਦਾ
ਜੀਵਦਾਤੀਫਤਹਾਅਸਚਰਜਤੈਸੇਈਮੂਰ
ਖਿਤੈਨੀਜੇਸਰੀਰਦੇਬਿਨਿਸਿਆਸੇਕੁਕਰ

ਦੇਤੈ ਨਿ। ਗੁਰੂ ਬੋ ਮੰਗੀ ਤਾਂ ਨਾ ਸੁ ਮੰਗੀ ਐ ਜੋ ੧੪੮

ਨਾ ਲਿ ਇਸ ਦੇ ਸਤਾਇ ਤਾ ਕਰੇ। ਨਾ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦ॰

ਇਤਾ ਤੈ ਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਤੈ। ਚਾਹਦਿ ਨ ਦੀ ਖੇਲੈ ਤੈ। ਪੰਜ

ਤਤਿ ਕਾ ਵਿਰਧੀ ਏ ਕਠੇ ਕਾਰਿ ਕੋਈ ਸੁ ਸਰੀਰ

ਚੇਤੈ ਨਿ। ਆਪਣੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਰੁਗ ਕਠੇ ਰਹਿੰ

ਨਿ ਤੇ ਜਾਵੇ ਤੈ ਨਿ। ਨਾ ਕੋਈ ਜੰਮ ਦਾ ਤੈ ਨਾ ਮਰ

ਦਾ ਤੈ। ਏਤੁ ਜੀਉ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਨੂਰੁ ਲਾਇ ਕੇ

ਦੁਖ ਪਾਇ ਆਰੁਗ ਦਾ ਤੈ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਵਚਨੁ ਸ

ਮਝੈ ਤਾ ਜਨਮ ਮਰਨਿ ਬੀਰਤਾ ਤਿ ਤੁ ਦਾ ਤੈ॥

ਨਹਿਕਛੁਜਨਮੇ
ਸਾਹਿਬਦਾਬਚਨੁਹੀ। ਨਹਿਕਛੁਮਰੈ। ਆਪਨ
ਚਲਿਤਮਾਧੀਕਰੈ। ਜੈਸੇਘਾਟਿਮਟਕੇਉਪਜ
ਦਤੇਅਕਾਸਿਜਨਮੁਤਨਹੀ। ਤੇਓਨਾਦੋਬਿ
ਨਸਨਤੇਬਿਨਸਤਨਹੀ। ਤੇਸੇਸਰੀਰਾਂਦੇਉਪ
ਤਿਖਪਤਿਤੇਜੀਉਭੀਆਰਾਤੇ॥੬੫॥ ਸਾਖੀ
ਤੇਰੁਚਲੀ। ਕੁਈਜੋਧਾਤੇਕੁਈਜੋਲੇਮਸੰ
ਦਤੁਲਸਿਪੁਰਵਿਚਿਰਹਿਦੇਸਨਿ। ਤੇਕੁਈ
ਸੇਤਦੁਤੇਅਲਿਮਸੰਦਲਤੇਰਦੇਗੀਜਵਿਚ
ਰਹਿਦੇਸਨਿ। ਤੇਪੰਜਮੀਧਾਤਿਸਾਹੀਦੇਹਜੁ

ਰਟਤਿਲਕਗਨਿ। ਕਾਰਿਰੇਟਸਿਖਾਬੀਲਿਅ। ੦੧੬੯੯
ਇਕੇਅੰਮ੍ਰਿਤਿਸ੍ਰਤੇਲਾਵਨਿ। ਤੇਗੁਰੂਕੀਕੌਰੀ
ਆਪਿਨਖਾਂਵਨਿ। ਕਤਿਨਜੈਸੇਮਖੀਭੁਜਨਿਵਿ
ਚਪੈਕੇਸਾਰਾਭੁਜਨੁਉਕਲੇਵਕਰਾਂਵਟੀਤੈ। ਤੈ
ਸੇਗੁਰੂਕੀਭੁਟਿਕੀਕੌਰੀਸਿਖਾਂਦੇਸਾਰੇਪਦਾਰ
ਥਾਦਾਭੀਨਾਸੁਕਰਦੀਤੈ। ਤੇਦੇਤੁਹੀਖੀਦੁਕ
ਰਦੀਤੈ। ਇਕਾਦਿਨਗੁਰੂਦੇਤਜੁਰਰਥਪਰਚ
ਫੇਅਾਂਵਿਦੇਸਨਿ। ਤੇਅਗੋਸਰਪੁਕਾਲਾਵਰਾ
ਸਾਮਦੇਰਥਦੇਅਭਇਅਯਾਅਯੋਪਦੀਫਟਦਿਉ

ਚੀ ਚੁਕ ਕੋ ਜਿਧਰ ਰਬੁ ਜਾਵੈ ਓਹੁ ਸਾਮਣੇ ਤੀਅਵੈ
ਤਾਂ ਭਾਈ ਮੋਹਨ ਦੁਰਬੁ ਤੇ ਉਤਰ ਕੋ ॥ ਇਕੁ ਦੇਗਾ ਓ
ਸਦੇ ਅਰੇਗਾ ਖਿਦਿਤਾ ਤੇ ਕਾਹਿ ਅਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹ
ਜੁਰ ਚਲਿਦਾ ਤੈ ॥ ਤਾਂ ਏਸ ਦੇ ਗੋਵਿੰਦ ਚ ਪ੍ਰਦੇਸੁ ਕਰਾ
ਤਾਂ ਸਰਪੁ ਦੇ ਗੋਵਿੰਦ ਚ ਪ੍ਰਦੇਸੁ ਕੀਤਾ ॥ ਉਪਰੋਥ ਸਿ
ਦੇ ਛੰਨਾਰਖ ਕੈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜੂਆਏ ॥ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ
ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਅਧਿਕਿ ਤਨੇ ਮਸੰਦ ਤੁਸੀਆਏ ਤੇ ॥ ਗ
ਹੀ ਬਨਿਵਾਜ ਚਾਰੀ ਸਿਖ ਅਏ ਤਾਂ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ
ਤੇ ਅਧਿਕਿ ਤਨੇ ਪੰਥਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਦੇ ਤੇ ॥ ਧੀ

ਜਵਾਂਸਰਪੁਜੋਤਸਾਡੇਨਾਲਿਆਇਆਏ। ਚਿੰ ੧੫੦
ਭੀਮਸੰਦੇਤੋ। ਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਓਸਸਰ
ਪਦੀਦੇਤਿਕਿਉਪਾਈਏ। ਬਚਨੁਤੋਆਗਸਿ
ਖਾਂਦੇਅਗੇਮਥਲਤੀਸਾਟੇਕਦਾਇਸਵਾਸਤੇ
ਤਾਂਓਸਿਦੀਉਚੀਫਾਇਤੋਈਏ। ਤੇਗੁਰੂਕੀਅ
ਰਦਾਸਛਪਾਈਸੀ। ਏਸੇਵਾਸਤੇਸਰਪੁਵਿਸਵਾਲ
ਤੋਇਆਏ। ਬਚਨੁਤੋਇਆ। ਓਸਿਨੂਰੀਹਜੂ
ਗਲਿਆਵਹੁ। ਤਾਂਦੇਗਾਉਠਾਇਕੇਵਿਚਦੀ
ਵਾਨੀਤਿਨਾਅੰਨਿਉਘਾੜਿਆ। ਤਾਂਓਹੁਫ

ਦੁਇਠਾਇਕੇਘਡੇਵੇਚਬਾਤਿਰਮਾਘਡੇਤੋਇ
ਆਘਬਚਨੁਤੋਇਆਘਜੋਇਸਨੁਅੰਮ੍ਰਿਤੁਸ
ਰਦਾਅੰਮ੍ਰਿਤੁਆਇਛਵਕੋਜਾਇਓਨਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਓਸਦੇਸਰੀਰਤੇਪਾਇਆਘਤਾਂਸਕਪਦੀ
ਦੇਤਿਤਿਆਗਕੈਦੋਵੇਰੂਪਧਾਰਕੈਅਕਾਸਿ
ਨੂਚਡਿਗਾਇਆਘਤਾਂਬਚਨੁਤੋਇਆਘਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਸਰਦੇਦਰਸਨਮਾਤ੍ਰਤੇਸਕੁਪਾਧਨੁਸਟਿਤੋ
ਤੇਤੈਨਿਦਿਓਘਭਿਕ੍ਰੀਤੇਈਸਵੀਘਛੇਸੀਜੋਧ
ਹੁਸੀਗਤੈਗੋਇਦਿਗੋਲਾਤਸਮਿਲੀਦਾਘਮੇਤ ੧੫॥

949

ਭਾਈਫੇਸੀਤੇਭਾਈਜੋਧਜਾਤਿਦੇਸੰਗਬ੍ਰਹਮਾਇ
ਗੁਰੁਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਾਇਆਏ। ਤੇਓਨਾਅ
ਰਦਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਿ। ਅਸਾਨੁਪੰਡਤ
ਲੋਕਪੰਗਤਿਵਿਚਬੈਠਾਇਨਹੀਦੇਦੇ। ਜੈਤਸੀ
ਬ੍ਰਹਮਾਇਜਗਤਗੁਰੁਤੇਕੇਤੇਖੜੀਦੇਸਿਖਤੇ
ਏਤੁ। ਤੇਗੀਗਾਤੇਕਾਂਸੀਅਦਤੀਗਥਿਜੇਸਿ
ਵਤੇਵਿਸਨਦੀਪਗੀਹੈਓਨਾਦਾਸੇਵਨਛਡਿਕੇ
ਤੇਮੀਮ੍ਰਤਸਰਕਿਰਤਮੀਤੀਗਥਸੇਵਦੇਤੋ। ਤੇ
ਵੇਦੀਬ੍ਰਹਮਬਾਈਤਿਅਗਕੈ। ਤੇਭਾਖਾਬਾਈ

ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਗਾਵਦੇ ਤੋ। ਤੇ ਜਨਮ ਅਸਟਮੀ ੧੫੨
ਤੇ ਸਿਵ ਗਾਤ ਤੇ ਇਕਾਦਸੀ ਬ੍ਰਤਿ ਤਿਅਗ ਕੋ ਸਿ
ਧਾ ਦਾ ਉਚੁ ਸਾਟਿ ਅੰਨ ਰੁਜਨ ਕਰਦੇ ਤੋ। ਤੇ ਗਾਇ
ਤੀ ਤਰਪਨੁ ਸੀਧਿਆ ਆਇ ਰਿਪਤ ਲਿਜਨ ਮਮ
ਰਨੁ ਦੀ ਕਿਰਿਆ। ਤਿਅਗ ਕੇ ਅਰਦਾਸਿ ਤੇ
ਕੜਾਨੁ ਮ੍ਰਿਤਕ ਤੇ ਖਾਵਦੇ ਤੋ। ਅਸੀ ਤੇਰੀ ਸਹਨਿ
ਆਇਤਾ। ਅਸਾਡਾ ਤਾਂਤੁ ਸਾਭਿ ਧਾਰੁ ਕੀਤਾ ਤੇ।
ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਦਾ ਅਰੁ ਮਾਨੁ ਅਸਾਨੁ ਦੂਰ ਤੇਇ
ਅਠੈ। ਤੇ ਤੇਰੇ ਸਿਖਾ ਦਾ ਤੇਤੁ ਸਾਡੀ ਰਸਨਾ ਦਾ ਸਿ

ਤਪ੍ਰਸਾਦੁਅਸਾਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਤੇਇਆਤੇ।ਤੇਮਹਾ
ਰਾਜਦਾਨਾਮਅਸਾਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਤੇਇਆਤੇ।ਪਰ
ਅਸੀਓਨਾਨੁਕੋਨੁਓਤਰਦੇਵੀਐ।ਤਾਬਚਨਤੇ
ਇਆ।ਇਤਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਨਿਰੰਕਾਰਦੀਪੁਰੀਤੇ।
ਜਿਥੇਬ੍ਰਹਮਾਹਰਵਿਸ਼ਨੁਅਰੁਸਿਵਦੀਪੁਰੀਐ
ਰਤੀਰਬਸਰੁਹੀਪਵਤਿਤੇਤੇਹੈਨਿ।ਜੇਪ੍ਰਬ
ਮੇਇਸਦੀਘਰਨਪੁਨ੍ਰਵਿਚਰਨਿਵਾਸਕਰਦੇਤਿ
ਏਥੇਸਾਥੀਜਲਕਾਤੀਰਬੁਤੇ।ਸਾਥੀਨਾਮ
ਕਾਤੀਰਬੁਤੇ।ਸਾਥੀਸਰੁਸੰਤਸਾਧਭਜਨੁਕ

ਰਨੇਵਾਲੇਏਬੇਤੀਨਿਵਾਸੁਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਗੰਗਾ ੧੫੩
ਜਸਨਾਗੁਦਾਵਰੀਸੁਰਸਤੀਲੇਚੈਪੁਰਸਾਪੁਦ
ਤਾਂਦੀ। ਦੁਗਮਾਤਿਮੈਲੁਰੁਪੇਪਰੇਹਮਹੇਤੀਚਰ
ਮਹੀਮੈਲੁਸਾਧਕੀਪੁਤ੍ਰਿਗਵਾਈ। ਤਿਸਦੇ
ਦਵੀਚਾਰੁ। ਤਰੁਪਾਪੀਜੀਉਜੋਤੀਰਬਾਂਦਿ
ਚਾਇਸਨਾਨੁਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਓਨਾਦੇਵਿਚਪਾਪਾ
ਦੀਮੈਲੁਤਿਅਗਮਾਵਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਤੀਰਬ
ਜੋਮੀ। ਤਿਸੁਮਾਵਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਸਿਖਾਦੀਚ
ਰਨਾਦੀਪੁਤ੍ਰਓਨਾਦੇਉਪਰਪਦੀਤੈ। ਤੇਕਥਾ

ਕੀਤਨਾਦੀਪੁਨਾਦੇਸ਼ਵਨਪੈਦੀਤੈ। ਚਿਤੁਤ
ਰਬਏਬੋਪਵਿਤੁਤੈਜਾਂਦੇਤੈਨਿ। ਤਾਂਚਨਾਕੁ
ਤਿਆਜੀਮੇਲੁਤਾਂਜਲਨਾਲਿਧਈਦੀਤੈ। ਧੁ
ਕਿਨਾਲਿਮੇਲੁਕਿਉਕਰਿਧਈਦੀਤੈ। ਤਾਂਬ
ਚਨਤੈਇਅਗ। ਬਸਤਵਿਚਿਭੀਮੇਲੁਤੈਦੀਤੈ
ਤੇਸਜੀਸਾਬੁਦਭੀਮੇਲਿਰੂਪਤੈ। ਪਰਬਸਤਾਂ
ਦੀਮੇਲੁਦੇਗੁਵਾਦੁਇਨੁਸਮਰਬਤੈ। ਤੈਸੇਸੰ
ਤਾਦੀਪੁਨਿਪਾਪਾਦੀਮੇਲੁਗੁਵਾਦੁਇਨੁਸਮ
ਰਬਤੈ। ਤੇਵਚਨਾਦੀਪੁਨਿਦੀਜੇਪੁਨਿਤੈਸੇ

ਹੁਪੇਮਾਭਗਤਿਉਤਪਤਿਕਰਦੀਏ। ਤਾਤੋਰ ੧੫੪
ਥੇਇਕਜਲਦਾਤੀਤੀਰਥੁਏ। ਏਥੇਸਾਬਤੀਜਲ
ਦਾਂਤੀਰਥੁਏ। ਤੇਸਾਬਤੀਨਾਮਦਾਤੀਰਥੁਏ।
ਸਿਖਾਨੇਪੁਛਿਆਸੀਜੇਹਰਿਮੰਦਰਕੇਸਾਰਚੰ
ਐ। ਤਾਂਬਚਨਤੋਇਆ। ਜੇਸਯਹਾਜੁਤੋਵੈ
ਜੇਸਰਥਾਕਾਰਿਕੇਆਵੈਤੇਸਬਦੁਸੁਣਓਸਦਾਪੰ
ਹਉਤਾਰਾਤੋਵੈ। ਹਰਿਮੰਦਰਜੀਜਹਾਜੁਤੋਤੇਨੰ
ਮੁਮਹਾਂਦਾਤੋ। ਤੀਰਥਨਾਵਦਿਜਾਂਉਤੀਰਥੁ
ਨਾਮੁਏ। ਤੀਰਥਸਬਦਵੀਚਾਰੁਅੰਤਰਿਗਿਆਨੁਏ

ਗੰਗਾਦਾ ਕਿ ਜੋਤੀ ਰਬ ਤੇ ਮਹਾਂ ਗਾਜ ਦੇ ਚਰਨਾ ਬੀ
ਉਤਿ ਪਤਿ ਤੇ ਏ ਤੇ। ਤੇ ਜੋ ਓਨਾ ਕੇ ਬੀ ਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ
ਤਾ ਤੇ। ਓਸ ਕੋ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਤੇ ਤੇ।
ਤੇ ਬਾਣੀ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰੁ ਜੋਤੀ ਰਬਿ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਰਸ
ਨਾ ਬੀ ਉਤਿ ਪਤਿ ਤੇ ਏ ਤੇ। ਤੇ ਵੀ ਚਾਰਨ ਕਰਨਾਰੰ
ਇਦੇ ਚਰਨਾ ਤੇ ਸਰੂਪਾ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਦੰ
ਤੇ। ਸੇ ਏ ਥੇ ਦੇ ਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਂ ਕਾਰਿ ਏਤੁ ਸਰਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ
ਬੁਝਨ ਸੋਈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਬਿਸਨ ਰੂਪ ਕਰ ਕੇ
ਦੇਦਾ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸਵਾਂ ਸਾਂਬੀ ਉਤ ਪਤ ਕੀਤੀ ਤੇ॥

ਬੁਝੇ ਦੁਆਰਾ ਸਿਮਤਾ ਵਕਾਥੀ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਦੇ ੧੫੫
ਪ੍ਰਗਟਿ ਕੀਏ ਤੈਨੂੰ ਤੇ ਦਿਆ ਸਿਤੀ ਤਿਨ ਕੀ ਮਾਂ
ਸੰਪਰਕ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾਣੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ
ਗਤਿ ਰੂਪ ਕਰਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਸਰੂਪ ਕ
ਰਿ ਕੇ ਰਾਖਾ ਬਾਂਦੀ ਕਲਿ ਜੁਗ ਦੇ ਜੀਅ ਦੇ ਭਯਾ
ਰਾਖਾ ਤੇ ਸੁਰਮ ਕੀਤੀ ਤੇ ਜੇ ਕਲਿ ਜੁਗ ਦੇ ਜੀ
ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਖ ਲੀਤ ਦੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸਦਾ
ਸੰਤ ਮਨਾ ਲਿਜੇ ਅਤਾ ਰੁਕਰ ਦੇ ਤੈਨੂੰ ਸਦਾ ਭ
ਨਾ ਦੇ ਪਾਸਿ ਬ੍ਰਤਿ ਰਹਿ ਦਾ ਤੇ ਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਜਗ

ਤਿਨੁ ਇਕ ਦਸੀਆ ਵਦੀਤੈ। ਨਾਮ ਸੰਗ ਨਾਮ ਦੇਵ
ਜਨ ਕੋ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆਈ। ਏਕਾ ਦਸੀ ਬ੍ਰਤ ਰਤੇ
ਕਾਤੇ ਕੋਤੀ ਰਥ ਜਾਈ। ਜਿਨਾਨੁ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇਨਾ
ਮਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਤੈ। ਸਕਤੀ ਰਥਾਂ ਤੇ ਬ੍ਰਤਾ ਦਫ
ਲੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੈ। ਸੋ ਅਗਿਆਨ ਕਰਿ ਕੈ ਤੈ ਗੁਰੂ
ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨੁ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨੁ ਤੈ ਦਾਤੈ। ਆਤਮ ਰੂ
ਪ ਆਇ ਨੁ ਜਾਇ ਦੇ ਤੈ ਜੇ ਦੇਹ ਅਗਿਆਨ ਕਰਸ
ਮਝ ਤੈ ਨਿਸ਼ੇਈ ਚੰਡਾਲਿ ਤੈ ਨਿ। ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਇ
ਸੋ ਤੈ ਨਿ। ਜੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਨੁ ਸਕੁ ਪਟਿ ਵਿਖੋ ਪੁਰਨਿ

੧੫੬
ਦੇਖਤੇਤੈ। ਅਹੁਕਿਸੀਨਾਲਵੇਰੁਵਿਰੋਧੁਨਾਕਰੈ।
ਅਕਿਉਜੋਚੰਡਾਲਾਦੇਘਰਹਾਰਿਚੰਮਲੇਤੁਮਾਸਤੋ
ਦਾਤੈ। ਤੈਸੇਇਸਦੇਤੀਮੇਹਰਚੰਮਾਸਤੋਦਾਤੈ।
ਕਹੁਕਬੀਰਜੋਬ੍ਰਹਮਬੀਚਾਰੇ। ਸੋਬ੍ਰਹਮਇਕ
ਤੀਅਤਿਤੈਹਮਾਰੇ। ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁ। ਬ੍ਰਹਮ
ਦਸੋਈਤੈਸਿਸਬ੍ਰਹਮਨੁਪਦਾਤੈ। ਤਾਂਤੇਤੁਸੀ
ਸਬਦਨੁਚੀਨੋਤੇਆਪਿਦਾਸਰੂਪਵੀਚਾਰੇ। ਤੇਗੰ
ਇਤੀਤਹਪਨਿਪਿੰਡਪਤਲਿਕਾਰਿਕੇਪਿਤ੍ਰਲੋਕਾ
ਨੁਪਾਧਾਤਿਤੈਦਾਤੈ। ਤੇਨਾਮਦੇਜਪਇਕਰਿ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਚਰਣ ਤੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਈਦਾ ਤੇ
ਏਤੁ ਪਿਤ੍ਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਚਰਣ ਤੇ ਜਾਇ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਈਦਾ ਤੇ। ਏਤੁ ਪਿਤ੍ਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁ
ਰੂ ਦੇ ਸਿਖ ਕਦ ਚਾਹਦੇ ਤੇ ਨਿ ਜੈ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮੀ ਪਤਿਰ
ਜਾਇ ਕਾ ਪਿਰ ਤੇ ਗਾਜੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਦਾ ਤੇ। ਤੇ ਗਾਗੀ ਬ
ਗਾਜੀ ਤੇ ਦਾ ਤੇ। ਤੇ ਸੇ ਨਰ ਕੀ ਜੀ ਪਿਤ੍ਰ ਲੋਕ ਤੇ
ਗਾਜੀ ਤੇ ਦਾ ਤੇ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸੁਰਗ ਦੀ
ਭੀ ਚਾਹਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ੬੭। ਸਾਖੀ ਰੋਗ ਚਲੀ
। ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇ ਗੋਲਾ ਤੇ ਮੁਤੁ ਜਾਤ

ਦਾ ਕੁਕਰੁ ਗੁਰੁ ਮਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨਿ ਆਇਓ ॥ ਆ ੧੫੭
ਸਾਡਾ ਉਧਾਰੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਤੇਵੈ ॥ ਸੋਈ ਉਪਾਉ ਕ
ਤੇ ॥ ਬਚਨੁ ਤੇ ਆਗ ਨਾਲੇ ਰਾਂ ਮੁਨਾ ਮਜਪਣਾ ॥
ਤੇ ਸਾਬਤੀ ਮਰਣਾ ਚਿਤ ਰਖਣਾ ॥ ਮਰਇਏ
ਚਿਤਾਰਇ ਬੀਧਾ ਪਨ ਕਰੇਗੇ ॥ ਤੇਰਾ ਮਨਾ ਮਦੇ
ਰਜਨ ਬੀ ਪਿਛਲੇ ਪਾਪਨਾ ਸਿ ਤੇਵਨਿ ਗੇ ॥ ਤੁਸ ०
ਡਾਉਧਾਰੁ ਤੇਵੈ ਗਾ ॥ ੬੮ ॥ ਸਾਖੀ ਤੇਰਚ
ਲੀ ॥ ਜੋਧਾ ਤੇਜਾ ਮੁਧਟੇ ਗੁਰੁ ਮਰਜਨ
ਜੀ ਦੀ ਸਰਨਿ ਆਇਓ ॥ ਤੁਸਾ ਬਚਨੁ ਤੇਜੇ ਮਨੁ ਇਕਾ

ਗਰੁਕਰਿਕੈਕੁਜਨੁਕਰਣਾ। ਸੋਅਸਾਰਾਮਨੁਇ
ਕਾਰੁਨੁਕੈਕੁਇਦਾ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆ। ਅਗੇਤਾਂਤੁ
ਸੀਮਨਦੇਸੁਕੁਇਨੁਤੀਸੇਜਾਇਦੇ। ਤੇਤੁਇਤ
ਵਕਾਇਤੇਇਤ। ਜਿਵੇਮੰਨਿਨਿਕਲੇਤਿਵੈਰ
ਅੰਦੇਜੇਕਨਾ। ਅਧੇਮਨੁਇਕਾਰੋਤੇਵੈਗਾ
ਤੁਸਾਰਾਕਲਿਆਣੁਤੇਵੈਗਾ। ਤਾਂਚਨਾਦਾਏ
ਸੋਕਰਿਕੈਕਲਿਆਣੁਤੇਇਆ। ੬੯। ਸਾ
ਖੀਤੇਰਚਲੀ। ਭਾਈਮੰਦਪੰਨੁਤੇਭਾਈ
ਪਿਰਦਾਰੁਰੁਅਰਜੀਦੀਸਰਨੀਅਏ। ਜੇ

ਅਸਾਨੁ ਸਿਖੀ ਬਾਖਿ ਸੋ। ਬਚਨ ਤੇ ਇਆ ਤੁਸੀ ॥ ੧੫੮ ॥
ਸਰਵਰਦੇ ਮੁਰੀ ਵੇਤਾ। ਤੇ ਸਿਖੀ ਦੁਰਲਭੁ ਤੇ। ਤੁ
ਸੀ ਸਿਖੀ ਕਮਾਨ ਸਕੇਗੇ। ਤਾ ਬਿਓਨ ਅਰਦਾਸ
ਕੀਤੀ ਜੋਗੀ ਜਦਿ ਦਾ ਤੁਸਾਡਾ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਤੇ
ਤੇ ਬਚਨੁ ਸੁਣੇ ਤੇ ਨਿ। ਤੁ ਦਿਦਾ ਅਸਾਡਾ ਮਨੁ
ਸਰਵਰਿਥੀ ਮਾਝੇਗਾ ਇਆ ਤੇ। ਜੇ ਤਿ ਦੂਤ
ਕੇ ਅਸੀ ਮੁਸਾਭਿ ਮਾਨਨੁ ਮਨਿ ਦੇਤਾ। ਅਸਾਡੁ
ਧਰਮੁ ਲੇਖੇ ਤੇ ਕਹਿ ਆਤੈ। ਜੇ ਤੁਸਾਡੀ ਸਰ
ਨਿਆਈ ਮੈ ਤਾਂ ਅਸਾਡਾ ਕਲਿਆਣੁ ਤੇ ਵੇਗਾ

ਤਬ ਚਨੋਤ ਇਆ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਸੀ ਮੁਕਾਂ ਮੁਸ਼
ਵਰਦਾ ਢਾਤਿ ਆਵੇਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਏਥੇ ਆਵ
ਦਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮੰਦਰੇ ਪਿਰਾਣਾ ਘਰਿ ਜਾਇਸੁ
ਵਰਦਾ ਮੁਕਾਂ ਮਢਾਤਿ ਕੇ ਫਿਰਿ ਘਰਿ ਥੀਤ ਜੂ
ਰਿਆ ਏ ਸਗਨਿ ਪਰੇ ਤਾਂ ਬਚਨੋਤ ਇਆ ਏ
ਥੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸੇਵਾਟਿ ਲਿਖਾਂਦੀ ਕਰੇ ਜੇਤੁ
ਸਾਰੇ ਅੰਤਿ ਕਰਨਿ ਸੁਧੋਤ ਵਨਿਰੇ ਤਾਂ ਤੁਸ
ਨੁਧਿ ਦੇਸੁ ਦੇਵਗੇ ਭਾਈ ਪਿਰਾਣੇ ਨੂ ਆਗੇ
ਆਤੰਈ ਤੁਸਾਂ ਲੇਗਰ ਦੇ ਜਲਿ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ)

ਤੇਲੀਗਾਰਿਦੇਚੁਲੇਏਕਦੇ। ਤੇਭਾਈਮੰਦਿਨੁਆ
 ਗਿਆਤੇਈ। ਜਿਤੁਸਾਲਕੜੀਆਂਤੁਰਦੇਲੀਗ
 ਰਾਈਆਂਲਿਆਵਦੀਆਂ। ਤੇਸਿਖਾਦੇਜੁਠ
 ਬਾਸਨਿਧਵਦੇ। ਤੇਦੁਇਵੇਲੇਤੁਸਾਕਥਾਗੁ
 ਬਿਜੀਦੀਪ੍ਰੀ। ਤਿਕਰਿਕੈਸੁਨਦੀ। ਤੇਬਤੜੇਆ
 ਪਸਿਅੰਦੁਬੈਠਕੈਪ੍ਰਸਿਪ੍ਰਮਨਨੁਕਰਨਾ। ਤਾਂ
 ਸਦੀਵਯਤਿਏਸੇਪ੍ਰਕਾਗੇਵਾਕਰਨਿ। ਤੇਪ੍ਰਸਾ
 ਦੁਤੁਰਦੇਲੀਗਾਰਬੀਛਕਾਨਿ। ਤਾਂਇਕਾਦਿਨ
 ਸਾਠਿਬਪੁਛਿਆਜੇਭਾਈਮੰਦੁਤੁਸੀਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਕਿਥੋਂ ਖਾਂਦੇ ਤੋ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ ਆਸੀਲੀ ਗਰ
ਥੀ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਖਾਂਦੇ ਤਾਂ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ ਜੇਤੀ
ਟਹਿਲ ਕਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਖਾਂਦੇ ਤਾਂ ਮਜ਼੍ਹਰੀ ਤੇ
ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਓਤ ਸਿਖਾ ਥੀ ਖਾਂਦੇ ਨੀ। ਤੇ ਟਹਿਲਿ
ਤਜ਼ੁਰੀ ਦੀ ਕਰਨੀ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ। ਤਾਂ ਇ
ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਕਿਥੋਂ ਖਾਂਦੇ ਤੋ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ ਆਸੀਲੀ
ਥੀ ਖਾਂਦੇ ਤਾਂ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ ਜੇ ਸਿਖ ਸੁਧਾ
ਨਾਲਿ ਆਇ ਦੇਵੈ। ਤਿਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਭੀ। ਇਕ ਪ੍ਰਸਾਦੁ
ਦੀ ਆਪ ਖਾਣੀ ਤੇ ਰੁਵਰਤਾ। ਇਦੇਵਦੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਓ

ਨਾਂਦੇਸਰੀਰਖੀਇਤੋਗਏ॥ਤਾਂਇਕਾਦਿਨਥਨਾਨੂ
ਖਬਰਆਈਜੇਤੁਸਾਂਡੀਅੰਗਾਈਮਤੀਚੋਰਫੁ
ਪਾਇਲੇਗਏਤੈਨਿ॥ਤੇਤੁਸਾਂਡੇਅਰਮੁਗਲਾ
ਜਪਤਕੀਤੇਤੈਨਿ॥ਤਾਂਬਚਨੁਤੋਇਆਕੁ
ਈਮੰਦੁਗਾਈਪਰਾਂਣਾਂਬੇਤੀਖਸਮਾਸੇਤੀਤੁ
ਸੀਆਰਿਦੀਖਬਿਰਲਤੋਲੋਕਕਤਿਦੇਤੈਨਿ॥
ਜੇਸ੍ਵਰਿਦਾਮੁਕਾਂਮਏਨਾਛਾਤਿਆਤਾਂਥਨ
ਅਰਿਦਾਂਸਿਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਤਿਜੇਸੁਪਨੇ
ਦਾਪੀਨੁਜਾਵੇ॥ਤਾਂਕਿਮਾਘਾਇਜਾਦਾਤੈ॥ਤੁਸਾ

੧੬੦

ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅਸਾਨੁ ਸਚ ਧਨੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾਨਾ
 ਸੁਪ੍ਰਾਪਾਤਿ ਤੇ ਇਮਾ ਤੇ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਮਾ ਤੁਸੀ
 ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਨਾ ਮੁਜਾਪਿ ਮਾਕ
 ਰੇ। ਤੇ ਚਨਾਨੁ ਚਰਨਾ ਦੀ ਪਤਾ ਲਾਇਤੀ। ਤੇ ਸਿਖ
 ਕੀ ਤੇ ਫੇਰਿ ਸਾਭਿ ਧਨੁ ਧਾਂ ਮਿਪੁਰਨੀ ਤੇ ਗਏ ਚਨਾਨੁ
 ਕਾਤਿ ਮਾਤੁਸੀ ਪਾਰਿ ਜਾਵਤਾ। ਤਾਂ ਚਨਾਨ ਮਰਿ ਦਾਸ
 ਕੀਤੀ ਮਾਸਾਤਾ ਧਾਰਤੁ ਸਾਡੇ ਚਰਨਾਵੇ ਚਿਤੈ
 ਇਕਾਇਨ ਭਾਈ ਮੰਦਲ ਕੜੀ ਮਾਨੁਗ ਇਮਾਸੀ।
 ਤੇ ਮੀਧੀ ਮਾਈ ਮਰੋ ਖੁਹਿ ਵਿਚਿ ਮੰਦੁ ਗਿਰਾਇ ਪ

ਇਆਗਪਰੁਲਕੜੀਆਂਸਿਰਥੀਨਾਉਤਾਰੀਆਂ ੧੬੧
ਸਤੁਤਿਜਜਾਂਦੀਆਂਤੋਵਨਿਤਾਂਸਾਹਿਬਸਿਕਾਰਿਚ
ਨੇ।ਓਸੇਪੁਤਿਤੇਆਏ।ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆਗ।ਇਸਿ
ਖੁਤਿਵਿਚਕੇਹਾਅਦਾਜੁਆਂਵਿਦਤੈ।ਤਾਂਸਿਖਾਪੁ
ਛਿਆ।ਤੇਭੁੰਟੀਮੀਵੁਬੋਲਿਆ।ਤਾਂਸਿਖਾਵਾਰੀ
ਡੋਰਾਵਤਾਈਆਂ।ਤਾਂਓਤੁਬੋਲਿਆਪਤਿਲੇਲ
ਕਿੜੀਆਂਬਾਂਤਰਿਕਢੋਜੋਰਿਜਨਿਨਤੀ।।ਇਛੋ
ਮੈਨਿਕਲਾਂਗਾ।ਤਾਂਓਠਾਅਗੋਦੋਲਕਿੜੀਅਧੁ
ਫੀਆਂ।ਇਛੋਭਾਈਮੀਵੁਨਿਕਲਿਆ।ਤਾਂਸਾਹਿ

ਬੇਬਤਤਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹਤੋਇ। ਓਤਚਰਨਾਤੇਰਿ। ਕ੍ਰਿਪਾਇਆ
ਤਾਂਸਾਤਿਬਉਠਾਇਕੇਮੀਰਿ। ਲਾਇਆ। ਓਨਾਨੁਤੀ
ਨਿਕਾਲਦੀਸੋਈਤੋਇਆਈ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਤੋਇਆ०
ਪ੍ਰਥਾਕਛੁਮੰਗੁ। ਓਸਿਨੇਆਰਿਦਾਸਕੀਤੀਗਰਿ
ਬਨਿਵਾਜਿ। ਜੋਕੁਛੁਤਸਾਦੇਲੁਤੈ। ਸੇਦੇਰਹੇਤੋ
ਅਥਿਅਸਾਨੁਏਤੁਦਾਨੁਦੇਤੋ। ਜੋਅਸਾਡੀਮੰਗ
ਇਦੀਬ੍ਰਿਤਿਨਾਉਪਜੇ। ਤਾਬਚਨੁਤੋਇਆ॥
ਏਤਿਭੀਪ੍ਰਾਪਤਿਤੋਵੈਗਾਕਛੁਤਰੁਭੀਮੰਗੁ। ਤੁ०
ਓਸਿਕਾਤਿਅਜੇਫੇਰਸਿਖਾਨੁਇਤਨੀਤਾਕਨਾ

ਨਾਕਰਿਵਾਈਐ। ਜੋਕਲਿਸਾਗਵਾਸਮਾਏ। ਬਚ ੧੬੨
 ਨੁਤੋਇਆ। ਇਉਂਕਰਗੋ। ਤੇਰੁਕਛੁਮੰਗਾ। ਤੁੰ
 ਓਸਿਅਰਦਾਸਿਕੀਤੀਗਰੀਬਲਿਵਾਜਾਸਿਦੁਕਦਾ
 ਨੁਦਿਚੈ। ਤਾਬਚਨੁਤੋਇਆ। ਸੰਵਪਿਅਾਰਗੁਰੁ
 ਨੁਗੁਰੁਸੰਵਪਿਅਾਰਾ। ਸੰਵਗੁਰੁਕਾਬੇਤਬਯਗੁ
 ਲੇਪਾਇਤਗਾ। ਕੁੰਈਸੰਵਤੋਪਿਕੁੰਦਾਤਸਾ
 ਨੁਸਿਦੁਤੋਵੇਗਾ। ਨਾਲੇਤਸਾਤੇਮਿਲਿਆਤੋਕੁੰ
 ਨੁਭੀਸਿਦੁਕੁਤੋਵੇਗਾ॥੧੦॥ ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ
 ਕਾਈਤਮਜਾਗੁਈਬਾਲਾਮਰਵਾਤਾਤੇਕੁਈ
 ਜ

ਨਾਨੋ ਭਤਿਰੀ ਤੇ ਭੁਟੀ ਸੂਰੀ ਚਉਧਰੀ। ਗੁਰੂ ਅਰ
ਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨਿਆਈ। ਤੇ ਅਰਿਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੀ
ਜਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ। ਸਾਸਿ ਤਾਂ ਵੇਚ ਸੁਇਆ ਤੈ। ਜੋ
ਕਾਸੀ ਪੁਰੀ ਵਡੀ ਉਪਮਾ ਤਈ ਤੈ। ਜੋ ਇਸ ਥਾਵੁ
ਜੰਗਾ ਮਜਗਾ ਤਿਦੇ ਜੀ ਅਜੋਥੇ ਥੇ ਪ੍ਰਾਇ ਤਿਆਗ
ਦੇ ਤੈ ਨਿ। ਸਾਸਿ ਵਪੁਰੀ ਨੂਸਰਿ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੈ
ਦੇ ਤੈ ਨਿ। ਤੇ ਅਸੀ ਤੁਸਾਰੀ ਅਰਸਨਾਂ ਥੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸ
ਸਰਦੀ ਉਪਮਾ ਸੁਣੀ ਚਾਂਡੀ ਦੇ ਤਾਂ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਤੇ
ਇਅਹ ਭੁਟੀ ਇਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਦੁ

ਆਲੇਦਸਿਦੁਇਕੋਸਪੁਜੀਤਿਸਭਿਤੀਰਬਤੀਨਿਲੋ ੧੬
ਕਾਂਕੋਕਾਲਿਜੁਗੁਥੀਭੈਮਾਨੁਤੋਇਆਇਨਿਵਾਸੁ
ਕੀਤਾਤੋਪ੍ਰਥਮੇਅਸੀਤਰਨਤਾਰਨਤੀਰਬਬਣੁ ੦
ਵਦੇਸੋਭੇਇਕਗੁਰੁਪ੍ਰਿਸਦਾਕਿਰਤਕਰਿਕੈਅ ੦
ਪਦੀਕਮਾਈਵੇਚੋਇਕੁਰੁਪਈਯਾਗੁਰੁਕੀਰੇ
ਟੀਲੇਦੇਮੇਲੇਲਿਅਾਵਦਾਸੀਭੇਤਰਨਤਾਰਨਤੇ
ਆਇਆਭਤਾਂਅਧਾਰੁਪਈਯਾਭੇਇਰਖਿਆ
ਤੇਅਧਾਰੁਈਯਾਪਲੇਖੀਨਿਕੇਕਾਰਤਰਨਤਾਰਨਿ
ਦੀਕਰਦਿਲਗਾਭਤਾਂਤੇਅਸਾਡੇਵੀਚਾਰੁਆਇ

ਆ ਜੋ ਅਸੀ ਅਧਾਰੀ ਰਬੁ ਏਤੁ ਰਚੀਏ। ਤੇਲ
ਰਿਨੁ ਰਿਦੀ ਦੇਠਾ ਦੇਵੁ ਲੇਲੇਗਾ ਅੰਦਿ ਅਵੇਚੇ
ਇਟਾਉਠਾਇਲੇਗਾਏ। ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ
ਜਿਸਸਮੇ ਏਨਾ ਦੇ ਮੇਰੇ ਪਟਿ ਕੇਏਤੁ ਇਟਾ ਲੇਆ
ਵਾਗੇ। ਤਿਸਸਮੇ ਉਸਾਰਾਂਗੇ। ਤੇਲ ਗੁਇਕੁਇ
ਸਤੀ ਤੇ ਪੁਰਖ ਆਏ। ਜੋਗਰੀ ਬਨਿਵਾਜੇ ਮੇਅ
ਮਕੇਧਨੀ ਦੀ ਬੇਟੀ ਤਾ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿਪਤਾ ਕੇਖੁ
ਤੇ ਇਕੇਇਸਕੁਸਟੀ ਨਾਲਿ ਮੇਰਾ ਵਿਵਾਹੁ ਕੀਤਾ
ਸੀ। ਤੇ ਮੇਇਸਨੁ ਖਾਰੇ ਵਿਚ ਪਾਇਕੇਲਈ ਫਿਰ

ਦੀਸਾਹ। ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਰਦੀ ਬੇਰਿਤ ਲੇਇ ਸਦਾ ਖਾਹ १੬੪
ਰਖਿ ਕੇ ਮੈ ਤੇਰੀ ਭੁਛਿ ਆ ਕੇ ਗਈ ਸਾਹ। ਚਿਸੀ
ਠਊ ਕੇ ਵੇਸਾ ਖੀਦਾ ਦਿਨੁ ਸੀ। ਤਿਕਾਂ ਓਓ ਸਜਲ
ਵਿਚਾਇ ਸਨਾਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਸਪੇਦੁ ਤੇਗਾਇਆਹੁ। ਤੇ
ਤੁਪਰਖ ਭੀ ਚਿਸਿ ਕੇ ਬੀਚਾਇ ਸਨਾਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਅਰੇ
ਗੁਣੇਇਆਹੇ। ਸਭੇ ਪਤੇਇ ਸਦੇ ਮੈ ਪਛਾਇਦੀਹਾਂ
ਪਰੇ ਮੈ ਨੁਪੁਤੀ ਤਨੁ ਹੀ ਆਵਦੀ ਤੁਸੀ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੈ
ਦਸੋ। ਤਾਂ ਅਸਾਂ। ਤਿਹਿ ਧਿੰਨਾਨੁ ਤੇਇ ਕੇ ਦੇਇਆਹੁ
ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਨੁਸਾਤਿ ਗੁਰਾਂਦੀਸਾਹਿ ਬਤੀ ਸਰੀ ਪਾਤਿ

ਸਾਡੀ ਦੀਆਂ ਗਾਓ ਤੇ ਏਨਾ ਜੋ ਇਸ ਇਸਤਰੀ ਦਾ
ਰਤ ਭੁੰਝੀ ਏਹੀ ਪੁਰਖੁ ਤੈ। ਅਰੁ ਅਸਾਂ ਪ੍ਰਥਿ ਮੇਥਾ
ਵਿਲੀ ਜੀਤੀ ਰਬੁ ਰਾਇ ਦਵਾਇ ਰਚਿਆ ਤੈ
ਓਸ ਦੀਆਂ ਚੋਰਾਸੀ ਪੌੜੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਤੈ ਨਿ
ਜੇ ਜਾਪੀ ਜੀ ਦਾ ਰੋਗੁ ਇਕਮਾਨਿ ਤੇ ਇਕੋ ਪੌੜੀਆਂ
ਤੇ ਰੋਗੁ ਪਾਇਕੇ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰੋਗਾ। ਤੇ ਫੇਰ ਇਸ
ਨਾਨਕ ਰੋਗਾ। ਤੇ ਫੇਰ ਇਸ ਨਾਨਕ ਕਿਕੋ ਇਕਮ
ਨ ਪੌੜੀਆਂ ਤੇ ਰੋਗੁ ਪਾਏਗਾ। ਸੋ ਚੋਰਾਸੀ ਥੀ ਬ
ਚੇਗਾ। ਤੇ ਏਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਰਤੀ ਰਬੁ ਤੁਸਾਂ ਰਚਿ ਦਾ

ਤੇਬੀਚਿਤਰਿਮੰਦਰੁਗਚਿਣਾ। ਵੀਚਿਇਸਦੇਗ੍ਰਿ १੬੫
ਬਿਜੀਰਖਿਣਾ। ਜੋਈਤਾਂਇਸਨਾਨੁਕਰੈਤੇਧਿ
ਮਾਨੁਲਾਇਕਰਿਗ੍ਰਿਬਿਜੀਸੇਣਗਾ। ਓਸਦੇਸਾਰਿ
ਪਿਤ੍ਰਦਾਓਧਾਰੁਤੇਵੈਗਾ। ਤੋਬਚਨੁਤੇਇਆ। ਤੀ
ਸਾਇਸਥਾਨੁਗੁਰੁਗਾਮਦਾਸਿਜੀਦਾਸਰੀਰੁਤੇਮਿਆ
ਤੈ। ਓਥੇਹੀਤਾਰਿਮੰਦਰੁਜੀਖੜਾਕਰਣਾ। ਗੁਰੁ
ਗਾਮਦਾਸਿਜੀਵਿਸਨਿਰੁਪੁਤੇਸਨਿ। ਤਾਤੇਵਿ
ਸਨਿਕਾਨਾਮੁਹਰਿਭੀਕਹਿਦੇਤੈ। ਤਾਤੇਇਸਕਾ
ਮੁਹਰਿਮੰਦਰੁਤੈ। ਬਹੁਦੇਨਾਮਤੇਨਾਮੀਮੇਰੇਦੁਕ

ਭੁਨਾਤੀ॥ ਅਠੇ ਪਤਿਰਈ ਤਾਂ ਨਾਮੁ ਕਾਉ ਚਾਰੋ ਤਵੈ ॥
॥ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਨਾਮੁ ਤੇਵੈ ਗਾ ਜੈ ਸੇ ਸਰੀਰੀ
ਗਾ ਥੀ ਹਰਿ ਦੁਆਰਿ ਦਾ ਮਹਾਤਮੁ ਵਸੇ ਪੈ ॥ ਤੇ
ਸੇ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਕੇ ਨੀਚੇ ਹਰਿ ਕੀ ਆਪ ਵਡੀ ਆ
ਰਚਈ ਆ॥ ਓ ਸਿ ਜਾਗਾ ਦੇਇ ਸਨਾਨੁ ਦਾਫ
ਲੁ ਸਭੁ ਸਿਥੀ ਅਥੀ ਕੋ ਤਵੈ ਗਾ॥ ਤਾ ਬਿਅਸਾ ਅਰਿ
ਦਾ ਸਕੀਤੀ ਜੋ ਏਤੁ ਤਗਨ ਤਾਰਨੁ ਜੋਤੀ ਰਬੁ ਰਚਿ
ਆਤੈ॥ ਤਾਂ ਮਾਰੀ ਆਤੈ ਏਤੀ ਰਬੁ ਕੀ ਨਾਲੇ
ਸਿਖ ਦੇਰੋ ਗਗਨ ਵਾਏ ਗਾ॥ ਸਾਥਿ ਤੀ ਪਰਲੋ ਕਿਰੀ

ਗਾਤਿ ਦੇਵੇਗਾ। ਤੇ ਸਮਾਧਾਇ ਕੈ ਦੇਹੁ ਭੀ ਪਕਾਤੀ। ੧੬੬
ਬੁਝੇ ਦੇਗਾ। ਤੇ ਭੀ ਮਸਿਆ ਦੇਇ ਸਨਾਨਿ ਦਾਈ ਤਾਬ
ਰਾਮਤਾਤੁ ਮੁਹਿ ਦੇਗਾ। ਅਬ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰਿਤਿਯਾ
ਰੁਕਰੇ। ਤੇ ਜੋ ਥੇਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਰਿ ਦੇਯਾ ਸਿਤੈ। ਚਿਸਿਨੂ
ਬੇਦਿਦੁ। ਚਿਥੇ ਇਕੁ ਜੋਗੀ ਬੈਠਾ ਤੈ। ਚਿਸਿਨੂ ਤੁ
ਸਾਂਝੀ ਗਿਆਨੁ ਤੇ ਦੇਗਾ। ਤਾਂ ਅਸੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰੁਤੈ
ਆਇ। ਤੇ ਬੇਬੋਇਆ। ਤੇ ਚਿਸਿ ਦੇਬੀ ਚਿ ਇਕ ਮਟੁ
ਨਿਕਲਿਆ। ਇਕੁ ਜੋਗੀ ਬੈਠਾ ਸੀ ਸਮਾਧ ਲਗਾ
ਇਕੈ। ਤਾਂ ਚਿਸਿ ਦੇਚਰਨਾ ਤੇ ਪੁਟਦੀਆਂ ਤੇ ਮਖਣੁ

ਕਸਤੂਰੀਮਲਿਕੇਸੁਚੇਤੁਕੀਤਾ। ਤਾਂਓਸਨੇਦਰਸਨੁ
ਕੀਤਾ। ਤਾਂਜੋਗੀਕਾਤਿਆਆਸਾਡਾਜਨਮਸਫਲੁ
ਤੋਇਆਤੋ। ਈਤਾਂਤੀਦੁਆਦਸਿਕੋਸਿਪ੍ਰਜੰਤੀਅੰ
ਸ੍ਰਿਤਸੁਤੈ। ਸਭਿਤੀਰਥਏਸੇਜਾਗਾਨਿਵਾਸਿਕ
ਰਨਗੋ। ਤੇਕੋਸਿਭਰਚੋਫੇਰੇ। ਇਸਕਾਮਧਿਅਯੁਯੋ।
ਦੇਬੇਠੀਜੋਤਾਲੁਗੁਰੁਗਾਮਿਦਾਸਜੀਲਿਵਾਈਆ
ਤੋ। ਇਸਦੀਆਬਿਚਾਲਿਨੀਵਕਰਨੀਤੋ। ਤੋਇਸਦੇ
ਬੀਚਭੀਤੇਓਦਾਲੇਭੀਨਿਰੰਕਾਰਕੇਨਾਮਕੀਸੇਭੁੰ
ਸਦਾਤੇਵੈਗੀ। ਤੇਮੈਤੇਤੇਜੁਗਿਸਮੇਰਾਜੇਜਾਨਿ

ਕਕਾਸਿਖਥਾ। ਤੇਮਏਗਿਆਨਾਦਿਨੁਨਹੀਸੀਤੁ ॥੬੭॥
ਆ। ਤਾਂਮੇਨਓਸਿਸਮੇਰਾਜੇਜਨਿਕਜੀਕਾਤਿਅੰ
ਸੀਜੇਤੂੰਈਹਾਂਬੈਠਾਜੇਗਿਆਧਾਕਰਾ। ਮੇਕਲਿ
ਜੁਗਦੇਸਮੇਰਾਗੁਨਾਨਕਕਾਮੈਤਾਰੁਧਾਰਿਕੈਪੰਜ
ਵਯੋਤਾਰੁਧਾਰਿਕੈਪੰਜਵਯੋਤਾਰੁਗੁਰੁਅਰਜ
ਨਜੀਦਾਧਾਰਾਗਾ। ਤਾਂਤੁਸਾਨੂਓਪਦੇਸੁਦੇਵਾਂਗ ॥
ਤਾਂਤੇਮੈਤੁਸਾਰੇਦਰਸਨਕਰਹੀਮਕਤਤੇਇਅੰ
ਪਰਪ੍ਰਸਨੁਕਰਤਾਏ। ਜੇਜਗਤਿਸਚੁਏ। ਕੈਸੁ
ਠਏ। ਜੇਸੁਠਏਤਾਂਪ੍ਰਤਖਿਭਾਸਤਾਕਿਓਏ।

ਜੇਸਚੁਤੈਤਾਗਿਆਨੁਵਾਨਾਦਾਦੂਰਿਕਿਓਤੈਜੰ
ਦਾਤੈ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੈਇਆਜੈਸੇਸਾਪਨੇਦੀਸਮਰੀ
ਸੁਪਨੇਦਿਖੈਸਚੁਕਾਸਤੀਤੈ। ਤੇਜਗਤਿਸਮੇ
ਨਸਟਹੋਜਾਤੀਤੈ। ਤੈਸੇਜਗਤੁਭੀਤੇਸਰੀਰੁਭੀ
ਅਗਿਆਨਿਕਾਲਿਸੇਸਚੁਕਾਸਤਾਤੈ। ਤੇਗਿਆ
ਨਕੇਪ੍ਰਾਪਤਿਤੈਇਆਦੂਰਿਤੈਜਾਂਦਾਤੈ। ਸੁਤਿ
ਮੈਸਬਦੁ। ਬਾਜੀਗਰਿਜੈਸੇਬਜੀਧਾਈ। ਨਨਾ
ਰੂਪਿਸਦਾਂਗਾਦਿਖਲਾਈ। ਸਾਂਗੁਉਤਾਰਥਮਿਰ
ਪਸਾਰਾ। ਤਬਏਕੈਏਕੈਕਾਰਾਕਓਨਿਰੂਪਉਪ

ਜਿਥਿ ਬਿਨਸਾਇਓ ਭਾਗਾਗਾਇਓ ਭਾਤਿ ਕਹਿਤੇ ਆ ॥ ੬੮ ॥
ਇਓ ਜਲਿਤੇ ਉਪਜੇ ਅਨਿਕਤਰੰਗਾ ॥ ਕਨਿਕਰੁ
ਖਨਿਕੀਨੇ ਬਹੁਰੰਗਾ ॥ ਬੀਜ ਬੀਜਦੇ ਬਿਓਬਤੁ
ਪ੍ਰਕਾਰਾ ॥ ਫਲਿਪਾਕੇਤੇ ਏਕੰਕਾਰਾ ॥ ਸਤਿਸਘਟਾ
ਮਤਿਏਕੁ ਅਕਾਸਾ ॥ ਅਟਿਛੂਟੇਤੇ ਓਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸਾ
ਤਾਂਬਚਨਤੇਇਆ ॥ ਜੈਸੇਬਾਜੀਗ੍ਰਦੀਬਾਜੀਸੁ
ਠੀਠੈ ॥ ਤੇਬਾਜੀਗਰਸਚੁਠੈ ॥ ਜੈਸੇਪੁਤਰੀਆ
ਕੋਬਿਲਾਵਤਾਠੈ ॥ ਤੈਸੇਖੇਲਤੀਆਠੈਨਿਤਾ
ਜੋਗੀਨੇਕਹਾਤਾਂਤੇਜਗਤੁਅਰੰਭੁਦਾਦੁਤੇਇਆ

ਜੋ ਬਾਜੀਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਇਸ ਬਾਨੁ ਥੀ ਕਾਠਲੀ ਤਾਏ।
ਕਿਸੇ ਇਸ ਬਾਨੀ ਥੀ ਹਥੀ ਆਰੁ ਪੁਤਰੀ ਆਂਦੇ ਪੜ
ਨਿਵਾਲੇ ਲੀਤੇ ਤੇ ਨਿ। ਤੇ ਪੁਤਰੀ ਆਂ ਬਣਾਈ ਆਂ०
ਤੇ ਨਿ। ਤੇ ਪੁਤਰੀ ਮੁਵਾਦ ਕੰਚਨ ਕੇ ਭੂਖ ਨਿਨ ਲਾਪੁ
ਕਾਰ ਕੇ ਤੇ ਤੇ ਨਿਸੇਈ ਕੰਚਨ ਪੁਤਰੀ ਮੁਕੇ ਭੂਖ ਨਿ
ਤੇ ਜਾਤਾਏ। ਏਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪੁਤਰੀ ਮੁਕੇ ਜਗਤਿ
ਤੇ ਗਾਇਆਏ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਤੇ ਇਆ ਪੁਤਰੀ ਮੁਵ०
ਦੁਜੋ ਤੇ ਤਾਏ। ਜੋ ਆਪਦੇ ਸਰੂਪਿ ਨੁਤਿ ਆਗਜ०
ਤਾਏ। ਜਾਤੇ ਕੰਚਨ ਭੂਖਨ ਦੇ ਸਮੇਥੀ ਭੂਖਦਿ

ਸੁਵਗਨਿਹੀਤੈ। ਤੇਤਰੰਗਜਲਿਕੇਸਮੇਭੀਜਲਿਤੀ ੧੬੯
ਤੈ। ਤਾਤੈਵਿਵਰਤਿਵਾਦਤੈ। ਸੁਇਨੇਕੇਭੁਖਨਭੁ
ਸੁਵਨੁਹੀਤੈ। ਤੇਜਲਿਕੇਤਰੰਗਭੀਜਲਿਤੀਤੈ
ਨਿ। ਤੈਸੇਜਗਤੁਬ੍ਰਹਮਰੂਪਤੀਤੈ। ਜਿਨਨੇਇਸ
ਪ੍ਰਕਾਰਜਗਤਿਨੁਪਛਾਤਾਤੈ। ਸੋਈਜੀਵਨੁਮੁਕ
ਤਿਤੈਨਿ। ਜੈਸੇਅਕਾਸਮੇਸਹਿਸਘਟਮਟਤੈਤੈ
ਨਿ। ਤੈਅਕਾਸਘਟਾਕੇਬਦਾਵਦਿਓਬੀਬਦਿਆ
ਨਤੀ। ਤੈਬਿਨਸਨਤੈ। ਬਿਨਸਿਅਨਤੀ। ਤੈਸੇਬ੍ਰ
ਹਮਜਗਤਿਕੇਉਪਜਾਤੈਉਪਜਤਨਤੀ। ਅਗੁ

ਬਿਨਸਨਤੇਬਿਨਸਤਨਤੀ।ਏਕਤੀਬੀਜਸਭਨੇਫਲ
ਵਿਖੇਤਤਾਏ।ਤੈਸੇਏਕਤੀਬ੍ਰਹਮਸਭਇਸਥਾਫਲ
ਜੰਗਮਵਿਖੇਦਿਆਪਕੁਵਿਵਰਤਵਾਦੈ।ਕੁਰ
ਮਕਰਭਾਸਤਾਏ।ਤਾਂਤੇਜੋਰੀਬੋਲਿਆਅਥਿ
ਮੇਰੀਨਿਸਚਾਭਈਏ।ਜੋਕੁਯੇਮੇਜਾਨਦਾਥਾਸੋ
ਜਾਤਾਏ।ਅਥਿਮੇਸਰੀਚਾਤਿਆਗੁਕਰਦਾਤਾ
ਤਾਂਤੇਸੰਤੋਖਸਰਦੇਉਪਰਜੋਰੀਨੇਮਿਟੀਲੀਤ
।ਤਾਂਸਾਤਿਬਮਾਣਿਕੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਦੀਤਿਆ
ਰੀਕੀਤੀ।ਪੌੜੀਅੰਚੋਫੇਰੇਮਸੰਦਾਨੁਬਾਤੀਅੰ॥

ਵੀਡੀਤੀਆਂ ਤੇ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ ਜੇਪਕੀਆਂ
 ਬਾਂਤੀਅਕਰੋਗੋ ਤਾਤੇਤੁਸਾਡੀਮੁਨੀਆਇਪਕੀ
 ਤੇਵੇ ਗਜਿਯੋਲੀਆਬਣਾਵਤੁਗੋ ਤਾਂਤੁਸਾ
 ਤਾਪੋਲੁਓਘਨੁਜਾਵੇਗਾ ਬਤੁਤੁਹਰਿਮੇਦਰ
 ਦੇਇਸਥਾਨਖਲੋਇਕੇਸਬਦੁਓਚਾਰਿਆ ੫੭
 ੫। ਵਿਚਿਕਰਤਾਪੁਰਖਖਲੋਇਆਵਲੁਨਵਿ
 ਗਾਤੇਇਆ ਮਜਨੁਗੁਰਆਂਦਾਰਸੋ ਜਪਤਰਿਤ
 ਰਿਕਿਲਵਿਖਨਸੋ ੧੧। ਸੀਤੋਗੰਮਦਾਸਸਰੋਵਰ
 ਨੀਕਾਜੇਨਾਵੇਸਕੁਲਤਗਾਵੇਓਧਾਰੁਤੋਇਆਤੇ

ਜੀਕਾ ॥੧॥ ਠਹਾਓ ॥ ਜੈਜੈਕਾਰਜਗਾਵੈ ॥ ਸਮਨ
ਇਛੈ ਸੋਫਲੁ ਪਾਵੈ ॥੨॥ ਸਤੀਸਲਾਮਤਿ ਨਾਇਕਾ
ਏ ॥ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਏ ॥ ਸਿਤਸਰੋਵਰਨਾਵੈ ॥ ਸੋ
ਜਨੁ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥ ਮਰਿਨਾ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥ ਠਹਿ
ਤਰਿਨਾ ਮੁਖਿ ਆਈ ॥ ਏਤ ਬ੍ਰਹਮਵੀਚਾਰੁ ਸੋ ਜਾ
ਨੈ ॥ ਜਿਸੁ ਦਿਆਲੁ ਤੇ ਇਰਗਵਨੈ ॥੪॥੩॥ ਬਾ
ਬਾਨਾਨਕ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਜੀਨ ਚਿਤਾਗੁਣਤਾ ਮਿ
ਟਾਈ ॥੫॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਜਿਸ ਸਮੇਈ ਸੁਦਾ
ਧਿਆਨੁ ਪਾਰਿਆ ॥ ਤਾਂਈ ਸਰਪਰਤ ਪੁਤਿ ਇਆ ॥੧॥

ਤਾਂ ਆਗੇ ਅਕੀਤੀ ਜੋ ਸੈ ਸਰਗੁ ਦਰੂਪ ਧਾਰਿ ਕੇਇ १११
ਸਬੀ ਚਰਨ ਧਾਰੇ ਤੈ ਨਿਯੋ ਨਿਰਗੁ ਦਰੂਪ ਮੇਰਾ
ਨਾਮੁ ਤੈ। ਸੋ ਮੈ ਨ ਰੂਪ ਇਸ ਮੈ ਵਰਤ ਗਾ। ਜੋ ਇਸ
ਨਾਨੁ ਕਰੇ ਗਾ। ਓਸ ਕਾ ਮਜਨੁ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਸਕੁ ਕਿ
ਲਾਵਿਖ ਨਾਸ ਤੇ ਵਨਿਗੋ। ਏਸ ਤੇ ਜਨਾ ਤੇ ਏਤਰਾ
ਮਦਾਸ ਸਰੋ ਵਰਖੁ ਤਨੀ ਕਾ ਤੈ ਵੇਗਾ। ਜੋ ਇਸਨਾ
ਨੁ ਕਰੇ ਗਾ। ਓਸ ਦੇ ਕੁਲਾਂ ਦਾ ਓਧਾਰੁ ਤੈ ਵੇਗਾ। ਜੋ ਜੋ
ਜੋ ਕਾਰ ਦੇ ਸਬਦੁ ਗਾ ਵੇਗਾ। ਓਸ ਕੇ ਮਨ ਵਾਛਤ
ਸਿਧ ਤੇ ਵਨਿਗੋ। ਜੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਨ ਗਾ। ਸੋ ਸਲ ०

ਮਤਿ ਰਹਿ ਨਗੋ ਗਾਰੀ ਮਨ ਨੂਪੁ ਪਤਿ ਤੇ ਵਨਿਗੋ ਤੇ
ਜੇ ਇਸਦੀ ਸਰਨ ਸਦਾਰ ਹਿ ਨਗੋ ਸੇ ਤੀ ਨਤਾ ਪਾਦੀ
ਚਿਤਾ ਬੀ ਨਿਵਰਤਿ ਤੇ ਵਨਿਗੋ ਜੇ ਸੀਤ ਸਰੇ ਵਰੇ
ਤਿਸਾ ਵਿਖੇ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਨਗੋ ਸੇ ਮਲੁ ਖਪਰਮ
ਗਤ ਨੂ ਮੁਕਤ ਨੂ ਪਤਿ ਤੇ ਵਨਿਗੋ ਜੇ ਇਸ ਵਿ
ਖੇ ਨਾਮ ਦਾ ਮਤਾਤ ਮਤੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਮਨ ਕੇ ਇਸਨਾ
ਨੁ ਕਰਾ ਵਨਿਗੋ ਸੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਬੀ ਰਹਿਤਿ ਤੇ ਵ
ਨਗੋ ਜੇ ਸਾ ਬੀ ਠੀ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਨਗੋ ਸਾ ਬੀ
ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰੁ ਕਰਨਗੋ ਜੇ ਇਸ ਜਾਗਾ ਸਰੀਰੁ

ਤਿਆਗੁ ਕਰਨਗੇ ਸੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮਾਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਵ ੧੭੨
ਨਿਗੋ ॥ ਇਸ ਬਾਵਰੁ ਜੰਗਮ ਜੋ ਏ ਬੇਸਰੀਰੁ ਤਿਆਗੇ ॥
ਗਾਸੇ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਓਸਨੁ ਮਿਲੇਗੀ ॥ ਇਸ ਦੇ ਦੁਆ
ਲੇ ਚਰਨ ਚਰਨ ਤੇ ਸੋ ਸੋ ਤੀਰਥ ਇਸ ਬਿਤ ਤੇ ਵੇਗਾ
੭੧ ॥ ਸਾਖੀ ਤੇ ਰਚਲੀ ॥ ਕੁਲਾ ਮੇਰੁ ਗਤਿ ਨਿਤਾ
ਲੁਪਤ ਬਤਾਂ ਵਿਚਰਿ ਦੇਸੇ ॥ ਤੇ ਆਇਆ ਸਿਖਾਂ ਦੀ
ਬੁਝਤ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇਸੇ ॥ ਤੇ ਹੁਜੂਰ ਦੁਸਨ ਨੁ ਆਇਸਾ ਨਿ ॥
ਤਿਨ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀ ਤਜੇਗੀ ਬਨਿ ਏ ਬੇਅੰ ਮ੍ਰਿਤਸ ਵਜ
ਰਤਾਂ ਮਸੀਧਾ ਪੀਜੇਗਿ ਨਗੋ ॥ ਓਨ ਦੀ ਗਤਿ ਕਿ

ਉਕਾਰਿਤੋਵੈਗੀ॥ ਤਾਂਬਚਨੁ ਤੋਇਆਯੁੰਮਸੀਕੁੰਰਾਤੇ
 ਕਾਕਾਤੇਪ੍ਰੇਤਾਂਤੇਕੁਕਰਾਂ॥ ਤੇਚੁਹਿਅੰਤੇਸੁਪਾਦੀ
 ਅੰਤੁਨਾਂਨੁਕੋਗਨਗੋ॥ ਪਰੁਏਸੇਇਸਥਾਂਨਬਾਰੰ
 ਬਾਰੰਸਗੀਰਨੁਤਿਅਮਾਗਨਗੋ॥ ਓਤਨੁਮੇਰੀਭ
 ਗਤਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਤੋਵਨਿਗੋ॥ ਚਿੰਗਸੀਥੀਛੁਟ
 ਨਗੋ॥ ੭੨॥ ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ॥ ਕਕਾਤੰ
 ਤਦਾਕਾਲਓਸੀਵਡਾਸੁਰਮਾਸੀ॥ ਓਸਅਰਦੰ
 ਕੀਤੀਜੇਸੁਰਮੇਨੁਕਿਆਪਦਵੀਪ੍ਰਾਪਤਿਤੁੰਦੀ
 ਤੋ॥ ਤਾਂਬਚਨੁ ਤੋਇਆਯੁੰਮਸੀਕੁੰਰਾਤੇ

ਤਿਆਗਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਅੰਤਕਾਲਵਾਤਗੁਰੂਕਾਨਾਮੁ ੧੭੩
ਸਿਮਰਨਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਸੋਪਰਮਗਤਨੁਪਾਧਤਿਤੈ
ਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਮਾਰਮਾਓਚਾਰਕੈਜੋ ਸਰੀਗੁਤਿਆ
ਗਦੇਤੈਨਿ। ਸੋਭੀਸੁਵਰਗਦੀਆਂਬਰੀਗਨਾਕੁਰਗਾ
ਕੇਫੇਰਮਨੁਖਾਅੰਤਾਰਧਾਰਕੇਗਜੇਅੰਦੁਤੈਤੈਨਿ ॥ ੨੩ ॥
ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਸਦੂਤੇਗੰਮ
ਦਾਸਗੁਰਾਂਦੇਵਚਨਮੰਨਦੇਸਾਨਿ। ਓਨਾਨੇਅਰ
ਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਤਿਅਸੀਤਾਂਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਸੁਹੀਰਹਾਂਗੇ। ਤੇਸ੍ਰੀਗੁਤਿਆਗਾਂਗੇ। ਧਰੁ

ਏਤੁ ਬਿਬੇਕੁ ਸਰਤੇ ਰਾਮ ਸਰੁ ਜੇਤੈ ਨਿਐ ਨਾ ਦੇਇਸਨੁ ॥
ਨਦਾ ਕੀ ਫਲੁ ਏਤਾ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ ॥ ਰਾਮ ਸੂਤਾ
ਸੁਖ ਮਨੀ ਜੀਵਾ ਉਚਾਰੁ ਕੀਤਾ ਏਤਾ ॥ ਚੋਬੀਸ ਤਜਾ
ਰਿਇਸ ਕਾ ਅਖਰੁ ਏਤਾ ॥ ਏਸ ਦੇ ਪੜਨ ਤੇ ਚੋਬੀਸ
ਤਜਾ ਰਸੁ ਵਾਸੁ ਸਫਲੁ ਤੇ ਦਾਤੈ ॥ ਤੇ ਰਾਮ ਸੂਇਸ ਦੇ
ਪਾਸਿ ਤੀਰ ਬੁਏ ॥ ਏਸ ਦੇ ਇਸਨਾਨ ਤੇ ਸਭ ਪਾਪ ਨਾ
ਸਤੋ ਜਾਂਦੇ ਤੈਨੀ ॥ ਤੇ ਬਿਬੇਕੁ ਸਰਤੇ ਸਭ ਸਿਧ ਮੁਖੀ
ਸੁਏ ਬੇਸਿਲਿ ਆਏ ਸਨੀ ॥ ਜੇ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਏ ਬੇਰੀ
ਦੁਦੀ ਜਗਾਵੇ ਤੇ ॥ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜੇ ਅਸਾਂ

ਪਦਾਗੁਮਾਨੁ ਛਡਿ ਕੇਰੀ ਗਾਇ ਲੇਖ ਸੰਮੇਤੁ ਸਾਂਮਾਇ १੭੪
ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਦਾ ਜੇਈ ਪੁੰਨਾਇ ਸਨਾਨੁ ਕਰੇਗਾ ਓਸਕੇ
ਪੁਰਬ ਲੇਖ ਪਕਟੀਅ ਨਿਗੋ ਜੇਤੁ ਮਹਾਦਰਸਨ
ਕਰੇਗਾ ਓਸਨੁ ਅਗੋ ਪਾਂਧਾਂਟੀ ਸਰਧਾਨਾ ਤੇਵੈ
ਗੀ ਤੇਜੇ ਇਸ ਬਿਬੇਕ ਸੂਤੇ ਮਜਨੁ ਕਰੇਗਾ ਸੋ
ਗਿਅਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇਵੈਗਾ ॥੭੪॥ ਸਾਖੀ ਤਿਰ
ਚਲੀ ਸੇਠਾ ਸਭਾਗਾ ਤੇਓਗਾ ਵਿਦਾ ਅਰੇਨੇ
ਦੁਤੀ ਏਵਿ ਚਰਹਿ ਦੇਸਨਿ ਤੇ ਸਿਖਾਂਟੀ ਸੇਵਾ
ਹਿਲਕਾਰਨਾ ਤੇਗਾ ਤਦਾ ਜਾਗਨੁ ਕਰਦਾ ਤੇਓਤ

ਮਧੁਸਾਦਸਿੰਘਨੁਖਵਵਨਾ ਤੇਬਸਤਰਉਤਮਸਿ
ਖਾਨੁਪਤਿਤਾਵਨਿ। ਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਏਥੇ
ਪਿਤ੍ਰਾਂਦੀਨਮਿਤਜੇਦੇਦੇਤੈਨਿ। ਤਾਂਪਿਤਰਨੁਪ
ਹੁਚਦਾਹੈਕੇਨਤੀਪਹੁਚਦਾ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੈਆਪ
ਹੁਚਦਾਹੈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੀਬਚਨੁਕੀਤਾਹੈ। ਨਾ
ਨਕਅਗੋਸੇਮਿਲੇਜੇਖਟੇਪਾਲੇਦੇ। ਤਾਂਓਨਾਕੀਤ
ਆ। ਕਾਲਾਜੀਏਹੁਤਾਏਥੇਪ੍ਰਥਵੀਤੇਸਿਖਨੁਕੇ
ਬੁਝਮਦਨੁਖਵਾਵੇਗਾ। ਤੇਪਿਤ੍ਰਤਾਸਵਰਗਾਂਦਿ
ਚਕੇਨਚਕਾਵਿਚਕਿਸੇਜੁਨਵਿਚਤੋਵਨਿਗੋ। ਓ

ਨਨੂਕਿਓਕਰਿਪੁਤੇਗਾ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਆਜੇਪ੍ਰਿ
 ਤਾਂਦੇਦਿਨਆਂਦਦੇਤੈਨਿ। ਤਾਂਸਿਖਾਂਦੇਪ੍ਰਿਤਸਿਖਾਂ
 ਵਿਚਆਂਨਪ੍ਰਵੇਸਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਖੜੀਆਂਬ੍ਰਹ
 ਮਦਾਦੁਬਰਨਾਂਦੇਪ੍ਰਿਤਬ੍ਰਹਮਦਾਵਿਚਪ੍ਰਵੇਸ
 ਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਓਹਅਤਾਰੁਓਨਨੂਪੁਚਦਾਤੈ। ਤੇ
 ਬਹੁਤੁਲਕੁਕਾਜੇਪਤੀਗਿਚਤਾਂਦਦਾਤੈ। ਤੇਪ
 ਤੰਗਆਕਾਸਤੈਤੀਤੈ। ਤੇਰੁਰਬਾਲਕਦੇਤ
 ਬਿੰਤੈਤੀਤੈ। ਤਾਂਚਿਸਰੁਰਦੇਮਾਰਗਜਾਇਕੈਦੀ
 ਪਕੁਪਠਾਇਦੇਤਾਤੈ। ਤਾਂਪਤੰਗਨੂਜਾਇਪ੍ਰਾਪ

ਤਿਤੁਦਾਤੇ। ਤੇਸੇਧਿੜਕਸੇਏਸਥਾਨਹੇਤੇਤੇ। ਤੇਓਨ
ਦੀਮੋਹਦੀਰੋਰਪੜਾਮੈਬੰਧੀਤੋਤੀਤੇ। ਓਸਮੋਹ
ਦੁਆਰਾਪ੍ਰਸਾਦਿਧਿੜਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਤੁਦਾਤੇ। ਧਥਿੜੀ
੨੪। ਘੇੜਾਜਾਤਚੰਗਲੀਆਜੇਠੇਸੇਠੀਕਾਰਕ
ਮਾਈ। ਲਟਕਦੁਪ੍ਰਗਜਾਂਦੀਮੇਗੁਰਾਦਿਤਚੁ
ਰਮਤਗੁਰੁਭਾਈ। ਕਟਾਰਾਸਗਾਫੁਤੇਗੁਰਾਤੁਵ
ਡਾਗੁਗਵਾਨਸੁਭਾਈ। ਸਿਖਕੁਲਾਰਵਤਾਸਾਵਿਚ
ਧਥਿਲੁਮਰਾਰੀਗੁਰਸੁਭਾਈ। ਆਰਿਤਸੇਇਨੀ
ਸੁਰਮਾਂਚਰਦਸੁਦਚੁਤ੍ਰਜੇਸਾਂਈ। ਲਾਲਸੇਠੀ

ਜਾਂਈਐ ਜਾਂਦੁ ਨ ਹਾਲੁ ਸਬਦ ਲਿਵਲਾਈ ॥ ਰਾਮਾ १੭੨

ਝੰਝੀ ਮਾਖੀ ਐ ਤੇ ਸੁੰਝੀ ਗੁਰਮਤ ਪਾਈ ॥ ਜਟੂਭੰ

ਰਾਹੀ ਭੁਲਾਸਾਹਦ ਰੈ ਸੰਗਤ ਸੁਖ ਜਾਈ ॥ ਪੰਜਾਬੈ

ਗੁਰਦੀਵਾਡਿ ਆਈ ॥ ੭੫ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥

ਪੈਨਾ ਚੰਡਾਲੀ ਤੇ ਜੇਠਾ ਸੇਠੀ ਗੁਰੁ ਮਰਜ ਨ ਜੀਦੀ

ਸੁ ਨ ਗਾਏ ॥ ਜੇਤੁ ਸਾਧੇ ਬਚਨ ਕਾਰਿ ਕੈ ਅਸੀ ਕਿਰਤ

ਕਰ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਸਿਖਾਂ ਨਾਲਿ ਵਰਤਾਇ ਖਾਂਦੇ ਜਾਂਤਿ

ਅਸਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕਤਿ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਚ

ਕੀਧੀ ਸਾਇ ਵਿਚ ਜੀਤਿ ਸਾਂਤਿ ਦੀਤੈ ॥ ਤੇ ਬਹੁੜੇ

ਉਖਲੀਕੁਟਇਵਿਚਚੁਲੇਦੇਤਪਾਵਾਇਵਿਚਲੁਕੁ
ਦੇਫੇਰਣਕਰਿ॥ਅਮਾਟੇਦੇਛਾਨਹੁਕਰਿਜੀਤਿਸਾਤਿ
ਦੀਤੀ॥ਅਗੋਦੇਅਸੀਦੇਵਤਿਅਾਂਦੋਤਮੁਅਮੁ
ਤੀਅਮਾਗਨਿਵਿਚਡਾਲਦੇਦੇਤਾਂ॥ਤਾਂਪਿਛੋ
ਪ੍ਰਸਾਦੁਖਾਂਦੇਤਾਂ॥ਤੇਤੁਸੀਅਮੁਤੀਅਾਂਨੀਕਰਦੇ॥
ਤੁਸਾਰਪ੍ਰਸਾਦੁਕਿਓਕਰਪਵਿਤ੍ਰਤੰਦਾਤੋ॥ਤਾਂਬ
ਚਨੋਤਾਇਅਮਾ॥ਤੁਸੀਪ੍ਰਥਮੇਜੋਗਰੀਬਾਸਿਖੰ
ਨੁਪ੍ਰਸਾਦੁਛਕਾਵਹੁਗੋ॥ਤੇਮਾਪਭੀਅਮਰਦਾ
ਸਕੁਕੈਤੇਵਾਹਗੁਰੁਕਾਨਾਮੁਲੈਕੇਪਾਵਹੁਗੋ॥ਤਾਂ॥

ਵਾਹਗੁਰੂਭੀਤਸਾਰੇਭਿਪਰਪ੍ਰਸੰਨਤਵੈਗਾ। ਤੇਦੇਵ १੭੭
ਤੇਭੀਸਰੋਪ੍ਰਸੰਨਤਵਨਿਗੋ। ਮੁਖਵਿਚਮਗਨ
ਦੇਵਤਾਵਸਦਾਏ। ਤੇਮਹਾਰਾਜਦਾਨਾਮੁਭਿਚਰਦੁੰ
ਏਤਮੰਤ੍ਰੁਤੈਤਾਤੇਪ੍ਰਥਮੇਨਾਗਾਇਦੁਚੇਤੰਨਸਰੀ
ਗਵਿਚਤੈਓਤਕੀਪ੍ਰਸੰਨਤਦੀਏ। ਤਾਨੇਤ੍ਰਾਂਦਾਦੇ
ਵਤਾਸੁਰਜਤੈਓਸਨੁਕੀਰਾਗਪਹੁਚਦਾਏ। ਤੇਨਾ
ਸਕਾਦਾਦੇਵਤਾਮਸਨੀਕਮਾਰਏ। ਤੇਕੰਨਾਦਾਦੇ
ਵਤਾਦਿਗਪਾਲਤੈਨਿ। ਤੇਰਸਨਾਦਾਦੇਵਤਾਵਰ
ਨੁਤੇ। ਤੇਰੇਸਾਂਦਾਦੇਵਾਕਨਾਪਤੀਏ। ਤੇਤਥਾਂ

ਦਾਦੇਵਤਾਇੰਦ੍ਰੋ। ਤੇਧੈਰਦਾਦੇਵਤਾਬਵਨਤੈ। ਇ
ਦ੍ਰੀਲਿੰਕਦਾਦੇਵਤਾਪ੍ਰਜਾਪਤੁਤੈ। ਤੇਗੁਦਾਦੇਵਤ
ਜੀਮਤੈ। ਤੁਚਦਾਦੇਵਤਾਪਵਨਤੈ। ਇਤਮਾਦਕਸ
ਰੇਦੇਵਤੇਤ੍ਰਿਪਤੁਦੇਤੈਨਿ। ਤੁਸਾਂਮਰਦਾਸਕਰਿ
ਕੈਛਕਦਾਸਗੇਵਿਪਨਤੁਸਰੇਨਿਵਰਤਤੈਵਨਿ
ਗੋ॥੧੬॥ , ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ। ਕਾਈਲਟਕ
ਣਪ੍ਰਗਤੇਭਾਈਗੁਰਦਿਤਾਤੇਕਾਈਕਟਾਰਸਰਾ
ਫੁਕਾਈਗੁਰਾਵਨਾ। ਗੁਰੂਮਰਜਨਜੀਦੀਸੁਲਮਾ
ਏ। ਜੇਮਸੀਕੋਨਸਾਨਮੁਜਪਿਐ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੈ

ਇਸਮਾਨਾਸਮਤਾਰਾਜਦੇਸਭੇਭਧਾਰਕਰਦੈਤੈ॥੧੭੮

ਤੇਤੁਸਾਭੇਵਾਸਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨਿਚਤਰਦਿਪਾਤ

ਸੈਨਾਦੈਚਾਰਅਖਰਕੀਤੇਤੈਨਿਜੇਵਾਤਿਗੁਰ

ਦਾਜਾਪੁਜਪਨਗੇਭਨਾਦਾਭਧਾਰਤੇਵੇਗਾਇਤੁ

ਕਲਜੁਗਾਵਿਚਜਤਜੁਤੈ॥ਜਿਨਾਜਿਨਨੇਨਾਮ

ਦਾਮਤਾਤਮੁਜਾਤਾਤੈ॥ਤੇਭਨਾਸਭੁਦਾਦਾਕਾਲ

ਮਾਣਤੈਇਆ॥੧੭॥ ਸਾਖੀਚੋਰੀਲੀ॥

ਮੁਰਾਠੀਧੋਲਰਵਤਾਸਵਿਚਰਤਿਦਾਸੀ

ਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਸੁਨਿਆਇਆਤੇਅਰ

ਦਾਸਕੀਤੀਜੁਜੀਸਦੀਵਤੇਗੀਬਾਂਦੀਸੁਦੇਕੀਤਾਂ
ਤੇਪੜਦੇਕੀਤਾਂਤੇਵਿਚਾਰਦੇਕੀਤਾਂ।ਤੇਮਸਾਡੀਮ
ਤਿਨਹੀਜਾਦੀ।ਏਹਕੀਵਾਸਤਾਏ।ਤਾਬਚਨੁ
ਇਆ।ਜੁਬਸਤਰਉਜਲਨੂੰਰਗੁਤੁਰਤੁਚੜ
ਦਾਏ।ਤੇਮਲੀਦਨੁਨਹੀਚੜਦਾ।ਪਰਜੇਮਲੀ
ਨੁਬਸਤਰਨੁਪਾਇਲੋਧੀਮੇਉਜਲਨੂੰਰੀਮੇ
ਤਾਂਧਿਛੋਰਗੁਚੜਦਾਏ।ਤਾਂਓਨਾਕਤਿਮਮਮ
ਨੁਤਾਂਸੁਖਮਏ।ਇਸਨੁਕਿਉਕਰਧੇਈਮੇਤਾਬ
ਚਨੁਤਾਇਆ।ਜਪਵਿਚਸਿਧਾਂਤੀਏਤਪ੍ਰਸ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਥੀ ਕੀਤਾ ਤੇ ਜੀ। ਤਾ ਅਗਰ ਅਗਰ ॥
 ਈ। ਭੁਰੀ ਐ ਤਾ ਬਿਧੈ ਰਤ ਨ ਦੇਹਾ। ਧਾਂਦੀ ਧੋਤੇ
 ਉਤਰ ਸਥੇਹਾ। ਮੁਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜ ਤੇ ਇ। ਦੇਸਾ ਬੁ
 ਲੁਭਿਤੁ ਲਈ ਐ ਧੋਇ। ਭੁਰੀ ਐ ਮਾਤਿ ਪਾਪ ਕੇ
 ਸੰਗਾ। ਚਿਤੁ ਧੋਯੋ ਨਾ ਵੇ ਕੈ ਰੰਗਾ। ਜੈ ਸੇ ਸਰੀਰ ਅ
 ਸ ਬੁਲ ਜਲਾ ਅਸ ਬੁਲ ਕਰਿ ਧੋਇ ਦਾਤੇ। ਤੇ ਸ
 ਵਰੀ ਅਸ ਬੁਲਾਤੇ। ਤੇ ਜਲ ਸਾ ਬੁਲੁ ਵਰੀ ਅਸ ਬੁ
 ਲ ਕਰਿ ਧੋਇ ਦਾਤੇ। ਤੇ ਮਤ ਸੁਖ ਮੈ ਤੇ ਪਾਪ ਭੀ
 ਸੁਖ ਮੈ ਤੇ। ਪਾਪ ਕਰਮ ਨੂ ਮੈ ਲਲ ਗੀ ਤੇ। ਤੇ

ਮਹਾਰਾਜਾ ਦਾ ਨਾਮ ਭੀ ਸੁਖ ਮਹਿ ਹੈ। ਨਾਮੁ ਇਸ ਦੇ ਪਾਪੰ०
ਦੀ ਮੇਲੋ ਦਾ ਹੈ। ਭੇਬੁ ਕਪੂ ਮੇਲੁ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਦਾਰੀ ਗੁ
ਲਾਵ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਸੁਣ ਦੇ ਪੜ੍ਹ ਤੇ ਰਹੋ। ਆਪ੍ਰ
ਥ ਮੈਤ ਸਾਡੀ ਮੇਲੁ ਕਟੀ ਐਰੀ। ਫੇਰ ਮਹਾਰਾਜ
ਦੀ ਭਗਤਿ ਨੂਪਾ ਪਤ ਤੇ ਵੇਗੋ॥੧੮॥ ਸਾਖੀ
ਤੇਰ ਚਲੀ॥ ਆਰਿਤ ਸੁਣਿ ਨੀ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਮ
ਰਜ ਨਜੀ ਦੀ ਸੁਨ ਮਾਇਆ ਜੋ ਅਸੀ ਸਸਤ
ਬੰਧ ਦੇ ਤਾਂ ਤੇਜਾ ਪਕਰ ਦੇ ਤਾਂ। ਸਾਡਾ ਭਯਾਰ
ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਤੇ ਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਸਾ। ਤੁਸਾਂ

ਜੁਪਦੇਸਮੋਧੀਅਨੁਮਤਾਂਰਾਜਦਾਕਰਨਾਜੋਸਾ ੧੮੦
ਗਧਦੁਖਪਾਰਕੋ।ਦੈਤਾਂਦਾਸੀਪਾਰੁਕਰਦੈਹੋਨਿ
ਤੇਧਰਮਦਾਜੁਪਕਰਨਾ।ਜੋਗਾਰੀਬੰਨ੍ਹਰੀਵਦੇ
ਓਸਨਾਲਜੁਪਕਰਨਾ।ਜਿਸਦਾਲੁਦੁਖਵਦੁਖ
ਸਨੁਪ੍ਰਮੇਸਰੁਰੁਪ੍ਰਾਜਾਂਨੁਨਾਂ।ਤਸਾਡੀਬਿਜੇਤੀ
ਤੇਵੇਗੀਤੇਮੁਖਭੀਉਜਲੁਤੇਵੇਗਾ।੭੯।
ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਚੁਤਨਤੇਸਾਂਈ
ਤੇਲਾਲਾਸੇਠੀਤੇਭਾਈਨਿਹਾਲੁਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀ
ਦੀਸੁਨਿਅਏ।ਤੇਸਾਬਾਦੇਨੂਲਿਵਲਾਇਕੇਗਾ

ਵਨ ਤੇ ਗਿਆ ਨੁਕਰ ਨਿਲਿ ਵਲਾਇ ਕੇ ਜਿਸ ਸਮੇ ਵੀ
 ਚਾਰ ਕਰਨ ਸਭ ਦਾ ਦੇ ਮਨਿ ਕੇ ਮਲ ਤੇ ਜਾਂ ਵਨਾਥ
 ਨਾ ਦੀ ਛਾਇਆ ਸਭ ਦਾ ਤੇ ਪੈ ਜਾਵੇ। ਮਤ ਬੋਟੇ ਹੀ
 ਖਰੇ ਤੇ ਜਾਵਨਾ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਮਾਂ ਭਾਈ ਭਲੀ
 ਮਾਂ ਕਰਤੂਤਾਂ ਕੀਤੀ ਮਾਂ ਚਾਹੀ ਦੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਨਿ। ਜੈਸ ०
 ਮੁਖ ਪੜਦਾ ਤੇ। ਤੇ ਹੀ ਮਾਂ ਕਰਤੂਤਾਂ ਕਰਦਾ ਤੇ। ਤਾਂ ०
 ਓਸ ਦੀ ਛਾਇਆ ਸਭ ਦਾ ਪਰ ਪੈ ਜਾਤੀ ਤੇ। ਪਤਿ
 ਲੇ ਦੇ ਜਨ ਅੰਦਰ ਜੰਮੇ ਤਾਂ ਉਪਰ ਤੇ ਵੇਛਾ ਉ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਜੋ ਪੜਕੇ ਮਾਪਨ ਤੀ ਕਮਾਵ ਦੇ ਓਨਾ ਦਾ ਛਾਇਆ १੮

ਨੀਧੋਦਾ॥੮੦॥ ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ॥ ਰਾਮਾਈ ੧੮੧

ਸ਼ੀਤੇਤੇਮੁਸੇਈਤੇਜਟੂਰੇਰਾਗੀਸਾਤਦਰੇਵਿਚਰਤਿਦੇ
ਸਨਿ॥ ਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨਆਏ॥ ਤੇਅਰਦੰ
ਸਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਤਸੁਦਦੇਤਾਂਤੇਰਿਦੇਵਿਚ
ਕਿਉਨੁਤੀਠਤਿਰਦਾ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆ॥ ਪ੍ਰ
ਥਮੇਸ੍ਰਵਨਕਰੈ॥ ਅਰੁਬਝਮਨਨਿਕਰੈ॥ ਅ
ਰੁਬਝਗਨਿਧਾਸਨਕਰੈ॥ ਜੇਤ੍ਰਿਨੇਇਕਠੇਤੰਦੇ
ਤੈਨਿ॥ ਤਾਂਰਿਦੇਵਿਚਠਤਿਰਦਾਤੈ॥ ਸ੍ਰਵਨਦੁਇ
ਪ੍ਰਕਾਰਦਾਤੈ॥ ਇਕੁਤਾਂਏਤਸ੍ਰਵਨਤੈਜੇਮਨਤੈ

ਰਧਿਰਤਵੈ। ਤੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੀਐ। ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦੀ ਅਗ
ਨਸ ਮਾਨਤੈ। ਕਛੁ ਇਕੁ ਪ੍ਰਿਤੁ ਦਾਤੈ। ਪਰੁ ਸ੍ਰਬ ਪਾਪ
ਨਤੀ ਦਗ ਪਤੈਦੈ। ਤੇ ਇਕ ਮਨ ਤੇ ਕੇਸੁ ਦਿਅਾ ਤੈਜੈ
ਸੇਚੁ ਲੇਦੀ ਅਗਨ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰਤੀ ਤੈ। ਤੇ
ਸੇ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰਤਾ ਤੈ। ਪਰੁ ਜੇ ਬੁਝੁ ਚਿਸ
ਪਰ ਜਲ ਪਾਇ ਦੇਈ ਦਾਤੈ। ਤਾਂ ਬੁਝ ਜਾਦੀ ਤੈ।
ਤੈ ਸੇ ਬੁਝੁ ਆਪਾਇ ਅਕੀ ਮਾਧਿ ਚਪਾਇਆਨ
ਮੁਕੁਲਿ ਜਾਂਦਾ ਤੈ। ਤੈ ਸੇ ਸ੍ਰਵਨ ਨਾਲਿ ਸੰਨੁ ਤੈ
ਤਾਂ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਅਗਨ ਅਸੀ ਪਤ ਜਲਾਵਿ ਚਤੈ

ਬੁਝਦੀ ਨਹੀ। ਤੈਸੇ ਸੁਇਆ ਤੇਇਆ ਫੇਰ ਵੀਚਾ ੧੮੨
ਰੀਦਾ ਤੈ। ਤਾਂ ਕੁਲਿਦਾ ਨਹੀ ਸਦਾ ਚੇਤ ਰਹਿਦਾ
ਤੈ। ਅੰਗੁ ਨਿਧਾਸਨ ਜੋ ਤੈ ਜੋ ਸੁਇਆ ਵੀਚਾਰ
ਆਫੇਰ ਕਮਾਵਣਾ ਵਿਚਲਿਆਈ ਦਾ ਤੈ। ਤਾਂ
ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੀ ਬਾਹੁ ਵਾਨ ਲਦੀ ਨਿਆਈ ਜਲਾ
ਨੁਕੁ ਸਮਕਰਦੀ ਤੈ। ਤੇ ਆਪ ਇਸ ਬਿਤਰਤ
ਦੀ ਤੈ। ਤੈਸੇ ਧਾਂਧਾਂ ਦਾਨਾ ਸੁਕਰਤਾ ਤੈ। ਤੇ ਰਿ
ਅਨ ਇਸ ਬਾਰਿਗਹਿਦਾ ਤੈ। ਤੇ ਸਾਖਿ ਆਤ
ਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਿ ਕੈਸ

ਖਿਆਤੁੰਦਾਏ। ਸਭੁਇਸਥਾਨਬ੍ਰਹਮਹੀਦ੍ਰਿਸ
 ਟਿਆਂਦਤਏ। ਤਾਂਤੇਤੁਸੀਸ੍ਰਵਨਮਨਨਿਨਿਧਾਸਨ
 ਕਰੇਗੇ। ਤਾਂਸਾਖਿਆਤਕਾਰੋਤਵੇਗਾ। ਫਿਰਤੁਸਾਨੁ
 ਜਨਮਮਰਨਨਾਤਵੇਗਾ। ਜੀਵਨਮੁਕਤਿਤੋਇ
 ਕੇਵਿਚਰੇਗੇ। ਜੇਸੇਪੁਲੈਕਾਲਦੀਅਗਨਸਭੁਸ
 ਹੁਜਲਾਇਕਰਮਾਪਹੀਰਹਿਦੀਏ। ੮੧। ਸਾਖੀ
 ਤਰੁਚਲੀ। ਤਾਂਤਾਕੁਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀਥੀਸਿ
 ਖਾਂਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾ। ਜੀਕੋਲਸ੍ਰਜੇਤੋਇਆਏ। ਸੇ
 ਕਿਉਕਰਿਤੋਇਆਏ। ਤਾਂਬ੍ਰਚਨਹਇਆਜੇ

ਸਾਤਬਾਛੀਵੀਧਾਤਿਸਾਤੀਗੁਰੁਤਰਿਗੋਬਿੰਦੁਜੀ १੮੩
ਦੇਗਤੇਗਦੇਧਨੀ। ਲੋਤਰਵਿਚੈਤੋਸਨਿ। ਤੇਘੋ
ਕ੍ਰਿਆਂਦੇਸੋਦਾਗਾਰਕਲਲਓਬੋਰਤਿਦੇਸਨਿਓ
ਨਾਥੀਸਾਤਿਬਘੋਨੇਲੀਤਿਸਨਿ। ਤੇਮੇਲੇਵਿਸਾਖੀ
ਦੇਮਇਨਾਦੇਵਦੁਦਾਕਰਾਰਕੀਤਾਸੀ। ਓਤਅ
ਗੋਦੇਤੀਮੰਗਦੁਲਗੇਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆਅਸੀ
ਮੇਲੇਤੇਦੇਵਾਂਗੇ। ਤਾਂਓਨਾਕਹਿਆਅਸੀਸਿਜ
ਮਾਨੁਤੇਕੇਲੇਵਾਂਗੇ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆਜੋਸ
ਜਮਾਨੁਤੇਵੇਗਾ। ਸੋਆਪਤੀਮਦੁਮਤੇਵੇਗਾ ॥

ਤਾਂ ਚਿਨਾਟੀ ਬੇਟੀ ਕਉ ਲਾਨਾਂ ਉਸੀ। ਤੇ ਸਭ ਤਿ ਬਨੁ
 ਦੇਖਦੀ ਸੀ। ਇਕ ਸਮੇਸਾਨਿ ਬਅਸ ਵਾਰੇ ਏ।
 ਤਾਂ ਚਿਸਸਾਨਿ ਬਦਾਵੈ ਨੁਪਕਾ ਕਿਆ। ਤਾਂ ਸਾਨਿ ਬ
 ਚਿਸਨੁ ਰਾਮ ਦਾਸ ਪੁਰੇ ਲਿਆਏ। ਤਾਂ ਚਿਸਮਰਦ
 ਸਕੀਤੀ ਮਹਾਰਾਜ ਮੈਨੁ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਾਈ ਮੈ
 ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ। ਤੁਧਾ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਅਸਾ
 ਰੀਰੁ ਗਤਿ ਕੀਤੀ ਸੀ ਤੇ ਤੁਧ ਵਰੁ ਮੀਰਿ ਆਸੀ
 ਜੋ ਮੇਰਾ ਉਧਾਰੁ ਏਵੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇਨੁ ਲਿਆਏ
 ਹਾਂ। ਤੁਏ ਬੇਬਦਰ ਰਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਜੀ ਦੇਓ ਤੇ ਬੈ

ਠਕੇਤਪੁਕਰੁ ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਤੈਨੁ ਮੇਲ ਲੇਵਾਗੇ १੮੮
ਤਾਂਚਿ ਸਕਤਿ ਅਗਲੇ ਮੇਰਾ ਪੁਰੁ ਤੈਵੇ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਨਾਮ
ਰਹੇ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਤੈਅਗਾਇਨੁ ਕਉਲ ਸਰੁਤੀ
ਰਬੁ ਤੈ। ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਭੁ ਜਗਤਿ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟੁ
ਵੇਗਾ। ਤੈਅਸਤੀ ਰਬੁ ਜੋ ਪੁਰੁ ਕਾਮ ਨਾ ਕਰਸੇ
ਦਨਗੇ। ਓਨਾਨੁ ਪੁਰੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੈਵੇਗਾ ਜੇਨਿ
ਤਾ ਕਾਮ ਸੇਵੇਗਾ। ਓਸਦੇ ਸਭੁ ਪਾਪ ਕਟੀ ਅਲੰਗੇ
ਤੇ ਬਰਸਦੇ ਬਰਸਦੇ ਤਪੰ ਸੋਸੁ ਅਧੀ ਵਿਚ ਸਿ
ਲਨਗੇ। ਤੇਰੀ ਭੀ ਪ੍ਰਮਗਤਿ ਤੈਵੇਗੀ। ਕਹੁ

ਸੰਸਾਰ ਹੀ ਕਰਨਾ। ਨਾਮੁ ਨ ਰਾਇ ਦੁਕਾਇ ਚਾਰ ਕ
ਰਨਾ। ਤਾਂ ਸੇਖਾਂ ਭੀ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੀਘ੍ਰ ਸਨੁ
ਕੀਤਾ। ਜੇ ਓਤ ਤਾਂ ਕਾਂ ਮਦੀ ਭਾਵਨੀ ਕਰ ਗੁਰੂ
ਮਿਲੀ ਸੀ। ਨਿਤ ਕਾਮਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਤੇਈ। ਤਾਓ
ਨਾ ਕਤਿ ਆਜੈ ਸੇ ਹੀ ਰੇਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸਾ ਸੁਪਦਾਰਥ
ਤੇ ਪੜਦਾ ਤੈ। ਤੈ ਸੇ ਸਚੁ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸਾ ਸੰਗਿ ਤੇ ਪ
ੜਤਾ ਤੈ। ਤਾਂ ਜੇ ਪੁਰਖਾ ਵਿਚ ਸਚੁ ਤੈਦਾ ਤੈ। ਤਾਂ
ਇਸ ਤੀਨੁ ਭੀ ਸਚਾ ਮਿਲਦਾ ਤੈ। ਤੇ ਜੇ ਸੇ ਫਟਕ
ਦੇ ਉਪਰ ਸੰਗ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਦਾਰੀ ਗੁਣਿ ਸਾਮਾ ॥

ਵਦਾਤੇ। ਤੈਸੇ ਸੁਠੇ ਉਪਰ ਇਸਤੀ ਦਾ ਬਲ ਪੜ੍ਹਜਾਂ ੧੮੫
ਦਾਤੇ। ਦੁਤ ਵਿਚੋਂ ਇਕੁ ਨੀ ਸਚਾ ਤਵੇ॥ ਪਉੜੀ॥
ਸਨਮੁਖ ਸਿਖ ਲੋਤਰ ਵਿਚੋਂ ਸੋਢੀ ਆਇ ਦੁਤਾਇਅੰ
ਸਤਾਰੀ॥ ਸਾਈ ਦਿਤਾਇ ਸੁਣੀਅ ਸੈ ਦੇ ਜਟ ਸਬਦ
ਵੀਚਾਰੀ॥ ਬੁਧੁ ਮਨਿ ਤਾ ਜਾਣੀ ਐਕੁ ਲਪਿ ਮਿ
ਆਰੁ ਗਤਾ ਨੇਰੀ ਕਾਰੀ॥ ਲਖੁ ਵਿਚ ਪਟੇਲ
ਆਰੁ ਈਲਾਧਾਰ ਉਪਕਾਰੀ॥ ਕਾਲੂ ਨਾਨ
ਨਾਜੰਦਾਇ ਤਾਨੀ ਕਿਹਲੀ ਆਇ ਚਰਾਰੀ ਸੂਦ
ਕਲਿ ਅਣੁ ਸੁਰਮਾਂ ਭਾਨੁ ਗਤੁ ਸਬਦੁ ਵੀਚੰ॥

ਰੀ॥ ਮੁਲ ਬੇਰੀ ਜਾਣੀ ਮੇਤੀ ਰਥ ਅਤੇ ਮੁਕੰਦ ਅਪ ॥
ਰੀ॥ ਕੁਤ ਕਿਸਨਾ ਮਤ ਜੰਗੀਆ ਸੇਠ ਮੰਗੀ ਏਨੁ
ਬਲਿਤਾਰੀ॥ ਸਨੁ ਮੁਖੁ ਸੁਨਿ ਮਾਰਾ ਭਲਾ ਨਾਚੁ
ਨਿਤਾਲੁ ਸਪਰਵਾਰੀ॥ ਗੁਰ ਮੁਖੁ ਸੁਖ ਫੁਲ ਕਰ
ਣੀ ਸਾਰੀ॥ ੮੨॥ ਸਾਖੀ ਤੋਰ ਚਲੀ॥ ਨਾ
ਈਸਤਾਰੀ ਸੋਫੀ ਗੁਰਗਾਂਮਦਾਂ ਸਜੀ ਦੇ ਭੀਰਾਂ॥
ਵਾਂ ਵਿਚੋ ਤੈਸੀ॥ ਸਾਡਿ ਬਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ
ਦਾਤਾਇਆ ਤੈਸੀ॥ ਪੁਰ ਮਕਰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਨਿਆਈ
ਰਿਦਾਓ ਸਦਾ ਭਗਤੁ ਤੈਸੀ॥ ਸੇਵਾਟਿ ਲਗੁ

ਕੇਹ ਜੁਰਦੀ ਕਰੇਸਾਹਿ ਬਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਾਵੈ। ਤੇਚਰ
ਨਧੇਵੈ। ਇਕਾਦਿਨਸਾਹਿ ਬਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਤਾਇਆਤੀ
ਅਸੀਤੇਰੇਨੁ ਪੀਜੇਤਾ। ਅਸੀਤੇਰੀਟਹਿਲਕਰੀ
ਏਤਾਂਓਸਅਰਦਾਸਕੀਤੀਤੀਸੋਈਪਰਬਏਤਾ। ਜਿ
ਸਰਾਮਾਮੇਤਾਰਧਾਰੀਆਏ। ਬਹੁਕੁਫਿਸੁਮੇਤਾ
ਰਧਾਰੀਆਏ। ਤਾਂਅਰਜਨਪਾਂਡਵਬੇਨਤੀਕੀ
ਤੀਸੀਸੋਮੇਰਨਾਮੁਤੇਤਸਾਡਾਨਮਾਇਕੋਤੇਵੈ। ਤੰ
ਤਸਾਂਬਚਨੁਕੀਤਾਮਾਜਿਕਲਜੁਗਾਦਿਚਮਸੀ
ਨਰਰੂਪਧਾਰੀਗਾਤਾਂਤੇਰਨਾਮੁਤੇਮੇਰਨਾਮੁਇ

੧੮੬

ਕਹੀ ਤੋਵੈਗਾ ਤੇਤਾਇਤੈਨੂਗਿਆਨੁ ਦੇਕੇਤੇਰੀਜੇ
ਤਮਾਪਦੀਜੋਤਾਵਿਚਸਮਾਇਲੀਤੀਤੈਤੈਨੂਜਮ
ਇਤੀਤੈਸੋਤੁਓਪੁਰਖੁਤੈਮੇਨੁਮਾਪਦਮਾਇ
ਆਕਰਵੇਚੁਨੀਏਤੈਮੇਨੁਦਾਨੁਦੇਤੈਤੇਰੀਸਿਖੀ
ਜੇਹਾਹੇਮਰਤਬਾਕੇਈਨਤੀਜੀਅਸਾਨੁਸਿ
ਖੀਦਾਦਾਨੁਬਖਸੇਜੀ। ਤਾਂਸਾਤਿਬਪ੍ਰਸੰਨਤਾਇ
ਕੈਕਾਤਿਆਤਾਇਆਜੀਤਸਾਧਾਮਨੀਵਾਂਤੈ
ਤਸਾਨੁਸਿਖੀਪ੍ਰਾਪਤਿਤੈਤੈ। ੮੩। ਸਾਖੀਤੋਰ
ਚਲੀ। ਭਾਈਸਾਹੀਦਿਤਾਏਏਤੈਸੇਦੇਜਟਲਤੋਰ

ਵਿਚਰਤਿ ਦੇਸਾਨਿ। ਤੇਸਾਤਿ ਬਤੀ। ਸਹੀਧਾਤਿ ਸਾਤਿ ॥੧੮੭॥
ਨੂਸਿਖਸ੍ਰਧਾਨਾ ਲਲਤੋਰਲੈ ਗਏ। ਤੇਵਰੀਭਗ
ਤਕੀਤੀਤਾਂਸਾਤਿ ਬਕਤਿ। ਆਮੈਤੁਠਾਂਤਾਂਕੁਸੁਮੰਗ
॥ ਤਾਂਤਨਾਕਤਿ। ਆਜੀਪਾਤਿ। ਲੀਧਾਤਿ। ਜਾਤੀਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਜੀਕਾਸਾ। ਇਪੁਗਾਏ। ਖਕੈਬਚਨਕੀਤਾ॥੧੮੮॥
ਲੋਤੋਰਸਤਰਿਜਤਰਿਕਤਰਿਸਵਾਪਤਿਗਾਤੁੰ
ਤੇਸਭੇਸਿਖਅਰਦਾਸਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਏਹੁਬਚ
ਨੁਬਖਸੀਏ। ਤਾਂਬਚਨੁਤਇਆ॥੧੮੯॥ ਲ
ਤੋਰਸਹਿਰਾਨੀਸ੍ਰਿਤਸਹੁਸਿਫਤੀਦਾਘਰਾਤੁੰ०

ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ। ਇਸਦੇ ਦੁਆਲੇ ਸੀ। ਸਿਰਹੁ ਤੇ
ਗਾ। ਤੇਲੇ ਤੇ ਰਤੀ ਕਬਜਾ ਰੋਤੇ ਵਨਿਗੇ। ਤੇ ਸਬ
ਦੁਹੁ ਪੀਅੀ ਸ੍ਰਿਤ ਵੰਡੀ ਸੋਗਾ। ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰ
ਸਿਫਤੀ ਕਾਪੁ ਰੋਤੇ ਵੇਗਾ। ਤੇ ਸੇਵੇ ਨੁਬ ਚਨੁ ਤੇ
ਇਆ। ਤੂੰ ਸਬਦ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰਿਆ ਕਰਿ ਤੇ ਗਿ
ਆਨ ਦੁਆਰੇ ਵਾਹੁ ਗੁਰੁ ਸ੍ਰਗੁ ਦੁਨਿ ਰਗੁ ਦੁਇ
ਕਰਿ ਜਾਂਦਾ। ਜੇ ਤੇਰੇ ਰਸ ਸਾਥੀ ਵਚਨੁ ਸੁਣੈ
ਗਾ। ਤਾਂ ਚਿਸ ਦਾ ਭੀ ਮਨੁ ਦੁਵਜਾ ਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਦੇਨ
ਸਿਖ ਗੁਰੁ ਮਾਰ ਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸੁਨੀ ਢਾਇ ਪਏ।

ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਪਾਕੋਗੇ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਤੇ ਇਆ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਰਿ। ੧੮੮
ਅਸਾ ਦਿਕੋ ਤੇ ਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਨਾ
ਆਵੋਗੇ। ੮੪॥ ਸਾਖੀ ਤੋਰੁ ਚਲੀ।

ਤਾਈ ਸਾਧੂ ਮਤਿ ਤਕੁ ਲਕੁ ਮੁਆਰ ਦੀ ਵਿਚ
ਤੈਸੀ। ਤੇ ਬੁਧੁ ਓਸ ਦਾ ਨਾ ਉਤੈ ਸੀ। ਤੇ ਰਗ ਤੁਨਿ
ਰੰਕਾਰ ਦਾ ਤੈਸੀ। ਲੋਤੈ ਗਵਿਚ ਰਹਿ ਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਮਰ ਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸੁਨ ਆਏ। ਜੇ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇ
ਸੁਕੀ ਚੈ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਤੇ ਇਆ। ਜਿਕਾਰ ਜਾ ਮਰਿ
ਭਕਰਨਾ। ਸੋ ਪਤਿ ਲਮਰ ਦਾ ਸਕ ਰਿਕਰਨਾ

ਤੁਕਹਨਾ ਤੇਜੇਲਾਤਵਾਪਰਵਿਚੇਤੈਵੈ ਤਾਂਦਸ
ਵੰਧਗੁਰੂਕੇਨਮਿਤਦੇਵਣਾ ਤਾਂਭਾਈਬੁਧੁਆਵੰ
ਇਟਾਂਦਾਚਾਕੁਆ ਤੇਪ੍ਰਸਾਦਸਿਖਾਂਨੁਕੀਤਾ।
ਸਭਸੰਗਤਿਅਣਨੁਕੀਤਾਂਭਾਈਲਖਪਟੇਲੀ
ਮਾਵਿਚਗਹਿਦਾਸੀ। ਜਿਸਵੇਲੇਓਤਗਇ
ਆਮਰਗੋਦਰਵਾਜਾਬੰਦਤੈਸੀ। ਤਾਂਭਾਈਲਖ
ਬਾਤਿਰਗਹਿਗਇਆ। ਅੰਦਰਦਰਵਾਜੇਦੇਸੰਗ
ਤਿਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਤੇਅਵਾਪਕੁਤਾਂਭਾਈਲ
ਖਬਾਤਿਰੋਲਿਖਿਆ। ਜੇਅਵਾਕਚਾ। ਤਾਂਭਾ

ਵਾਪਿ ਲਾਚਰਿ ਆਤਾ ਭਾਂਗੁ ਗੁਰੁ ਮਰਜਨੀ ॥੮੮॥
 ਨੂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਜੀ ਮੈ ਕੜਾ ਹੁਭੀ ਕੀਤਾ ਤੇ
 ਹਾਵੈ ਪੁਭੀ ਇਤਾ ਤੇ ॥ ਮੇਰਾ ਮਾਵਾ ਪਿਲਾਰਹਿ
 ਮਾਏ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ ਰਾਈਲ ਖੁ ਮੇਰਾ ਪਿ
 ਮਾਰਾ ਤੇ ਸੀ ॥ ਤੁਸਾਂ ਚਿਸਟਾ ਅਦਰਨੁ ਤੀ ਕੀਤਾ
 ਤੁਸੀ ਚਿਸੇ ਪਾਸ ਜਾਤਾ ॥ ਤਾਂ ਬੁਧੁ ਕਹਿ ਆ ਕੋਈ ਸਿ
 ਖਨ ਲਿਸਿਲੇ ॥ ਤਾਂ ਰਾਈਲ ਧੇਨੁ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇ
 ਮਾ ॥ ਤੂੰ ਪੁਕਾਰੁ ਕਰੁ ਰਾਈਲ ਖੁ ਥੀ ਇਸਨੁ
 ਬਕਸਾਇਲਿ ਮਾਓ ॥ ਤਾਂ ਰਾਈਲ ਖੁ ਮਾਏ

ਆਭਾਈਲਾਪੁਤਾਸਾਨੁਕਰੋਪੁਨਹੀਚਾਹੀਦਕਰੋਪੁ
ਅਗਨਹੈ। ਤਪਦਾਨਸਕਰਦੇਦਾਹੈ। ਤਾਭਾਈਲ
ਪੁਕਾਹਿਅਜੋਆਵਾਪਕਾਤਾਨਹੀ। ਪੂਲਤੋਰਵੇ
ਚਬੂਸਾਂਤਿਬਤੁਲਰੋਗੀਧਿਲੀਅੰਇਟਾਂਪ
ਕੀਆਂਦੇਮਲਾਵਿਫਨਗੀਆ॥੮੫॥ ਸਾਖੀ
ਤੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਕਲੂਤੇਭਾਈਨਾਨੂਰ
ਜੁਤੇਭਾਈਤਾਨੀਕੋਤਲੀ। ਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀ
ਦੀਸੁਨਆਏ। ਜੋਜੀਇਕਸਿਖਸਬਦਨੁਸੁਣ
ਪੜਕੇਤੇਰਲੇਕਰਮਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਇਕਸ

ਗੀਸਬਦੁਪਨਕੇਬੁਰੇਕਰਮਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਸਬਦੁਤੰ ੦੧੯੦
ਤੇਰਾਅੰਮਿਤਰੂਪਤੈ। ਕਿਸੇਨੂਕਲਿਆਇਤੈਦਾਤੈ।
ਕਿਸੇਨੂਨਹੀਤੈਦਾ। ਤਾਂਬਚਨਤੈਇਆ। ਜੇਕੁਵ
ਨੀਕਾਰਿਸਬਦੁਸੁਣਦੇਤੈਨਿ। ਜੇਅਸਾਡਾਜਨ
ਮੁਮਰਨਕਟੀਅੰਮੈ। ਤਾਂਓਨਾਦਾਕਲਿਆਇਤੈਦਾ।
ਤੈ। ਤੇਜੇਅੰਪਦੁਮਾਣਤੈਦਿਖੈਕੁਰਗਾਂਵਾਸਤੇ
ਸਬਦੁਪਨਕਦੇਤੈਨਿ। ਓਨਦਾਕਲਿਆਇਕਿ
ਓਕਰਿਤੈਵੈ। ਜੇਸੇਸੁਪਮਦੀਜੇਤਨਾਲਕਿ
ਰਮਾਂਨੂਕੁਖਦਾਤੈ। ਤੈਸੇਦੁਸਟਮਨੁਖਸਬਦੁਪ

ਕੁਕੇਸਗੀਲੋਕਾਂਦਾਦਖਾਓਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਵਿਖੇਭੋਗ
ਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਜੋਇਕਮਨਤੋਇਕਰਨਾਰਾਇਨੋਧਿ
ਆਉਦਤੈਨਿ। ਤਿਨਾਦਾਕਲਿਆਉਤੈਦਾਤੈ।

੨੬। ਸਾਖੀਤੋਰੁਚਲੀ। ਭਾਈਕਲਿਆ
ਦਾਸੁਦਬਰਾਸੁਰਮਾਤੈਸੀ। ਜਦਗੁਰੁਮਰਜਸ
ਜੀਦੀਸੁਨੀਆਇਆ। ਤਾਓਸਮਰਦਾਸਕੀ
ਤੀਜੀਮੇਦਲਾਂਵਿਚਜਾਇਪਉਦਾਂਤਾਂ। ਮੇਰੇਮਨ
ਵਿਚਿਭਉਕਿਸੇਦਾਨਤੀ। ਤਾਠਾਂਵਿਚਸਸਤਮਾਰ
ਕੇਫੇਰਆਪਦੇਦਲਵਿਚਆਉਮਿਲਦਾਤਾਂ ੨੭

ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਇਨਾਤਾਠਾਂਵਿਚਸਸਤ੍ਰਮਾਰਨੇਸੁ ੧੯੧
ਗਮੈਹੋਨਿ। ਪਰੁਆਗਿਆਨਦੀਜੇਤਾਹੁਤੈਕਾਮਰੂ
ਧਲੇਭਮੋਤਜੇਦੇਨਾਦੇਵਿਚਗੁਰਾਂਕੇਸਬਦਦਾਸ
ਸਤ੍ਰਦਾਵਾਤਕੇਨਿਕਲਦਾਹੋਸੁਰਮਾਕਹੀਤਾਹੋ
ਸਲੇਕਸਤੰਸਕ੍ਰਿਤਮਃ੫। ਸੈਨਾਸਾਧਸਮੁਤਸੁ
ਰਮਾਯਿਤੀਸੰਨਾਤੰਤਨਨਿਸ੍ਰਿਤਤਾਆਯੁਧਰੁ
ਬੰਦਰਮਦੰਓਟਗੁਰਸਬਦਕਰਚਰਮਦਾ।
ਆਰੂਢਤੇਅਸੁਰਬਨਾਗਾਤਬਲੰਤੇਪ੍ਰਭਮਾਰ
ਗਾਹ। ਬਿਚਰਤੇਨਿਰਭੁਅੰਸਤ੍ਰਸੈਨਾਧਾਯੰਤੰਗ

ਪਾਲਕੀਰਤਨਾ। ਜਿਤਤੇ ਬਿਸੁਮੀਸਾਰਤਨਾਨਕਵ
ਸਿਧੀਕਰੋਤਪੰਚਤਸਕਰਤਾ। ਤਿਸਦਾਦੀਚਾਰਾਸੰ
ਧਸੰਗਤਿਜਾਗਿਆਸੀਦੀਸੈਨਾਤੈ। ਕੈਸੇਸੁਗੋਰੈ
ਨਿ। ਜੇਕਾਮਕਰੋਪਨੁਜਿਤਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਜਿਰਹਿਨਿ
ਮੁਤਾਰੂਪਪਤਿਗੀਤੈ। ਤੇਵਾਤਗੁਰੁਦੇਗੁਣਦਾਰਮ
ਦਾਏਤਤਬਿਅਾਰੁਤੈ। ਤੇਗੁਰਾਂਦਾਸਬਦੁਵਿਖਾਯੰ
ਦੇਫੁਰਦਾਸਮੇਛਾਲਪਾਰਈਤੇਨਪਾਭਗਤਿਕਰ
ਨੀਘੋਕਿਆਂਤੇਚੜਨਾਤੇਘੋਮਾਭਗਤਿਗਾਥਾਂਦਾ
ਚੜਨਾਤੈ। ਤੇਪਰਾਭਗਤਿਤਾਥੀਦੀਅਸਦਾਰ

ਸਾਧਸੰਗਤਦਾਰਾਤੁਪਛਣਾਸੋਨਿਰਕੁਉਤੇਕੇ ॥੮੨॥
ਅਗਿਆਨਦੀਸੈਨਾਤੇਵਿਚਰਦੇਤੈਨਿ। ਸੋਸੁਰਮੇ
ਸਾਗੀਵਿਸਨੁਜੀਤਦੇਤੈਨਿ। ਤੁਸੀਕੀਆਪਦੇਮ
ਨਨੁਜੀਤੋਗੋਤਾਂਸੁਰਮੇਤੋਵੇਗਾ॥੮੩॥ ਸਾਖੀ
ਤੋਰਚਲੀ॥ ਕਾਈਕਾਨੁਕੁਗਤੁਸਬਦਦਾ
ਵੀਚਾਰਕਰਦਾਸੀ। ਜੋਸਬਦਵਿਖੇਲਿਖਿਆ
ਸੋਪ੍ਰਥਮੇਆਪੁਕਮਵੈ। ਤੇਬਤੁੜੇਤੋਰਨਾਨੁਉ
ਪਦੇਸੁਕਰੈ। ਜੋਸਿਖਉਸਦੀਰਸਨਾਥੀਕਥਾ
ਸੁਣਨਸੋਸੁਰਕੁਉਕੁਗਤਨੁਪ੍ਰਾਤਿਤੋਵਨਿ।

ਤਾਂ ਕੇਸੇ ਕਾਤਿ ਮਾਮੁਤ ਜੰਗਾ ਵਿਚ ਦੁਸਾਇ ਬਹੁਤ
ਤੈਨਿ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਤੈਨਿ॥
ਤਾਂ ਭਾਈ ਭਾਨੂ ਅਗਿਆ ਗੁਰੂ ਕੀ ਲੈ ਕਰਿ ਮੁਜੰਗੀ
ਗਇਆ॥ ਜਬ ਓਥੇ ਜਾਇ ਰਹਿਤਿਆ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ
ਕਿਸਨਾ ਤੇ ਸੇਠਾ ਮਰਿ ਗਇਆ ਸਾਰੇ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ
ਸਮੇਤ ਦਿਨ ਰਾਤ ਤਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਟੁਕ ਲਿਕਰ ਨਿ
ਹਾਥਿ ਜੋੜ ਕੇ ਖੜੋਤੇ ਰਹਿਨਿ॥ ਨਾਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇ
ਲੇ ਸਬਦ ਦੀ ਕਥਾ ਤੇ ਵੈ॥ ਤੋਰੁ ਸਾਰਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਕੀ
ਰਤਨੁ ਤੇ ਵੈ॥ ਸਾਰੇ ਸਿਖਾਂਨੁ ਮੁਤ ਜੰਗਾ ਵਿਚ ਗੁਰ

ਮਤਪ੍ਰਾਪਤਿਤੋਈ॥ ਸਰੁਵੰਡਖਾਂਵਣਲਗੋ॥੮੮॥ ੧੯੩

ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਮੂਲਾਬੇਰੀਤੇਰੀ
ਰਬਤੇਭਾਈਮੁਕੰਦਾਤੇਭਾਈਨਿਤਾਲੂਸਨਿਆ
ਗਾਗੁਰਮਰਜਨਜੀਦੀਸੁਨਿਆਏ॥ ਤੇਮਰ
ਦਾਸਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਭੀਇਕਨਾਖਾਂਦੀਆਂ ਸਿ
ਰਸਨਾਂਥੀਸਬਦਦਾਵੀਚਾਰੁਸਾਇਕੋਮਨੁਦ੍ਰਵ
ਜਾਦਾਏ॥ ਤੇਇਕਨਾਦੇਮੁਖਥੀਸੁਦਿਆਮਾਸੁ
ਰਨਹੀਕ੍ਰਦਾ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆ॥ ਤੀਰੇਦਾਤੇ
ਫਟਕਦਾਇਕੋਰੁਪਤਿਦਾਏ॥ ਪਰੁਪਛਾਇਕਿਉ

ਕਾਰਿਤੁੰਦੀਤੈ॥ ਸਭਨਾ ਰੰਗਾ ਤੇਤੀਰੇਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸਾ ਪ੍ਰ
ਜਾ ਬਲਤੈਦਾਤੈ॥ ਤੇਫਟਕਦੇ ਪਾਸਜੇ ਹਾਰੰਗਾਰਖੀਅੰ
ਤੇਤੋਜੇਤਾਥਿਸਦਾਰੰਗਾਤਾਸਦਾਤੈ॥ ਤੈਸੇਜੇਗ
ਰਮਖਤੈਸਿ॥ ਭਾਵੈਕੈਸੀਸੰਗਤਵਿਚਜਾਤਬੈ
ਠਨਿ॥ ਚਿਨਾਦਾਤੇਜੁਸਚੁਦਾਸੰਗਤਵਾਹਿਅੰ
ਤੇਭੁਜਾਂਦਾਤੈ॥ ਤੇਫੁਟੇਦੇਉਪਰਕੁਸੰਗਰਿਅੰਗੁਬ
ਲੁਪ੍ਰਬਲੁਪੈਜਾਦਾਤੈ॥ ਬਚਨਤੈ॥ ਪਤਿਲੇਦੇਜ
ਨਅੰਦਰਜੀਮੇਤਾਥਿਪਰਤੈਵੈਛੁੰਥਿ॥ ਜੇਪਤਿਲੇ
ਸਿਖਦੇਰਿਦੇਵਿਚਗੁਰਾਂਦਾਸਬਦੁਪ੍ਰਵੇਸਕਰਦ॥

ਭੋ। ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੋ ਤਿਆਨੁ ਉਸਨੁ ਮਿਲਕੇ॥ ਤਿਸਨ ੦੧੯੬

ਰੂਪੀਤ ਪਤਥੀ ਸਾਂਤ ਮਾਂਦਰੀ ਤੋ॥ ਸਾਂਧਾਂ ਦੀ ਸੰਗ

ਤਿਕਰਨੀ ਜੋ ਆਪ ਥੀ ਬੁਧਾ ਵਿਚ ਵਿਸੇਖ ਤੋ ਵਾਨੀ

ਤੇ ਬਚਨ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮਨਾ ਵਿਚ ਵਸਾਂਦੇ॥ ਵਕਤ ਨ

ਈ ਵਗ ਛੰਤ ਸੰਗ ਦੇ ਬੇਦੁ ਸਾਧ ਵਾ॥ ਵਿਸਟੀ ਮਤਾ

ਮਾ ਸੁਪੀਤ ਚੰਨ ਨਾ ਵਿਸਾ॥ ਤੋ॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀ ਚਾਹੁ

ਉ ਵੇਕੋ ਸੇਕੁ ਸੰਗੀ ਤੋ ਵਨਿ ਸਾਧਾ ਦੀ ਸੰਗ ਤਿਕਰਸੁ

ਪਤਿ ਦੇ ਤੋ॥ ਨੀ॥ ਜੇ ਸੇ ਬ੍ਰਿਛ ਤਾਂ ਬਾ ਵਨ ਚੰਦਨ ਸੰਗ

ਚੰਦਨ ਤੋ ਦਾ ਤੋ॥ ਪਰਸਰ ਪਭੀ ਸੀਤਲ ਤੋ ਦਾ ਤੋ॥

ਪਉਤੀਸਪਾ॥ ਕੁਨਾਮਲਦੁਜਾਦੀਮੇਕਾਬਲੇ
ਖਗਉਗਰਗਾਈ॥ ਮਾਧੋਸੋਫੀਕਸਿਮੀਰਗੁਰ
ਸਿਖੀਦੀਚਾਲਚਲਾਈ॥ ਕੁਈਰੀਵਸੀਰੰਦਰੁ
ਪਚੰਦੇਸਨਮੁਖਸਤਕੁਈ॥ ਪਰਤਪੁਸਿਖਸੁਰ
ਮਾਨੰਦੈਵਿਠਨਸੇਵਕਮਾਈ॥ ਸਾਮੀਦਾਸਵਛੇ
ਰਤੈਬਨੇਸਰਸੀਗਤਬਾਤਿਲਾਈ॥ ਗੋਪੀਮਤਿ
ਤਾਜਾਂਦੀਮੇਤੀਰਥਨਬਾਗੁਰਸੁਦਾਈ॥ ਕੁ
ਉਮੇਕਲਮਾਖੀਅਤਿਛਲੀਮੰਡਲਗੁਰਮਤ
ਪਾਈ॥ ਜੀਵੰਦਾਜਗਸੀਛੇਤੋਪੁਰਸੇਠਤਿਲੇ

ਕੇਸੇਵਕਮਾਈ। ਸਤਿਗੁਰਦੀਵ ਤੀਵਰਿਮਾਈ १੯੫
੮੯। ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਗੁਣੀਗੁਨਾਮ
ਲਲੁਤੇਰੇਖਗਉਦੋਨੋਸਿਖਕਾਬਲਾਵਿਚਤੰ
ਦੇਸਨਿ। ਤੇਸੁਬੇਦਾਰਨਬਾਬਦਾਸੇਦੀਖਾਨਕਰ
ਦੇਸਨਿ। ਤੇਜੋਕੁਏਵਟਕੁਤੇਵੈ। ਸੇਸਿਖਾਨੁਖਵੰ
ਲਦੇਵਨਿ। ਕਿਸੇਓਨਾਦੀਚੁਗਲੀਨਬਾਬਦੇਸ
ਚੋਕੀਤੀਜੇਏਨਾਦਾਵਟਕਸਾਘਟਿਤੈ। ਏਨਾਨੁ
ਪੰਜਬਰਸਸੇਦੀਖਾਨਕੁਦਿਆਤਿਏਤੈਨਿ। ਏ
ਨਾਦੇਜੀਸੇਦਸਿਤੰਜਾਰਗੁਪਈਆਸੁਕਾਰਦੰ०

ਕੋਠਦਾਏ ਤਾਂ ਨਵਾ ਬਿਟੁਟਾ ਚੰਨ ਦਾ ਮੰਗਾਇਆ ਮ
ਤੇ ਤੋਲ ਲਵ ਲਗਾ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅਰਦਾਸ ਪੰਜ ਪੈਸੇ
ਸਿਖ ਅਦਰਸੇ ਸਨਿ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
ਜੇਗੀ ਬਨਿ ਵਾਜ ਅਸਾਡੀ ਪੈ ਜਰਖਦੀ ਪਤਸੰ
ਹੀ ਬਪੋ ਸੇਵਾਏ ਬੀ ਬਾਏ ਤ ਬਿਤੇਰਖਦਿ ਤੇ ਬਾ
ਏ ਦਾਵਾਏ ਤ ਬਤੇਰਖਦਿ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਪੁਛਿਆ
ਗਗੀ ਬਨਿ ਵਾਜ ਬਾਰੰ ਬਾਰੰ ਕਿਉ ਰਖਦੇ ਤੇ
ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਿਖ ਦਾ ਵਟੁ ਪੁਗਾ ਕੀਤਾ ਤੇ
ਓਸਦੀ ਪੈ ਜੇਰਖੀ ਤੇ ਜੇ ਮੇਰੀ ਨਾਮਿ ਤਦੇ ਵੇਗਾ

ਤਿਨਾਦੀਧੋਜਅਸੀਰਖਦੇਹਾਂ॥੯੦॥ ਸਾਖੀਤੇ ੧੯੬
ਰਚਲੀ॥ ਸਿਖਾਂਅਰਦਾਸਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸ०
ਤਕਸਮੀਰਵਿਚਯੋਧੰਡਤੁੰਦੇਤੈਨਿ॥ ਸੋਗੁਰੂਕ
ਬਾਂਦੀਸਿਖਾਨੂਪਵੇਨਨਹੀਦੇਵਕਹਿਦੇਤੈਨਿ॥
ਜੇਸਨਿ॥ ਕ੍ਰਿਤਦੇਵਬਾਂਦੀਤੈ॥ ਤੇਭਾਖਾਮਨਖਬਾ
ਦੀਤੈ॥ ਤਿਤੁਸਾਂਸਭਨਿਤਨਮਤਕਰਮਛੋਰਦਿ
ਤੇਤੈਨਿ॥ ਸਾਸੀਤੁਸਾਰੇਨਾਲਿਵਰਤਦੁਨੀਕਰ
ਦੇ॥ ਤੁਾਂਮਾਧੋਸੋਛੀਨੁਆਗਿਆਤੈਨੀਤੇਰੇਵਰ
ਨਾਵੇਚੇਮੇਬਲਪਾਏਆਏ॥ ਤੁੰਜਾਏਕੇਕਸਮੀ

ਰਗੁਰਸਿਖੀਦੀਗੀਤਚਲਾਉ। ਤਾਂਮਾਧੋਮਰਦਾ
ਸਕੀਤੀ। ਜੀਓਤਕਰਮਕਾਂਡੀਤੈਨਿ। ਓਪਾਸਨ
ਨੂਨਹੀਜਾਂਦੁਦੇ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆ। ਜਾਂਦੁਦੇ
ਤਾਂਤੈਨਿਪਰਕਮਾਂਵਦੇਨਹੀ। ਤੇਗਦ੍ਰਸਨੁਕਰੀਕੇ
ਕਮਾਵਨਗੇ। ਜੈਸੇਪੰਡਤਾਨੁਸਤੈਸਕਿਤਤੈਤੈ
ਸੇਸਿਖਾਂਨੁਗੁਰੁਕਾਸਬਦੁਪਿਆਰਾਤੈ। ਤਾਂਭੁਈ
ਮਾਧੋਕਸਿਮੀਰਗਾਇਆ। ਗੁਰੁਕੀਬਾਂਦੀਦੀ
ਕਥਾਲਗਾਕਰਨੇ। ਤਾਂਪੰਡਤਾਂਕਾਂਤਿਆ। ਅਸੀ
ਭਾਖਿਆਬਾਂਦੀਨਹੀਮਨਦੇ। ਤਾਂਭੁਈਮਾਧੋਕਾਤਿ

ਆਜੋ ਪ੍ਰਤਿ ਭਾਵੈ ਧਾਤ ਦੇ ਬਾਸ ਨ ਮੈ ਤੋ ਵੈ। ਭਵੈ ॥੧॥
ਟੀ ਦੇ ਬਾਸ ਨ ਮੈ ਤੋ ਵੈ। ॥੨॥ ਪ੍ਰਤਿ ਕੇ ਲੇ ਦੇ ਵਾਲਾ ਭਾ
ਡਾ ਨ ਹੀ ਵੇਖ ਦਾ। ਤੈ ਸੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮ ਅ
ਆਤਮਾ ਗਿਆਨ ਭਾਵੈ ਸਤਿ ਸਕ੍ਰਿਤ ਦੀ ਬਾਂਦੀ
ਵਿਚੋ ਤੋ ਵੈ ਭਾਵੈ ਭਾਵੈ ਵਿਚੋ ਤੋ ਵੈ। ਏਨਾ ਮਸਰ
ਬਦਾ ਕਲਿਆਣੁ ਕਰ ਦਾ ਤੈ। ਕਿਉ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੀ
ਭਾਖਾ ਵਿਚਾ ਭਾਨੁ ਸਾਮਯਾ ਵੇ ਦੇ ਤਾ। ਤਾਂ ਓਨਾ
ਕਾਤਿ ਆ ਅਸੀਂ ਮੇ ਦੀ ਬੁਧ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਮਯਾਂ
ਵੇ ਦੇ ਤਾ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਾਧੋ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਰੁਜੀ ਭੀ

ਕਲੁ ਜੁਗਦੇਜੀਆਂ ਵਾਸਤੇ ਨਾਥਾ ਬਾਣੀ ਕੀ ਤੀਤੈ
ਸੋਈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵਿਸਨੁ ਪਧਾਰਿ ਕੈ ਜੋਗ ਨਿਦ੍ਰਮੇ
ਸੁਵਾਸਲੀ ਤੇ ਤੈ ਨਿਤਿ ਨ ਥੀ ਵੇਦ ਤੇ ਏਤੈ ਨਿਸ਼ਾ ਸੋਈ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਰੂਪ ਪਾਰਿ ਕੈ ਕੁਖ
ਬਾਂਦੀ ਕੀ ਤੀਤੈ। ਵਿਦਾਂ ਕਾਰਿ ਕੈ ਚਤੁਰਾਈ ਪ੍ਰਾ
ਪਤਿ ਤੁੰਦੀ ਤੈ। ਮਨੁ ਨੀਵਾਨੁ ਤੀਤੈ ਦਾ ਤੇ ਸਬਦੁ
ਕਾਰਿ ਕੈ ਮਨੁ ਨੀਵਾਨੁ ਤੈ। ਤਾਂ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੁੰਦੀ
ਤੈ। ਤਾਂ ਕਾਸਿ ਮੀਰ ਵਿਚ ਧਰਮ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਦਇ
ਵੇਲੇ ਕਥਾ ਤੇ ਵੈ। ਉਪਰੰਤ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਵੈ। ਅਏ

ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਟਹਿਲੋਂ ਤੋਏ ॥ ਦਿਨ ਬਾਰਿ ਜੋ ਨ ਕਰਨਾ ॥ ੧੯
ਤੋਏ ॥ ਸਿਖੀ ਦੀ ਗੀਤ ਚਲੀ ॥ ੯੧ ॥ ਸਾਖੀ ਤੋ
ਰੁਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਭਾਵਾ ਤੇ ਰੂਪ ਚੰਦ ਸਿਰੰਦ ਦਿ
ਚੋਂ ਸਨਿ ॥ ਕਿਰਤ ਕਰਿ ਕੈ ਸਿਖਾਂ ਨਾਲ ਵੰਡ ਖਾਂ
ਦਨਿ ॥ ਤੇਗੁ ਰੂਪੁ ਰਬ ਕਰਨ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਤਿਸ ਮਧੁ ਸਾ
ਵਛ ਕਾਵਨਿ ॥ ਇਕਾ ਦਿਨ ਇਕ ਮੁਗਲ ਵਾਸਨੀ
ਮੁਤਰਾਂ ਦੀ ਬਿਨਾ ਨ ਰਖ ਲੀ ਦੇਗ ਇਮਾਸੀ ਜੋ ਮੈ
ਦਿਲੀ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ॥ ਫਿਰਿ ਮਾਭੁ ਕੈ ਤੁਸਾ ਬੀਲੇ
ਵਾਂਗਾ ॥ ਚਿਨਾ ਅੰਦਰ ਰਖ ਛੋੜੀ ॥ ਤੇ ਵੀ ਤੇ ਨ ਦੁਆਂ

ਲਿਖੋਏ ਕੁਲਿਗਾਇਆ ਤਾਂ ਓਧੀ ਜਾਂਬਰਸਾਂਧਿ
ਛੋਟਿ ਰਿਆਇਆ ਓਸ ਮੁਤਰਾਂ ਮੰਗੀਆ ਮੇਰੀ
ਇਕੋਤਰਸ ਉਮੁਤ ਡਿਵੀ ਵਾਸਨੀ ਤੈ। ਤਾਂ ਕੁਈ ਕੁਈ
ਵੇਅਪਦੀਆਂ ਵੀਆ ਸਭੇ ਤੀ ਦੇਖੀਆਂ ਕਿਸੇ
ਜਗਾਨਾਂ ਵਾਂਗੀ ਸੀਲਿਖਿਆ ਤਿਓ ਸਨੂਚੇ
ਤਭੀਨੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਵੇਨੋ ਸੁਗਤ ਨਵਾ ਬਪਾਸ
ਗਏ। ਨਬਾਬ ਨੇ ਕੜਾਹ ਤੇਲ ਦਾ ਤਪਾਇਆ
ਤੇ ਕਤਿਅਵੇਨੋ ਤਬਿਪਾਵਤਾ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਪੰਝ
ਮੁਤਰਾ ਗੁਰੂਕਾ ਪ੍ਰਾਸਦ ਮੀਨਿਆ। ਤੇ ਸੁਗਲਿ

ਸਭੇ ਮੁਤਰਾਂ ਪੀਰਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਨੀ ਸੰਨੀ ॥ ਵੇਨੋ ਤਬ ॥ ੬੬ ॥
ਕੜਾ ਤੇ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ॥ ਮੁਗਲਿ ਦਾ ਤਬ ਸਤ੍ਰ
ਗਇਆ ॥ ਤੇ ਸਿਖ ਦਾ ਤਬ ਸਲਾਮਤ ਨਿਕਲਿ
ਆ ॥ ਤਾ ਮੁਗਲ ਨੁਨ ਬਾਬਾ ਭੂਠਾ ਕਰਿ ਕੋਨਿਕ ॥
ਲਾਇਤਾ ॥ ਭਾਈ ਭੀਵਾ ਸਚ ਤੇ ਕੇ ਪਾਰਿ ਆਇ
ਆ ॥ ਤੇ ਭਾਈ ਰੂਪ ਚੰਦ ਕੀ ਪੁਛਿ ਆਇ ਕਵਾਸ
ਕੀ ਦਾਵਾ ॥ ਮੁਗਲ ਕੀ ਤਾਸੀ ਭੂਠਾ ਤੇਇਆ
ਤੇ ਭਾਈ ਰੂਪ ਚੰਦ ਕਾ ਤਿਆਸੀ ਭੀ ਅੰਦਰੁ ਦੇ
ਖੀਐ ॥ ਜਾਵੇ ਖਦ ਲਗੇ ਤਾ ਅੰਦਰੁ ਕਿਸੇ ਭੁ

ਰੇਵਿਚੇਵਾਸਨੀਨਿਕਲਾਈ। ਤਾਵੇਨੋਵਾਸਨੀ
ਨੁਲੇਕੇਜਿਥੇਮੁਗਲੁਬੈਠਾਸੀਤਿਥੇਗਏ। ਓ
ਸਨੁਕਾਤਿਆਏਹੁਵਾਸਨੀਆਪਣੀਤੁਲੈ। ਤਾਂ
ਮੁਗਲਕਾਤਿਆਜੇਤੁਸਾਂਗੁਕੁਕੀਭੇਟਕੀਮੰ
ਨੀਸੀ। ਓਨਾਕਾਤਿਆਪੰਜਮੁਤਰਾ। ਤਾਂਓਸਕ
ਤਿਅੰਤੁਸਾਡੇਗੁਰੁਕਾਮੈਦਰਸਨੁਕੀਤਾਚਾਯ।
ਤਾਂ। ਤਾਂਓਸਨੁਗੁਰੁਕੇਤੁਰਲਿਆਏ। ਤੁਹ
ਸਪੁਸ਼ੁਕੀਤਾਜੀਏਹੁਭੁਠੇਸਚੇਤੋਏ। ਤੇਮੈਸਚੁਭੁ
ਠਾਤੋਏਆ। ਬਚਨੁਤੋਏਆ। ਓਨਾਦਾਇਕਸ

ਗੁਰਤੇਨਿਤਚਾਸੀ॥ ਤੇਰਾਬਹੁਤਿਆਪੀਰਾਤੇ ੨੦੦
ਸੀ॥ ਇਕਗੁਰਤੇਦੀਇਸਤੀਸਖੀਤੁੰਦੀਤੇ॥
ਦੀ੨॥ ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਪ੍ਰਤ
ਪ੍ਰਵਤਾਸੁਰਮਾਇਸੀ॥ ਓਸਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋ
ਅਸਾਰੀਤਾਬ੍ਰਿਤਸਸਤ੍ਰਾਦੇਚਲਾਵਦਿਦੀਤੇ॥
ਅਸਾਰਾਉਧਾਰੁਤਵੈਸੋਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕੁਤਾਤਾ
ਬਚਨੁਤੇਇਆ॥ ਜੇਕਾਲੁਆਂਦਿਦਾਤੇਤਾਂਕੋਈ
ਰਖਿਨਹੀਸਕਦਾਜੇਕਾਲੁਨਹੀਆਂਵਦਤਾਕਾ
ਲਮਾਪਰਾਪਾਤੁੰਦੀ॥ ਤਾਂਤੇਸੁਗਮੇਨੁਚਾਹੀਦਾਤੇ॥

ਜੋਧਰਮਦਾਜੁਪੁਕਰੇਜਿਥੋਕੀਈਗਉਆਨੂਕੇ
 ਅਥਿਤਾਂਨੁਕੈਬੁਠਮਠਿਨੁਦੁਖਾਵੈ।ਓਥੇਜੁਪੁ
 ਕਰੈ।ਬੁਠੋਥੋਕੇਨਾਬੀਚਾਹੈ।ਤੇਜੋਕੁਯਪਾਸ
 ਤੇਵੈਸੋਦਾਨੁਕਰੈ।ਦਾਨੁਕਰਨੈਕੁਰਸਸਤਾਂਵਿ
 ਚਬਰਕਤਤੰਦੀਤੈ।ਜਸਤੰਦਾਤੈ।ਜਸਅੰਮ੍ਰਿ
 ਤਦੇਸਮਾਨਤੈ।ਅਪਜਸਬਿਖਦੇਸਮਾਨਤੈ।੯੧
 ੩। ਸਾਖੀਤੋਰੁਚਲੀ।ਕੁਈਨੰਦਾਵਿਠਨੁ
 ਤੇਕੁਈਸਾਂਮੀਦਾਸਵਛੇਰਥਲੇਜਗਰਤਿਦੇ
 ਸੇ।ਤੇਸਿਖਾਂਦੀਟਤਿਲਿਕਗਨਿ।ਤੇਕਿਰਤੁਜੇ ੨੦

ਕਰਨਸੋਇਕੋਵਚਨੁਬੋਲਨਿ। ਤਾਂਓਨਾਦਾਨਾਓਇਕ ਰਹੇ।
ਸੁਖਨੀਆਂਘੋਇਆ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੋਇਆ। ਕੁਈਤੁ
ਸਾਡਾਏਸੇਸਚਥੀਕਾਲਿਆਣੁਤੋਇਆ। ਸਚੁਬ
ਰਾਬਰਪੁੰਨੁਨੀਤੇਫੁਠਬਰਾਬਰਪਾਪਾਅਸਮੇ
ਧਸੇਜਗਨੁਨੀਬ੍ਰਹਮੰਤਤਿਆਸਿਤਾਪਾਸਿਖਾਂਨੁ
ਪ੍ਰਸਾਦੁਛਕਾਵਾਨਿ। ਤੇਸੀਤਕਾਲਿਵਿਖੇਬਸਤਰ
ਪਾਤਿਰਾਂਵਾਨਿ। ਤੇਆਪਧੋਗਧੋਵਾਨਿ। ਤੇਓਨਾਦੇਪੁਰ
ਇਸਤ੍ਰੀਆਂਸਕੁਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਟਤਿਲਕਰਨਿ।
ਤੇਘਰਵੇਚਗਿਰੀਬਜੀਪੜਨਿ। ੯੪॥ ਸਾਖੀਤੋਰੁ

ਚਲੀ॥ ਭਾਈਗੋਪੀਸਤਿਤਾਭਾਈਤੀਰਥਾਭਾ
ਈਭਾਊਮੋਕਲਤੇਭਾਈਫਿਲੀਮੰਡਲਗੁਰਾਂਦੀਸ੍ਰ
ਇਆਏ॥ ਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਿ
ਸਾਣੀ॥ ਗੁਰਕੀਬਾਂਦੀਨੂਸੁਇਕੈਤੇਮਨਵਿਚਰੈ
ਪ੍ਰਾਪਤਿਇਦਾਏ॥ ਤੇਪ੍ਰਗਥੀਮਲਤੇਮਠਾਂਦੇਵਤੇ
ਤੇਰੁਸੋਫੀਆਂਬਾਂਦੀਆਂਕਾਰਿਕੈਤੇਵਿਚਗੁਰੁ
ਨਾਨਕਜੀਦਾਰੋਗੁਪਾਏਆ॥ ਓਨਾਦੀਆਂਬਾਂਦੀ
ਆਂਨੂਸੁਇਕੈਤੇਮਨਵਿਚਆਰਿਮਾਨਤੇਚਤੁਰਾਈ
ਵਧਦੀਏ॥ ਤਾਂਬਚਨਤੇਇਆ॥ ਭਾਈਗੁਰਦਾਸ

ਤੁਇਤਾਂ ਸਿਖਬਾਂ ਦੀਆਂ ਨੂ ਜਾਣਦੇ ਤੈਨੀ ਤੇ २੦੨
ਗੋਜੋ ਤੇ ਵਨਗੋ ਸੋ ਤੋ ਪਛਾਣਨਗੇ ਨੀ ਜੋਗੁ
ਦੀਬਾਂ ਦੀ ਕੋਲੁ ਤੇ ਤੇਬਾਤ ਰਿਦੀਬਾ ਦੀ ਕੋ
ਨਤੈ॥ ਤੁਝੇ ਸਕੁਬਾਂ ਦੀਆਂ ਇਕਠੀਆਂ ਕਰਿ ਕੇ
ਗਿਰੀਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਕੀਏ॥ ਤੇ ਅਖਰ ਕੀ ਗੁਰ
ਮੁਖੀ ਸੁਗਮ ਕੀ ਚਨਿ॥ ਸਭਿ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਾਚੁ ਏ
ਵਿਚ ਸੁਗਮ ਆਟੈ॥ ਤਾਂ ਕੋਠੇ ਦੇ ਵਿਚ ਸਕੁਬਾਂ
ਦੀਆਂ ਇਕਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ॥ ਤੇ ਕੁਈ ਗੁ
ਰਦਾਸ ਨੂ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ॥ ਤੂੰ ਸੋ ਤੇਇ ਪਾਸੋ ਪੈ

ਸੀਅਲੇਆਉ। ਤਾਂਭਾਈਗੁਰਦਾਸਕਤਿਆ
ਮਤਾਰਾਜਉਤਮੇਰੁਨਹੀਦੇਵਦੋ। ਤੁਸੀਆਪ
ਜਾਤੋਗੋ। ਤਾਂਭਿਉਦੇਵਨਿਗੋ। ਤਾਸਾਤਿਬਆ
ਪਗਏ। ਜਾਮੋਤਇਸੁਦਿਆਤਾਂਚੋਬਾਰਾਬੰਦ
ਕਰਿਕੈਅੰਦ੍ਰਬੈਠਿਗਰਿਆ। ਤਾਂਸਾਤਿਬੋ
ਠਚੋਬਾਰੇਦੇਬੈਠਕਰਿਗਾਗਾਪਾਇਕਰਿਸਬ
ਦੁਅਲਾਪਿਆਮੋਤਦਾਤੇਰੇਉਚੇਮੰਦਰਮ
ਤਲਿਆਪਚਾਮੋਤਦਿਤੇਰੇਸੋਤਨਿਦਆਗੀ
ਸੰਤਪਰਮਸਾਲਾ। ਪਰਮਸਾਲਾਅਪਾਰਦਇ

ਆਲਠਕਰੁਸਦਾਕੀਰਤਨਗਾਵੇਤਾ। ਜਤਸਾ ੨੦੩
ਧਾਸੰਤਇਕੜੋਤਵਤਿਤਤਾਂਤੁਸੁਤਿਧਿਆਵੇਤਾ
ਕਰਿਦਾਇਆਆਇਆਦਇਆਲੁਸੁਆਮੀਤੋ
ਤਦੀਨਕ੍ਰਿਪਾਰਾ। ਬਿਨਵੇਤਨਨਕਦ੍ਰੁਸਿਧਿਆ
ਸੇਮਿਲਿਦ੍ਰੁਸਨਸੁਖਸਾਰਾ॥ ਜਾਪਤਿਲੀਧੋ
ਨੀਗਾਵੀਤਾਂਸੇਤਨੁਚੇਬਾਰਾਬੋਲਿਆ। ਜਾਂ
ਦੀਜੀਪਓਨੀਗਾਂਵੇਤਾਤਲੇਦਾਦ੍ਰੁਵਾਜਾਪੋ
ਨੀਆਂਦਾਬੋਲਿਆ। ਜਾਤੀਨੀਪਓਨੀਗਾ
ਵੀਤਾਂਉਠਕੇਨਿਮਸਕਾਰਕੀਤੀ। ਜਾਂਚੋਥੀ

ਪਉਨੀਗਾਂਵੀਤਾਧੋਥੀਆਂਸਕੁਲੈਕੇਚਰਨੀ
ਆਇਲਗਾ।ਤਾਂਸਾਤਿਬੋਧੋਥੀਆਂਸਕੁਇਕ
ਠੀਆਂਕਾਰਿਕੈਨਾਈਗੁਰਦਾਸਦੇਹਵਾਲੇਕੀ
ਤੀਆਂ।ਗੁਰਮੁਖੀਆਂਅਖਰਾਂਵੇਚਰਿਗੀਬ
ਜੀਲਿਖਿਆ।ਤਕਬੀਰਆਦਕਸਕੁਰੁਗੁ
ਤੁਰਾਈਗੁਰਦਾਸਨੁਆਇਦਰਸਨੁਦਿਤਾ।
ਜੇਏਹਪੰਜਵਾਂਵੇਦਕਲਜੁਗਵਿਤੋਇਆਤੇ
ਆਸਾਰੀਆਨੀਬਾਣੀਆਸਾਖਦਾਸਤੇਚੜ੍ਹ
ਓ।ਜੇਅਸਾਡੇਪੀਥਿਵਲਿਆਵਦਾਤੈ।ਓਨ०

ਦਾ ਭੀ ਕਲਿਆਣੁ ਤੇ ਵੈ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਗੁ ੨੦੮
ਰੁਕੇਤ ਜੁ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ
ਓਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਨਾਥੀ ਨਿਤ ਨ ਬਾਂਦੀਆਂ ਓਚਾ
ਰਕਰਵਾਇ ਕੇ ਚੜਾਵਦੀਆਂ। ਤੇਰੀ ਥਜੀ
ਦਾ ਭਗਪਾਂ ਵਲਾ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਵੰਦਾ ਤੇ ਜਗਸੀ
ਤੇ ਸੇਠ ਤਿਲੋਕਾਫਤੇ ਪੁਰੇ ਦਰਸਨ ਨੂਆ ਏਸ ਨਿ
ਉਨਾ ਮਾਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਤਾ ਅਰੇ
ਤੀ ਭਗਤਿ ਤੇ ਗੁਜਰੇ ਤੇ ਨਿਕੇ ਹਇ ਭੀ ਕੋਈ ਭੁ
ਗਤੁ ਤੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ। ਆਇ ਜੁਗਾਇ

ਨ
 ਕੁਗਤਿ ਤੇ ਦੇ ਤੈ ਨਿ। ਪਰੁ ਜਿਨਾ ਦੀ ਬਾਂਦੀ ਸਬਦ
 ਦੀ ਛਾਇਆ ਲਈ ਤੁਦੀ ਤੈ। ਸੋ ਪੁਰ ਕੁਗਤਿ
 ਤੈ ਨਿ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਤੈ ਆ। ਨਕਮ ਲਿਖ ਕੰਨਾ
 ਕੁਗਤਾ। ਛੁਕੁ ਕੁਗਤਿ। ਪੀਲੇ ਕੁਗਤਾ। ਸਾਤ
 ਤੈ ਨ ਕੁਗਤਾ। ਲੋ ਤੇ ਰੁਤੈ ਦੇ ਤੈ ਸਾਨਿ। ਓਤੁ ਕੀ
 ਦੁਸਨ ਨੁ ਆਵੈ ਨਿ। ਜਾਂ ਸਕੁਦਾ ਕੁਗਤਾ ਨੁ ਤੁਕ
 ਮੁਪਤਾ ਚੇ ਆ। ਤਾਂ ਕਾਂ ਨਾਂ ਤਾਂ ਰੀ ਆਨੀ ਤੈ ਸੀ
 ਤੇ ਜੋਗ ਸਾਧਨਾ ਕਥਾ ਜਿਸੈ ਬਰਸ ਓਸ ਸਰੀਰ
 ਰਖਿ ਆਸੀ। ਪਰੁ ਗਾਰਬੁ ਓਸਦਾ ਨਹੀ ਸੀ ਸਿ

ਇਆ ਸੋਤਾਂ ਰਥ ਪਰ ਆਰੂ ਨਤੋ ਕੇ ਅੰਦਿਆ ੨੦੫
ਤੇਤ ਰਥ ਰਾਤ ਸਭ ਚਰਨੀ ਟੁਰਦੇ ਆਏ ॥ ਆ
ਨਿਦਰ ਸਨੁ ਗੁਰੂ ਆਰਜ ਨ ਜੀ ਦਾ ਕੀਤਾ ॥ ਤਾ
ਚ ਨੁ ਤੋ ਇਆ ॥ ਆਪ ਦੀ ਆਬਾਂ ਦੀ ਆਉ ਚ
ਰੋ ॥ ਤਾਂ ਕਾਂ ਨਾ ਬੋਲਿਆ ॥ ਓਤੀ ਰੇ ਮੇ ਓਤੀ ਰੇ ॥
ਜਾ ਕੇ ਵੇਦ ਪੁਰਾਂ ਦਸ ਕੁ ਗਾਂ ਵਣੀ ਖੋਜ ਦੇ ਖੋਜ
ਨ ਕੇ ਈਰੇ ॥ ਜਾਂ ਕੇ ਨਾਤ ਦੇ ਸੇਵ ਤਿਸਾਰ ਦੇ ਸੇਵ ਤਿ
ਸੇਵ ਤਿ ਦੇ ਵੀ ਦੇ ਵਾਰੇ ॥ ਬ੍ਰਹਮੇ ਬਿਜਨ ਮੇ ਤੇ ਸ
ਆਰਾਧ ਤਿਸ ਕੁ ਕਰ ਦੇ ਜਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾਰੇ ॥ ਤਾ ਬ

ਚਨੁ ਤੇਇਆ॥ ਕਿਰਪਾਲਿ ਕਾਟੀ ਕਾ ਕਲ ਜੁਗ
ਸਮਾਏ॥ ਏਨਾ ਵਚਨਾਨੁ ਸਾਇ ਕੇ ਸਰੁ ਲੇ ਕਵਿ
ਬਿਆਵਿਚ ਪਰਵਰਤ ਜਾਵਨਿ ਗੋ॥ ਤਾਮੁ ਗੋ
ਓਸ ਸਰਾਪੁ ਦਿਤਾ ਤੁਸਾਰੁ ਸਰੀਰਾ ਬਿਨਸੇ ਗਾ॥ ਵੈ
ਰੀ ਅਵੇਤੋ॥ ਤਾਂਬ ਚਨੁ ਤੇਇਆ॥ ਸ੍ਰੀਰਤਾਂ ਮਸਿ
ਤੈ ਬਿਨਸਿਆਈ॥ ਤੇਇਆ॥ ਆਤਮਾਤਾਂਸ
ਤੈ ਓਤਾਂ ਬਿਨਸਦਾਨੀ॥ ਤਾਛ ਜੂਬੋਲਿ
ਆ॥ ਕਾਰਾਤ ਸੰਦੀਪੁ ਤਲੀ॥ ਤਉਨਾ ਤੇਆਨਿ
ਹਰਾ॥ ਏਉਂਤੀ ਮਾਰਲੇ ਜਾਇ॥ ਗੀਜਿਉ ਬ

ਲੋਚਾਂਦੀਥਾਰਾ। ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ। ਛੁਟੇਹਰੁ ੨੦੬
ਸਤਵਿਚਪ੍ਰਬਲਾਇਆ। ਆਪਦੀਬਿ
ਰਾਨੀ। ਏਸਤ੍ਰੀਦਾਦੀਚਾਰੁਚਾਤੀਦਾਤੈ। ਏਹੁਵ
ਚਨਮਤੀਤਾਨੁਤੈਨਿ। ਤੇਗੁਸਤੀਨਬਿਰਾਨੀ
ਏਸਤ੍ਰੀਤਿਆਗੀਚਾਤੀਦੀਤੈ। ਪਾਛੇਬੇ
ਲਿਆ। ਪੀਲਿਅਸਾਨਲੇਸੇਠੁਲੇਜੋਜੀਮਦਿ
ਆਂਮੁਏ। ਚਿਨਾਚਿਕਨਪਾਵਨਾਡੋਬਿਆਨਾ
ਆਲੁਦਕੁਰੇ। ਤਾਂਬਚਨੁ ਤੇਇਆ। ਪੀਲਿਜੋ
ਵਦਮਰਦਾਪਰਵਾਦੁਤੈ। ਜਨਮਮਰਨਾਆ

ਪਸੰਤ ਆਪਣਾ ਅਰੁ ਮਾਨੁ ਮਾਰਦੇ ਤੈ ਨਿਸਾਨੁ ਤੈ
ਨੋ ਬੋਲਿ ਆ ਬੋਲਿ ਦਈ ਜਾਇ ਨ ਤੀਵੇ ਆਨਿ ਮਾ
ਚੁਪਵੇ ਆਨਿ ਮਾ ਚੁਪਵੇ ਤੂ ਸਭੁ ਜਾਤ ਵਾਹਿ ਤੇਰੇ
ਆਗੇ ਚੁਪ ਤੀ ਚਾਹੀ ਦੀਹੈ ਤੁਝ ਬਚਨੁ ਤੇਇ ਆ
ਕਹਿ ਆਤਾ ਤਛਾ ਬਚਨੁ ਤਈ ਪਰੁ ਚੁਪਵੇ ਮੁਕਾਮ
ਵਿਚ ਤੀਰਤ ਦਾ ਪਉੜੀ ॥੨॥ ਮਾਤਿ ਤਾ ਸਕ
ਤੁ ਆਗਰੇ ਚਢਾ ਤੇਇ ਆਨਿ ਹਾਲੁ ਨਿਤਾਲਾ
ਗੜੀ ਆਲੁ ਮਥੁ ਗਵਾਸੁ ਤੈ ਸਪ੍ਰਵਾਰਾਲਾ
ਗੁਲਾਲਾ ਚੀ ਗਾਸਾ ਤਿ ਗਲੁ ਸੁਖ ਮਾਹਰ ਵੀਸ

ਤਪੇਟਤਿਲਧਰਮਸਾਲਾਅਇਦੁਮੁਗਾਰੀਮਤ ॥੨੦॥
ਪੁਰਖਕਲਿਆਣਾਕੁਲਕਵਲਰਿਸਾਲਾਨਾਨੇ
ਲਟਕਦੁਬਿੰਦਾਗਓਸੇਵਾਸੀਰਾਤਪੁਰਣਪਾਲ॥
ਹਾਂਛਾਂਆਲੀਮਚੈਦੁਹੈਸੈਸਾਰਾਤਾਲਵਾਤੁਸੁਖ॥
ਲਾਜਗਨਾਨੰਦਾਸਾਪੁਤੈਭਾਨੁਸੁਤਕੁਤੀਸਾਦੀ
ਛਾਲਾਗੁਰਗੁਣੀਰਤਨਾਦੀਮਾਲਾ॥੬੫॥

ਸਾਖੀਤੋਕੁਲੀ॥ ਅਤਤਾਸਕਤੁਤੈਨਿ
ਹਾਲੂਚਛਾਦੈਨੇਆਗਰੇਰਤਿਦੇਸਨਿ॥ ਰੁਕੁਅ
ਰਜਨਜੀਦੀਸੁਨਅਭਾਇਕੇਤੇਅਹਦਾਸਕੀਤੀ

ਜੁਕਰਮਕਾਂਡੀਕਹਿਦੇਤੈਨੀ। ਕਰਮਾਸੁਕੁਕੀਤੇਬਿ
ਨਾਨਿਤਕਰਮਗਾਇਤ੍ਰਿਤ੍ਰਪਨਾ। ਅਦਿਕਤੇਨ
ਮਿਤਕਰਮਪ੍ਰਿਤ੍ਰਪਤਲਦਸਗਾਤੁਰਸਿਰਾਧਖਿ
ਆਤਕੀਤੇਬਿਨੁਗਤਨਤੀ। ਤੇਗਿਆਨੀਕਹਿ
ਦੇਤੈਨੀ। ਜੈਸਾਸਰੀਰੁਅਨਿਤੈ। ਤੈਸੇਕਰਮ
ਅਨਿਤੈਨੀ। ਗਿਆਨੀਕਰਗਤਿਤੈ। ਤਾਂ
ਅਸੀਕੋਨਸੀ। ਕਿਰਿਆਕਰੀਏ। ਤਾਂਬਚਨੁਤ
ਇਆ। ਜੈਸੇਦੁਰਾਸੀਆਜਹਾਜਾਂਵਿਚੋਸੇ
ਦਾਕਰਵਾਇਦੇਦਾਤੈ। ਤੈਸੇਮਹਾਰਾਜਦਾਨਾ

ਮਦੁਲਾਸੀਆਤੋਂ ਨਾਲੇ ਕਰਮਾਵਾਲਿ ਆਂਕੀਗ ੨੦੮
ਤਿਕਰਦੇਤਾਤੋਂ ਨਾਲੇ ਗਿਆਨ ਵਾਲਿ ਭਿਕੀਗ
ਤਿਕਰਦੇਤਾਤੋਂ ਗਿਆਨ ਵਾਲੇ ਕਾਰਿ ਆਨੁ
ਦ੍ਰਿਛ ਕਰਦੇਤਾਤੋਂ ਕਰਮਾਵਾਲਿ ਆਂਕੇ ਨਿਕਮ
ਕਰਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਤਾਤੋਂ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਗਿਆਨ ਕੰ
ਲ ਸੁਭ ਕਰਮ ਨਿਤ ਕਾਂਮ ਕੀਤੇ ਅਤਿ ਤਕਾਰਨ
ਸੁਧੇਤੋਤੋਂ ਤੁਸਾਂ ਵਾਲਿ ਰੁਰੁ ਕੇਨਾ ਮਕਾਜ ਪੁਕ
ਰਨਾ ॥੬੬॥ ਸਾਖੀ ਹਿਰਚਲੀ ॥ ਕੁਏ
ਗਤੀ ਅਲੁ ਤੇ ਕੁਏ ਮਥਾ ਵਾਸਦੇ ਵੈ ਪੰਡ

ਦੀਕ੍ਰਿਤਕਰਲਿਆਂਉਦੇਤੋਸਨੀ। ਤੇਪ੍ਰਦਾਰਵਾ
ਲੇਪ੍ਰਤਿਸਤੀਉਨਕੀਸੇਵਾਟਤਿਲੁਕਰਗੁਰਿ
ਛਕਾਂਵਨਿ। ਤਾਂਉਨੇਕਤਿਆਜੈਸੇਅਸਾ
ਰੀਟਤਿਲਸੇਵਾਕਰਦੇਤੋਤੋਅਸੀਪਾਸਿਨਾਤ
ਵੀਏ। ਤਾਂਸਿਖਾਂਦੀਟਤਿਲੁਕਰਨੀ। ਤੇਤਸੀ
ਤੇਅਸੀਭੀਸਭੇਸਿਖਾਂਦੀਟਤਿਲਸੇਵਾਕਰਿ
ਆਕਰੀਏ। ਸਿਖਾਂਦੀਪ੍ਰਸੰਨਤਾਲਈਏ। ਤਉ
ਆਂਇਆਂਸਿਖਾਂਕੀਬਤੁਟਹਿਲਕਰਿਆਕ
ਰਨਿ। ਸਾਹਿਬਪ੍ਰਿਥੀਪ੍ਰਾਤਿਸਾਹਿਦੇਤੁਰਓ

ਨਾਦੀ ਸਾਖ ਚਲੀ ॥ ਤਾ ਚਿਹੁ ਹਜੂਰ ਮਾਏ ॥ ਬਡੀ ੨੦੬
 ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਖੁਸੀ ਤੋਈ ॥ ਏਸੇ ਕਰ ਚਨਾ ਦਾ ਕਲਿ
 ਮਾਣੁ ਤੋਈ ਮਾਏ ॥ ਸਾਖੀ ਤੋਰ ਚਲੀ ॥
 — ਭਾਈ ਰੀਰਾ ਸਾਹਿਬ ਗੁਲ ਬਡਾ ਸੁਰ ਮਾਏ ਸੀ
 ਗੁਰੁ ਮਰ ਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸੁਨ ਏ ਮਾਏ ਮਾਏ ॥ ਤੰ ੦
 ਬਚਨੁ ਤੋਈ ਮਾਏ ॥ ਤੁਸੀ ਮਲੇ ਛਾ ਦੀ ਜੋ ਚਾਕਰੀ
 ਕਰ ਦੇ ਤੋ ॥ ਤੁਸੀ ਹਰ ਗੁ ਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਰਹਿ
 ਮਾਏ ਕਰੇ ॥ ਤੁਸਾਡੀ ਪ੍ਰਤ ਪਾਲਾ ਭੀ ਕਰ ਨਿਗੇ
 ਤੇ ਨਾ ਮਤੇ ਗਿ ਮਨ ਭੀ ਤੁਸਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੋ ਵੇਰ ॥

ਨਾਲੇਦੀਨਵਿਖੇਤੁਸਾਡਾਮੁਖਉਜਲਾਤੇਵੈਗਾਨਾ
ਲੇਦਨੀਅੰਕੇਕਾਰਜਪੁਰੇਤੇਵਨਿਗੇਤਾਂਸਾਡਿ
ਬਛਿਵੀਪਾਤਿਸਾਡੀਵੇਪਾਸਿਰੀਰਾਸਡਿਗ
ਲੁਗਤਿਆਤੇਜੁਪਾਂਦੇਸਮੇਸਨਮੁਖਰੇਤਾਏਸੇ
ਕਰਿਓਸਦਾਕਲਿਆਣੁਤੇਏਆ॥੬੮॥
ਸਾਖੀਤੇਰਚਲੀ॥ ਹਰਿਵੰਸਤਪਾ
ਧਰਮਸਾਲਦੀਟਹਿਲਕਰਦਾਸੀ॥ਜੇਸਿਖਰੁ
ਖਾਅਵੈਓਸਨੁਪ੍ਰਸਾਦੁਖਵਾਵੈ॥ਜੇਬਕਾਅ
ਵੈਓਸਿਦੇਗਰਮਪਾਣੀਨਾਲਿਏਰਿਧੇਵੈ॥ਰੁ

ਗਿਛਕਾਏ। ਰਾਤਨੁ ਉਪਰ ਭੁਰੇ ਪਾਏ ਵੈ। ਪਾਂਦੀਗ ੨੧੦
ਰਮੁਕਰਿ ਕੈ ਇਸਨਾਨੁ ਪਿਛਲੈ ਰਾਤ ਕਰਾਏ। ਤੇਅੰ
ਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਗ੍ਰਿਥ ਜੀ ਦੀ ਬਾਂਦੀ ਪੜੈ। ਤੇਤੀ ਸਰੇ
ਪਤਿਰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬਾਂਦੀ ਪੜੈ। ਤਾਂ ਸਿ
ਖਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਯੇ ਸਾਹਿਬ ਗ੍ਰਿਥ ਜੀ ਦੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਕੀ
ਤੀ ਤੈ। ਤੇਰੁ ਬਾਂਦੀ ਆਬੰਦ ਕੀਤੀ ਆਂਤੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਓ
ਸਨੇ ਸਾਹਿਬ ਬੇਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ। ਜੇ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰ
ਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬਾਂਦੀ ਪੜਿ ਆ ਕਰੀ ਮੈ। ਕੇਨਾ ਪੜੀ ਮੈ।
ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ। ਜੇ ਅਗਿ ਅੰਨੀ ਆਂਨੇ ਸਰੀਕਾ

ਕਰਿ ਕੈ ਬਾਂਟੀਆਂ ਚਾਰੀਆਂ ਤੈਨਿ। ਤੇ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦ
ਦੀ ਛਾਇਆ ਨਹੀ ਲੀਤੀ। ਓਸ ਬਾਂਟੀ ਨੂ ਵਰਜਿਆ
ਤੈ। ਤੇ ਗੁਣੀ ਜੀ ਦੀ ਬਾਂਟੀ ਮਨੋ ਸਬਦਿ ਦਾ ਟੀਕਾ ਤੈ
ਤੇ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੈ ਦੀ ਤੈ। ਜੇਈ ਸਰਦਾਰਿ ਦਾ ਵੇ
ਦ ਤੈਨਿ। ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾਰਿ ਦਾ ਸਬਦ ਤੈ। ਜੇ ਸਿਖ ਦਾ
ਰਿਦਾ ਸਬਦ ਨਾਲਿ ਮਿਲਿ ਮਾਤੈ ਇਸ ਤੈ ਵੇ। ਸਬ
ਸਕ ਓਏ ਬਚਨੁ ਪੜਨਾ। ਈਏ। ਸਾਖੀ ਤੋਰੁ ਯਲੀ
ਮੁਗਰੀ ਅਣ ਦੁਮਤਾ ਪਰਖ ਸੀਆ ਤਮਾਗਿ
ਆਨੀ ਸੀ ਤੇ ਗੁਣੀ ਕਲਿਆਣਾ ਤੇ ਨਾਨਕੇ ਲਖ ਰੀ

ਕਲੁ ਜਾਤ ਬਿੰਦਗ ਉਤੇ ਆਲਮ ਚੰਦੁ ਹਾਂਛ ਤੇ ਸੈ ੨੧੧
ਸਾਗਤਾਲ ਵਾਤੁ ਜਗਿਆਸੀ ਤੇ ਸਨਿ। ਗੁਰੂ ਮੁ
ਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸੁਨ ਆਏ। ਤੇ ਕਹਿ ਆਗਰੀ ਬਨਿ
ਵਾਜ ਆਸਾਡਾ ਉਧਾਰੁ ਕੀਐ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇਇ
ਆਸ ਬਾਦਿ ਵਾਅਭਿ ਆਸ ਕਰਣੁ। ਤੇ ਸਿ
ਖਾਂ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ ਆ
ਗਰੀ ਬਨਿ ਵਾਜਿ ਜਿਸ ਸੇ ਅਸੀ ਸਬਦ ਸੁ
ਇਦੇ ਹਾਂ। ਤਿਸ ਸੇ ਤਾਂ ਮਨੁ ਨੀ ਵਧਤਿ ਦਾਨੇ
ਤੇ ਜਿਸ ਸੇ ਵਿਉਹਾਰ ਵਿਚ ਪੈਦੇ ਹਾਂ। ਤਿਸ ਸੇ

ਕੁਲਿਜਾਂਦਾਂਏ। ਤਾਬਥਨੁ ਤੋਇਆ। ਅਜੇਤੁਸਾ
 ਰੁਮਾਭਿਅਸੁਦਿਕਨਤੀਤੋਇਆ। ਏਤਵਿਉ
 ਹਾਰੁਦਾਤੇਦੁਰਮਤਿਦਾਂਅਭਿਅਸਬਤਤਿਅ॥
 ਜਨਮਾਂਦਾਂਚਲਿਆਮਾਇਆਏ। ਤੇਸਬਦਬ॥
 ਦੀਦਾਅਭਿਅਸੁਏਸਜਨਮਪਾਇਆਏ॥ ਪ
 ਰਥਠਕੀਦੇਤਮਕੁਮਾਨਦਾਅਭਿਅਸੁਸੁਦ
 ਦੁਨਿਤਦੇਦੁਅਗੇਆਇਤੁਦਾਦਿਕਨਤੋਗਇਆ
 ਏ॥ ਤੇਏਤਕੀਆਤਮਗਿਆਨਦਾਅਭਿਅ
 ਸਨਿਤਸੁਦਨਦੁਆਗਾਦਿਕਨਤੋਵੈਗਾ। ਤੁਏ

ਹਸਚਾਅਭਿਅਸਾਦਿਕ੍ਰਤੇਇਆ॥ ਓਹਅਭਿ॥ ੨੧੨
 ਆਸੁਵਿਸਮਰਣਤੇਜਾਵੈਗਾ॥ ਜੈਸੇਨਦੀਦਾ
 ਪ੍ਰਵਾਹੁਜੇਤੇਰਸਧਿਰਪਾਈਦਾਤੇ॥ ਤਾਪ੍ਰਥਮੇ
 ਗਿਆਨਰੂਪਭਿਬਨੁਦਿਕ੍ਰਕੀਤਾਤੇਮਨਜੋਨੀ
 ਵਾਂਢਕੀਤਾਚਾਹੀਦਾਤੇ॥ ਤਾਂਪ੍ਰਵਾਹੁਪਇਅੰ०
 ਤੇਇਆ॥ ਫੇਰਜਤਨੁਕੀਈਨਤੀਰਤਿਆ॥ ਤਾਂ
 ਓਨਾਦਾਅਭਿਅਸੁਦਮਾਰੇਕਲਿਆਂਦੁਤੇਇ
 ਆ॥ ਤੇਸੁਮਾਰੀਨੁਗਿਆਨੁਦਿਕ੍ਰਤੇਇਆ॥ ਤੇ
 ਰਨਾਨੁਭਿਪਸਨਾਦਿਕ੍ਰਤੇਇ॥ ੧੦੦॥ ਸਾਖੀਤੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰੋਗੋ॥ ਤਾਂ ਤੁਸਾਰਾ ਮਨੁ ਚਲੇ ਮਾਨ ਨਾ ਤੇ ਵੇਗਾ॥ ਤਾਂ ੨੧੩
 ਓਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਜੀ ਅਸਾਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੇ
 ਵਚਨੁ ਕੀਚੈ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ॥ ਮਨੇ ਨਾ ਸਾਧੂ
 ਲਾਏ ਰੋਕ ਇਕ ਰਿਤੁ ਦਾਤੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਮਨੁ ਦਾਖੇ
 ਕਾਤੇ ਨਿ॥ ਪ੍ਰਾਣਨੁ ਤਿਕੁਟੀ ਵਿਖੈ ਰੋਕੈ ਗੋ ੨
 ਤਾਧੂ ਠਾਣਾ ਨਿਕਰਿਤੁ ਦੀਤੇ॥ ਜੇ ਜਗਤ ਤੇ
 ਪਦਾਰਥ ਧੂਠੇ ਮਿਗਾ ਤਿਸਨਾ ਨਿਆਈ॥ ਧੂ
 ਠੇ ਜਲਦੀ ਦੇ ਤੈਨਿ॥ ਤਾਂ ਵਾਸਨਾ ਬੇਤੁਟੀ ਤੇ॥ ਤੇ
 ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਵੇਦਾਂ ਤੇ ਮਾਠਿ ਮਾਸਕਰੁ

ਦਾਤੈ। ਤਾਸਬਦੁਸਕੁਵੇਦਾਂਤਵਾਸਰਤੈ। ਜੇਸ
ਬਦੁਦਾ। ਮਾਭਿਅਸੁਕਰੀਦਾਤੈ। ਤਾਂਤੁਤੁਰਿ
ਮਾਨਦਿਨੁਤੈਦਾਤੈ। ਤੇਪ੍ਰਸਪਰਿਤਿਨੇਕਰ
ਆਪਿਵਿਚਸਤਾਇਕਤੈਨਾ। ਮਨੇਨਾਸਤੇਵ
ਸਨਾਖੇਤੁਦੀਤੈ। ਤੇਵਾਸਨਾਖੇਤੈਮਨੇਨਾਸ
ਤੈਦਾਤੈ। ਤੇਤਤੁਰਿਮਾਨਤੇਵਾਸਨਾਖੇਤੈਮਨੇ
ਨਾਸਦੇਨੇਤੈਨਾ। ਜੇਸੇਕਈਦਿਲੀਦੇਰਾਜੇਪ
ਸੇਇਕਸਿਰੰਦਦਾਸੁਬੇਦਾਰਤੇਇਕਲੋਤੰਰਦ
ਸੁਬੇਦਾਰਾ। ਤੇਇਕਕਾਬਲਦਾਸੁਬੇਦਾਰੁਤੰਰੇ

ਤੇ ਤਿਨਾ ਤੀਨੋ ਰਜੇ ਦੀਆਰੀਆਂ ਤੇ ਵੈ। ਜੋਇ ੨੧੪
ਕਠੋ ਤੇ ਕੇਪ ਤਿਲੇ ਸਿਚੰਦਾ ਦਾਠਾਨੁ ਤਕੜਕਰਿ
ਜਾਵਦਾ। ਤੇ ਬੁਝੇ ਲੋਤਰ ਦਾਠਾਨੁ ਤਕੜਾ
ਕਰਦਾ। ਜੋ ਮੁਦਈ ਤੁਸਾਝੇ ਜਬਰੇ ਨਿ। ਇ
ਕਸਾਇਕ ਸਥੀ ਜਿ ਤੇ ਨਾਤੀ ਜਾਂਦੇ। ਤੇ ਸੇਆਰੀ
ਨੁ ਜੇ ਸਵੈਰੀ ਤੈ। ਜੇ ਮਨੋ ਨਾਸ ਤੇ ਵਾਸ ਨਾਖੇ ਤੇ ਤ
ਤੁਰੀਆਂ ਨਤਿ ਨੇਅਰਿ ਆਸ ਤੇ ਵਨਿ ਤਉਅ
ਰੀਅਲਦਾਨ ਸਟੁ ਤਿਦਾ ਤੈ। ਸਾਸ ਸਾਸ ਵਾਤਗੁ
ਹੁਜਪਦਾ। ਤੇ ਸਬਦਿਦਾ ਅਭਿ ਆਸ ਕਰਨ ਤੇ

ਜੰਗਤਨੁ ਟੁਠ ਜਾਦਨਾ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸੀਗਾਰੁ
ਜੈਤਾ ਭੁਲਾ ਸੁਰਬੀਰ ਮਨ ਪਰਉਪਕਾਰਾ ॥
ਤਾਨੰਦਾ ਜਾਂਦੀ ਐ ਪੁਰਖ ਪਿੰਗਾਰਾ ਸਬਦੁ ਮ
ਧਾਰਾ ॥ ਤਿਲਕ ਤਿਲੋਕਾ ਪਠਕਾ ਸਧ ਸੰਗਤਿ
ਸੇਵਤਿ ਤਕਾਰਾ ॥ ਤੇਤਾ ਮਤਿ ਤਾ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁ
ਰੁ ਸੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਸਬਦੁ ਪਿਆਰਾ ॥ ਜੜੀ ਮੰ
ਸਾਂਈ ਦਾਸੁ ਤੈ ਸਭੁ ਕਲਹੀਰੇ ਲਾਲਾ ॥ ਪਾਰਾ ਮ
ਲਕੁ ਪੈੜਾ ਤੈ ਕੋਹਲੀ ਦਰਗਾਹ ਭੰਡਾਰੀ ਅਤਭੰ
ਰਾ ॥ ਸੀਆ ਜਮਾਲੁ ਨਿਤ ਲੁਣੈ ਕੁਗਤਿ ਕਮਾ

ਦੇਖਰ ਉਪਕਾਰਾ ਪੁਰਾਗੁਰੂਪੁਰਾਵਰਤਾਰਾ ੨੧੫
੧੦੧। ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਸੀਰਾ
ਰੂਤੇਭਾਈਜੇਤਾਤੋਸਨਿ। ਵਡੇਸਰਬੀਰਤੇਪਰ
ਉਪਕਾਰੀਸਾਤਿਬਾਛਿਵੀਪਾਤਿਸਾਤੀਦੇਪਸ
ਸਾਤਿਬਸੇਧੇਤਬਚਨੁਤੋਇਆ। ਅਸਾਂਜੋਸ
ਸਤ੍ਰਪਕੜੇਤੋਨਿ। ਸੇਗੁਰੁਤਰਿਗੋਬਿਦਯਸ
ਰੁਪਧਾਰਕਰਿਪਕੜੇਤੋਨਿ। ਸਮਾਕੁਲਜੁਗੁਦਾਵ
ਰਤਣਾਤੋ। ਸਸਤ੍ਰਾਂਦੀਵਿਦਿਅਕਰਮੀਰਦੀਮੀ
ਗੀਧਿਛਿਲੈਨੀਤੋ। ਤੇਸਬਦਦੀਪ੍ਰੀਤਸਮਧ

ਕਰਪੀਰਦੀ ਪੀਰੀ ਲੈਲੈ ਦੀ ਤੈ। ਤੁਸਛੇ ਵੀ ਪਾ
ਤਿਸਾ ਤੀ ਦੇ ਤਜੁਰਗ ਦਿਖਾ। ਇਕਰਗਾਂ ਜਿ ਆਂਦਾ
ਲੂਦੁ ਕੋਈ ਘਾਂਦਾ ਤੈ। ਚਿਨਾਨੁ ਅੰਪਣਾ ਸਰੀਰ ਸੇ
ਪਦਾ ਤੈ। ਤੇ ਤੁਸਾਨੁ ਸਾਥ ਤੀ ਮੁਕਤਿ ਸਾਥ ਤੀ ਜ
ਗਤਿ ਜੀ ਵਲ ਮੁਕਤਿ ਨੁਪਾ ਪਤਿ ਤੇ ਵੇਗੋ। ਤਾਂ ਚ
ਨਾਨੇ ਕਹਿ ਆਮ ਸਾਨੁ ਜੋਗੀ ਪਾਗ ਦਿਤਾ ਤੈ। ਜੇ
ਇਕਰਤੀ ਮਦਿਤਾ ਬੋਵਿਚ ਪਾਈ ਏਤਾ ਮਦਸ
ਇਨਾ ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਤੈ। ਜੇ ਇਕੁ ਚਾਵਲੁ ਭਰ ਕੋਈ ਮ
ਨੁਖਾ ਵੇਤੋ ਸਦਾ ਮਨ ਦੀ ਓਸਿ ਨੁਖਾ ਪਿਆ ਤੇ ਵੈ।

ਅਰੁਣਸਤੀਕਾਬਲੁਉਸਕੇਪਾਸਿਤੋਵੈ। ਤਾਂਬਰਨੁ੨੧੬
॥ ਗੁਰੁਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਕੇਪਾਸਤੁਮਲੇਜਾਵੇ॥ ਤੇਮਾ
ਜਬਿਸਾਤਿਬਛੇਵੀਪਾਤਿਸਾਤੀਕੇਤੁਰਲੇਗ
ਏ। ਤਬਿਚਨੋਤਾਇਆ॥ ਜਿਨਾਨੇਮਨੁਰੁਪੀਪਾ०
ਰਾਮਾਰਿਆਤੈ॥ ਓਨਕੋਅਉਰਪਾਰੇਸਾਥਿਕਿ
ਆਪਰੇਜਨੁਤੈ॥ ਮਾਰਿਆਪਾਰਾਤਾਂਬੇਨੁਸਵ
ਰਨਕਰਦਾਤੈ॥ ਤੇਮਨਮਾਰਿਆਂਜੀਨੁਪ੍ਰਮੇਸ
ਰਕਰਦਾਤੈ॥ ਪਰੁਤਸਾਡੀਸੁਪਾਕਾਰਿਕੇਇ
ਕੁਚਾਵਲਅਸੀਲੇਦੇਤਾਂਤਾਂਸਾਤਿਬਇਕੁਚ०

ਦੁਆਵੇਂ ਪੰਨ ਉਤੇ ਪਾਇ ਕੋਭੋ ਜਨੁ ਕੀਤਾ। ਰਹਿ
ਦਾ ਬਿਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਾਵੇਚ ਨਾਲਿ ਦਿਤਾ। ਤੇਓ
ਨਾਂ ਕੇਤਾਂ ਈ ਅਪਦੇ ਪਾਸਿ ਰਖਿ ਮਾਯ। ੧੦੨।

ਸਾਖੀ ਤੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਜੇਤਮੁ ਚਾਈ
ਨੰਦਾ ਤੇ ਭਾਈ ਪਿਰਾਗ ਪੀਜਿ ਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ
ਦੇ ਤੁਰ ਮਾਏ। ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਅ
ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਐਸਾ ਓਪਦੇਸ ਦੇਈਏ ਜੇ ਅਸਾਨੂੰ
ਫੇਰ ਕਰਤ ਤੁਕਰਨਾ ਕੁਝ ਨ ਰੇਤਾ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ
ਇਆ। ਇੰਦ੍ਰੀਅ ਸਾਨੂੰ ਸਿਕੋ ਚਕੇ ਤੁਸਾਂ ਬੁਝਾਇ

ਸਵਾਹਿਰੁ ਕਾਭੁ ਜਨੁ ਕਰਨਾ। ਤੇਜਿ ਸਸਮੇਧਿ ੨੧੭
ਤਬਾਤਰ ਆਵੇ ਤਿਸ ਸਮੇਸ ਬਦ ਦਾ ਪਰ ਚਾਵੇ
ਚਾਕਰ ਨਾ। ਤਾਓਹੁ ਏਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲਗੇ ਵਰਤ
ਦਾ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਓਨਾ ਨੁਕਤਿਆ ਤੁਸਾਂ ਨਿ
ਤਨ ਮਿਤ ਕਰਮ ਫਰਦਿ ਤੇ ਤੈਨਾ। ਤੁਸੀ ਭਿਰਸ
ਦੇ ਤੇ ਏਤਾ। ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਯੋ ਅਸਾਨ
ਪੰਡਤਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਏ। ਕਿ ਜਿਸ ਦੇ ਅਰਿਸੁ ਤਕੁ
ਕੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਕੁਤਿ ਦਾਏ। ਓਸ ਦੇ ਕਰਮ ਲੇਖੇ ਨ ਤੀਪ
ਓਦੇ। ਸੇ ਜਿਸ ਦਿਨ ਦੇ ਅਸੀਸਾਤਿ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ
ਹਾਂ। ਤੇ ਆਰਿ ਅਨੁਜੇ ਤਾ ਪਿਤਾ ਅਸਾਡਾ ਮ੍ਰਿਰ

ਤੇਤੀਆਂ ਤੇਗਿਆਨਸਾਰਖਾਪੁਰਖਸਾਰੇ
 ਘਰਜਨਮਿਆਂ ਤਾਂ ਅਸੀਕਰਮਇਸਵਾਸ
 ਤੇਨੀਕਰਦੇ। ਓਨਾਕਹਿਅਸੂਤਕਤਾਥੇਫੇਦਿ
 ਨਹਿਦਾਤੇ। ਤਾਂਫੇਰਓਨਾਕਹਿਅਜੇਸਤਿਗੁਰਾਂ
 ਆਗਿਆਕੀਤੀਤੈ। ਜੇਸ੍ਵਾਸਨਾਰਥੀਉਪਜਤੰ
 ਤੈਸੇਜਨਮਤਹੈ। ਤੇਜੇਸ੍ਵਾਸਨਾਸਕਾਦੁਆਰਾ
 ਦੂਰਤੇਜਾਤਾਤੈਸੇਮਰਤਾਤੈਤੁਸਾਂਸ੍ਵਾਸਸ੍ਵਾਸ
 ਨਾਮਦਾਅਧਾਰਿਰਖਣਾ। ਅਸਾਨੁਕਰਮਾਂਦੰ
 ਸਮਾਂਕੋਈਨਹੀਤਥਿਆਵਦਾ। ਤਾਂਤੇਬ੍ਰਹਮ
 ਨਮਸਾਇਤੋਰਹੇ। ੧੦੩। ਸਾਖੀਤੋਹਚਲੀ
 ਭਾਈਤਿਲੋਕਾਪਠਕਾਂਤੇਭਾਈਤੋਤਾ

ਮਤਿਤਾਰੁ ਮਰਜਨਜੀ ਦੇਹ ਜਰਮਾਏ। ਤੁਸਾਂ ੨੦੧੮
ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਤੈਜੋਗਮਨਾਮਦਾ ਜਾਪ ਕਰਨਾ ਤੁਸੀ
ਨਰਕਨਾਜਾਵੇਗੇ। ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣਲੋਕ ਕਰਤਿ ਦੇ ਤੈਨੇ
ਅਸੀਸਭੇ ਜਾਪ ਕਰਦੇ ਤਾਂ। ਤੁਸਾਰਾ ਸੀਸਾ ਕੁਲਰ
ਕਨਜਾਵੇ। ਤਾਂ ਨਰਕਾਸੁਰਗਾਂ ਕਿਉ ਕੀਤੀਆਂ
ਨਿ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਇਆ। ਤਪਦੇ ਤਾਂ ਸਭੇ ਤੈਨੇ।
ਪਰੁਗਰਾਂ ਦੇ ਮਿਲੇ ਥੇਨਾ ਮਨਾਇ ਕਾਰਗੁਨੀ ਨਹੀ
ਤੈਦਾ। ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀ ਤੈਦੀ। ਤੇ ਮਨ ਦੇਇ
ਕਾਰਗਰ ਤੇ ਪਰਤੀਤ ਬਿਨਾ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀ

ਤਾਂਕਿਨਾਂਨੁਤਸਾਂਕਹਿਦਾਜੋਬਾਬੇਜੀਨੁਤੇਮਰਦਾ
ਨੇਨੁਕੋਰਾਰਾਖਸਲੇਗਇਆਤੈ। ਤੈਮਦਾਂਨੇਨੁਤੇ
ਲਦੇਤਪਤਕੜਾਤੇਵਿਚਪਾਵਨਲਗਾ। ਤੁ
ਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਤਿਆਬਾਬਾਜੀਏਸੇਵਾਸਤੇਮੈ
ਨੁਨਾਲਿਗਖਿਆਸੀ। ਜੋਕੜਾਤੇਵਿਚਤਲ
ਵਾਂਇਦਾਤੇ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆ। ਮਦਾਨਿ
ਆਂਤੈਕੜਾਤੇਵਿਚਤਬੁਰਾਲਵਾਤਗੁਰੁਆ
ਖਿਕੋ। ਜਬਦਾਤਗੁਰੁਕਹਿਕੇਮਦਾਂਨੇਤਬੁਧਾਇ
ਆ। ਤਾਂਤੇਲੁਠੀਛਾਤੇਗਇਆ। ਰਾਖਸਚਰਨੀ

ਆਨਲਗਾ ਤਾਂਤਪਤਕੜਾਤੇ ਵਿਚਰਾਮਨਾ ੨੧੯
ਮੁਕਾਤਿਕੇਤਸੀਭੀਤੇ ਅਸੀਭੀਤਥਪਾਈਏ
ਤਾਂਓਤਿਸੀਕਾਮਨੁਤੇਤਪਤਕੜਾਤਾਬੁਨਿ
ਗਇਆਗੁਰਿਸੀਤਲਨਾਮਦੀਆ ॥ ਬਚਨੁ
ਤੇਇਆ ॥ ਜਗਤਵਿਚਤ੍ਰਿਸਨਾਦਕੜਾਤਾ
ਤਪਤੁਏ ॥ ਗੁਰਮੁਖਾਂਨੁਮਿਲਕੇਤੇਨਾਮਜਪਕੇ
ਸਭਿਤ੍ਰਿਸਨਾਨਿਵਿਰਤਤੁਦੀਏ ॥ ੧੦੪ ॥ ਸ ੦
ਬੀਤੋਰਚਲੀ ॥ ਭਾਈਸਾਂਈਦਾਸਜੁਨੀ
ਆਸਭੁਕੁਲਕੁਦੰਬਸਮੇਤਸਿਖੀਦੀਸੇਵਾਕ

ਰਦਾਸੀ॥ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਅਰਦਾਸ
ਕੀਤੀ॥ ਜੋ ਜੀ ਸਬ ਦੁਸੁਣ ਨੇ ਦੇਸ ਮੇਸਰਾਮਨ
ਠਾ ਠਾ ਰਿਦਾਨ ਤੀ॥ ਤੇਤੁ ਸਾਡਾ ਬਚਨੁ ਤੈ ਜੇ ਦੇਕਾ॥
ਘਮਨ ਕਰਿ ਕੈ ਸਬ ਦੁਸੁਣ ਨਾਪੜਨਾ॥ ਤਾਂਬੇ
ਅਗੇਤਾਂਤੁ ਮਨ ਦਾਸਾ ਪੀਨਤੀ ਸੇ॥ ਜੋ ਮਨੁ ਚਲ
ਦਾ ਤੈ ਕੇਨਹੀ ਚਲਦਾ॥ ਤੇਤੁ ਦੁਸਾਧ ਸੰਗਤ
ਵਿਚ ਆਵਦੁ ਕਰਿ ਕੈ ਤੈਨੁ ਸੇਧੀ ਪਈ ਤੈ॥ ਜਿ
ਧਰ ਤੇਰਾ ਮਨੁ ਚਲੇ ਤਾਂ ਓਸਦਾ ਫਲੁ ਅਨਿਤ
ਦਿਖਾਇ ਕੇ ਤੇਫੇਰ ਕੇ ਮਨੁ ਸਬ ਦਿਵਿ ਚੋਜੇ

ਨੇ॥ ਜਿਵੈ ਅਨੀ ਅਲੁਘੋਨਾ ਅਪਦੀ ਮੁਜੀਤ ੨੨੦
ਦੇਨਤਾਏ॥ ਤਾਕਾਰ ਸਵਾਰਥ ਸਨੁ ਅਗਾਏ
ਇਕੇਤੋ ਸੋਢਿ ਲਿਅਵਦੇਤੈ ਨਿ॥ ਤਾਂ ਵਗਾਂਤੋ ਮੋ
ਕੁਦਿਆਂ ਸੁਧੋਤ ਜਾਂਦਹੈ॥ ਤੰਤੋ ਤੁਸਾਂ ਮਨੁ ਆਪ
ਦਾਫੇਰ ਫੇਰ ਕੇ ਵਿਚ ਸਬਦੇ ਜੋਨਾ ਸੁਧੋਤ ਜਾ
ਵੈਗਾ॥ ੧੦੫॥ ਸਾਖੀ ਤੋਰੁ ਚਲੀ॥ ਰੁ
ਈਯੋ ਕਾਕੇਤਲੀ ਰੁਰੁ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇਤ ਜਰ
ਤੰਦਾਸੀ॥ ਤੇਵਚਨਾ ਦਾ ਆਗਿ ਆਕਾਰੀ ਸੀ॥
ਤੇਪੰਰਤ ਕਾਂਸੀ ਥੀ ਅਦਿਵਾਏ ਆਸੀ॥ ਤੇ

ਕਥਾਵੇਦਾਂਤਾਦੀਤੇਉਪਾਸਨਾਦੀਸੁਦੁਹੰਦਾ
ਸੀ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਨੇਤੋਰਵੇਦਾਂਤਦਾਰੀਥਪੁ
ਛਿਆ। ਤਾਂਓਆਖਿਆਮੈਕਾਂਸੀਥੀਆ
ਪਣਪੁਰਭੇਜਕੇਅਦਿਵਾਇਲੈਦਾਂਤਾ। ਤੇਪੰਡ
ਤਾਪਨੁਅਨਿਨਿਭਗਤਿਕਹੰਦਦਾਸੀ। ਇ
ਕਦਿਨਸਾਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾ। ਪੰਡਤਜੈਸੇਏਨਿ
ਸਿਖਅਨਿਨਿਭਗਤਿਏਨਿ। ਤੇਜੈਤੋਰਥਕੇਏਨਿ
ਤਾਂਪੰਡਤਿਸਾਹਿਤਕੁਲੀਗਿਦਕੇਲਗਨਸਗਨ
ਮਨਾਹਿਕੇਤੇਗਦੇਸਨੁਪੁਜਕੇਤੇਸਾਹਿਬਥੀ ੨੨

ਪਰਚਵਸਤੇਪੰਜਸੈਰੁਪਯਾਦਿਵਾਇਆਤੇਕਮੀ ੨੨੧
ਨੂਤੇਰਿਆਅਗੇਬੀਸਨਮੁਖਗਧਾਅਇਆ
ਤਾਂਏਹੁਫੇਰਮੁੜਆਇਆਤਾਂਸਾਹਿਬਬਚਨ
ਕੀਤਤੁਸੀਅਨਿਨਿਭਗਤਕਹਾਂਵਦੇਤੋ। ਤੁ
ਗਏਦੇਸਗਨਬੀਸੁੜਾਏਤੋ। ਤਦਿਸਿਖਾਂਦੇ
ਅਨਿਨਿਭਗਤਿਦੇਖੋ। ਬਚਨੁਤੋਇਆ। ਭੁੰ
ਈਸਿਖੋਪਹਿਲੀਪਾਤਿਸਾਹੀਗੁਰਨਾਨਕਜੀ
ਗਜੇਸਿਵਨਾਭੁਈਨਗਗੀਪ੍ਰਾਇਸੰਗਲੀਦੇ।
ਗ੍ਰੀਬਛੋਡਿਏਤੋ। ਨਿਕੇਈਭਲੇਆਵੇ।

ਤਾਂ ਭਾਈ ਪੈਰਾ ਓਠ ਖੜੋਤਾਇਆ ॥ ਤਾਸਾ ਤਿਬਰੰ
ਤਮਕਾਂ ਮਦੀਤ ਕੀ ਕਤਲਿਖ ਦਿਤੀ ॥ ਤੇ ਪੰਜ ਪੈਸੇ
ਕੋਈ ਸਿਖ ਲਿਆਏ ਆਸੀ ਅਰਦਾਸ ਸੋਭਿਸ
ਨੁਖਰ ਚਾਇਤੋ ॥ ਤਾਂ ਓਸੇ ਰਾਤਿ ਉਠਿ ਤੁਰਿਆ ॥ ਤਾਂ
ਸਾਤਿ ਬਕਤਿਆਏ ਪੰਡਤ ਅਜੇ ਅਨਿਨਿਭਗਤਿ
ਉਦੇਤੈਨਿ ॥ ਸੋ ਬਿਤਿ ਵਾਰਗਤਿ ਨਿਛੜਨਤੀ
ਪੁਛਿਦੋ ॥ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਿ ਕੇਤਰ ਦੇਤੈਨਿ ॥ ਤਾਂ ਓ
ਥੇ ਪ੍ਰਾਨਿ ਸੰਗਲੀ ਦੀਧੀ ਲੈਣੁ ਨਗਇਆ ॥
ਸੰਗਲਾ ਦੀਧਿ ਚ ਜਾਇ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੁ ਸੰਗਲੀ

ਦੇਸਾਥਿਤੀਭੇਰਬਤੁਤੇਪਦਰਥਲਿਅਗਦਿਅਗੁ ੨੨੨
ਰੁਕੀਚਰਨੀਅਗਇਲਗਾ। ਬਚਨੁਤੇਇਅਗ। ੦
ਈਧੋੜਾਤੁਮੋਖਤੇਇਆਤੋ। ਤੈਨੁਅਨਿਨਿਕੁਗ
ਤਿਪ੍ਰਾਪਤਿਤੇਈ। ਜਿਸਵੇਲੇਪ੍ਰਾਇਸੰਗਵਾਚ
ਤਾਸਭਜੋਗਦੀਕਲਾਇਲਖੀਸੀ। ਬਚਨੁਤੇਇ
ਆ। ਕਲਜਗਵਿਚਜੋਗਕਿਸਸਾਧਦਾਤੈ।
ਤਾਂਧੋਥੀਪ੍ਰਾਤ੍ਰਿਕੇਨਦੀਵਿਚਪ੍ਰਵਾਤਕਰਦਿਤੀ।
ਤੇਅਨਿਨਿਕੁਗਤਿਦੀਬਾਂਦੀਗੀਥਜੀਵਿਚ
ਲਿਖੀ। ਜੋਚੇਤੁਲਾਇਕੈਸੁਦੇਗਾਚਸਦਾਚਿ

ਧਾਰੁਤੇਵੈਗਾਘਤੇਕੁਈਪੈਨਾਮੋਖੋਤੇਇਆ॥

੧੦੬। ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ॥ ਕੁਈਦਰ

ਗਤਕੁੰਡਾਰੀਗੁਰੁਤਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਦੀਸੂਨ
ਆਇਆ॥ ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਗਰੀਬਨਿਵੰ

ਜਕਈਸਿਖਸਬਦਦੀਚਰਚਾਕਰਦੇਆਪ

ਦਿਚਬੋਲਓਠਦੇਤੈਨਿ॥ ਬਚਨੁਤੇਇਆਚਰ

ਪੁਰਕਾਰਦੀਚਰਚਾਤੈ॥ ਤੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਂਨੂਚੰ

ਤੀਦਾਤੈ॥ ਜੇਦੁਇਪ੍ਰਕਾਰਦੀਚਰਚਾਕਰਨਿ

ਤੇਦੁਇਪ੍ਰਕਾਰਦੀਚਰਚਾਤੈ॥ ਆਗਨਿ॥ ਭੰ

ਭਾਈ ਦਰਗੁਤਪੁਛਿ ਆਜੀ ਕੋਨ ਕੋਨ ਚਰਚਾਏ ॥ ੨੨੩ ॥
ਬਚਨੁ ਤਾਇਆ ॥ ਇਕਵਾਦ ਚਰਚਾਏ ॥ ਜਿਐ
ਪਨੁ ਤੀਸ ਮਾਈ ਦਾਤੇ ਨਿਮ੍ਰਤ ਕਰਿ ਕੇ ਆਖਥੀ
ਯੋਧਾ ਬਧਵਾਲੇ ਬੀਪੁਛਿ ਕੇ ਰਿਟੇ ਵਿਚਧਾ
ਰਲੇ ਲੀ ॥ ਤੇ ਦੂਜੀ ਤੇਤ ਚਰਚਾਏ ॥ ਜਿਐ ਆਪ
ਦੀ ਬਧਾ ਵਿਚ ਤੇਵੈ ਸੋ ਕਹਿ ਸਦਾ ਵਦੁ ॥ ਤੇ
ਦੂਜੇ ਦੀ ਬਧਾ ਵਿਚ ਮਾਵੈ ॥ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ ਸ
ਇਲੇ ਵਦੁ ॥ ਵੀਚਾਰ ਕੇ ਜੇ ਵਸੇਖ ਤੇਵੈ ਸੋ ਰਿ
ਦੇ ਵਿਚਧਾ ਰਦੁ ॥ ਜੇ ਸਾਏ ਕਦੀ ਪਕਦੇ ਸਨਮੁ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚਾਸਿਖਤਿ ਮਾਗਦੇ ਤੈਨਿ ॥ ਜੋ ਮਨੁ ਨੀਵਾਨ २੨੪
ਤੀਤੁ ਦਾ ॥ ਤੇ ਇਕਵਿਤਿ ਰੋਚਰਚਾ ਤੈ ॥ ਜੋਆ
ਪਨੁ ਕੋਈ ਸਮਝਨ ਤੀ ॥ ਤੇ ਤੋਰਸਦਾ ਵਚਨੁ
ਮਨਦਾਨ ਤੀ ॥ ਏਤੁ ਚਰਚਾ ਰੁਰੁ ਕੋ ਸਿਖ
ਤਿ ॥ ਗੁਰਿ ਦੇ ਤੈਨਿ ॥ ਜੋ ਸਕਰ ਮਨੁ ਨੀਵ
ਤੇ ॥ ਸੋਈ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਤੈਨਿ ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਨ
ਨਤੀ ਦੁਖਾਂ ਵਦਾ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਈ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ
ਕਰਈ ॥ ੧੦੭ ॥ ਸਾਖੀ ਤੋਰਚਲੀ ॥
ਮੀਆਂ ਜਮਾਲੁ ਗੁਰੁ ਤਾਰਿ ਗੋਵਿੰਦੀ

ਦੀ ਸਰਨੀਆਇਆ। ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁਆਇ ਕੋਲੀਤ ।
ਤੇ ਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਤੇ ਕੁਤਿ ਮਾਜਿ ਜੀ ਮੇਰੁ ਰੁ
ਸਿਖ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ
ਬਾਣੀ ਸਿਦਕ ਨਾਲ ਪੜਾਏ। ਸਗੀਰ ਜਿਤ ਦੇ
ਤੇ ਨਿਜ ਯੰਜਤ ਤਾਂ ਦੇ ਤੈਨੀ। ਤੇ ਸਗੁਣਾ ਵਿਚਿ
ਚੇਤਨੁ ਇਕੋ ਤੇ। ਜੋ ਕੋਈ ਚੇਤਨੁ ਪਛਾਣ ਦੇ
ਤੇਨੀ। ਜੋਈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਤੈਨੀ। ਤਾਂ ਓਸਨੇ
ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ। ਜੀ ਜੋ ਇਕੋ ਚੇਤਨੁ ਵਿਆਪੀ
ਆਤਮਾਇਆ ਤੇ। ਤਾਂ ਇਕ ਸਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਾਂਦੁ

ਕਾਰਿਕੇਸੋਭੇਕੋਈਰਜਾਕਿਉਨਤੀਜਾਂਦਾਂਤਿਏ ੨੨੫
ਕਸਦੇਗਿਅਨਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਸਭਦਾਦਾਅਗਿ
ਆਨਾਕਿਉਨਤੀਸਿਟਜਾਵਾਤਾਬਚਨੁਤਿਅਗਿ
ਜੇਸੇਪਾਟਿਮੇਅਕਾਸੁਏਕਹੀਤਤਾਤੈ
ਜਿਸਪਾਟਿਮੇਪਦਾਰਥਪਾਈਤਾਤੈਸਤੀਤੇਨਿਕ
ਲਤਾਤੈ। ਜਿਸਮਾਟਿਮੇਦੀਪਕਪ੍ਰਕਾਸਤਾਤੈ।
ਤਿਸਕਾਅੰਧੇਗਦੂਰਤਤਾਤੈ। ਰੋਜਨਖਾਂਦਾਂ
ਪ੍ਰਾਂਦਾਂਕਾਧਰਮੁਤੈ। ਅਗਰਗਿਅਨਸਮਸੁਦਾ
ਮਨਕਾਧਰਮੁਤੈ। ਤੇਅਤਮਾਸਰਬਦਾਸਾਇਤੈ।

ਸਜਾਤੀ ਵਿਜਾਤੀ ਸੁਗਤਿ ਤੀ ਨੋ ਕੁਦ ਤੇ ਨਿਅਥ ०
 ਤੇ। ਸਜਾਤੀ ਕੁਦ ਕਹੀਏ ਇਕ ਆਤਮਾ ਤੇ। ਤੇ
 ਦੁਜਾਚੇ ਤੇ ਨੋ ਰਹੇ। ਜੈ ਸੋ ਮਨੁ ਛਕੇ ਸਾਥ ਦੁਸਰ ०
 ਮਨੁ ਖੋਤੇ। ਸੇ ਤਾਂ ਦੁਜਾ ਤੇ ਇਆ। ਤੇ ਵਿਜ ०
 ਤੀ ਕੁਦ ਕਹੀਏ ਇਕ ਆਤਮਾ ਚੇ ਤੇ ਨ ਤੇ। ਅ
 ਰੁ ਦੁਜਾ ਗਤ ਜ ਦੂ ਤੇ। ਜੈ ਸੋ ਮਨੁ ਖਕੇ ਸਾਥਿ ਬ੍ਰਿ
 ਛਕੀਏ ਸੇ ਤਾਂ ਜਗਤ ਰੁਮ ਕਰ ਭਾਸਤਾ ਤੇ।
 ਅਰੁ ਸੁਗਤ ਕੁਦ ਕਹੀਏ ਜੈ ਸੋ ਮਨੁ ਖਕੇ ਅ
 ਗ ਪ੍ਰਤ ਅੰਗ ਤੇ ਨਿ। ਸੇ ਤੇ ਆਤਮਾ ਨਿਰਾਕ ०

ਰਹੇ॥ ਨਿਰਾਕਾਰ ਕੇ ਅੰਗ ਪ੍ਰਤ ਅੰਗ ਨਹੀ ਬਣਦੇ॥
 ਤਾਂ ਤੇ ਅਤਮ ਅੰਸਾ ਕਾ ਤਮਾ ਤੇ ਸਭ ਕੇ ਮਧ ਸਭ ਤੇ
 ਨਿਅਰਾ॥ ਜਿਉ ਜਲ ਭੀ ਸਤ ਤਾਰੇ॥ ਸਰੀਰ ਮਇ
 ਕੇ ਕੀ ਨਿਆਈ ਤੈਨੀ॥ ਅੰਤ ਤਕ ਰਹਿ ਜਲ ਦੀ ਨੀ
 ਆਈ ਤੈਨੀ॥ ਤੇ ਅਤਮ ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਦੀ ਨਿਆਈ ਵਿਚ
 ਭੀ ਰਾਸ ਤਾ ਤੇ॥ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾ
 ਰ ਸਮਾਇਆ ਤੇ ਸੋਈ ਸੇਖਰੇ॥ ਪਉੜੀ॥ ਅਨਿਤ
 ਕੂਕੇ ਕੁਲੇ ਸਤੁ ਵਧਾਵਹਿ ਤੇ ਨ ਸ੍ਰਿ ਦਾ ਗੁ॥ ਇਹੋ
 ਨਾ ਜਾਣੀਐ ਨਿਵਲ ਨਿਹਾਲੁ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਤ

੨੨੬

ਖਤੂਪੀਰਗੀਰੀਰਤੈਦਰਗਤਤੁਲੀਜਪੈਨਿਰੀਕਾਰਾ
ਮਨਸਾਧਾਰਅਥਾਤੁਤੈਤੀਰਥਉਪਲਸੇਵਕਸਾਰਾ
ਕਿਸਾਨਾਇਸ਼ੀਆਖੀਐਪੀਮੁਪੁਰੀਗੁਰੂਕਾਪਿਆਂ
ਰਾਗੀਰਗਿਨ੍ਹਜਾਦੀਐਵਡੇਸੁਜਾਣਾਤਿਖਾਇਅ
ਪਾਰਾਬਨਦਾਲੀਤੇਪਰਸਰਾਮਬਾਲਵੈਦਿਤਉ
ਤਿਨਬਲਿਤਾਰਾਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖਸਵਾਰਤਿ
ਤਾਰਾ॥੧੦੮॥ ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ॥ ਕੁਈ
ਅਨੰਤਤੇਕੁਈਕੁਕੇਵਧਾਵਤਿਗੁਰੁਹਰਿ
ਗੋਵਿੰਦਜੀਦੀਸ਼ੁਨਾਨਿਆਏ॥ਤੇਅਰਦਾ

ਸਕੀਤੀਜੋਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਫਾਤਪ੍ਰਸਾਦਿਯੋ ੨੨੭
ਕੇਟਿਆਪਦੀਠਾਤਿਰਾਈਤੋ।।ਇਸਦਾਪਰੋਜ
ਨੁਕਿਆਤੋਤੋਰਸਿਸਿਠਿਆਈਦੀਲਿਆਈ
ਕਿਓਨਹੀਕੀਤਾ।ਬਚਨੁਤੋਇਆਂ।ਜੇਸੇਕਫ
ਤੁਦੇਵਿਚੋਕਾਈਵਸਤਸੁਦਦਵਾਲੀਨਹੀ।ਤੇ
ਸੇਰੁਰੁਕੇਸਬਦਬੀਕਾਈਸੁਟਹਿਵਾਲੀਕਥ
ਤੈਸੇਜੋਸਿਖਆਪਦੀਖਸਲਤਿਕਿਰਤਖਰ
ਆਂਕਰਨਿਜੁਕਾਈਗਲਿਸੁਨੁਵਾਲੀਨਾਤੇ
ਵੈਗੀ।ਸੇਗੁਰੂਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਿਤੋਵਨਿਗੇ।

ਮੈਸਾਮਤਾਂਗਜਦਾਨਮੁਤੈਜਿਸਕਰਅਕਾਲ
ਵਿਖੇਲੀਨਤੈਦਾਤੈ। ੧੦੮। ਸਾਖੀਤੋਰਚਕੀ
ਭਾਈਨਿਵਲਾਤੇਭਾਈਨਿਤਾਲੁਗੁਰੂਤਰਿ
ਗੋਬਿੰਦਜੀਦੀਸੁਨਆਏ। ਜੋਆਸਾਡਾਉ
ਧਾਰਤਵੈ। ਬਚਨੁਤੈਆਪੁਸੇਕਾਸਟਿਮੈ
ਗਨਿਤਤੀਤੈ। ਤੇਮਥੇਬਿਨਾਨਿਕਸਤੀਨਤੈ
ਤੇਕਾਸਟਿਨੁਸੇਕਰੀਨਤੀਲਗਤਾ। ਤੇਮਥ
ਨਵਾਲੇਬੈਠਕੇਮਥਦੇਤੈਨਿ। ਤਾਮਗਨਪ੍ਰ
ਤਖਤੈਇਕੇਸਭਕਾਸਟਿਮਾਗਨਤੈਜਾਤਾਤੈ

ਤੇ ਦੁਪਵਿਚ ਪ੍ਰਤਿ ਪਰੁਸੰਜ ਮਨਾਲ ਮਥਕੇ ਪ੍ਰ ੨੨੮

ਗਦ ਪੀਉ ਨਿਕਸਤਾ ਤੇ। ਤੇ ਸੇ ਪਾਠ ਸਬਦ ਦੇ ਕ

ਰਿਪ੍ਰੰਨੁ ਤਿਦਾ ਤੇ। ਪਰੁ ਗਿਆਨ ਨਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ

ਤੇ। ਤੇ ਵੀ ਚਾਰ ਕ੍ਰਨ ਤੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਤੇ।

ਤਾਂ ਕੁਈ ਨਿਵਲਾ ਤੇ ਨਿਤ ਲਗਿ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਮ ਦੀ ਕਥਾ ਕ

ਰਨ ਤੇ ਵੀ ਚਾਰ ਕ੍ਰਨਾ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਪਾਕ ਰਿਕੋ ਸ੍ਰ

ਲੇ ਸ੍ਰ ਨਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਹੈ। ਮਾਵੇ ਤੇ ਗੁਰਮਤ ਪ੍ਰ ੦

ਪਤਿ ਤੇ ਵੇ। ਮਾਧੁਕੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਵੇ। ਤੇ

ਤੇ ਰਭੀ ਜੋ ਚਨਾ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣੇ ਸੇਈ ਜੀਵਨ ਮ

ਕਤੋਤਵੈ ॥ ੧੧੦ ॥ ਸਾਖੀਤਿ ਰਚਲੀ ॥ ਕੁਈ
ਤਖਤੁ ਕੁਈ ਪੀਰ ਕੁਈ ਦਰਗਤੁ ਤੁਲੀ ਕੁਈ
ਮਨਸਾ ਪਾਰਤੇ ਕੁਈ ਤੀਰਥ ਭਿਖੰ ਲਗੁ ਰੂਤਾ
ਰਿਗ ਬਿਦਿ ਜੀਦੀ ਸੂਨ ਆਏ ॥ ਤੇ ਅਰੁ ਦਸ
ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ॥ ਤਾਂ ਨਨੁ ਸਾਤਿ
ਨਹੀ ਆਵਦੀ ॥ ਤੇ ਕੁਈ ਸਿਵਲੋ ਤੋ ਨਿਤਾ
ਲੁਏ ਮੁਖ ਥੀ ਸੁਦਿ ਕੇ ॥ ਮਨਿ ਵਿਚਰੇ ਆਵ
ਦੇ ॥ ਤੇ ਗੁਰਗੁਰ ਪਾਤਿ ਤੇ ਦੀ ॥ ਤੇ ਦੁਰ
ਮਤ ਆਇ ਜਾਈ ॥ ਤੇ ਆਖਚ ਨ ਤੋਇ ਮਾਹ

ਸਬਦੁ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਜੇ ਵਕਤੇ ਵਿਚ ਚੌਦਹ ਰਹਿ ॥
 ਗੁਣਿ ਤੇ ਦੇਖੈ ਨਿ ॥ ਤੇ ਸ੍ਰੋਤੈ ਵਿਚ ਨੀ ਚੌਦਹ ਰਹਿ ॥
 ਇਤ੍ਰਿ ਦੇਖੈ ਨਿ ॥ ਤਾ ਤੁਰਤ ਹੀ ਗੰਗਾ ਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ॥
 ਤੇ ਦਾਤੈ ॥ ਤੇ ਜੋ ਬੋਲੈ ਗੁਣ ਵਕਤੇ ਸ੍ਰੋਤੈ ਵਿਚ ਤੇ
 ਦੇਖੈ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਫਿਲ ਕਾਰਿ ਕੇ ਗੰਗਾ ਮਾਨੁ ਤੇ ਦਾਤੈ ॥ ਪ੍ਰ-
 ਭੁ ਜੇ ਵਕਤੇ ਵਿਚ ਗੁਣਿ ਤੇ ਦੇਖੈ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਸਤਿ ਜੇ
 ਸ੍ਰੋਤੈ ਨੁ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਜਾਵੈ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਫਿਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ॥
 ਆਜੀਓ ਤਕੈ ਨਿ ਗੁਣਿ ਤੇ ਨਿ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਸੁਣ ॥
 ਈਸੋ ॥ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ ॥ ਸੁਲੋਕੁ ॥ १ ॥ ਵਾਂਗ ਮੀ

੧। ਵਿਵਾਸਾ ੨। ਸਮਸਵਿਤਾ ੩। ਪ੍ਰਿਅਕਥ
 ਪ੍ਰਸਥਾਵਾਵਿਤਸਤਾ ੪। ਵਾਕਾ ੫। ਸੀਦੇਤਾਛਾਵ
 ਦਅਸੇਖੀਸੰਸਕ੍ਰੁਸਲੇਨਖਿਆਤਵਿਖੇਪਾਰਿ
 ਤਾਅਵਿਗੋਜਨਰੰਜਕੋਜਿਤਸਭਨਤੰਕਤੋਧਰ
 ਮਕਾਸੀਤੋਖੀਤੇਚਤੁਰਦਸਗੁਣਾਉਤਮਵਕ
 ਤਾਇਐ। ਇਤਨੇਗੁਣਿਵਕਤੇਵਿਚਤੋਵਨਿ।
 ਤਾਂਓਸੰਥੀਕਥਾਸੁਦਿਨਤੇਕਾਲਿਆਨੁਤੇਤਾਏ
 ਪ੍ਰਿਥਮੇਤਾਂਵਾਂਗਮੀਬਾਣੀਦੇਪਦਸਮਯੇ। ਤਿ
 ਤਨੇਕੋਤੇਤੋਵਨਿਤੈਸੇਹੀਪੁਨਿਕਰੇਯੈਸੇਛੰਦ

ਦੀਧਾਰਨਾਹੋਵੇਤੈਸੀਪੜੇ ॥ ਵਿਆਸਮਾਸਾਵਿਤਿਰੂ੩੦
ਜਿਥੈਰਸਦਾਇਸਥਾਨੁਹੋਵੇ ॥ ਤੇਸ੍ਰੋਤਿਆਂਦੀਥ੍ਰਿ
ਤਨਤਿਗੀਤਈਹੋਵੇ ॥ ਓਥੇਵਿਸਥਾਰੁਕਰੇ ॥ ਜਿਥੇ
ਸ੍ਰੋਤਿਆਂਦੀਥ੍ਰਿਤਉਦਾਸਹੋਵੇ ॥ ਓਥੇਸਫੁਪਕਰੇ ॥
ਤੇਕਥਾਅਜੇਹੀਮਿਠੀਕਰੇ ॥ ਜੇਸੁਨਾਨੁਪਿਆਰੀ
ਲਗੇ ॥ ਤੇਵਚਨੁਸਚਾਕਹੇ ॥ ਜੇਗਿਆਨਕੇਉ
ਧਾਸਨਾਕੈਕਰਮਜੇਸਬਦਦਾਰਿਦਾਹੋਵੇ ॥ ਜੇਏ
ਅਹਬੁਕਹੇ ॥ ਜਿਸਦੇਮਨਵਿਚਸਹਸਾਹੋਵੇ ॥ ਤੇ
ਪ੍ਰੇਸਨੁਕਰੇਉਸਦਾਸੀਸਾਨਿਵਰਤਕਰਦੇਵੇ ॥

ਤੇਜੇਤਾਪ੍ਰਸਾਥਾਵਸਾਥਦਦਾਤੋਵੈਤੇਤੀਤੀਸਾਖੀ
 ਲਿਖਾਵੈ। ਜੇਤੇਸ੍ਰੇਤੇਤੋਵਨਿਤੇਸਾਤੀਦਿਸਟੰ
 ਤਦੇਵੈ। ਤੇਸ੍ਰੁਦਾਸਾਸ੍ਰਾਂਦਾਗਿਆਤਾਤੋਵੈ
 ਤੇਕਥਾਵਿਚਾਵਿਖੇਪਨਾਕਰੇ। ਜੇਕਥਾਤੋਰੁਤੇਵੈ
 ਤਾਂਸਾਖੀਤੋਰਸ੍ਰਾਉਦੀਨਾਕਰੇ। ਤੇਸ੍ਰੀਰਕ
 ਰਿਕੇਨੀਸ੍ਰਾਪਾਤੋਬੈਠੇ। ਤੇਮਨਾਕਰਿਕੇਨੀਸ
 ਰਲਤੋਵੈ। ਤੇਜਿਉਜਿਉਕਥਾਸ੍ਰੇਤੇਸੁਦਿਨਿ
 ਓਨਾਦੇਮਨਨ੍ਰਪ੍ਰੀਤਦਾਰੀਗੁਚੜਦਾਜਾਵੈ।
 ਤੇਸਾਗੀਸ੍ਰਾਜੀਤੀਜਾਵੈ। ਨੇੜਤੇਸ੍ਰਵਨਿਸ੍ਰੇ ੨੩

ਤਿਆਂ ਵਕਤ ਦੇ ਮੁਖ ਪਿਰ ਤੀ ਤੇ ਨਿ। ਦੇ ਪਾਂ ਮਹਿ ੨੩੧
ਕੀ ਕਹਿ ਦਾ ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਕਾ ਗੀ ਨਾ ਤੇ ਵੈ। ਆਪ ਦਾ ਮ
ਨੁ ਨੀ ਵਾਰ ਕੇ। ਤੇ ਜੇ ਕਾ ਕਰੇ ਸੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਆਪ
ਰਿ ਦੇ ਵਿਚ ਪਾਰ ਲੇ ਵੈ। ਤੇ ਆਪ ਦੀ ਪ੍ਰਲਬ
ਧ ਤੇ ਸੀ ਤੇ ਪਕਰੇ। ਬੁਤਿ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਚਾਤ
ਨਾ ਕਰੇ। ਮੰਗੇ ਬਿਨਾ ਜੇ ਦੇ ਵੈ ਸੋ ਰਜੀ ਤੇ ਕੇ ਦੇ
ਵੈ। ਏਤ੍ਰੇ ਦਾ ਗੁਣ ਜੇ ਵਕਤ ਵਿਚ ਤੇ ਵਨਿ
ਚ ਸਥੀ ਨਾ ਸਾ ਸੇ। ਅਗੇ ਸ੍ਰੇ ਤੇ ਹੀ ਚ ਓ ਦ
ਗੁਣ ਚਾਹੀ ਦੇ ਤੇ ਨਿ। ਸਲੋਕੁ। ਭਗਤ ਵ

ਕੁਤਰੇ ਅਚਰ ਬਾਤਾ ਸੁਚਰਚ ਭੰਚਲੀ
ਨਾਪਟਹਾ ਪ੍ਰਸਨ ਅਖਸਚ ਬੁਝੇਤੋ ਅਨਲਿ
ਸੋ ਨਿੰਦੇ ਨਤਾ ਸੁਪੀ ਦਾਤਾ ਤਿਪਕਤ ਕਥੰਤ
ਰਾਸੁਚ ਵਪਰਦੰਭੇ ਨਤਾ ਸੁਬਦਾ ਏਤੋ ਯਾਸਦ
ਸੀਤ ਨਿਰਮਲ ਗੁਣਾ ਵੈਕੰਠੇ ਪ੍ਰਸਸਤਾ ਸਦਾ
ਏਤੋ ਦੋਹਤ ਗੁਣਿ ਸੁਤੇ ਦੇਤੈ ਨਿਯੋ ਮਨ ਬਚਕ
ਰਮਕਰ ਵਕਤੇ ਦੀਰੁ ਗਤਿ ਕਰੇ ਤੇ ਆਪਦੇ ਮ
ਨਿਵਿਚ ਗਰਬ ਨਾ ਕਰੇ ਜੋ ਮੇਸੇ ਵਕਰਨਾਂ
ਤੀਜਾ ਕਥਾ ਦੇਸੁ ਲਿਨਦੀ ਬੁਤੀ ਸੁਧਾ ਤੇਵੇ।

ਚਥੇ ਆਪਣੀ ਸਰੀਰ ਦੀ ਭੀ ਤੇਵ ਚਨਾ ਦੀ ਭੀ ੨੩੨
ਚਤੁਰਾਈ ਨ ਕਰੇਗੇ। ਤੇ ਪੀਓ ਵਾਂਸ ਮਸ਼ਟਿ ਨੁ ਚਤੁ
ਰੁ ਤੇ ਵੈ। ਤੇ ਛੁਠ ਵਾਂ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰਥਤਾ ਤੇ
ਵੈ। ਤੇ ਸਪਤ ਮਥਰ ਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸੁਦੇ ਤੇ ਵਨਿ। ਤੇ
ਅਠ ਵਾਂ ਆਲਸੁ ਨ ਕਰੇਗੇ। ਨਾ ਵਾਂ ਆਲਸੁ ਕਥਾ
ਦੇ ਸਮੇ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਨ ਕਰੇਗੇ। ਦਸ ਵਾਂ ਜੇ ਸੁਦੇ ਸੇ ਮਨਿ
ਵਿਚ ਧਾਰਦਾਰ ਤੈ। ਫੇਰ ਧਾਰ ਵਾਂ ਵੀ ਤਿਖਾ
ਵੈ। ਬਾਰ ਵਾਂ ਜੇ ਕਥਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਬੀ ਵਿ
ਪਰ ਜੇ ਤੇ ਵੈ ਤਾਂ ਚਿਨਾ ਦਾ ਤੇ ਆਗੁ ਕਰੇਗੇ। ਤੇ ਰਵਾਂ

ਸਰੀਰਤੀਸੁਚਰਕੇ। ਚੋਦਵਾਂਦੀਭਨਾਕਰੇਰਿਦੇਕਰਸੁ
ਦੇ। ਇਹਚੋਦਵਾਂਗੁਇਸ਼ੇਤੇਦੇਤੋਵਨਿ। ਤਾਂਚਿਸਨੁ
ਗਿਅਨੁਤੁਰਤੁਪਾਪਤਿਤੁਦਾਤੇ। ਸੋਭਈਨਿਤਾ
ਲੁਵਿਚਸਰੇਲਖਦੁਪਾਏਜਾਂਦੇਤੋਨਿ। ਤੁਸਾਂਭਾਈ
ਨਿਲੁਦੀਸੰਗਤਿਕਰਨੀ। ਚਿਸਦੇਮਿਲਾਇਕਰਸ
ਭੇਗੁਇਕਿਉਨਾਪਾਪਤਿਤੋਵਨਿ॥੧੧॥ ਸਾ
ਖੀਤੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਕਿਸਨਾਏਝੀਤੇਭਾਈ
ਧੰਮਪੁਰੀਗੁਰੂਤਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਦੀਸੁਨਿਅਏ
ਜੇਅਸਾਰਾਭਧਾਰੁਕਰੇ। ਤਾਬਚਨੁਤੇਇਆ॥

ਕਲਜੁਗਾਵਿਚਨਾਮਵਰਾਜਹਜੁਏ। ਤੁਸੀਭੀਨ ॥੨੩੩॥
ਮਕੇਜਹਾਜੁਤੇਚਕਿਬੈਠੇ। ਤੇਸਬਦਦੇਉਚਾਰਨਿ
ਦਾਅਭਿਮਾਸਕਰੇ। ਤਾਂਯਸਨੇਅਰਦਾਸਕੀ
ਤੀਸਦੇਪਾਤਿਸਾਹਿ। ਕਈਸਿਖਸਬਦਨੁਪੜ
ਸੁਨਿਕੈਬਟੇਕਰਮਛੋਰਦੇਤੇਨਿ। ਕਈਸਿਖ
ਸੋਗੋਬਤੁਤੇਵੇਰੁਵਿਰੋਧਕਰਨਿਲਗਦੇਤੇਨਿ। ਓ
ਨਾਨੁਕੋਨਪਦਵੀਪ੍ਰਾਪਤਿਤੁੰਦੀਤੇ। ਬਚਨੁਤ
ਇਆ। ਗੁਰੁਕਾਸਬਦਸਰੁਨਾਦਾਉਧਾਰੁਸਮੇ
ਪਾਇਕੇਕਰਦਾਤੇ। ਇਕਬੁਧੀਦਾਕਲਿਆਨੁ

ਨਹੀ ਤੋਤਾ। ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਅਗਿਆਨੀ ਸ
ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਦਿਦਾ ਤੇ। ਭਾਂਓ ਸਦੇ ਪਾਪ ਕਟੀ ਦੇ ਤੋਂ ਨਿ
ਅਗੇ ਜਾਗਿਆ ਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਦੀ ਤੇ। ਤੇ ਜਗਿ
ਆਸੀ ਨਾਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਦਾ ਤੇ। ਤੇ ਗਿਆ ०
ਨੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਿਓ ਤੇ ਤਾ ਤੇ। ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਗਿਆ
ਨ ਬਧ ਤੇ। ਓਸੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਨਵਾਸ ਤੇ ਪਾਠ
ਸੁਦਿਕੇ ਗਿਆਨੀ ਤੇ ਇਥੇ ਥਾ ਤੇ। ਤੇ ਗਿਆ
ਨੀ ਦਾ ਨੀ ਸਚਾਨ ਨੀ ਤੇ ਇਥੇ ਆਤੇ ਆਪਣੀ ਵ
ਡਿਆਈ ਆਵਾਸ ਤੇ ਕਹਿ ਦਾ ਤੇ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਗ

ਆਨੁਦਿਕੁ ਤੇ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੰਗੁ ਨ ਹੀ ਕਰਦਾ ॥ ੨੩੮ ॥
ਤਾਂ ਓਸ ਨੁਗਿ ਆਨ ਨ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਦਾ ਤੇ। ਜੇ
ਸੇ ਕਿਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰਜੀ ਦੇ ਗਾਤੁ ਜਾਂਦਾ ਤੇ। ਤੇਰਾ
ਤੁਨ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤਾਂ ਪੁਛਿਦਾ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ
ਤੋ। ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੁਸੰਗਾ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰਦੀ ਤੁਰੀ ਤੇ। ਤ
ਮਿਲੀ ਤੋ। ਤੇ ਓਹੁ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਗਲਿਆ ਤੋ। ਤਾਂ ਓ
ਹਿ ਜਗਿਆਸੀ ਭੀ ਪਹੁੰਚਦਾ ਤੋ। ਪਰੁ ਜੇ ਕੋਈ
ਗਾਤੁ ਜਾਂਦਾ ਤੇ ਓਹੁ ਗਿਆਨੀ ਭੀ ਪਹੁੰਚ
ਦਾ ਤੋ। ਪਰੁ ਜੇ ਗਾਤੁ ਨ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੇ ਪੁਛਦਾ ਭੀ

ਨਤੀ। ਤੇ ਉਲਦਾ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਤੇ। ਤਾਂ ਚੁਰ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਨ ਨਤੀ ਪਤੁਚਦਾ ਤੇ। ਤੇ ਸੇਜੇ ਆਪਨੁ
ਗਿਆਨੀ ਮਨਦਾ ਤੇ। ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਬੀ ਪੁਛਦਾ ਨਤੀ।
ਓਤ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਨਤੀ ਤੁੰਦਾ। ੧੧੨। ਸ।
ਖੀ ਤੋਰ ਚਲੀ। ਗੁਣੀ ਪਿੰਗਤੁ ਤੇ ਗੁਣੀ ਮ
ਦਾ ਤਿਖਾਂ ਦਵਰੇ ਸੁਜਾਂਦੇ ਤੇ ਸਨਿ। ਗੁਰੂ ਤਰਿ
ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਦਸ ਨਾਮਾਏ। ਤੇ ਲੰਗਰ ਦੀਆਂ
ਲਕੜੀਆਂ ਚੀਗਨੀ। ਤੇ ਚੋਕੀਆਂ ਤੇ ਮੰਜੇ ਬ
ਣਾਏ ਦੇਵਨੀ। ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਸਭ ਦਾ ਜੇ ਕੀ ਮੁਤ

ਵੈਸੋ ਕਰ ਦੇਵਨਿ। ਤੇ ਕਥਾ ਦੇ ਸਮੇਸ ਭਕੀ ਮਾਵਿ ਸਾਰ ਕੇ ੨੩੫
ਕਥਾ ਸੁਣਨ। ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤੀ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਇਸ
ਨਾਨੁ ਕਰਾਇਨ। ਤੇ ਆਪੁ ਭੀ ਇਸ ਨਾਨੁ ਕਰਨ। ਤੇ ਬੰ
ਦੀ ਜਪਨ। ਜਿਸ ਸਮੇ ਚਿਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਵਾਸ ਮਾਂ ਤੇ
ਇਆ। ਤਿਸ ਸਮੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲਗੇ
। ਤੇ ਇਸ ਨਾਨੁ ਕਾਰਿ ਕੈ ਸਭੁ ਪਦਾਰਥ ਆਪਦੇ
ਥੀ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਵਾਤ ਗੁਰੂ ਜਪਾਇ ਅੰਧਾ
ਇਛੇ ਤੇ। ਸਾਨਿ ਬਾਪਿ ਭਨਾ ਦੀ ਚਿਖਾ ਤੇ ਜਾਇ
ਖੜੇ ਤੇ। ਬਚਿ ਨੂੰ ਤੇ ਇਆ। ਇਨੁ ਨ ਲਨੀ ਲਦੇ ਮ

ਵਤਾਰੇ ਤੇ ਸਾਨੀ। ਇਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਗਿ
 ਅਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਵੈ। ਅਸਾਂ ਕਹਿ ਅਸੀਂ ਜੋ ਕਲ ਜੁਗੁ
 ਵਿਚ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਗਿ ਅਨੁ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਹੁਇ ਏਨਾ ਸਬ
 ਦੁਨੁ ਸਮਾਇ ਅਤੇ। ਏਹੁ ਅਮਰ ਪਦ ਵੀ ਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਤੇ ਏਤੇ ਨਿ॥ ੧੧੩॥ ਸਾਖੀ ਤੋ ਰਚ ਲੀ॥ ਕੁਈ
 ਬਨਵਾਲੀ ਤੇ ਕੁਈ ਪ੍ਰਸਰਾਂ ਮਬਾਲ ਵੈ ਤੇ ਤੇ ਸਾਨੀ। ਜੋ
 ਕੇਈ ਸਿਖ ਸਾਖੁ ਕੇਈ ਰੋਗੀ ਤੇ ਵੈ। ਓਸ ਨੁ ਅਪਦੇ
 ਪਾਸੇ ਅੰਖ ਦੇਵਨਿ ਤੇ ਤੁਰ ਕੇ ਓਸ ਦੇ ਪਾਰਿ ਭੀਜ ॥
 ਵਨਿ। ਤੇ ਰੁਸ ਬਦੁ ਕੀ ਗਾਵਨਿ। ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਓਨ ॥

ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਲਿਆਣ ਤਾਂ ਸਭੁ ੨੩੬
ਸੇਵਾ ਸਬਦ ਕਰਦਾ ਤੈ। ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੀ ਇਤਨੀ ਸੋ
ਭਾ ਕਿ ਉਲਿਖੀ ਤੈ। ਬਚਨ ਤੇ ਇਆ ਅੰਖ ਦੁਤ
ਸਾਡੇ ਆਰਿਸ ਭਟਾਰੇ ਗਾਂਦੇ ਤੈਨੀ। ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਸੀ ਕ੍ਰੇਤੁ
ਸਾਡਾ ਸਾਰਿ ਦੁਜੇ ਰੋਗੀ ਦਨਾਟ ਕਾਂਦੇ ਖਦਾ ਤੈ। ਗੁਮੀ
ਸੁਦੀ ਕਫੀ ਨੁਪਛਾਦ ਕੈ ਅੰਖ ਦੁਦੇ ਤੈ ਤੇ ਨਾਲੇ ਸੰਜ
ਮਦਸਦੇ ਤੈ। ਤਾਂ ਓਸ ਦਾਰੇ ਗੁਕਟੀ ਦਾ ਤੈ। ਪਰ ਜੇ
ਅੰਖ ਦੁਭੀ ਕੋਟੀ ਤੇ ਵਨਿ। ਤੇ ਰੋਗੀ ਕੀ ਤੇ ਵਨਿ ਤ
ਉਥੀ ਵੈਦ ਥੀ ਬਿਨ ਰੋਗੁ ਨੀ ਕਟੀ ਦਾ। ਤੈ ਸੇ ਗੁ

ਗੁਪਤੈ ਤੈਨਿ ਸੋ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਮਾਧਿਕਾਰ ਦੇਖ ਕਰਸਬਦ ਦੁਖ
ਪਦੇ ਸੁਕਰਦੇ ਤੈਨਿ ਓਨਾ ਨੁਗਿਅ ਨੁਪ੍ਰਾਤਿ ਤੈਦਾ ਤੈ
ਪਉੜੀ ॥ ਲਸਕਰ ਕੁਈ ਤੀਰਥਾ ਗੁਮਾਲੀ ਏਰ
ਸੁਏਨੀ ਤਰਿਦਾਸਾ ਕੁਈ ਧੀਰੁ ਭੈ ਨ ਵਿਚਸਾਧਸੀ
ਗਤ ਗੁਰਸਬਦੁ ਨਿਵਾਸਾ ਮੇਲ ਤੇ ਵਡਾ ਬੁਰਤਾਨੁ
ਰਸਨ ਮੁਖ ਸਿਖ ਸਤਿਜ ਪਰਗਾਸਾ ਕੁਗਤ ਕੁਈ ਆਗੁਗ
ਵਨ ਦਾਸਨਾ ਲੋਬੇ ਦਲਾ ਪਰੇ ਓਦਾਸਾ ਮਲਕੁ ਬਟਾ
ਰੁਜਾਂ ਲੀਐ ਪਰਥੀ ਮਲੁਜ ਗਦੀ ਖਾਸਾ ਕੁਗਤ
ਫੁਰਵ ਖਾਂਦੀ ਐਰੁ ਲੁਰਿਤਾ ਏਸਾ ਬਾਸਾ ਸੀਦਰੁ ਸੁ

ਆਂਸੀਦਾਸਦਇਵੰਸਵਧਾਵਦਕਵਲਵਿਗਾਸਾਰੁਜਰ ॥੨੩॥

ਤੋਵਿਚਜਾਂਈਮੈਰੇਖਾਰੀਕੁਵਨੁਸਲਾਸਾਰੁਰਮੁਖਕੁ
ਉਕੁਗਤਰੁਰਾਸਾ ॥੧੧੪॥ ਸਾਖੀਤੋਰੁਚਲੀ ॥

ਗਾਈਤੀਰਥਾਲਸਕਰਬਾਦਸਾਤਦੋਵਿਚਰਤਿਦਸੀ
ਗੁਰੁਤਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਦੀਸਰਨਿਆਇਆਤਿਅਰ
ਦਾਸਕੀਤੀਅਸੀਆਈਕਿਰਤਵਿਚਰੁਧੇਗਤਿਏ
ਤਾਂਅਸਾਡਾਕਿਉਕਰਉਧਾਰੁਤੋਵੈਗਾਤੁੰਬਚੁ
ਤੋਇਆਤੁਸਾਂਸਾਧਾਂਦੀਟੁਲਿਕਰਦੀਜੇਗ
ਉਆਂਪੁਪਾਸਾਖਵਾਂਦਦੈਤਨਿਸੇਓਨਾਂਦਾਦੁਪਾ

ਵੇਦੇਤੰਨਿ ਤੈਸੇ ਜੋ ਸਾਧਾ ਦੀ ਸੇਵ ਕਰ ਦੇ ਤੈਨੂੰ ਸੋ ਓਨ ०
 ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤ ਕਰਿ ਕੈ ਗਿਆਨ ਤੇ ਭਗਤਿ ਨੁਪ ਛਾਣ
 ਕੇ ਸੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਤੈਨੂੰ। ਤਾਂ ਓਸ ਕਹਿ ਆਸਾ ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਕਿ
 ਓਕ ਰਪ ਛਾਂਦੀ ਐ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆ। ਇਕ ਰਾ
 ਜੇ ਦੀ ਸੁਧਾ ਤੇ ਸਾ ਦੇ ਦ੍ਰਸਨ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਤੇਈ ਸੀ। ਤਾਂ
 ਮੰਤ੍ਰੀਆ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਤੈ ਸਾਨੂੰ ਬੇਜਨ ਜਾਈ ਐ। ਤਾਂ
 ਗਾਜਿ ਆਂ ਬੀ ਬੇਜਨ ਨ ਤੀ ਹੁੰਦੀ ਆਪਣੀ ਆਂ ਕਰਨ ०
 ਦਾ ਤੇ ਆਗੁਨ ਤੀ ਕ੍ਰਮ ਕੀਦਾ। ਪਰ ਇਕ ਉਪਾਓ
 ਤੈ ਜੋ ਇਕ ਤਲਾ ਉਤ ਲਕਰਿ ਭਰ ਪੂਰ ਤੇ ਵੈ। ਉ

ਪਰਥਨਾਦੇਸੁਪੰਖੀਆਈਚੇਗਰੁਲੀਆਭੇਗੁ ੨੩੮
ਥੇਉਪਰਬੈਠਣੁਜੋਬਿਲੀਕੋਈਆਵਣਿਨਾਪਾਵੈ।
ਤਾਂਓਸਗਜੇਨੇਅੰਸਾਤੀਆਸਰੁਪੰਖੀਆਵਨਤੇ
ਚੇਗਾਚੁਗਜਾਵਨਿ। ਆਪਣੇਦੇਸਾਂਦਿਚਸੇਭੁਜਾ
ਇਕਰਨਾ। ਇਕਨਾਪੰਛੀਆਂਨੇਮਨਸੁਜਾਇਸੇਭੁਜਾ
ਕੀਤੀ। ਤਾਂਤੰਸਾਨੇਕਤਿਆਅਸੀਓਸਗਜੇਦੇਦੇ
ਸਜਾਇਕੇਉਸਦੀਸਰਸਾਵਧਾਈਐ। ਜੇਸਦੁ
ਪੰਛੀਆਂਦੀਸੇਵਾਕਰਦਾਰਹੈ। ਤਾਂਇਕਜੇਤੀ
ਤੰਸਾਦੀਉਡਕੇਓਨਾਪੰਛੀਆਂਨੁਸਾਥਲੈਕੇਉ

ਸੇਤਲਾ ਉਤੇ ਮਾਇ ਬੈਠੇ ਤੇਰੇ ਚਰਚ ਗੁਗਨ ਨਹੀ
ਤਾਂਗਾ ਖਿਅਨੇ ਗਜੇ ਨੂਜਾ ਇਕਾਤਿਆ ਜੇਤੀ ਸਾਂਦੀ
ਜੇਤੀ ਮਾਈ ਤੈ ਮਾਂ ਉਜਲ ਤੈ ਨਿਤੇ ਤੇਰੇ ਚਰ
ਨਹੀ ਚਰਾਇ। ਤਾਂਗਾ ਜਾ ਦੁਪਾ ਅਰੁ ਮੇਤੀ ਸਾਬ
ਲਿਅਾਇਆ। ਓਨ ਦੇ ਅਗੇ ਵਿਛਾਏ ਤੇ ਜਲ ਤੇ
ਦੁਪਾ ਨਿਅਾਰਾ ਕਰਿ ਕੈ ਖਧਾ। ਤਾਂ ਅਮੇਲ ਕਮੇਤੀ
ਉਗਾਲ ਕੇ ਕਦੇ ਤਉ ਰਗਾਇ। ਜਬ ਓਤ ਮੇਤੀ ਜੇਤੀ
ਨਾਇਆ ਏਤਾ ਇਕਾਇਕਾ ਅਮੇਲ ਕਮੇਤੀ ਓਸ ਦੇ
ਰੇਰਾ ਜਦੇ ਪੀਨਿ ਸਮਾਨ ਤੈ। ਤਾਂਗਾ ਬਤੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ

ਇਆ ਤੈਸੇ ਤੁਸਕੁ ਦਾ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਿਲ ਕਰਦਾ
ਰਹਾ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਅਮੋਲ ਕਵਚ ਨ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਸੇ ਤੈ
ਨੁਸੁ ਦਾ ਇਕੋ ਤੈਨੂੰ ਓਧਾਰ ਕਰ ਜਾਵੈ ਗਾ ॥੧੧੫॥

੨੩੬)

ਸਾਖੀ ਤੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਤਰਿਦਾਸੁ
ਇਨੀ ਗੁਆਲੇ ਗਵਿਚਰ ਤਿਦਾਸੀ ॥ ਤੇ ਸਕੁ ਸਿਖੰ
ਦੀ ਤੇ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਅਨਬਕਸ਼ ਮਕਰਦਾਸੀ ॥ ਤੇ ਸ
ਤਿਬ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੁ ਚਹੁ ਤਿਦਾਸੀ ॥ ਤਾਸਾ ਤਿਬਾਛਿਵੈ
ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਨੁ ਚਹੁ ਦੁਸਾਹੀ ਮਤਾਂ ਭਿਰ ਸਟੁ ਤੈਸੀ ॥ ਓ
ਸਨੇ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ ਅਗੇ ਚਰਾ ਲਖਾਧੀ ਜੇ ਜੀ ਗੁਰੂ

ਅਰਜਨ ਦੇ ਬੇਟੇ ਗੁਰੂ ਤਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਮਾਘ ਨੂ ਸਚਾ ਪਾ
ਤਿਸਾਹਿ ਕਹਾਂ ਵਦੇ ਤੈਨਿ ਅਗੋਧੰਜਵੀ ਪਾਤਸਾਹਿ
ਓਸਨੇ ਬੇਟੀ ਦੀ ਸਗਾਈ ਚਿਵੇ ਪਾਤਸਾਹਿ ਵਾਸਤੇ ਕੁ
ਜੀਸੀ ਤੇਸਾਹਿ ਬਾਮਨਿ ਮਾਨਤੀਸੀ ਤੇ ਓਸਨੇ ਬਾ
ਦਸਾਹਿ ਦੇ ਚੁਗਲੀ ਕਰਿ ਕੈ ਤੇਸਾਹਿ ਬਨੂ ਬੁਲਾਇ
ਆਸੀ ਤੇਸਾਹਿ ਬਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸਾਹਿ ਸਰੀਰਤਿ
ਆਗੀ ਆਸੀ ਪਾਤਸਾਹਿ ਦਾ ਵਾਕਰਦੇ ਤੈਨਿ
ਤਾਂਬਾ ਦਸਾਹਿ ਦੇ ਮਾਦਮੀ ਬੁਲਾਵਨਿ ਆਏ ਤਾਂਬਾ
ਪਾਤਸਾਹਿ ਆਗਰੀ ਬਨਿ ਵਾਜਮਲੇ ਛੁਬਰੇ ਤੈਨਿ

ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ ਅਜਮਾਸੀ ਗੁਰੂ ਤੇਇਕੇ ਓਸ ੨੮੦
ਨੂਦਰਸਨੁ ਦੇਵਾਂਗੇ ਤੇਚੰਦੂਨੁ ਆਪਣੀ ਕਰੁਣੀ
ਦਾ ਫਲੁ ਓਸਨੁ ਦੇਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬਾਛਿ ਵੀਖੋ ॥
ਤਿਸਾਹੀ ਜਾਇਬਾਦਸਾਹਨੁ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਬਾਦ
ਸਾਹਿਬਾਦਾ ਦਰਸਨੁ ਕਾਰਿ ਕੈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ
ਤੇਇਆ ਕਹਿਅਏਨਾਦਾ ਡੇਰਾ ਬਾਗਿ ਵਿਚ
ਦੇਤੇ ਤਾਂ ਚੰਦੂ ਦੇ ਮਨਿ ਚਿੰਤਾ ਆਈ ਜੇਤਕੀ
ਆਨੁ ਸਿਖਾਇਆ ਓਨਾ ਬਾਦਸਾਹਨੁ ਕਤਿ ਆ
ਤਸਾਹੀ ਸਾਇਤ ਬੁਰੀ ਤੇਜੇ ਗੁਰੂ ਤਰਿਗੇ ਬਿ

ਦਸੀਗੁਆਲੇਗਿਵਿਚਜਾਇਤਪਸਿਆਕਰੈਤਬ
ਤੁਸਾਨੁਸੁਖਤੇਵੈ। ਤਾਂਬਾਦਿਸਾਤਬਾਗਵਿਚਜਾ
ਕੈਅਰਜਕੀਤੀਜੇਤੁਸੀਚਲੀਸਾਦਿਨਗੁਆ
ਲੇਗਵਿਚਬੈਠਕੇਤਪਸਿਆਕਰੇ। ਫੇਰਅਸੀ
ਤੁਰਤੁਤਸਾਨੁਸਦੇਲੇਵਾਂਗੇ। ਤਾਂਸਾਤਿਬਗੁ
ਆਲੇਰਗਏ। ਤੁੰਨਾਈਤਰਿਦਾਸਸੁਇਨੀਆਂ
ਆਂਣਿਦੁਸਨੁਕੀਤਾ। ਤਾਂਬਕੁਤੇਇਆ। ਭ
ਸਾਡੀਪ੍ਰੀਤਕਰਅਸੀਏਸੇਆਏਤਾਂ। ਤਾਂਚੈ
ਦੁਗੁਆਲੇਰਦੇਗਾਪਿਆਨੁਕਤਿਭੇਜਿਆ ੨੪

ਤੁਸਾਂ ਨੂ ਮੇ ਵਰਾ ਪਨ ਦੇਵਾਂ ਗਾ ਗੁਰੂ ਨੂ ਮੇ ਖੀ ਜਾ ੨੪੧
 ਚਾਰ ਥੋ ਤੇ ਬਾਦਿ ਸਾਹਿਤ ਲਿਖਿ ਅੰਜੇ ਏਨ ਨੂ
 ਸੁਖੀ ਰਖ ਨੁ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬਾ ਵਿਚ ਟੀ ਗੁਰੂ
 ਲੇਹ ਦੇ ਸਿਕਾਰ ਪੇਲ ਨ ਤੇ ਭਾਈ ਤਰਿ ਦਾ ਸਪੰ
 ਚੀ ਸਮਾਇ ਰੋਜ਼ ਅੰਦਾ ਤੇ ਪੰਜ ਮਾਇ ਪੀਠਾ
 ਤੇ ਪੰਜ ਮਾਇ ਖੰਡ ਤੇ ਰਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾ
 ਦੋ ਵਨ ਸੇ ਭੇਜੇ ॥ ਜਿਤ ਦੇ ਬਿਦਾ ਵਿਚ ਤੇ ਸ
 ਨਿਸ ਕੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤੇ ॥ ਜਬ ਚਾਲੀ ਸਾਦਿਨ ਬੀਤੇ
 ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੇਠੈ ਰਾਨੂ ਮੇ ਹਦਾ ਰੂਪ ਕਾਰਿ ਕੈ ਬਦਸ ॥

ਤਨੁ ਭੈ ਮਨ ਕੀ ਤਾ ਜਿ ਬਾਦ ਸਾਹਿ ਜੋਤ ਕੀ ਆਖੀ
ਪਾਛੇ ਆਜੇ ਮੈਰਾ ਤਨੁ ਕੈ ਖਾਇ ਆਪੇ। ਤਾਂ ਭਾਈ
ਜੇਠੇ ਆਇ ਕੇ ਕਹਿ ਆ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਤਰਿਗੋ ਬੰਦ
ਨੁ ਬੁਲਾਵਹੁ ਗੇਤਾਂ ਕੈ ਤਸਾਡਾ ਦੁਹਰੇ ਵੇਗਾ।
ਜਬ ਬਾਦ ਸਾਹਿ ਫੇਰ ਸਾਹਿ ਬਨੁ ਬੁਲਾਇ ਆ।
ਬਚਨੁ ਤੇ ਆ। ਜੇ ਸਕੁ ਬੰਦਿ ਖਲਾਸ ਕਰੇਤੰ ॥
ਅਸੀ ਆਵਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਬਾਦ ਸਾਹਿ ਸਕੁ ਬੰਦਿ ਖਲਾ ॥
ਸਕੀਤੀ। ਤੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਦਾਸ ਨੁ ਕੀ ਨਾਲ ਲਿਆ
ਏ। ਤਾਂ ਬਾਦ ਸਾਹਿ ਸਕੁ ਬੰਦਿ ਖਲਾ ਸਕੀਤੀ। ਆਇ

ਕਮੋਤੀਭੇਟਗਿਆਜਾਂਬਾਦਸਾਤਿਪਾਰਿਲੈ ੨੪੨
ਗਇਆਤਾਂਬੇਰੀਮਾਂਕਤਿਆਇਸਦੇਨਾਲਦੁ
ਦੁਜਾਤੋਵੈਤਾਂਮੈਨਥਾਵਿਚਪਾਂਵਾਂਤਾਂਬਾਦਸਾ
ਤਸਾਤਿਬਨੁਪਾਛਿਆਇਸਦੇਨਾਲਦੁਮੈ
ਤੀਤੋਵੈਤਾਂਸਾਤਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾਗੁਰੂਮਾ
ਰਜਨਜੀਦੇਗਾਲਿਅਠਤਰੀਮਾਲਾਤੈਸੀ
ਮੈਸੇਤੀਸੇਤੀਆਂਦੀਤੈਸੀਚੰਦੁਦੇਪਾਰਿ
ਸਾਤਿਬਸਰੀਰੁਛਰਿਅਤੈਸੀਓਸਥੀਪੁ
ਛੇਤਾਂਬਾਦਸਾਤੁਨੁਪਾਛਿਆਤਾਂਓਹੁਮੁਕਰਿ

ਅਮੈਸੇਸੇਤੀਕੋਈਨਹੀ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਕਹਿਆ
ਇਸਦੀਆਂਬਾਂਤਾਂਅਸਾਰੇਤਵਾਲੇਕਰੇ। ਏਹੁਆ
ਸਾਡਾਖੁਸ਼ੀਹੈ। ਅਸੀਇਸਬੀਸੇਤੀਲੈਦੇਵਾਂਗੇ
ਤਾਂਘਾਗਿਵਿਚੁਚੰਦੁਨੁਲਿਆਏ। ਏਹੁਤੀ
ਅੰਨਾਲਾਸਿਖਾਨੇਓਸਨੁਮਾਰਿਕੈਜੀਉਨਿਕਾ
ਸਦਿਤਾ। ਤੇਬੰਦਬੰਦਕਰਿਕੈਗੰਗੀਖਾਈਵਿਚ
ਘਾਇਦਿਤਾ। ਤੇਅਮੈਲਕਮੇਤੀਬਾਦਸਾਹਿਦੇ
ਬਹੁਤੇਦਿਤੇ। ਰਾਤਨੁਸੇਰੁਲਸਕਰੁਚੀਰਕੈ
ਬਾਦਸਾਹਦੇਤੰਬੁਨੁਆਇਆ। ਸਾਹਿਬਨੇਤੀ

ਰੁਮਾਰਿ ਕੈ ਓਸਨੁ ਮਾਰਿਆ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇਖ ਕੈ ਪ੍ਰ ੨੪੩
ਸੰਨੁ ਤੇਇਆ ਕਾਤਿ ਆਕਛੁ ਮੰਗੋ। ਏਨਾ ਕਾਤਿ
ਆਮਾਸਾਨੁ ਰੁਖ ਸਾਤਿ ਕੀਚੈ। ਵਿਦਾ ਤੇ ਕੇਤੇ ਤ
ਰਿਦਾਸਨੁ ਭੀ ਵਿਦ ਕੀਤਾ। ਬਚਨੁ ਤੇਇਆਸ
ਦਾ ਸਿਖਾਂ ਦੀਟਹਿ ਲਕਰਨੀ। ੧੧੬। ਸਾਖੀ
ਤੇਰੁ ਚਲੀ। ਕੁਈ ਧਰੇ ਓਜੈ ਨ ਵਿਚਰਹਿ
ਦਾਸੀ। ਸੋਸਾਰਾ ਦਿਨਾ ਜਿਥੈ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦਾ ਕਥ
ਕੀਰਤਨੁ ਤੇਵੈ ਸੋਸਦੇ। ਤੇਰਾ ਤਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦਖਾਇ
ਕੈ ਪਹਿਰਾ ਤੇਰਾ ਦੇਲਗਾ ਆਪ ਕੀਰਤਨੁ

ਕਰੇ। ਤੇ ਪਤਿ ਰਰਾਤ ਦੇਰ ਤਉ ਠਕੈ ਇਸਨਨ
ਕਰਿ ਕੈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹੈ। ਤੇ ਛਿਆਮਤ
ਨੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੁ ਆਵੈ। ਏਕ ਦਿਨ ਓਸ
ਗੁਰੂ ਤਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਥੀ ਪਾਛਿਆ ਸਚੇ
ਪਾਤਿਸਾਹ ਸਾਧਕਿ ਨਾਲ ਛਟਾ ਕਰਿ ਜਾਂਦੀ
ਦੇਤੈ ਨਿ। ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਸਾ ਸਲੋਕਾ ਮੰਤ੍ਰੀ
ਗਾਂਸਨਾਮੀ ਪਿਆਨੀ ਸੁਬਤ ਪੂਰਣਤਾ। ਗਿ
ਆਨੀ ਸਮਦੁਖ ਸੁਖ ਜਗਤਿ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਵੈ
ਰਣਤਾ। ਵਇਆ ਲਸਕਰ ਜੀਆ ਪੰਚ ਦੇਖ

ਬਿਵਰਗਜਿਤਤਾ ਭੁਜਨੰਗੋਪਾਲਕੀਰਤਨੰਮ ੨੪੪

ਲਪਮਾਇਮਾਜਲਕਮਲਰਤਤਤਾ ਉਪਦੇਸੰ
ਸਮਮਿਤਸਤਤਤਤਗਵੀਤਿਭਗਤਿਭਵਨੰ
ਪਰਨੰਦਨਾਤਸ੍ਰੋਤਸ੍ਰਵਣੰਮਾਪਤਿਮਾਗਿ
ਸਗਲਰੇਣਕਤਾ ਘਟਲਖਦੁਪੂਰਨੰਪਰਖ
ਤਨਾਨਕਨਮਸਾਧਸਵਜਨਤਾ ਤਿਸਦਾਵੀਚ ०
ਗੁ ਇਨਾਛਿਅਾਲਛੁਟਦੁਮਾਰੇਸਾਧਸਿਖ
ਜਾਦੀਦੇਹੈਨਿ ਅੰਤਭਿਨਾਦਾਰਾਮਨਾਮਤੈਤਿ
ਧਿਅਨੁਦਮਾਰਾਬ੍ਰਹਮਚੀਟੀਪ੍ਰਯੋਤਿਇ

ਕਚੇਤਨਸਾਤਿ। ਆਜਾਦੁਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਦੁਖਤੇਸੁ
ਖਦਾਰਿਗ। ਆਨੁਓਨਾਨੁਸਮਭਾਸਤਾਤੈ। ਹਰਖਸੇ
ਕਨਹੀਕਰਤੇਸਭੁਵਾਤਗੁਰੁਦੇਭੇਜੇਜਾਦੁ
ਦੇਤੈਨਿ। ਕੈਅਸਾਡਿ। ਆਕਰਮਾਕਰਹਚੈਤੈ
ਨਿ। ਤੇਨਿਰਵੈਰਸਰਬਜੀਆਨਾਲਵਰਤ
ਦੇਤੈਨਿ। ਤਿਉਪਦੇਸੀਮਤ੍ਰਨੁਭੀਤੇਸਤ੍ਰਨੁਭੀ
ਰਾਮਨਾਮਦਾਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਓਨਾਦੇਮਨਾਵਿਚ
ਭਰਵੰਤਦੀਰੁਗਾਤਿਭਾਵਨਾਤੈ। ਕਿਵੈਸਭ
ਸਨੁਭਗਾਤਿਪ੍ਰਧਤਿਤੈਵੈ। ਤੇਸੁਬਜੀਅਤੇ

ਦੁਇਆਲਤੈਨਿ। ਤੇਭੇਜਨੁਕਥਾਕੀਰਤਨਦਾ ੨੪੫
ਕਰਦੈਤੈਨਿ। ਤੇਮਾਇਆਦੇਕਾਰਜਵਿਚਵਰ
ਤਦੈਤੈਨਿ। ਤੇਮਾਇਆਨੂਆਨਿਤਕਰਜਾ
ਦੁਦੈਤੈਨਿ। ਤੇਦੁਇਆਲਸਰੁਜੀਆਤੇ
ਤੈਨਿ। ਪੰਚਾਦੇਖਾਬੀਕਾਮਕੋਧਦਾਤਿਆ
ਗੁਕਰਦੈਤੈਨਿ। ਤੇਪਰਾਈਨਿਦਾਕੀਨਾ
ਕਰਿਸੁਇਦੇਭੀਨਤੀ। ਤੇਨਿਦਕਰਿਦੇਭੀ
ਨਤੀ। ਏਨਾਖਟਾਲਛੁਟਾਦੇਦੁਆਦਸਰੁ
ਇਤੈਨਿ। ਏਨਾਕਰਿਜੋਪੁਰਨਿ ਤਨੀਸੇ

ਈਸਾਧਤੈਨਿ। ਜੇਤਾਇਸਦੇਵਿਚਿਏਤਗੁਇ
ਤੈਨਿਤਾਵਸੇਖਤੈ। ਜੇਨਤੀਤਾਚਨਾਦਾਸੀਗਕ
ਰੇ। ਤਾਂਜਿਖੀਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਤੈਦਾਤੈ। ਤੇਏਤਗੁ
ਦੁਭੀਅਵਦੇਤੈਨਿ। ੧੧੭ ਸਾਖੀਤੋਰ
ਚਲੀ। ਬੁਰਤਾਂਨਪੁਰਵਿਚਭਗਤਿਭੁਏ
ਭਗਵਾਨਦਾਸਭਾਈਬੋਦਲਾਮਲਕਬਟਾ
ਰੂਪਿਰਬੀਮਲਜਗਦੀਤੋਰਭੀਬਤਤਸਿਖ
ਤਸਨਿ। ਤੇਭਗਤਛੁਰਾਤੇਭਾਈਡੁਲਾਰਿਤਾ
ਦੁਭਾਈਸੰਦਰਭਾਈਸਾਮੀਦਾਸਵਧਾਛੁ

ਸਰੇਸਿਖਾ। ਗੁਰੁ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆ ੨੪੬
ਏਅਸਾਡਾਉਧਾਰੁ ਕਰੇ। ਬਚਨ ਤੇਇਅਗ। ਤੁ
ਸਾਂਆਪਦੇਸਹਾਰਿਵਿਚਧਰਮਸਾਲਾਬਦਾ
ਵਦੀ। ਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਬੇਲੇਗੁਰੁ ਕੀਬਾਂਦੀਦੀ
ਚਰਚਕਰਦੀ। ਤੇਆਗਾਤੀਚਰਣੁਕਵਨ
ਪੜਕੇਰੇਗੁਪਾਂਵਣਾ। ਰਹਿਰਾਸਦੇਸਮੇਇਕ
ਠੇਤੇਇਕੇਰਹਿਗਾਸਪੜਨੀ। ਤੇਪ੍ਰਸਾਦਛਕੇ
ਗਤੀਪਹਿਰਗਾਤਜਾਂਦੀਤੀਕਰਕੀਰਤਨ
ਕਰਨਾ। ਤੇਕੀਰਤਨਪੜਕੇਰਾਤੀਜਾਇਸਉ

ਲਾਗੇ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤੀ ਇਸਨ ਨੁਕਰਿ ਕੈ ਕੰਠ
ਦੀ ਬਾਣੀ ਪੜਨੀ ॥ ਜੇ ਸਿਖ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦਾ ਅਰ
ਥੀ ਤੇਵੈ ਤਿਸਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਵਦਾ ॥ ਜੇਕੁ
ਸੜਦਾ ਅਰਥੀ ਆ ਤੇਵੈ ਤਿਸਨੁ ਬਸਤ੍ਰ ਦੇ
ਦਾ ॥ ਤੇਰਸੰਗ ਰਾਗੁ ਦੇਉ ਮਾਸਿ ਆਗੁ ਰੁਪੁ
ਰਬ ਉਤੇ ਦੀਪ ਮਾਲਾ ਦੇ ਸਾਖੀ ਓਪਰਾ ਜੇਸ
ਦੀ ਸੁਧਾ ਤੇਵੈ ॥ ਰੁਪਈ ਯਾਮੁ ਤਰਧੇ ਸਾਏ
ਕਠਾ ਕਰਿ ਕੈ ਕੜਾ ਤੁਕਰਨਾ ॥ ਜੇੜੁ ਕਰਨਾ
ਤੇ ਮਨਨੀ ਵਾਂਗੁ ਖਦਾ ॥ ਏਉ ਮੇਨ ਤੀ ਕਰ

ਨੀ॥ ਅਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਕੁ ਪੁੱਤੋ ਸੀ॥ ਤਿਸ ਬਿ ੨੪੭
ਚ ਬਿਲੀ ਪਈ ਸੀ॥ ਬਿਸ ਪੰਡਤ ਬੀ ਪਾਛਿਆ ਸੀ॥
ਜੇ ਕੁ ਪਾਕਿ ਉਕਰ ਪਾਵਿ ਤੁਝੇ ਦੇ॥ ਤਾਂ ਬਿਸ ਨੇ ਕ
ਤਿਆ ਪ੍ਰਥਮੇ ਬਿਲੀ ਬਾਤਿ ਰਕਛਣੀ ਬਤੁ
ਰੋਤ ਜਾਰ ਰੋਲ ਕਛਣਾ॥ ਕੁਪ ਪਾਵਿ ਤੁਝੇ ਦੇ ਗ॥
ਤਾਂ ਬਿਸ ਨੂ ਬਿਲੀ ਕਛਣੀ ਭੁਲਿ ਗਈ॥ ਤਿਹ ਜਾ
ਰੋਲ ਕਾ ਰਿਐ॥ ਫੇਰ ਪੰਡਤ ਦੇ ਆਇਆ॥
ਰੋਲਾਂ ਕਾ ਛਿਆਂ ਭੀ ਕੁਪ ਪਾਵਿ ਤੁਨੀ ਹੋਇਆ॥
ਪੰਡਤ ਕਾ ਤਿਆਲ ਖਰੋਲ ਕਛਣਾ॥ ਤਾਂ ਬਿਸ

ਲਖੁ ਰੋਲੁ ਭੀ ਕਾਛਿ ਆਂ ਤਾਂ ਓਸ ਕਹਿ ਆਹੁ ਦਿ
ਭੀ ਕੁਪਨ ਭੀ ਪਾਵਿ ਤੁੰ ਤੇ ਏ ਆਗ ਕਿਉ ਜੋ ਬਿ
ਲੀ ਵਿਚ ਪਈ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਂ ਵਟੀ ਭੀ। ਤਾਂ ਖੰਡ
ਤ ਕਹਿ ਆ ਜੋ ਲਗਾ ਬਿਲੀ ਨਾ ਕਢੇ ਗੇਤ ਉ
ਲਗਾ ਪਾਵਿ ਤੁਨ ਭੀ ਤੁੰ ਦਾ ਤੈ ਸੇ ਜੋ ਉਲਗ
ਤ ਉ ਮੈ ਨਾਨੀ ਵਗਤਿ ਤੇ ਵੈ। ਤ ਉਲਗ ਕੋਇ
ਕੁਰ ਮਛ ਲੁਨ ਭੀ ਦੇਤਾ। ਤੁਸਾਂ ਤ ਉ ਮੈ ਨਿ
ਵਰਤ ਕਰਣੀ। ਤੁਸਾਂ ਡਾਕਲਿ ਆਹੁ ਤੇ ਵੈ
ਗਾ ॥ ੧੧੯॥ ਸਾਖੀ ਤੋਰ ਚਲੀ॥

ਭਾਈਭੁਖਾਰੀਭਵਨਾਰਗੁਜਰਾਤਵਿਚਰਹਿ ੨੪੮
ਦਾਸੀ॥ ਜਿਥੇਜਿਥੇਮਹਾਰਾਜਦੇਭਗਤਤੇ
ਵਨਿ॥ ਸਿਖਸਾਧਾਜਿਨਾਦਾਪਰਮੇਸ਼ੁਆਸਰ॥
ਹੈ॥ ਓਨਾਦੀਪਾਲਨਯੋਧਨਕਰੇਤੇਗਿਆਨ
ਚਰਚਾਕਰੇ॥ ਤੇਰਿੰਬਜੀਦੀਬਾਣੀਪੜ੍ਹੇ
॥ ਇਕਸਾਦਿਨਇਕਸਿਖਛਿਵੀਪਾਤਸਾਹੀ
ਥੀਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾ॥ ਸਚੇਪਾਤਿਸਾਤਕਿਸੇਗ
ਰਸੁਖਸਿਖਦਾਦੀਦਾਕਰਾਵਹੁ॥ ਤਾਂਬਚੁ
ਨੁਤੇਇਆ॥ ਤੁਸੀਦੁਗਰਾਤਜਾਵਹੁ॥ ਤਾਂਓਹੁ

ਸਿਖੁ ਭਾਈ ਭੇਖਾਰੀ ਧਾਸ ਆਇਆ ਅਗੇ ਭੁੰ
ਈ ਭੇਖਾਰੀ ਓਸਨੁ ਪਾਰਿ ਲੈ ਗਇਆ ਭੇਖਾਰੀ
ਸੇਵਾ ਕਤੀ ॥ ਵੇਖੈ ਤਾਂ ਓਸ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਵਿਵਾਹੁ ਤੇ
ਰੂਖ ਨ ਬਣ ਦੇ ਤੈਨੀ ॥ ਤੇ ਬਸਤ੍ਰ ਸੀਵਾਈ ਦੇ ਤੈਨੀ
ਤੇ ਰੁਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਰੰਗ ਰਾਗ ਤੇ ਦੇ ਤੈਨੀ
ਇਕ ਸਕੋਠੀ ਵਿਚ ਚੰਦਨ ਦੀਆਂ ਕਾਂਠੀਆਂ ਤੇ
ਵਿਵਾਨ ਮਿਤ੍ਰ ਕਦਾ ਬਾਇਆ ਪਾਇਆ ॥ ਤਾਂ ਓ
ਸ ਸਿਖ ਪਾਛਿਆ ॥ ਜੇ ਏਹੁ ਮਿਤ੍ਰ ਕਦਾ ਸਮਿਆ
ਨੁਕਿ ਉਬਣਾਇਆ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ ॥ ਕੁਲ

ਕੇਤੁਸਾਂਨੁਕਹਾਂਗੇ। ਜਦਗਤਨੁਓਸਦੇਪੁਤ੍ਰਦਾ ੨੪੮
ਵਿਵਹੁੰਤੈਇਆ। ਬਹੁਤਦਨਪੁੰਨਕੀਤੇ। ਤੇ
ਬਹੁਨੁਪਾਰਿਲਿਆਇਆ। ਤਾਂਸੁਲਨਾਲਓ
ਸਦਾਪੁਤ੍ਰਮਿਰਤੁਤੇਗਾਇਆ। ਤਾਂਓਹੇਗਾਂਲਗੰ०
ਵਨਿਵਲੇਮਾਰੂਗਾਵਨਿਲਗੇ। ਤੇਚੰਦਨਦੀਆ
ਕਠੀਆਤੇਓਤੀਵਿਵਾਨਵਿਚਓਸਨੁਪਾਇਕੇ
ਚਿਖਾਬਣਾਇਕੇਸਿਸਕਾਰਕੀਤਾ। ਤੇਪ੍ਰਸਨੁ
ਤੀਰਹਿਆ। ਤਾਂਓਸਸਿਖਪਾਛੇਆਜੇਤਸੀ
ਜਾਂਦੁਦੇਸੇ। ਜੇਅਸਾਚਾਪੁਤ੍ਰਸਤੀਮਰਨਾਤੇ।
ਤੁਸਾਂਇਸਦਾਵਿਵਾਹੁੰਕਿਓਕੀਤਾ। ਤਾਂਓਸਕਤਿ

ਆਜੁ ਮੇਗੁ ਪੁਰਾਪਿ ਛੁਲੇ ਜਨਮ ਰਿਖੁ ਤੈਸੀ
ਤੇ ਇਕੋ ਦਿਨ ਏਹੁ ਜੇ ਮੇਰੀ ਬਹੁ ਤੈਸੇ ਵੇਸ ਵੇਸੀ
ਇਸਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਆਨ ਕੇ ਰਿਖਿ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿਆ
ਤਾਂ ਰਿਖ ਦਾ ਪਿਆਨੁ ਵੇਸ ਵੇਸੁ ਵਲਿ ਆਇਆ
ਤੇ ਵੇਸ ਵੇਸ ਦਾ ਪਿਆਨੁ ਰਿਖ ਵਲਿ ਆਇਆ
ਦੇਨੇ ਦਾ ਸਰੀਰ ਅੰਤ ਤੇ ਇਆ ਤਾਂ ਇਸਨੇ ਮੇ
ਰੇ ਘਰਿ ਜਨਮ ਲੀਤਾ ਸਾਧ ਸੰਗ ਡਕੀਤੀ
ਗਿਆਨ ਨੂਪੁ ਪਾਤਿ ਤੇ ਇਆ ਤਾਂ ਓਸ ਦਾ ਸਨ
ਬੰਧ ਕਰ ਮੁਕਤ ਨੂਪੁ ਪਾਤਿ ਤੇ ਇਆ ਤੇ ਏਹੁ

ਤਕੀਭੀਏਥੇਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰੇਗੀ। ਸਬਦੁਸੁਦੇ
 ਗੀਮੁਕਤਿਤੋਵੈਗੀ। ਤਾਂਓਸਕਹਿਅਜੇਤੁਸਾਂ
 ਨਾਇਤਨੀਪਹੁਚੈਤਾਂਗੁਰੂਥੀਪੁਤ੍ਰਦੀਆਰ
 ਜਾਦਧਾਇਲੈਦੇ। ਤਾਂਓਸਕਹਿਅਗੁਰੂਥੀਸੁ
 ਠਪਦਾਰਥਕੀਮੰਗਦੇਹੈਨਿ। ਗੁਰੂਦੀਰਜਾਹੁਇ
 ਤੇਗਜੀਰਹਿਦਾਸਿਖਦਾਧਰਮੁਹੈ॥੧੧੯॥

ਸਾਖੀਤੋਰੁਚਲੀ। ਘਉੜੀ। ਸੁਤੰਡੇਸਾ
 ਈਆਲੀਬੁਤੈਸਾਧਸੰਗਤਿਗਾਵੈਗੁਰਬਾਂਦੀ।
 ਚੁਹੜਚਉਝੜਲਖਦਉਗੁਰਮੁਖਅਨਾਦਿਨ

ਨਾਮੁ ਵਖਾਂਦੀ॥ ਸਨਮੁਖ ਸਿਖ ਪਿਰਗਾ ਵਿਚਰੁ
 ਈਚਰੁ ਈਠੁ ਨਾਂਦਿਰਤੀ ਤਦੀ॥ ਜਟੂਤ ਪਾ
 ਸਜਓ ਦੁਪਰਗੁਰਮਾਤਿ ਨਿਤ ਚਲੇ ਵਕਮਾ
 ਸੀ॥ ਥਟੇ ਏਕੁ ਰਵਾਲੈ ਨਿਵਲਾ ਨਿਤਾਲਾ
 ਸੁਧਾਰਾਦੀ॥ ਜੈਤਸੇਠ ਵਖਾਂਦੀ ਮੈਂਦਿਤੁ
 ਗੁਰਸੇਵਾ ਤੇਰਨ ਜਾਂਦੀ॥ ਰਾਜਮਹਲਿ ਗੁ
 ਬਤਿਲਗੁ ਚਿਰਗਾਤਿ ਗੁਰਮਤ ਮਨਭਾਦੀ॥
 ਸਨਮੁਖ ਸੇਛ ਬਦਲੀ ਮੇਠਗੁਪਾਲੈ ਗੁਰਮਤ
 ਜਾਂਦੀ॥ ਹਿੰਦੁ ਰਚਫਾ ਮਾਗਰੇਛਾ ਕੈਸੇ ਤਦੁ ਸੇ ਰਖੇ॥

ਵਕਮਾਨੀ ਸਾਧਸੰਗਤਾ ਵਿਟੁ ਕਰ ਬਾਂਦੀ ॥ ੨੫੧

੧੨੦। ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਆਈਆ
ਲੰਬੁ ਸੁਤੰਤਰ ਹਿਦਾਸੀ ॥ ਤੇਸਦੀ ਵਸਾਧਾਂਸੀ
ਤਾ ਵਿਚ ਦੁਇਸਾ ਮੇਤੁ ਰਜਾਵੈ ॥ ਤੇਗੁ ਗਾਂਕੇ ਸਬ
ਦੁਕਾਸਦਾ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰੇ ॥ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਓਸਨੇ
ਛਿਵੀ ਪਾਤਿਸਾਣੀ ਪਾਸੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਸ
ਚੇ ਪਾਤਸਾਹਾ ॥ ਇਕ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ
ਸਾਧਸੰਗਤਾ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਕਾਮਨਾ ਦੇਨ ਮਿ
ਤਗੁਰ ਬਾਂਦੀ ਗਾਵਦੇ ਤੈਨਿ ॥ ਜੇਏ ਬੋਧਦਾ

ਰਬ ਲੈ ਕਾਰਿਆ ਪਣਾ ਅਹਾਰ ਵਿਉਤਾਰ ਕਰਾਰੇ
ਤੇ ਇਕ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਾਰਿ ਕੈ ਤੇ ਵੇਡਿ ਭੀਖਾਂ
ਵਦੇ ਤੈਨਿ ਤੇ ਸਾਖੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਕੀਰਨ ਨੁਕਰ
ਦੇ ਤੈਨਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ। ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਾਰਿ ਕੈ ਜੋ ਹਕਮੁ ਤੇ ਵੇ। ਜੇ ਥਨਾਨੁ ਕਿਆ ਫਲੁ
ਤੈ। ਤੇ ਨਿਹਕਾਮੀ ਅੰਨੁ ਕਿਆ ਫਲੁ ਤੈ। ਬਚ
ਨੁ ਤੇ ਇਆ। ਜੇ ਸਤਿਕਾਂ ਸੁਤੇ ਇਕੇ ਕੀਰਤਨੁ
ਕਰਤੇ ਤੈਨਿ। ਤਾਂ ਸਾਂਗੀ ਰਨੁ ਤਿ। ਆਗਕੋ
ਪ੍ਰਥਮੇ ਗੀਧਰ ਬਲੇ ਕਜਾ ਤੇ ਤੈਨਿ। ਬੁਝਾਇ

ਰੀਧਰਬਾਂਦੇਸਾਬਤੀਮੁਕਤਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਤੈ ੨੫੨
ਦੇਤੈਨਿ। ਜੇਸੁਖਾਂਦੀਆਂਕਾਮਨਾਵਾਲੇਤੈ
ਨਿ। ਤੇਜੇਨਿਰਚਾਤੈਨਿ। ਤੇਗਿਆਨਦੁ
ਆਗਸਰੁਸੁਖਸੁਭੇਜਨਾਨਦੇਤੈਨਿ। ਸੇ
ਸਰੀਰਤਿਆਗਕੈਵਾਤਗੁਰੂਦਿਚਜਾਇ
ਸਮਾਵਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਸਤਿਕਾਮਦਾਇਪ੍ਰਕਾ
ਰਦੇਤੈਨਿ। ਇਕਤਾਂਆਪਣੀਨਿਰਬਾਹਸ
ਸਰੀਰਦੇਮਾਂਤ੍ਰਕਾਮਨਾਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਤੇ
ਨਿਰਜਾਚਿਆਂਪਾਰਬਲੇਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਜੇ

ਆਂਵਦਾਤੈਸੋਜਾਂਦਦੇਤੈਨਿ। ਜੇਵਚਗੁਰੂ
ਦਾਭੇਜਿਆਆਇਆਤੈ। ਤਾਂਓਸਾਵਿਚੋਰੁ
ਵੰਰੁਖਾਂਵਦੇਤੈਨਿਤੇਜੋਕੀਰਤਨਕਰਦੇਤੈਨਿ
ਸੋਆਪਦੇਕਲਿਕਲਿਆਂਵਦਾਸਤੇਜਾਨ
ਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਥੋੜੇਬਹੁਤੇਰਾਜੀਤੈਨਿ। ਸੋਭੀ
ਨਿਤਕਾਂਮਦੀਪਦਵੀਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਤੈਦੇਤੈਨਿ। ਤੇ
ਜੇਹੜਾਕਾਮਨਾਭੀਲੇਭੁਬੀਰਹਿਤੈਤੈ।
ਕੇਕਰਦੇਤੈਨਿਓਹੁਭੀਗੀਧਰਬਲੇਕਦਾਸ
ਖੁਭੇਗਕੇਫੇਰਮਾਂਨੁਖਜਨਮਪਾਂਵਦੇਤੈਨਿਤੇ

ਜੇਅਤਪੰਨਦਾਹੀਲੋਕੁਕਰਦੇਤੈਨਿਆਸੇਏਸ ੨੫੩
ਲੋਕਦੇਪਦਚਖਾਂਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਤੈਦੇਤੈਨਿਆਤਾਤੇ
ਤੁਸੀਨਿਤਕਾਮਕੀਰਤਨੁਕਰਦੇਤੈਪਰਮੇ
ਸੁਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਤੈਵੇਗੋ॥੧੨੧॥ ਸਾਖੀਤਿਰੁਚ
ਲੀ॥ ਕੁਈਚੁਤਰੁਚਓਯੁਕਲਖਦਓ
ਗਹਿਦਾਸੀ॥ ਤੇਅਠੇਪਾਤਿਰਵਗਦਿਆਂਛਿ
ਗਦਿਆਕੀਖਗਦਿਆਂ॥ ਵਾਤਿਗੁਰੁਦਾ
ਨਾਮੁਜਪਦਾਰਤੇ॥ ਸਾਤਿਬਾਛਿਵੀਪਾਤਸ ੦
ਤੀਪਾਸੈਓਸਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾ॥ ਸਚੇਪਾਗਤਿਸ ੦

ਤਸਿਖੀਦਾਮੂਲਕਿਆਤੈ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇ
ਆ॥ ਮਨੁਨੀਵਾਂ॥ ਸਿਖੀਦੇਟਾਸਕੋਨਹੈ॥ ਨਿ
ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆ॥ ਸੇਵਾਟਾਤਿਲਾ॥ ਸਿ
ਖੀਦੇਪੜਕੋਨਹੈ॥ ਬਚਨੁਤੇਇਆ॥
ਸਾਧਾਸੰਗਤਾ॥ ਸਿਖੀਦਾਫਲਕੋਦੁਤੈ॥
ਬਚਨੁਤੇਇਆ॥ ਸਬਦੁਸਿਖੀਦਾਫਲਕੋਨ
ਤੈ॥ ਬਚਨੁਤੇਇਆ॥ ਸਾਮਸ੍ਰਤਿਸਨੇਜਗ
ਤਨੁਫੂਠਾਜਾਤਾਤੈ॥ ਤੇਪ੍ਰਮਾਤਾਮਾਸਤਿਜ
ਤਾਤੈ॥ ਸੇਈਸਿਖਤੈ॥ ੧੨੨॥ ਸਾਖੀ

ਤੋਰਚਲੀ॥ ਨਾਈਭਾਂਨਾਸਨਮੁਖਸਿਖੁ ੨੫੪

ਪਿਰਾਗਾਵਿਚਰਹਿਦਾਸੀਛੁਵੀਪਾਤਿਸਾਡਿ

ਦੇਖਾਸਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾ॥ ਜੀਜੇਮੇਰਾਕਲਿਆਦੁ

ਕਰੋ॥ ਤਾਬਚਨੁਤੇਇਆ॥ ਸਦਵਾਤਿਗੁਰੁਦੁ ०

ਨਜਨੁਕਰਨਾ॥ ਤੇਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕਰਦੀ॥

ਚਾਂਓਸਕਾਤਿਆਸਚੇਪਾਤਸਾਡਕਈਕਾਤਿ

ਦੇਤੇ॥ ਨਿਜੇਬਾਰੰਬਾਰਕਿਸੇਨੁਬਲਾਂਵਦਾਤੇ॥

ਸੋਤਾਂਓਸਪਰਾਪਿਯਦਾਤੇ॥ ਤੁਸੀਜੇਬਾਰੰਬਾਰ ०

ਰਗਮਨਾਮਕਾਤਿਦੇਤੇ॥ ਤਾਂਤੁਸਾਨੁਕਿਆਦੁ

ਲੁੱਤਵੈ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਤੇ ਇਸ ਜੈ ਸੈ ਕੋਈ ਆਜੀਦ
ਤਵੈ। ਤੇ ਵੈਰੀ ਓਸ ਨੂੰ ਦਖ ਦੇ ਦੇ ਤੈਨਿ। ਓਹੁ ਰਾਜੇ
ਦਾ ਨਾਮੁ ਲੈ ਕਾਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਦਾ ਤੈ। ਤਾ ਪ੍ਰਥਮੇ
ਵੈਰੀ ਆਪਣੀ ਲੈ ਕਾਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨੁ ਛੇਡਿ ਦੇ ਦੇ ਤੈਨਿ
ਨਹੀ ਤਾ ਤੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਕਰੁ ਸੁਣ ਦਾ ਤੈ।
ਤਾਂ ਗਰੀਬ ਨੁ ਛਰਾਇ ਲੈ ਦਾ ਤੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਨਿਕ
ਰਿਜਾ ਦੇ ਤੈਨਿ। ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਓਸ ਨੁ ਛਰਾਇ ਲੈ ਦ
ਤੈ। ਤੈ ਸੇ ਜੋ ਪੁਰਖ ਕਾਂਸ਼ਕੁ ਪਾਸਾ ਦ ਕਵੈਰੀ
ਆਂਥੀ ਭੈ ਮਾਨੁ ਤੇ ਇਕੈ ਮਤਾਂ ਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮੁ ਉ

ਚਾਰਨ ਕਰਦਾ ਤੇ। ਤਾਪਾਧਓਸਨੁ ਤਿਆਗ ੨੫੫
ਕਾਰਿ ਜਾਦੈ ਤੈਨਿ। ਨਤੀ ਤਾਂਸੀ ਤਾਂਨੁ ਮਿਲਦ ०
ਤੈ। ਓਤੁ ਓਨਾਨੁ ਨਿਸਚਾਦੈ ਇਕੈ ਪਾਪਾ ਬੀਰ
ਤਿਤ ਕਾਰਿਦੈ ਤੈਨਿ। ਤੇਨਾਸਦੈ ਨਿਸਚੇ ਕਾਰਿਕੈ
ਮਹਾਂ ਗੁਜੁ ਆਪਦੈ ਭਗਤਾ ਦਾਨਿਸਤਾਰ ਖੂ
ਦਾਤੈ। ਤੁਸਾਂਤਾਰ ਕੀਆਂ ਨਿਦਕਾਂ ਦੇ ਕਹੇ ਨਾ
ਮਦਾਤਿ ਆਗੁ ਨਹੀ ਕਰਨਾ। ਜੇ ਫਲ ਭ੍ਰਿ
ਛਦੈ ਵਿਚੋਰੁ ਸਦਾ ਲੈਦੈ ਤੈਨਿ। ਸੋ ਪਰਪ ਕਤੇ
ਇਕੋ ਸਕੁ ਮਿਠੈ ਤੈਦੈ ਤੈਨਿ। ਤੇਜੇ ਅੰਧੀ ਕਰਫ

ਲਾਗਿ ਨ ਜਾਂਦਾ ਤੈ ਸੇਰੀ ਦਾ ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਤੈ॥
ਤੈ ਸੇ ਜੋ ਸਿਖ ਸਬ ਦਨੁ ਤੇ ਨਾਮ ਨੂਨਿ ਤਉਚ॥
ਰਨ ਤੇ ਸੁਦਨ ਕਰਦੈ ਤੈ ਨਿ॥ ਸੇਰੀਆ ਨਾ ਕਰ
ਪ੍ਰਧ ਕਾਰਿਆ ਨੀ ਤੈ ਮਿਠੈ ਤੇ ਜਾਂਦੈ ਤੈ ਨਿ॥
ਤੇ ਜੋ ਨਿਕਾ ਦੈ ਦੁਹਨ ਸੁਹਿ ਕੈ ਸਬ ਦਤੇ ਨਾ
ਮਨੁ ਛੁਡੈ ਤੈ ਨਿ॥ ਸੇ ਜਨ ਮਮ ਰਨ ਪ੍ਰਧ ਤ
ਤੇ ਤੈ ਤੈ ਨਿ॥ ੧੨੩॥ ਸਾਖੀ ਤੋਰੁ ਚਲੀ॥
ਭਾਈ ਜਤੂ ਤਪਾ ਜਉ ਦੁਪੁਗਵਿ ਚਰਹਿ ਤਿਦਾ
ਸੀ॥ ਗੁਰੁ ਧਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆ

ਇਆ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਮੇਰਾ ਕਲਿਆਣੁ ਕਰੇ ॥ ੨੪੬ ॥
ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ ਤੁਸਾਂ ਸਾਂਤ ਕੀਤੁ ਕਰਨ ਤੇਰੇ ॥
ਮਨ ਮਦਾਉ ਚਾਰੁ ਕਰਣਾ ਤਾਂ ਓਸਨੇ ਅਰਦਾਸ
ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਈ ਕਹਿ ਦੇ ਤੈਨੀ ਗਰੀ
ਅਨ ਬਿਨਾ ਗਤਿ ਨਹੀ ॥ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ ਇ
ਸਵਾਤ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਕਾਰਿ ਚਾਰੁ ਆਰੇ ਫੁਟ ਗੁ
ਰੂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਤੈਨੀ ਸੇ ਸੇ ਗਰੀ ਮੰਦੁ ਜੀ ਚਾ ਦੇ
ਰਦੁ ਆਰੇ ਤੈਨੀ ॥ ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਓਤ ਮੰਦੁ ਰੂਪੁ ਦੇ
ਸੁਕਰੇ ਸੇਈ ਇਸੁ ਦੁਸੇਖੁ ਤੈ ॥ ਤੈ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਨਾਮ

ਦੇਉਚਾਰਨਕਰਿਤੇਹੁਚਾਰੇਗੁਇਆਵਦੇਤੈਨਿ
ਪ੍ਰਥਮੇਤਾਂਪਾਪਾਂਦਾਤਿਆਗਕਰਦੇਦੇਹੈ॥ਇ
ਸਪ੍ਰਕਾਰਤਾਂਦੈਗੁਪ੍ਰਾਪਤੁੰਦਾਤੈ॥ਐਰਮ
ਨਇਕਾਗਰਕਰਿਕੈਜਪਦਾਤੈ॥ਤਾਂਜੋਗਦੇਫਲ
ਨੁਪ੍ਰਾਪਤੁੰਦਾਤੈ॥ਤੇਗੁਰਦੁਆਰੇਦੇਟਰਿ
ਜਾਫਲਕਰਿ॥ਚਰਨਚਰਨਦਿਚਮਸਮੇਧ
ਜਗਦਾਫਲੁਤੁੰਦਾਤੈ॥ਤੇਵਚਨਾਦੇਸੁਖਨੇਤੈ
ਮਨੁਨੀਵਾਤੁੰਦਾਤੈ॥ਏਤੁਓਪਾਓਪਾਸਨਾਪ੍ਰਾ
ਪਤਿਤੁੰਦੀਤੈ॥ਤੇਪਿਛਲੀਗਤਦਾਜੇਜਾਗੁ

ਤਕਰਦਾਏਏਹੁਸਾਂਤਕੀਤਪ੍ਰਪ੍ਰਤਿਤਿਦਾਏ ੨੫੭
ਤੇਨਾਮਦਾਜੇਗਿਆਨਸਮਾਧਦਾਏ। ਕਹਿਦਾ
ਏਏਹੁਨਹੀਦੇਤਤਾਏਥੇਹੀਛਰਦੁਇਏ। ਮੇ
ਗਿਆਨਰੂਪਹਾਂ। ਜੇਦੇਤਦੇਭਯਜਲਨੁਭ
ਜਾਣਦਾਤਾਂ। ਸਾਖੀ। ਏਸਦੇਬਿਨਸਲਨੁਜੰ०
ਦੁਦਾਣਾ। ਤਾਂਸਭੁਕਛੁਦਾਤਗੁਰੁਦੇਨਾਮਕ
ਰਪ੍ਰਾਪ੍ਰਤਿਦਾਏ। ੧੨੮ ਸਾਖੀਤਰਚਲੀ।
੩। ਕੁਈਨਵਾਲਾਤੇਗੁਈਨਿਤਾਲਾਪ
ਟਦੇਵਿਚਰਹਿਦੇਸਨੀ। ਤੇਸਚੁਬੇਲਾਣ

ਤੇ ਸਚੁ ਹੀ ਕਾਰਕ ਮਾਂ ਵਲ ਤੇ ਸੁਠ ਕ ਦੇ ਨਾ ਬੋਲਣਾ
ਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਭਜਨ ਵਲੇ ਤੇ ਵਨ ਚਨਾ ਦੀ ਸੇ
ਵਾ ਕਰਨਾ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਚਨਾ ਨੇ ਛੇ ਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ
ਬੀ ਪਾਛਿਆ ਆਓ ਕੀ ਕਰਮ ਹੋਇਨਾ ॥ ਜਿਸ ਕਰੇ
ਰਹੇ ਰਕਰਨਾ ਰਹੇ ॥ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ ॥ ਨਾਮ ਦੀ
ਉਪਾਸਨਾ ਤਾਂ ਚਨਾ ਕਹਿ ਆ ਕਈ ਇਕ ਕਹਿ
ਦੇ ਹੋਇਨਾ ॥ ਜੇ ਉਪਾਸਨਾ ਦੇ ਤਵਿ ਚੁੰਦੀ ਤੇ ॥
ਗਿਆਨੀ ਤਾਂ ਆਪ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਤੇ ਰਹੇ ਹੋਇਨਾ ॥ ਓ
ਹ ਕਸ ਦੀ ਭਗਤਿ ਕਰਨਾ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ ॥

ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭਗਤ ਹੋ ਨਿ। ਇਕ ੨੫੮
ਕਾਮੀ ਭਗਤ ਹੋ ਨਿ। ਜੋ ਕਾਮ ਨਾ ਕਰਿ ਕੈ ਮਹਾਂ
ਗਾਂਯਦਾਨਾ ਮੁਖ ਪਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ
ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਕਾਰਜੁ ਭੀ ਵਾਤਗੁ
ਰੁਕਰਿ ਦੇਵਾ ਤੇ। ਤੇ ਓਨਾ ਨੂਪ੍ਰੀਤ ਭੀ ਮਹਾਰਾ
ਜ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਤੇ ਆਂਵ ਦੀ ਤੇ। ਇਕੁ ਮਾਗਤਿ
ਭਗਤਿ ਤੇ। ਜੋ ਕਿ ਸੇਸਰੀ ਰਦੇ ਦੁਖ ਕਰਿ ਕੈ
ਵੈਰੀ ਆਂਵੇ ਕੈ ਕਰਮ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾਨਾ ਮੁਖਿ ਚਾ
ਰਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਰੋਗੁ ਭੀ ਕਟੀਦ॥

ੴ ਤੇ ਭੰਨਾ ਦੀ ਸਰਸਾ ਭੀ ਵਧ ਖੜੀ ਤੁੰਦੀ ਤੇ
ਤੇ ਇਕ ਉਪਾਸ ਨਾ ਵਾਲੇ ਭੁਗਤ ਤੇ ਨਿ। ਅਪ
ਨੁ ਸਿਖ ਜਾਣਦੇ ਤੇ ਨਿ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸੁਆ
ਮੀ ਕਰਤਾ ਜਾਂ ਇਕੋ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮੁ ਜ
ਪਦੇ ਤੇ ਨਿ। ਤਾਂ ਭੰਨਾ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਤੁੰਦੀ ਤੇ। ਇਕ ਗਿਆਨੀ ਭੁਗਤਿ ਤੇ ਨਿ।
੬ ਜੋ ਸੁਖ ਮੈਂ ਕੁਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਂਦੇ ਤੇ ਨਿ। ਜੋ
ਸੇ ਅਕਾਸ ਸੁਖ ਪ੍ਰਦਾਂ ਮਦਾਂ ਵਿਚਾਵੇ ॥
ਜਿਸ ਤੇ ਇਸ ਤੇ। ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਕਰਿ ਬਤੌਰ

ਵਾਤਗੁਰੂਜੀਕੇਨਾਮਨੁਜਪਦੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਓਨਾਦਾਹਿ ੨੫੬

ਆਨਦਿਕੁਹੰਦਾਹੈ। ਚੌਥੀਗੁਮਕਾਥੀਜਸਤਵੀ

ਗੁਮਕਾਰਿਗਿਆਨਨੂਪੁਪਤਿਕਰਦੀਹੈ। ਸੋਗੁਗ

ਤਿਹੈਜੋਨਾਮਜਪਦਾਤੇਸੀਤਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀ

ਤੇਮਨੁਨੀਵਾਂਰਖਦਾ। ਤੁਸਾਡਾਏਸੇਕਰਿਕ

ਲਿਆਣੁਤੇਵੇਗਾ। ੧੨੫। ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ

ਭਾਈਜੇਤਾਸੇਠਗੁਰੂਕੇ ਦੁਆਰੇਰਹੇ

ਤੇਗੁਰਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰੇ। ਤੇਸਿਖਾਂਸੀਤਾਂਦੀਸੇਵਾ

ਕਰੇ। ਤਾਂਓਸਾਛੇਵੀਪਾਤਸਾਤੀਥੀਪੁਛੇਆਜੇ

ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕਹਿ ਦੇ ਤੇ ਨਿਜੇ ਰੀਅਸਤਿ
ਸਨੁ ਤੇ ਵੇਤਾ ਭਗਤ ਦਾ ਕਿਆ ਤੇ। ਰੀਅਸਤੀ
ਇਸ ਦਾ ਓਧਾਰ ਕਰਦਾ ਤੇ। ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਸ ਆਗਿ
ਆਨੁ ਭਗਤਿ ਬੀ। ਬਿਨਾ ਸੋਭਾ ਨਹੀ ਪਾਵਦਾ।
ਇੰਗੁਲੁ ਤੇ। ਜੇ ਸੇਧ ਪੂਤ ਬਾਸਨੁ ਭੀ ਤੇ ਸਰ
ਰਨੁ ਭੀ ਸਨਿਗਧ ਕਰਦਾ ਤੇ। ਪਰ ਜੇ ਨਿਗਧੀ
ਓਪੀ ਚੇਤਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੁਮੁਖੁ ਫਿਕਾ ਤੇ ਦਾ ਤੇ। ਤੇ ਬ
ਤੁਨੇ ਜੇ ਸ੍ਰੀਗਾਵਿਚ ਪੇਤੀ ਤੁੰਦੀ ਤੇ। ਤਾ ਬਤੁਤੁ
ਪੀਵਦੁ ਕਰਿ ਓਦਰ ਖੁਲ੍ਹਾ ਜਾਤਾ ਤੇ। ਜੁਲਾ ਬੁਲ

ਗਦਾਏ। ਤੇਜੇਕਫੀਤੀਤੀਤਾਂਖਾਸੀਉਤਪਤ
ਕਰਦਾਏ। ਤੇਸਦੀਤੀਵੇਤਾਂਛਤੀਤੇਬੇਸੁਕਰੇ
ਗਉਤਪਤਕਰਦਾਏ। ਚਾਗਮਉਗਦੁਹੁੰਦੇ
ਤੈਨਿ। ਜੇਮਿਸਰੀਨਾਲਮਿਲਾਇਕੇਖਾਈਦਾਏ
ਤਾਮੁਭੀਮਿਠਾਹੁੰਦਾਏ। ਤੇਖਾਸੀਭੀਨੀਤੀ
ਦੀ। ਤੇਪੇਟਭੀਨੀਚਲਦਾਤੇਛਤੀਬੇਬੁ
ਭੀਨੀਤੀਦਾ। ਜੇਸੇਭਗਤਿਬੀਤੀਨਰੁਖੇ
ਗਿਮਾਨਕਰਕਇਦਾਏ। ਮੈਤੀਬ੍ਰਹਮਾਤਾਂ
ਤਾਂਵਚਨੁਸੇਭਾਨੀਧਾਂਵਦਾ। ਤੇਦੂਸਰਾਜਾਂ

੧੬੬੦

ਦੁਦਾਤੈ ਜੋ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਸੁਠੈ ਤੈ ਨਿਜੇ
 ਦਿਖਈ ਤੁਦਾਤੈ ਤਾ ਵਿਖਿਆਵਿ ਰਸਿ
 ਰਹੈ ਤੋ ਕਰ ਪਾਪ ਕਰਨ ਲਗਦਾ ਤੈ। ਏਤਉ
 ਦਰਦੁ ਖਲਜਾਂ ਵਟਾਤੈ। ਵਿਖਿਆਵਿ ਚ
 ਨਿਰਕੈ ਤੋ ਕਰ ਪਾਪ ਕਰਨ ਲਗਦਾ ਤੈ। ਤਿ
 ਕਚਾਗਿਆਨੁ ਤੁਦਾਤੈ। ਤਾ ਤੋ ਰਨਾ ਸਕੁਦੁ
 ਕਰਮਾਨੁ ਤਉ ਮੇਰੂ ਪੀਖਾਂ ਸੀਕਰਛਾ ਤਦੈ
 ਤੈ। ਤੇਛਾਤੀ ਦਾਬੁ ਸੁਏ ਤੈ ਆਪਦੇ ਸਮਾ
 ਨ ਕਿਸੇਨੁ ਨ ਤੀਜਾਂਦਾ। ਪੂਜੇਰਗਤ ਰੂਪਿ ੨੬

ਮਿਸਰੀਨਾਲਮਿਲਿਆਸਰੇਵਿਖਨਨਾਸੁ ੨੬੧
ਕਰਦਾਤੇ। ਤੇਨਿਤਾਪ੍ਰਤਵਧਦਾਜਾਂਦਾਹੋਵੇ०
ਤਗੁਰੂਨਾਮ। ਏਪ੍ਰਾਪਾਤਿਤੁਦਾਤੇ। ੧੨੬॥
ਸਾਖੀਤਰਚਲੀ॥ ਗੁਣੀਗੁਣੂਬੇ
ਤਿਲਾਰਾਜਮਹਲਿ। ਵਿਚਰਹਿਦਾਸੀ। ਤੇਸਿ
ਆਈਗੁਣਗਤਕਰੇਤੇਵਾਤਗੁਰੂਦਾਨਾਮੁ
ਚਿਚਾਰਦਕਰੈ। ਤਾਂਸਾਂਹਿਬਾਢਿਦੇਪਉਤਿ॥
ਤਪਸੋਚਿਸਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾ। ਸਚੇਪਾਤਸਾਹੁਕਿ
ਸੇਸਾਸਤ੍ਰਦਾਸਤੁਹੈ। ਜੇਤਪਤੇਤੀਰਥਵੇਸੇ

ਖੰਡੈ॥ ਗੁਰਸੇਸਾਸਤ੍ਰਦਾਮਤੁ ਹੈ॥ ਕੇਜਗਤੈ
ਮਾਵੇਸੇਖੈਨਿ॥ ਗੁਰਸੇਦਾਮਤੁ ਹੈਬਰਤਾ॥
ਰੁਨੇਮਾਵੇਸੇਖੈਨਿ॥ ਗੁਰਸੇਨੇਗਿਆਨਮਰ
ਧਿਆਨਾਵੇਸੇਖਕਹਿਅਠੈ॥ ਤੇਸਾਂਤਬਿਦਿ
ਆਂਬਚਨਵਿਚਿਨਾ॥ ਦੇਸਾਮਾਂਨੁਤੈਵਸਤੁ ਰ
ਕਾਈਨਤੀਕਤੀ॥ ਤੁਤੇਸੈਸਾਕਈਪ੍ਰਸਾ
ਦੁਤੇਵੈਜੇਸਰੁਸੇਨੁਪ੍ਰਤੀਤਮਾਜਦੈ॥ ਬਚ
ਨੁਤੇਇਆਜਿਸਸਮੇਧ੍ਰੁਮੇਨੇਜਗੁਰਚਿਅਠੈ॥
ਸਰਦੇਦੀਆਂਦੇਵਤੇਰਿਖੀਸਰਮੁਨੀਸਰ

ਸਕੁਆਂਦਇਕਠੇਤੋਏ। ਤਾਂਬ੍ਰਹਮੇਨੇਬਿਸਨਦੇ ੨੬੨
ਵਕੋਕਤਿਆ। ਪ੍ਰਥਮੇਪੁਜਾਕਿਸਕੀਕਰੀਏ।
ਤਾਂਮਤਾਂਗਜਨੇਕਤਿਆਸਾਰੇਬੈਰਾਟਕੀਪ੍ਰ
ਦਖਣਦੇਕੇਜੋਪ੍ਰਥਮੇਆਵੈ। ਓਸਕੀਪ੍ਰ
ਜਾਪ੍ਰਥਮੇਕਰਏ। ਤਾਂਸਰੁਦੇਵਤੇਆਧਿਆ
ਪਾਇਆਵਾਹੁਣਾਤੇਚਤੁਰਕੇਵੈਰਾਠਕੇਪਰਦ
ਖਣੇਕੋਗਏ। ਅਰੁਗਦੇਸਜੀਕਾਵਾਯਨਚੁ
ਹਾਏ। ਅਰੁਹਾਥੀਕਾਸੀਸਚਤੁਰੁਜਾਅਰੁ ਰ
ਹਾਰਾਸਰੀਰਸੇਬੈਠਾਹੁਤਿਆ। ਤਾਂਓਸਨੇਰੰ

ਰਾਅਗੁਮਾਮਾਦੇਵੇਰਾਮਦੇਅਖਰਲਿਖਕੇਚੁ
ਤੇਉਤੇਚਨਕੇਤੀਨਵੇਰੀਪਰਦਖਦਕਾਰਿ
ਕੇਮਹਾਰਾਜਜੀਦੇਅਗੇਅੰਨਮਥਾਟੇ
ਕਿਆਤਾਂਮਹਾਰਾਜਨੇਮਾਪਦੇਸਿੰਘਾ
ਸਨਕੇਨਿਕਟਿਓਸਨੂਬੈਠਾਇਲੀਆ।
ਜਬਸਰੁਤੀਦੇਵਤੇਪ੍ਰਦਖਦਕਾਰਿਕੇਮਾ
ਏਤਾਂਓਨਨੇਪਾਛਿਆਪ੍ਰਥਮੇਕੋਦੁਆਇ
ਆਏ। ਤਾਂਮਹਾਰਾਜਨੇਕਾਤਿਆਪ੍ਰਥ
ਮੇਤਮਸਰੁਦਾਤੇਰਾਦੇਸਜੀਆਏਤੰਨਿ

ਜੇਹਾਇਸਜੀਨਿਨਾਮਅਰੁਨਾਮੀਕਿਅ ੬੩
ਹੇਵਜਾਤਾਹੈਜੇਨਾਮਅਰੁਨਾਮੀਕਿਅਰੁ
ਦਜਾਇਕਰਿਜਪਤੇਹੈ। ਸੇਸਾਰੇਜਗਤ
ਮੇਪੁਜਨੀਵਹੈਤੇਹੈ। ਸੁਧੈਯਾਗਰਿਨਾ
ਨਾਨਿਮਾਗਿਅਨੁਲੀਓਧਿਅਨਲੀ
ਓਰੇਗਿਸਿਸਥਾਪਲੀਓਤੇਹੈ। ਤਪਸਨਤ
ਪੁੰਚਪੁੰਨਤੀਰਥੰਪੁੰਚਤਲੀਨਕਿਅ
ਨਾਉਓਹੈ। ਕਹਾਂਕਹਾਂਸੁਖਾਥਨਸਾਧ
ਸੁਲੈਸੇਯੋਸਨਸਕੁਓਓਹੈ। ਸੀਯੁਧਿ

ਰਾਮਾਦਿਗਾਕੋਨਾਮਸੁਆਲਸੀਦਾਸਤੁਗੋਕੇ
ਆਇਓਏ १॥ ਏਕਸਮੇਸਤਾਰਾਜਸੰਗੁ
ਜੀਅਜੰਤੁਓਤਪਤਕੀਤਾ। ਬਚਨੁਕੀਤਾ
ਜੇਕਿਸੇਨੂਲੇਗਾਤਵੈਸੇਤੁਸੀਯੋਤਾ। ਤੁਗਵਿ
ਧੀਆਨਤਾਰਾਜਕੇਗਧਨਲੀਤਾਮਾਰ
ਗੀਅਨੀਆਗੀਆਨਲੀਤਾਮਰਧਿ
ਅਨੀਧੀਅਨਲੀਤਾਮਰਗੀਸ
ਰਾਨੇਸਾਮਲੀਤੀਅਰੁਪਾਸੀਮਾਨੇ
ਤੀਚਕਲੀਤੀਅਰੁਪਰਤਾਮੇਸਿਤਾਨੇਮਿ

ਕਗਾਦੀਤੋ। ਤਿਮਹਾਂਗਾਜੇਨੇਆਪਦਨਾਮਦੁ ੨੬੪
ਪੀਤਿਤਾਮਦਪੁਰਾਦੇਬਸਤਨਿਮਤਾਮੈਲ
ਪੇਟਕੇਰਖਿਆਸੀ। ਸੋਮਹਾਂਗਾਜਦੇਭਗਤਾਂ
ਜੋਚਰਨਾਵਾਪਿਆਨਕੀਤਾ। ਮਹਾਂਗਾਜਦਾ
ਨਾਮਲੀਤਾ। ਤਾਂਨਾਮੁਬੋਲਿਆਜੇਕਹੋਤਾਂ
ਸਭੇਪਦਾਰਥਤੁਸਾਂਨੂਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਿਦੇਵਾਂ।
ਕਹੋਤਾਮਹਾਂਗਾਜਤੁਸਾਂਨੂਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਿਦੇ
ਵਾਂ। ਤਾਓਨਕਹਿਅਸਾਡਾਮਹਾਂਗਾਜ
ਤਵੈ। ਤਾਂਨਾਮਨਿਕਹਿਅਜੇਗਾਰੀਬੀਰਖ

ਮਤਾਰਜਦੇਸਰੂਪਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਤੋਵੇਗੋ॥
੧੨੭॥ ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਬ-
ਦਲੀਸੋਫੀਤੇਸੇਠਗੁਪਾਲੁਗੁਰੂਕੇਹਜੁਰਹਿ
ਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦੇਸਦਾਸੇਵਕੁਰਿਦੇਸਨਿ
ਓਨਾਨੇਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾਜੇਅਸੀਕੰਨਸਾਧਯਮੁ
ਅੰਗੀਕਾਰਕੀਚੈ॥ ਬਚਨੁਤੋਇਆਸਰੂ
ਨਾਦੇਅਗੋਤੁਸਾਂਨਿਵਿਚਲਨੁ॥ ਜਿਤਨਾ
ਫੁਵਾਰੇਦਾਜਲਨੀਵਾਲਨੁਜਾਂਦਾਤੈ॥ ਤਿ
ਤਿਨਾਹੀਉਚਾਚਰਨੁਦਾਤੈ॥ ਪ੍ਰਥਮੀਜੇਜ

ਕੁਸਥੀਨੀਵੀਤੈ। ਸੋਸਕੁਦਾਦੇਉਪਰਅਵਦੀਤੈ।
 ਨਿਕਾਅੰਗੁਲੀਜੇਅਪਨੁਛਟਕਤਾਇਆਤੈ। ਤਾਛੁ
 ਲਾਛਾਪਸਕੁਇਸਾਵਿਚਪਾਈਦਾਤੈ। ਬਾਵਨਚੰਦਨਜੇ
 ਨੀਵਾਤੈ। ਸਕੁਦਾਬਿਰਛਨੁਸੁਗੰਧਤਾਪ੍ਰਧਾਤਿਕਰ
 ਦਾਤੈ। ਤਾਂਤੁਸੀਨੀਵਾਂਤੈਰਹਣਾ। ਜੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਂ
 ਜੀਤਿਆਚਾਤਦਾਤੈ। ਸੋਤਾਰਜਾਂਦਾਤੈ। ਤੇਜੇਏਨਦੇ
 ਅਗੇਤਾਰਚਲਦਾਤੈਸੋਜੀਤਦਾਤੈ। ਛਿਰੰਗੀਦੀ
 ਆਂਪਉੜੀਆਂਤੀਦੀਆਂਤੈਨਿ। ਜੇਜਾਂਲਦਾਤੈਮੇਉ
 ਚਾਚਾੜੀਆਂਜਾਂਦਾਤਾ। ਸੋਨੀਚੇਉਤਰਦਾਆਂਵ

ਵਾਹੇ ਜੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੀ ਵਾਚ ਲਿਆ ਜਾ
ਵਦਾਹਾਂ ਸੋ ਭਿਚਾਰੀਆਂ ਵਦਾਹੇ ਜਿ ਜੀ
ਤੇ ਤੇ ਸੁਹਾਰੇ ਜੋ ਹਾਰੇ ਸੋ ਜੀ ਤੇ ਤੇ ਸਾਧਕੀ
ਗਤ ਵਿਚ ਨੀ ਵਾਂਗੋ ਚਲਨਾ ਹਾਰ ਚਕੇ ਗੁਰਮ
ਖਜਗ ਜੀਤਾ ॥੧੨੮॥ ਸਾਖੀ ਤੋ ਰੁਚਲੀ
ਭਾਈ ਸੁੰਦਰ ਦੁਆਰਾ ਗਰੇ ਤੇ ਦਾਸੀ ਤੇ
ਸਹੁ ਨਾਥਗਮ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਤੇ ਕੁਜਨ ਵਾਲੀ
ਮਾਸਿ ਖਾਂਦੀ ॥ ਤਜੁ ਰਤੀ ਤੇ ਤੇ ਰਥੇ ਭੀ ਸਹੁਦ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਾਹਿ ਲਕਰੇ ॥ ਇਕ ਸਮੇਸਾ ਤੇ ਬਾਛੇ

ਦੇਖਤਸਾਤੀਧੀ॥ ਭਾਈਸ੍ਰੀਦੁਪਾਛਿਆਜੁਸਾਤਿ॥
ਰਕਿਰਸਾਤਰਤਸਿਖਦਾਉਧਾਰੁਕਰਦੇਤੇਨਿ॥
ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆ॥ ਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਾਂਦੇਸਾਤਿਗੁਰਤੇ
ਨਿ॥ ਪਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਚੋਤਾਂਨੁਸੇਭਾਵੇਵਦੁਦਾ
ਲੇਤੇਨਿ॥ ਇਕਭਿਰੀਰਗੀਦੇਸਮਾਨਗੁਰਤੇਨਿ॥
ਜੋਭਿਰੀਰਗੀਨਿਕੀਕੀਤੀਨੁਲਿਆਆਇਕੋਆ
ਪੁਦੇਇਸਥਾਨਾਵਿਚਰਖਿਕੋ॥ ਤੇਦੁਆਰੇਤੇਆ
ਪਬੈਠਦੀਤੇ॥ ਓਸਦੇਧਿਆਨਕਰਕੀਤੀਭਿਰੀਰ
ਤੀਤੇ॥ ਪਰਾਇਕਜਾਤਦੀਕੀਤੀਨੁਭਿਰੀਰਗੀਕਰਤ

੨੬੬

੨੩੨

ਸੋਸਭੁਕੀਨਿਅੰਨੁਨੀਕਰਸਕਦੀ। ਤੇਇਕ
ਪਾਰਸਦੇਸਮਾਨਗੁਰਦੈਨਿ। ਜੋਧਾਂਤਨੁ
ਪਰਸਕਰਨਤੇਸੁਵਚਨਕਾਰਿਦੇਤੇਹੈਨਿ। ਪਰਕੰਚ
ਨੁਕਿਸੇਨੁਕੰਚਨੁਨੀਕਰਸਕਦਾ। ਤੇਇਕਬਾਦ
ਨਗੁਰੁਦੈਨਿ। ਸੋਸਭੁਬਿਛਾਂਨੁਚੰਦਨੁਕਰਦੈਤੈਨਿ।
ਪਗਰਿਤਬਿਨਾਨੀਕਰਦੇ। ਤੇਇਕੁਦੀਪਕੁਗੁ
ਤੈਨਿ। ਸਭਦੀਪਕਆਪਸਮਾਨਕਰਲੇਤੇਹੈ। ਪਰ
ਬਾਟੀਪਨਤੇਲਚਾਣੀਦਾਹੈ। ਤੇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਐ
ਸੋਸਭਿਗੁਰਦੈਨਿ। ਕੋਈਸਿਖੁਹਵੈਜੋਸਰਧਾ

ਕਰਨਿਤਾਪ੍ਰਤਸਬਦਸੁਦੇ। ਓਸਦਾਕਲਿਆਦੁ ੨੬੭
ਤੁੰਦਾਤੈ। ਤੇਗਿਆਸਨਪ੍ਰਪਤਿਤੈ। ਇਕੈਅੰਮਭੀ
ਨਿਰੰਕਾਰਰੂਪਤੁੰਦਾਤੈ। ਤੇਤੋਰਨਾਨੂਭੀ। ਗਿਆ
ਨਪ੍ਰਪਤਕਰਦਾਤੈ। ਤੇਤੋਰਕੋਈਸਾਧਨਾਨਤੈ
ਚਾਤੀਦੀ। ਇਕਸਾਧਸੰਗਤਦਾਮੇਲਤੀਕਲਿ
ਆਦੁਕਰਦੇਦਾਤੈ। ੧੨੬੭। ਸਾਖੀਹੋਰੁਚ
ਲੀ। ਭਾਈਸੋਹਦੁਫਾਕੇਤੁੰਦਾਸੀ। ਤੇਸ ੦
ਤਿਬਛਿਦੀਪਾਤਸਾਹੀਪਾਸਆਇਆ। ਦ੍ਰ
ਸਨੁਕੀਤਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਸਚੇਪਾਤਸਾਹ

ਤੁਸਾਡਾ ਮੋਤਹਾ ਅਸਾਂ ਜੀਆਂ ਦੇ ਓਧਾਰ ਵਾਸਤੇ
ਤੇ ਇਸਾ ਦੇ। ਅਸਾਡਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਟੀ ਮੈ
ਬਚਨ ਤੇ ਇਸਾ। ਭਾਈ ਸੇਤੁ ਤੁਸੀਆਂ ਪਦੇ
ਸੁਹੇਰੇ ਕੇ ਲਹੀ। ਗੁਰੀ ਬਨਿ ਵਜਾ ਆਪਣੇ
ਸੁਹਾਤਾਂ ਸਰੋ ਕੇਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਤੇ ਇਸਾ।
ਤੁਸਾਂ ਆਪਨੁ ਕੀ ਪਛਤਾ ਹੈ। ਸਚ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
ਤੇਰੇ ਸਿਖਾਂ ਬਚਨ ਤੇ ਇਸਾ। ਇਹ ਸਰੀਰ ਤੁ
ਸਾਡਾ ਭੀ ਪੰਜਾਂ ਤਤਾਂ ਵਾਹੈ। ਤੇ ਗੁਰਗਾਦਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੀ ਪੰਜਾਂ ਤਤਾਂ ਵਾਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਗੁਰੂ ਤੇ

ਸਿਖਨੀ ਬਣਦਾ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਜਨ ਸਿਖਾ ਰਵਦ
ਤੈਨ ਮਾਇਆ ਤੇ। ਤੇ ਮਨ ਦਾ ਭੇਦ ਤੇ। ਸੁਧਮ
ਨੁਗੁਰਾ ਦਾ ਤੇ। ਅਸੁਧਮ ਨੁਸਿਖ ਦਾ ਤੇ। ਤਾਂ ਗੁਰ
ਦਾ ਮਨੁ ਸਬਦ ਤੇ। ਤੇ ਸਬਦੁ ਆਗਾ ਸਿਖ ਦੇ
ਸੁਵਨਾ ਦੇ ਮਾਰਗਾ ਸਿਖ ਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸੁ
ਕਰਿ ਕੈ। ਸਿਖ ਦਾ ਮਨੁ ਭੀ ਚਿਜ ਲਾਕਰ ਦਾ ਤੇ
ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੁ ਮਾਧਿ ਸਰੂਪ ਦੀ ਸੋਝੀ ਪੈਦੀ ਤੇ
ਤਾਂ ਤੇ ਲਾਖ ਜੀਵ ਦਾਈ ਸੁਦਾਸ ਤਾ ਚਿਤ ਮਨੀ ਦ
ਰੂਪ ਤੇ। ਤੇ ਵਾਚ ਭੀ ਨੁ ਤੇ। ਜੀਵ ਦਾ ਵਾਚ ਮਲ

ਗਰਹੈ ਤੇਈ ਸੁਰਦਾ ਵਰਾ ਸਰਬਰਹੈ। ਜੇ
ਸੇਸੁਤਲਾ ਵਿਖੇ ਸੁਰਜਦ ਪ੍ਰਤ ਬਿਬਹਿਜਲ
ਗਾਸਦਾ ਤੇ। ਤੇ ਮੇਲੇ ਜਲ ਵਿਖੇ ਮੇਲਾ ਰਾਸ
ਤਾ ਤੇ। ਤੇ ਸੇ ਮਾਇਆਂ ਵਿਖੇ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਕਾ ਪ੍ਰਤ
ਬਿਬਹਿਜੇ ਈਈ ਸੁਤੈ। ਤੇ ਆਵਿਦਿਆਂ ਵਿਖੇ
ਯੇ ਜੇ ਪ੍ਰਤ ਬਿਬਾਇਆਂ ਤੇ ਸੇ ਜੀਵ ਤੇ।
ਪਟਗੁਣ ਕਾਰਿ ਕੈ ਮਾਇਆ ਕਰਤੀ ਤੇ।
ਪਟਵਿਕਾਰ ਕਾਰਿ ਕੈ ਮਾਇਆ ਕਰਤੀ ਤੇ।
ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀ ਤਾਂ ਜੇ ਕੁਝ ਕੁਝ ਤੇ ਲਿਖੇ

ਵਿਕਾਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਨਿ। ਬਚਨ ਤੇ ਇਆ ਧਰਮ ੨੬੮
ਅਰੁ ਜਸਾਰਿ। ਅਨਾ ਅਰੁ ਵੇਰਾ ਗੁਸਿਅਾ ਅਰੁ
ਸਮਤਾ ਏਖਟ ਗੁਣ ਤੇ ਨਿ। ਖਿਅਿਅਾ ਅਰੁ ਪਿ
ਪਾਸਾਤਰੁ। ਅਰੁ ਸੇਰ ਜਨਮ ਅਰੁ ਮ੍ਰਿਤ ਏ
ਹੁਖਟਾ ਵਿਕਾਰ ਤੇ। ਅਰੁ ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰਬਤ ਨਿਰ
ਲੇਪੁ ਤੇ। ਐਸੇ ਨਿਰਲੇਪੁ ਜਾਨਨ ਕਰ ਕੇ ਮੁ
ਕਤ ਤੇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਿਖਾਂ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਭਾ
ਖਿਓ ਕਹਿਅਾ ਏਤੋ। ਜਿਨਾ ਮਹੀ ਸਭ ਤੁਸੇ
ਸਾਹਿਬੈ ਮਕਤ ਰੁਪੁ ਤੇ। ਅਬ ਬਚਨ ਤੇ ਇਆ ਜੋਗਿ

ਅਨਕਰਿਕੈਗਤਮੁਕਤਤੈ। ਬਚਨੁਤੈਇਆਜੈ
ਸੇਰੁਜਾਦੇਬਲਿਕਰਿਕੈਭੀਨਦੀਥੀਪਾਰਉਤ
ਰਿਦੇਤੈਨਿ। ਅਰੁਜਾਤਾਂਜਾਕਰਭੀਪਾਰਉਤਰਿ
ਦੇਤੈਨਿ। ਅਰੁਰੁਜਾਦੇਬਲਕਰਕੈਈਸਮਰਥ
ਪਾਰਉਤਚਤਾਤੈ। ਅਰੁਜਾਤਾਂਜਾਕਰਸਭੁਕੈਈ
ਸੁਖਨਾਲਾਤੀਪਾਰਉਤਰਚਾਤੈ। ਅਰੁਦਦੁਰੁ
ਨਿਆਭੀਫੇਰਨਹੀਉਗਵਦਾ। ਪਰਜੇਭੀਸਕੈ
ਉਪਰਖੰਡਦਾਗਲੇਫਕਰੀਮੈ। ਤਾਂਉਗਵਤ
ਭੀਨਹੀਅਰੁਭੇਗਦਾਕਰਭੀਰਸੀਲਾਤੈਤਾ
ਤਾਤੈ। ਤੈਸੇਗਿਆਨਭੀਮੁਕਤਕਰਦਾਤੈ। ਪਰੁ

ਭਗਤ ਨਾਲਿ ਮਿਲੀ ਤੇਈ ਸਰਬ ਨੁਗਸੀਲੀ ਤੇ। ਟੀ ੨੭੦
ਕਾਵਾਰ ਯਾਰ ਵੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤੇਈ। ਬੋਲ ਤੁਭਾਈ ਵ
ਤਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ
ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਅਨੇਕ ਦਾ ਕਲਿ ਮਾਦੁ
ਤੇਈ ਮਾਭਿਨਾ ਦੇ ਨਾਮ ਅਸਾਡੀ ਗਾਣਤੀ ਵਿਚ
ਨਤੀ ਸਨਿ ਅਧੁ ਦੋ। ਪਰ ਜੇ ਤਿਛੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ
ਜੀ ਸਿਖਾਰੀ ਦੇ ਤੇਈ। ਤਿਨਾ ਦੀ ਟੀ ਕਾਜੇ ਅਸ
ਡੇ ਬਧ ਦੇ ਇਨਿ ਸਾਰੇ ਸਕੀ ਤੇ ਸੋ ਤੇਈ ਤੇ। ੧੩੦॥

ਸਾਖੀ ਤੇਰ ਚਲੀ। ਫੇਰ ਸੇਖਾਂ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀ

ਤਾ ਜੇਮਹਾਂਗਜਦੀਆਇਆਵਰੀਪ੍ਰਬਲਤੇ। ਜੇ
ਅਜੇਤੇਵਚਨਸੁਇਕੈਰੁਸੋਢੀਅੰਸਤਿਗੁਰਾਂਦੇ
ਨਾਲਖਈਲੀਆਪਈਯਾਂਕੀਤੀਆਂਹੈਨਿ। ਤਾਂ
ਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਸ੍ਰੀਗੁਰਾਂਦੇਤੁਇਆਂਅੰਤਾਂਗੁਰਾਂ
ਗੁਰਾਂਤੇਸੰਤਭੂਜਗਿਆਸਾਵਹੀਲਾਆਪਛਤਾ
ਤਾਤੇਤੋਰਨਾਂਸਰੀਕੀਆਪਈਯਾਂਕੀਤੀਆਂ
ਹੈਨਿ। ਅਸੀਦਾਸਾਹਿਬਸਤਵੀਪਾਤਸਾਹੀਪਾਸ
ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਸੀ। ਗੁਰਮਰਾਇਤੁਸਾਗੁਰਾਂਦੇ
ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀਤੇਲਾਇਕੁਗਾਰਿਆਈਦੇਤੈ। ਤੇਗੁਰੂ ੨੧

ਹਰਿਕਿਸਨੀਗਰਿਥਜੀਦਾਵੀਚਾਰੁਕਰਿ ੨੭੧
ਦੇਸਨਿ। ਤਾਂ ਮਸੰਦਾਨੁ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆਗਰਿ
ਥਜੀਦੀਚੋਕੀਵਿਚਸੁਈਧੋਤਿਆਇਓ। ਤੇਫੇ
ਰਰਾਮਗਾਇਜੀਵੀਚਾਰੁਕਰਨਲਗਾ। ਤਾਂਓ
ਨਾਨੁ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆਸੁਈਕਛਿਲਿਆਵਹੁ।
ਤਾਂਸੁਈਨਾਨਿਕਲੀ। ਜੇਫੇਰਗੁਰੁਹਰਿਕ੍ਰਿ
ਸੁਜੀਧਰਾਨਿਲਗੇ। ਤਾਂਓਤਿਕਛਿਲਿਆਇ
ਤਾਂਬਚਨੁ ਤੇਇਆ। ਸਬਦੁਏਤੈਪਰਗੁਰੁ
ਹਿਕਿਸਨਜੀਦੀਸੁਜਨਾਤੇਆਇਆਤੇਇਆ

ਪਥਰੁ ਭੀ ਕੋ ਮਲੋ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਤੈਨੀ ਜੈ ਸੇਤੀ ਰਕਮਾ
ਦੁਵਰੇ ਉਤਮ ਸਸਤ੍ਰੇ ਵਾਨੀ ਪਰੁਤੀ ਰਨਦਾ ਜਦੇ
ਬੋਘਾ ਉਵਸੇ ਪਕਰਦੇ ਤੈਨੀ ॥੧੩॥ ਸਾਈ
ਤੋ ਰੁਚਲੀ ॥ ਤਾਂਤੁ ਈ ॥ ਨੀਸਿੰਘ ਜੀ ਤੋਂ ॥
ਪਾਸਿ ਸਿਖਾਂ ਪ੍ਰਕੀਤਾ ॥ ਸਾਨਿ ਬਨਾਈ ਪਾਤਸ ॥
ਭੀਦਾ ਅਸਵਾਰਾ ਕੀ ਪ੍ਰਕਾਰੋ ਤੈ ਆਉ ॥ ਤਾਂਤੁ ॥
ਈ ਮਨੀਸਿੰਘ ਜੀ ਤੋ ਗੰਕਤਿ ਆ ॥ ਜੋ ਮੈਰੰਗ ਜੋ
ਬਜੇ ਬਾਦਸਾਹ ਤੈ ਸੀ ॥ ਸਰੁਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਨਾਲ ਦੁ
ਐ ਪਕਰਿਦਾ ਸੀ ॥ ਜੋ ਚਨਾਦੀ ਕਿਤਾ ਬਵਿਚਿਲਿ

ਖਿਆਤੈਸੀ। ਜੋਤਿੰਦੂਆਂਵਾਚਿਅਭਿਤਾਰਪੈਦੇ ੨੭੨
ਤੋਵਦਾਤੈ। ਤੇਮਲੇਛਾਂਦੇਦੀਨਉਤੇਭਨਾਬਲੁਕ
ਰਨਾਤੈ। ਏਸੇਵਾਸਤਸਭੁਤਿੰਦੂਆਂਧਾਂਧਾਸੇ
ਸਦਕੇਕਰਾਮਾਤਪੁਛਿਦਾਤੈਸੀ। ਇਕਦਿਨ
ਭਵੀਚਰਾਰਿਆ। ਏਹੁਬ੍ਰਹਮਇੰਜੇਤੈਨਿ।
ਤਿੰਦੂਆਂਨੂੰਏਤੋਵਿਦਿਆਂਦੇਤੈਨਿ। ਤਾਂਭਸਨੇ
ਕਹਿਆਜੇਪਤਿਲਾਂਮੇਬ੍ਰਹਮਦਾਨੂੰਦੀਨਵਿਚੰ
ਲਿਆਵਾਂ। ਤਾਸਭੁਤਿੰਦੂਧਰਮਥੇਹੀਨਤੋਏ।
ਆਪੇਮੇਰੇਮਜਬਾਵਿਚਿਆਵਾਨਿਗੇ। ਤਾਂਬ੍ਰਹਮ

ਭਾਂਕਤਿਆਜੇਤੁਸੀਇਕੋਮਜਕੁਕਰਦੇਤੋ। ਭਾਂਤੁ
ਸੀਗੁਰੁਤੇਗਬਤਾਦਰਸੀਜਗਤਗੁਰੂਹਾਨੀ
ਓਨਨੁਆਪਣਾਦੀਨਮਨਾਵਹੁਗੋ। ਭਾਂਸਰੇ
ਤਿਦੂਤੁਸਾਰੇਕਾਬੂਹੇਵਨਿਗੋ। ਤਿਆਪਸਰੁ
ਧਿਆਨਕਰਿਕੈਅਗਧਨਥੀਤੀ। ਜਿਤੁਸ
ਜੁਮੇਤਾਰਲੀਤਾਹੈ। ਗਉਕੁਤਮਹਿਦੀਰਸੀ
ਆਵਾਸਤੇਲੀਤਾਹੈ। ਭਾਂਅਸਾਰਾਫੁਰਾਵ
ਇਕਰੋ। ਅਸਾਰਾਧਰਮੁਰਖੋ। ਭਾਂਸਾਤਿਥ
ਨਾਵੀਖਾਤਸਾਤੀਨੁਸਾਰਾਤੀਕੁਹਮਦਾਦੀ

ਪੜੀਓ ਜੀ ਪਹੁੰਚੀ। ਤੇਸਾਹੀ ਬਾਦਸਾਹੀ ੨੭੩
ਠਰਮਾਨਾ ਪਹੁੰਚੀ। ਤਾਂਸਾਹੀ ਬਾਦਸਾਹੀ
ਲੀਵੀਚਿਪੁਪਤਿਤੋਹੀ। ਤਾਂਬਾਦਸਾਹੀ
ਕੋਈ। ਤਾਂਸਾਹੀ ਬੁੱਚਨਕੀਤਾ। ਅਸੀਤਾਂਤੁ
ਸਾਡੇਪਾਸਅੰਏਹਾਂ। ਤੁਸੀਸਰਭਬੂਤਮਦਾਨੁ
ਛੇਡਿਦੇਤੋ। ਤਾਂਬੂਤਮਦਾਨੁਖਲਾਸਕਰਵਾਇ
ਆ। ਤੇਸਾਹੀ ਬਾਅਪਥਿਬੇਰਤੇਤਾਂਬਾਦਸਾ
ਤਪਾਛਿਅਗਾਜੋਤੁਸਾਡੇਗਾਬਾਹੀਦਿਰਨਾਉ
ਰਖਾਇਆ। ਤੇਸਾਹੀ ਬਾਅਤੋਗਦੀਬਾਹੀ

ਗੀਕੀਤੀਤੀ। ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਤੇ ਗਬਤਾਦਰਪੁ
ਗਾਇਤੀਇਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੀਤੇਗਬਤਾਦਰੀਇਥ
ਲਾਂਓਗੇ। ਜੇਗਉਂਬ੍ਰਮਦਿਦਾਕਸਟਿਦੁਰ
ਕਰੋਥਾ। ਤੇਰੇਨਿਅੰਦੀਜਗਾਰੋਲਾਵ
ਰਤਾਂਓਗਾਂ। ਤੇਰੇਸੋਫੀਅੰਦੀਜਗਾਅ
ਅਲੀਕਰਗਾ। ਤੁਸਾਡੀਦੀਨਰੂਪੀਘੋਡੀ
ਪਰਜੀਨਪਾਂਓਗਾਂ। ਇਸਸਮੇਨਤੁਸੀਪਛੇ
ਤਾਵੁਤਗੇ। ਤਾਂਬਾਦਸਾਹਕਤਿਅੰਦੇਨਨ
ਨਦਰਹਵਾਲੇਕਰੇਗਾ। ਅਸਾਂਨੁਕਾਈਕਰੇਗਾ।

ਤਵਿਖੋਵਤਾਛੇਰਾਂਗੋ। ਤਾਂਸਾਤਿਬਦੇਪਾਸਾਇ ੨੭੪
ਕਸਿਖੜਸਨਨੁਆਇਨਿਕਲਿਅੰਤਾਕਤਿਮਾ
ਤੇਰੀਸਮਰਥਾਕਰਮੇਨੁਇਕਪਾਹੁਸੁਰਕਿਲ
ਗਾਤੈ। ਮੇਰੇਟੁਸਾਡੀਆਂਦਾਤੈ। ਏਤੁਪਾਰਸੁ
ਦੇਕੇਤਸੀਆਪਦਸਹੀਰਬਚਾਵਤਾ। ਤਾਂਬ
ਚਨੁਤੈਇਆ। ਰਾਈਸਿਖਜੇਸੁਠੁਤੈਸੇਸ
ਚਨੁਤੀ। ਯੇਸਚੁਤੈਸੇਸੁਠੁਨਤੀ। ਪਾਰਸੁਲੈ
ਕੇਸਾਤਿਬਨੇਜਸਨਾਵਿਚਰਗਲਿਦਿਤਾ। ਤੰ
ਸਿਖਕਤਿਅਜੇਮੇਰੇਕੰਮੇਰੀਤੁਸਾਪਾਰਸੁਰ

ਵਾਇਆ ਆਪਣੇ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਚੰਡੀ ਮਾਰ
ਕੇ ਬੁਕੁ ਰਕੁ ਰੁਜ ਬਓ ਸਮੰਤੁ ਲੀਨੁ ਰਕੁ ਫੀਤਾਂ
ਸਾਂਝੀ ਅੰਤੁ ਲੀਪਾਰ ਸਾਂਝੀ ਰੁਰੀਆਈ ॥
ਤੁਹੋ ਤੇ ਹੋਇਆ ਆਪਣਾ ਪਾਰਸੁ ਚਾਹਿ ਲੈਨਾ ਤਾਂ
ਓਸ ਕਾਤਿ ਅਮੀ ਇਕੁ ਪਾਰਸੁ ਚਾਹਿ ਲੈਨਾ ਤਾਂ
ਮੇਥੇ ਸੀਆਂ ਤਾਨੁ ਹੀ ਜਾਵਾ ਫੇਰੁ ਤੇ ਹੀ ਆਇ
ਕੁਜਾ ਤੇ ਬੁਢੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਓਸ ਆਖਿ
ਆਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਜੇ ਮੇਨੁ ਆਗਿ ਆਕੁਰਾ
ਤਾਂ ਮੇਲਤ ਉਰਤੇ ਦਿਲੀਨੁ ਭੁਭੁਕਾ ਇਕੁ ਰਦੇਵਾ ॥

ਬਚਨੋਤਿ ਇਸਾਯਾ ਭਾਈ ਏਨਾਨੁ ਫੁਠਾ ਕਰ ਕੇਵਲ ੨੭੪
ਤੁਏਨਾ ਬੋਲੈ ਦੀਤੈ। ਤੇਨੁ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚੋ ਬੰਦ ਪ੍ਰਾ
ਪਤਿ ਤੇਈਤੈ। ਤੁਏ ਤਤ ਕਨਾ ਕਰ ਰਖਾ। ਦੁਖਾ ਕਿ
ਸੇਦਾਨੀ ਕਰਨਾ ਜੇ ਵਰਤਦਾ ਤੈ ਸੇਵਾ ਗੁਰੂ ਦੀ
ਆਗਿਆ ਮੇ ਵਰਤਦਾ ਤੈ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਘਰਿ ਸਰਕੁ
ਛੁਤੈ। ਏਨਾ ਸੁਖਾ ਛਕਾਇ ਕੋ ਪਾਤਿ ਲੀਪਾ ਤਸਾਤਿ
ਬੋਰਾ ਜਲ ਇਸਾਤੈ। ਤੇਸੀ ਸਦੇ ਕੇ ਏਨਾ ਬੋਰਾ ਜ
ਫੇਰ ਲੇਦਾ ਤੈ। ਫੇਰ ਏਤ ਸੋਲ ਕੁਲਿ ਧਿਕਿ ਜਾਤਿ
ਬਦਸਾਵੀ ਪਾਤਸਾਤੀ ਦੇ ਪਾਸ ਰਹਿ ਜਾਯਾ। ਮਃ ੨੭੫

ਬਲੁਟੁਟਿਓਬੀਧਨਪਾਰਿਓਰਹਿਓਨਾਰਕੁਓਪੁ ॥
ਉ।ਕੁਨਾਨਕਅਬਓਟਹਰਿਗਜਜਿਉਤੁ
ਇਸਹਾਇ।ਏਹੁਸਲੇਕੁਲਿਖਿਓਜਿਅਮ
ਸਾਹਿਬਦਸਵੀਧਾਤਸਾਤੀਧਾਸਿਏਸਲੇਕੁ
ਪੁਤੁਤਾ।ਤਾਂਬਚਨੁਤੋਇਆਸਾਹਿਬਨਾ
ਵੀਧਾਤਿਸਾਤੀਕਚਨੁਜੋਕੀਤਾਤੋ।ਸਿਸਨੁ
ਪਨਾਟਕਕਰਕੀਤਾਤੋ।ਤਾਂਗਾਹਿਬਸਲੇਕੁ
ਲਿਖਿਅਮਾਮੁੰ१੦।ਬਲੁਟੁਆਬੀਧਨ
ਫੁਟੇਸਭਾਕਿਛੁਤਤਉਧਾਉ।ਸਕੁਕਿਛੁ

ਤੁਮਰੈ ਹਾਥ ਦੇ ਤੁਮਰੀ ਤੇ ਹੁਸ ਹਾਇ। ਤੇ ਫਿਰ ੨੧੬
ਇਹ ਰਜ ਪੂਤਨੁ ਮਾਧਿ ਮਾਧਿ ਤੇਈ। ਤੁਮ ਸਾਨੁ
ਤਲਵਾਰ ਚਲਾਉਤਾ ਬਿਸਤਵਾਰ ਚਲਾਈ। ਲ
ਤਾਂ ਸਾਇਬ ਦਾਸਿ ਰਧਨ ਬੀਤੁ ਦਾਇਰਾਇ
ਆ। ਸੀਸ ਨਿਮਾਰਾ ਤੇਇਆਂ ਨੀਰਾ ਮਨਾ
ਦਾਉ ਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਓਜ ਜਾਗਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਖੇ
ਬਤਾਏ। ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਗੀ। ਬਿਨਾਏ ਹੁਸੀਸ
ਤੇ ਪੜਕੇਈ ਨਾਲੇ ਜਾਵੇ। ਤਾਂ ਪੜਕਾਓ ਬੇਤ
ਸਸਕਾਰਾ ਤੇਇਆ। ਤੇ ਸਿਰਜੇ ਤੇ ਸੀਸ ਸਾਇਬ

ਇਕੋਸੋਟਾਗ੍ਰਾਸਿਖਨੂੰਸੁਪਨਾਤੋਇਮਾਸੁਪਨੇ
ਦੇਵੀਚਿਸਾਹਿਬਓਸਨਬਚਨਕੀਤਾਜੇਅ
ਸਾਡਾਸਿਰਤੰਗਡੀਵਿਚਪਾਇਕੋਸਾਹਿਬਦ
ਸਵੀਧਭੰਸਾਤੀਪਾਸਪਤਚਾਇਦੇਉ।ਤਾਂਓ
ਸਦੇਪਾਸਿਮਾਲੁਦੀਸੋਗਡੀਤੈਸੀ।ਤਾਂਇਕੁ
ਗਡੀਅਸਬਾਬਦੀਵਿਚਪਾਇਕੋਸਿਕੁਤੀ
ਸਾਹਿਬਦੇਤਜਰਲੇਅਭਇਮਾ।ਤਾਂਜੀਸਦਾ
ਸਿਸਕਾਰੁਮਾਏਵੇਲੇਤੋਇਮਾ१੩੨।
ਸਾਧੀਤੋਰਚਲੀ। ਤਾਂਸਿਖਾਨੇਰਾਣੀ

ਨੀਸਿੰਘਜੀਤੋਰਾਂਧਾਸੋਸਨੁਕੀਤਾਜਿਸ ੨੭੭
ਤਿਬਦਸਦੀਪਾਤਸਾਤੀਨੇਖਾਲਸਾਵਰਤਾ
ਇਮਾਤੋਤਿਦੇਵੀਪ੍ਰਗਟੁਤਈਤੋਦੇਵੀਦੀਉ
ਪਾਸਨਾਕੀਤੀਤੋਸੋਸਾਖੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕੇਸ
ਸਾਨੂੰਸੁਦਾਈਏਤਾਂਭਾਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀਤੋ
ਗੰਕਤਿਮਾਘਾਇਕਸਮੇਸਾਤਿਬਦਸਦੀਪਾ
ਤਸਾਤੀਨੇਕਾਂਸੀਤੇਪਰਿਤਬੁਲਾਏਆਤਿਓ
ਸਨੁਬਚਨੁਕੀਤਾਤਾਂਭਾਈਛੜੀਆਂਨੇਜੋ
ਸਸਤ੍ਰਛਾਡਿਤੋਤੋਨਿਤਿਮਲੇਛਾਨੇਸਸਤ੍ਰ

ਭਾਇਲਏਤੈਨਿ॥ ਇਸਕਾਰਿਕੇਮਲੇਛਾਂਦਾਰਾਜੁ
ਤੇਜੁਹੋਇਆਹੈ॥ ਤੇਅਸਾਂਨੇਸਸੜਟੇਰਫੜਾਇ
ਕੇਤੇਰਾਜਮਲੇਛਾਂਬੋਟੇਰਲੈਦਾਹੈ॥ ਚਿਕੜ
ਵਿਚੋਸਾਇਨਾਕਛਿਲੈਦਾਹੈ॥ ਅਸਾਂਨੁਦੇਵੀਕੀਉ
ਪਾਸਨਾਕੇਮੜਿਕੁਤਿਜਿਸਕਾਰਿਕੇਦੇਵੀਪ੍ਰਤਖ
ਹੋਵੈ॥ ਤੁਓਸਨੇਕਹਿਅਜੀਗਰੀਬਾਨਿਵਾਜੁ
ਮਲੇਛਾਤਾਂਬੁਤੇਤੈਨਿ॥ ਤੇਸਰੁਦੇਸਾਂਵਿਚੋਪ
ਸਰੋਤੈਇਤੈਨਿ॥ ਤੇਖਾਲਸਾਜੀਤੁਇਸਸਤ੍ਰਾਂ
ਨੁਪਕਤੇਗਾ॥ ਸੇਹੁਮਲੇਛਾਂਬੋਕਿਸਤਰਾਂਜੀ

ਤਨਗੋ॥ ਬਚਨੁ ਤਾਇਆ ਜੈ ਸੇਸੀ ਹਾਂ ਮਜੀ ਕਪੜਾ ॥ ੨੧੮

ਅਰੁ ਭਾਲ ਕਾਂ ਸੇਰਾ ਖਸਾਂ ਕਾਨਾ ਸੁਕਰ ਵਾਇਆ ॥

ਤੈ॥ ਤੈ ਸੇਹ ਮਏ ਨਾ ਤਕੜੀ ਪਕੜ ਨਵਾ ਲਿਆ

ਸੋ ਅਰੁ ਹਲਵਾ ਤਾਇ ਵਾਲਿਆ ਸੋ॥ ਸਭ ਮਲੇ

ਛਾਂਗਰੀ ਬਨਿ ਵਾਜ ਜੇਤਾਂ ਬਰਸਰਾਂ ਤੀਤੁ ਸੀ

ਨਮਕਰੋ॥ ਤੇਲ ਖਦੇ ਵੀ ਕਾਪਾਠ ਕਰਾਵ ਉਤਾਂ

ਦੇਵੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਦੇਹੀ॥ ਤਾਜ ਨਿਕਨੇ ਨੇਦਾ ਦੇ

ਵੀਰੇ॥ ਇਹੇ ਉਤੇ ਕੇਰ ਕੇਤੋ॥ ਦਾਸਾ ਦੀ ਕੁਰੀ

ਤਾਚੇ ਕੇਰੇ ਨਿਰਾਤੀ॥ ਜਾਂਦਿਆ ਸਟਿ ਨਿਕੇ

ਏਕਾ ਜਬ ਬਰਸਕਾ ਦਿਨ ਪੂਰਾ ਤੇ ਇਆ ਭਾਂ
ਪੰਡਤ ਨੇ ਸਰ ਦੇ ਸਾਂ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਲਜਗਾ ਨਿਉਤੇ
ਵਾਸਤੇ ਬੁਲਾਏ। ਤੇਜਾ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
ਤੀ। ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਕਰੇ। ਵਿਦ੍ਵਾ ਬੁਖ ਦੇਵੀ ਕੇ
ਤੇ ਮਦਾਸਤੇ ਤਿ। ਗੁਰ ਕਰਨਾ। ਤਿਸ ਪਿਛੇ ਬ੍ਰ
ਹਮ ਭੋਜ ਬੁਤਿ ਮਲਨੁ ਖਵਾਵਲਾ। ਤੁਝ ਚਨੁ
ਤੇ ਇਆ। ਏ ਪੰਡਤਾ। ਸੀ ਤੇ ਨੂਹੀ ਹੋ ਮਦੇਵਾ
ਹੋ। ਤੇ ਜਿਤ ਦੇਵੀ ਪ੍ਰਤਖ ਤੇਈ। ਤਥੇ ਅਸੀ
ਕਹਾਂ ਗੇ। ਏ ਪੰਡਤਾ। ਅਸ ਭਾਜੀ ਦੇ ਤੇ ਜੇ ਏਹੁ

ਤੇ ਸੋ ਨਾ ਸੀ ਵਿਗੁ ਮਗਿ ਗਾਂਗੇ ॥ ਤਾਂ ਪਰਿ ਤੁਭੈ ਮਨੁ ਹੋ
 ਕੈ ਕਹਿ ਆਗੇ ॥ ਇਸ ਨਾਨਕ ਦੀ ਤੇ ਕਰ ਆਵਾਂ
 ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਮੁਕਰੇ ॥ ਤੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹੇ ॥ ਤਾਂ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਿ
 ਦਿ ਮਾਂਤ੍ਰੀ ਦੇਵੀ ਪੁਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰੀ ॥ ਤਾਂ ਕਰ ਦਸ ॥ ਤਿਥੇ
 ਹੋਇ ਦਿਤੀ ॥ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕਰ ਦਲੈ ਨੈਤ੍ਰ ਮੰਦਿ ਕੇ
 ਲੀਏ ॥ ਤੁਢੇਵੀ ਲੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ॥ ਤੇ ਸਵਾਲਾਖ ਸੀ
 ਸਾਸਿ ਖਾਏ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਾਮਗ ਪਨ ਕੀਤਾ ॥ ਜੋ ਸਾ
 ਰਾਂ ਕਰ ਜਾਇਨ ਗੇ ॥ ਤੇ ਸਸਤ੍ਰਾ ਦੀ ਭੇਟ ਹੋਵਨਿ
 ਗੇ ॥ ਤੇ ਸਹੀਦ ਹੋਵਨਿ ਗੇ ॥ ਤਾਂ ਲਾਗਰੀ ਦਿਸੈ

ਕੇ

ਮਾਂਸਮਰਦਾਸਾਯੀਤੀ। ਜੀਗਰੀ ਬਨਿਵੰਜਲੰ
ਗਰੁਤਿਯਾਰੁਹੈ। ਤਾਂ ਚਸਮੇਬ੍ਰਹਮਦਸਰੁ
ਅਧੋਅਪਾਦਿਅਾਂਪਰਾਂਵਿਚਿਤੈਸਾਨਿ। ਤੇ
ਸਿਖਸਰੁਤਜੁਰਬੈਠੈਤੈਸਾਨਿ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦੁਸੰ
ਹਿਬਕਰਦਦੀਭਿਟਕਰਿਕੇਸਿਖਾਂਨੁਪ੍ਰਸਾਦੁ
ਵਰਤਾਇਦਿਤਾ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਦਾਂਨੁਪ੍ਰਬਰਤੈ
ਈ। ਤਾਂ ਸਰੁਇਕਠੈਤੈਇਕੇਕਾਂਸੀਦੇਬ੍ਰਹਮ
ਦਪਾਸਗਏ। ਲਗਕ੍ਰਿਧਕਰਨਜੇਪ੍ਰਸਾਦੁ
ਛੁਤਕਰਛਰਿਅੈਨੈਤੈਅਸੀਖਿਧਿਅੈ

ਰਬੀਰਤੇਤਾਂ। ਤਾਂਸਾਤਿਬਦੇਪਾਸਸਿਖਾਂਆਨੁ॥ ੩੮੦
ਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਬ੍ਰਹਮਦੁਬਤੁਤਕਲਪਦੇਤੈਨਿ
ਤਾਂਸਾਤਿਬਨੇਕੁਦੀਨੰਦਲਾਲਨੂਹਿਨਾਦੇਮਨਾਦੁ
ਦਾਸਤੇਪਾਲਿਅਾ। ਤੇਤੇਤੁਸਵਈ। ਅਾਲਿਖ
ਪਾਲਿਅਾ॥ ੧। ੩੩। ਸਦੇਅਾ ਜੋਕਿਛੁਲੇ
ਪਾਲਿਖਿਓਬਿਧਨਾਸੇਈਪਾਯਤਮਿ। ਸੂਜੁਸੇ
ਕਨਿਵਾਰਾ। ਮੇਰੇਕਛੁਅਪਰਾਧਨਤੀਗਾਯੇ
ਪਾਦਤੇਕੁਲਨਤਕੇਪਾਚਿਤਾਰੇ। ਬਾਰਗਨਿਤਾ
ਲੀਪਠਦੇਤੈਅਾਜੁਕੁਲੇਤੁਮਕੋਨਿਤਚੈਜੀ

ਮਸਾਂਗੇ ਛਤ੍ਰੀਸਭੈਕ੍ਰਿਤਬਿਪ੍ਰਨਕੋਇਨ
 ਹੁਧੇਕਟਾਛਤ੍ਰੀਪਾਕੈਨਿਹਾਰੇ ॥ ਸਾਇਆ
 ਜੁਥਾਜਿਤੇਇਨਤ੍ਰੀਕੇਪ੍ਰਸਾਦਿਇਨਤ੍ਰੀਕੇ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿਸੁਦਾਨਕਰੇ ॥ ਅਘਮਓਘਟਰੇਇ
 ਨਤ੍ਰੀਕੇਪ੍ਰਸਾਦਿਇਨਤ੍ਰੀਕੀਕ੍ਰਿਪਾਫੁਨਧਾ
 ਮਭਰੇ ॥ ਇਨਤ੍ਰੀਕੇਪ੍ਰਸਾਦਿਬਿਦਿਅਾਲ
 ਈਇਨਤ੍ਰੀਕੀਕ੍ਰਿਪਾਸਭੁਸਤ੍ਰਮਰੇ ॥ ਇਨ
 ਤ੍ਰੀਕੀਕ੍ਰਿਪਾਕੇਸਜੇਤਮਤੈਨਤ੍ਰੀਸੇਸੇਗਰ
 ਬਕਰੇਰਧਰੇ ॥ ਸਦਯਾ ਸੇਵਕਰੀਇਨ ੨੮

ਤੀਕੀਭਾਵਤਮਭਿਰਕੀਸੇਵਸਤਾਵਤਨਜੀ ॥੨੮॥
 ਕੋਦਾਨੁਦਾਇਯੋਇਨਤੀਕੋਕੁਲੇਅਰੁਅਨ
 ਕੋਦਾਨੁਨਲਾਗਤਨੀਕੋਆਗੈਫਲੈਇਨਤੀ
 ਕੋਦਯੋਜਗਮੇਜਸਮਭਿਰਦਇਓਸਭਫੀ
 ਕੋਮੇਗੁਪਮੇਤਨਤੇਮਨਤੇਸਿਰਲਭਿਧ
 ਨਤੇਸੁਭਤੀਇਨਤੀਕੋ ॥੨੯॥ ਚਧ੨੦
 ਇਚਿਤੇਮੇਜਰਿਓਤ੍ਰੇਯਾਜਿਓਕ੍ਰਿਪਤਤੇਇ
 ਥੇਜਰੇਜਕੇਤੇਤਲਗਦਾਇਓ ॥੩੦॥ ਸ੍ਰਸ੍ਰਜੁਰੇਇ
 ੪। ਤਾਭਾਈਨੰਦਲਾਲਜੀਓਨਾਬੂਤਮ

ਲੁਦੇਪਾਸਗਾਇਆ ਤੇਕਹਿਓਜੋਸਾਹਿਤਬ
ਨੇਬਚਨੁਕੀਤਾਏ ਜੇਹੁਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਾਂਦੇਕੁ
ਜਨਕਰਕੇਤੁਸਾਂਨੁਛਕਾਵਨੇਤਾਂ ਤੇਬਸਤਸ
ਭੇਦੇਆਂਗੇ। ਤੇਤੁਸਾਂਕੋਧਨਹੀਕਕਾ। ਤੁਸਾਂ
ਆਸਾਂਨੁਓਸੁਪਸਾਦਦੇਵੇਲੇਚਿਤਿਤੇਭੁਲਿ
ਗਏਤੋ। ਤਾਭਾਈਓਹਕੋਧਸੇਟਲਿਓਨਾਤੀ।
ਤਾਂਭਾਈਜੀਨੇਕਹਿਅਸਾਤਿਗੁਰਪ੍ਰਕਾਸ਼
ਮਤੈਨਿਤਸੀਜੀਵਗੁਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣੇ। ਤਾਂਓ
ਕਾਨੇਕਹਿਅਜੋਸਾਹਿਤਸੇਤਾਂਬਚਿਤਨਾਟ

ਕਾਵਿਓਰਕਤਿ... ੨੮੨
ਚਰਤੋ... ਤੇਸੁਨਚਕੁਤੀਰਮਾਤਿਪਚਤੋਅਸਿ
ਤੇਰਾਬਚਨੁਮੰਨੀਏਕੇਸਾਤਿਬਦਾਬਚਨੁਮੰ
ਨੀਏ। ਤੁਭਾਈਜੀਨਕਤਿਅਜੇਵਚਨੁਸੰ०
ਗੋਪਾਂਗਤੁਦਾਤੋਸਿਸੁਦੀਦਾਤੋ। ਕਿਉਜੇ
ਪਿਛੇਕਤਿ... ਜਾਏਤੈਨਿਏਤਿਬਿਧਿਕਰਤਤ
ਪਾਸਿਅਕੁਤੀ। ਦੁਇਤੇਏਕਰੂਪਤੋਇਰਾਜਾ
ਤਾਂਤੇਸਤਿਗੁਰਾਂਗੁਗਤਦਾਸੀਤਪਧਾਰਿਮਾਤੋ
ਜੋਸੇਸੁਦਾਂਗਿਸੁਦਾਂਗਪਾਚਤਤੋ। ਅਤਿਪਿ

ਭਲਾ ਭੁਗਤਿਸੀਤੀਤਾ ਚਹੁਦਾ। ਤਾਂ
ਵਨਾਨੇ ਕਹਿਅਜੇਸਾਹਿ ਬਕਾਰਨ ਤੈਸਾਨੀ॥
ਤਾਂਦੇਵੀਦੇ ਪ੍ਰਗਟਿਤੀਨਾਨੇ ਕਹਿਉਸੰਦਲ
ਏ। ਤਾਂ ਭਾਈਜੀਨੇ ਕਹਿਅਜੇਦੇਵੀਕੋਨੇ
ਤਾਂ ਮੇਜਾਗਾਟੀਈਤੈ। ਤਾਂ ਖਾਲਸੇਜੀਕੋਨੇਤਾਂ
ਮੇਦੇਵੀਕਾਨਿਵਾਹੁਕੀ। ਤਾਂ ਜੋਮਲੇਢੁਹੇ
ਨਿਏਨਾਦਾਤੇਜਨਾਸਹਾਰਸਕਨਗੇ। ਤਾਂ
ਸਾਤੇਗਾਰਆਦਜੁਗਾਦਭੁਗਤਾਕੇਵਹੁਰੀ
ਆਇਦੇਤੇਆਏਹੋਨਿ। ਤੈਸੇਹੀਸਾਹਿਬਨੇ

ਪਾਲਸੇਜੀਨੂਰਾਜੁਭੀਗੁਰਮਾਈਭੀਇਤੀਏ ੨੮੩
ਏਤੋਗੁਰੁਕੇਸਿਧਨਿਤਪ੍ਰਤਸਬਦਸਾਇਦੇ
ਤੋਨਿ। ਤੇਨਾਮੁਜਪਦੇਤੋਨਿ। ਇਸਕਰਿਕੇਏ
ਨਾਦੇਮਨਸੁਧਤੋਨਾਕਦੀਤਪਦਨਾਤੋ
ਕਦੀਗਿਅਨੀਤੋਇਸਕਰਿਕੇਪੁਜਨੀ
ਦਤੋਨਿ। ਤਾਂਬ੍ਰਹਮਦਨੁਪਸੀਕਰਿਕੇ।
ਗੁਈਨੰਦਲਾਲਜੀਮਨਾਇਕੇਤਜਰਲੇ
ਆਏ। ਸਕੁਦਨੁਤਜਨਪਦਾਏਕੇਗੁਪੁ
ਈਆਦਪਦਾਦੇਕੇਦਿਦਾਕੀਤੋ। ਤੇਕਸੀ

ਦੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੁ ਨ ਲਪਤਾਈ ਯਾ ਰੇ ਟਿ ਦੇ ਕੇ ਕਾਂਸੀ
ਪਤੁ ਜਾਇਆ ਤੇ ਚਿਸਕਰ ਦਨਾ ਲਜਲ ਵਿਖੇ ਪ
ਤਾ ਸੇ ਪਾਇ ਕੇ ਸਵਈਏ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਪੰਜਾ ਸਿਖਾਂ ਨੂ
ਪਾਤੁ ਲਾਖਿ ਥਮੇ ਇਤੀ ਤੇ ਫੇਰ ਪਾਤੁ ਲਓ ਫੇਰ
ਥੇ ਆਪ ਲਈ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੋ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਵਧਾਇਆ
ਅਹੀ ਕਰਨਾ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਦੇ ਪਣ ਕਰਨੀ
ਵੈਰੀ ਹਥ ਨਹੀ ਪਾਵਦਾ ਏਹੁ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਅਹਿ
ਆਸੁਰ ਪ੍ਰਬੰਸੀਆਂ ਪਾਸੇ ਛਾਟਿ ਗਇਆ ਤੇ
ਸੀ ਸੋ ਸਸਤ੍ਰ ਮਲੇ ਛਾਟਿ ਲਏ ਤੇ ਸਨਾ ਚ

ਸਰਾਰਿ ਕੇ ਜਗਤਾ ਦਾਰਾ ਜੁ ਕਰਵੇ ਤੈ ਸਾਨੀ ਤੇ ੨੮੪
ਤਾਇ ਤੁਸਾਂ ਨੂਸਾ ਸੜਫੇ ਰਫੜਾਇ ਤੈ ਨੀ। ਸੁਜੰ ੦
ਸਸੜਾ ਦੀ ਵਿਦਿਆ ਕਰਨੀ। ਤੁਸਾਂ ਨੂਰਾ
ਜੁ ਫੇਰ ਲੈ ਦੇਇਆ ਚੀ। ਤਾਂ ਗਾਜੇ ਤੁਸਾਂ ਨੂ
ਆਇ। ਤਾਂ ਚੰਨਾ ਨੂਸਾ ਤਿਬ ਬਚਨ ਕੀਤਾ।
ਤੁਸੀਂ ਪਾਤਲਾਂ ਲੈ ਤੇ ਵਾਤ ਗੁਰੂ ਕੀ। ਸਿਖੀ
ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੋ। ਤਿਹਾ ਜੁ ਰਖੁ ਵੀ।
ਅੰਦਾਜੇ ਪ੍ਰਿਥੀ ਸਿਤੋ ਖਥਾ ਤੇਇਆ ਤੇ।
ਸੇ ਤੁਸਾਂ ਨੂ ਫੇਰ ਲੈ ਦੇਈ ਏਗਾ। ਤਾਂ ਚੰਨਾ ਸਰ

ਦਾਸਕੀਤੀਯੋਅਸਾਡੀਲਾਂਗਤੇਬੋਦੀਤੇਜਨੇ
ਉਗਾਠਦੁਦੇਤਾ। ਤਾਂਅਸੀਪਾਤੁਲਲੈਦੇਤਾਂ। ਬ
ਚਨੁਤੋਇਆ। ਇਕੋਜੇਰਾਕੇਸਨਿਆਸੀਦਾਸਿ
ਖੁੰਦਾਏ। ਤਾਂਅਗਲੀਬ੍ਰਹਮੇਦੀਕਾਂਦੁਸਰੁ
ਸਿਟਾਇਕੋਦੀਬ੍ਰਮਾਦੇਦਾਏ। ਤੁਸਾਨੁਤਾਂਅਸੀਸਿ
ਗੀਸਾਠਿਬਦਾਜਨੇਉਜਗਤੁਦੇਕਾਜਵਾਸਤੇਏ
ਦੇਸਾ। ਤੇਗੀਅਨਦਾਜਨੇਉਜਨਮਾ। ਹੁਲੁਕ
ਟੁਲਵਾਸਤੇਏਦੇਸਾ। ਤੇਜੇਤੁਸੀਏਹਵਰਿਅਾਇ
ਸਤਾਰਨਹੀਸਕਦੇ। ਤਾਂਤੋਰਚਾਰਵਰਦਾਨੇਜ

ਸਤ੍ਰਫੜਾਇਕੇ। ਰਾਜੇਤੇ। ਸਿਛਾਭੁਤ੍ਰਾ
 ਵੇਦੇਹੇਨਿ। ਜੈਸੇਸੀਗਾਂਮਜੀਨੇਕਪਾਂਤੇਰੁ
 ਲਕਾਤੇਰਾਕਸਾਨੁਤ੍ਰਾਇਸਾਹੇਸੀ। ਤਾਂ
 ਨਾਨੇਕਹਿਸਾਏਹੁਤਾਂਹਲਵਾਹਨਵਾਲੇ। ਤੇ
 ਤਕੜੀਆਂਪਕੜਨਵਾਲੇ। ਤੇਸਧਾਖਾਂਵ
 ਨਵਾਲੇਹੇਨਿ। ਚਿੜੀਆਂਦੇਸਮਾਨੇਹੇਨਿ
 ਤੇਮਲੇਛਤੇਰਾਜੇਤਾਂਸਸਤ੍ਰਫੜਨਵਾਲੇ
 ਹੇਨਿ। ਤੇਮਾਸਖਾਨਵਾਲੇਹੇਨਿ। ਏਹੁਤਾ
 ਬਾਜਾਦੇਸਮਾਨੇਹੇਨਿ। ਬਚਨੁਹੇਇਸਾ

ਸਾਜਾਂ ਨੇ ਚਿਟ੍ਰੀਆਂ ਤੇ ਬਾਜ਼ ਤਨਾਵ ਦੇ ਪੈਨੀ
ਦੇ ਨਾ ਦੇ ਹੀਆਂ ਪੀਨ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤਨਾਵ ਕਰ ਦੇ
ਨਾ ਦੇ ॥ ੧੩ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ ਤੇ ਲਗ
ਸੰਗਤਾ ਸਹਿ ਬੁਢੇ ਦਰਸਨ ਨੇ ਆਈ ਆਪ
ਓਨੇ ਪੁਕਥੀ ਤੀਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ
ਸੰਗਤਾਂ ਜੇ ਆਉਦੀਆਂ ਹੋ ਨਿਰਾਹ ਵਿਚਿ
ਲੇਖ ਸਿਖੀ ਦਾ ਪੰਨਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇ ਪੈਨੀ ਸਿਖਾਂ
ਦੇ ਬੋਟੇ ਸੁੰਦਰ ਹੁੰਦੇ ਪੈਨੀ ਸੇਖੇ ਰਿਲੇ ਦੇ ਪੈਨੀ
ਜੇ ਸਿਖਾਵੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ

ਏਨਿ ਸੋਧੋਨਿ ਲੇਦੇ ਤੋਨਿ ਬਚਨ ਤੇ ਇਸ ੨੮੬
ਤੁਸੀ ਸਸਤੁ ਫਨੇ ਤੇ ਪਾਉਲਾਂ ਫਕੋ। ਤੁਸੀ
ਸਤੁ ਕਾਊ ਤੇ ਹੁਕਾ ਮੁਕਰਦੇ। ਆਵੇਗੇ। ਤੁ
ਸਿਖਾਂ ਨੁ ਪਾਹੁਲਾਇ ਤੀ। ਆਕੇਈ ਸਿਖਾ
ਪਾਸਰ ਮੈ। ਕੇਈ ਪਾਗਨੁ ਪਾਇ। ਤੇ
ਜੇਹ ਤੇ ਸਿਖਾ ਸਹਿ ਕੇ ਪਾਸਰ ਹਨਿ।
ਜੇਉ ਦਾਸੀ ਹੋਇ ਕੇ ਪਾਗਨੁ ਉਠ ਜਾਵੇ।
ਤੁ ਬਚਨ ਹੋਇ। ਤੁਸੀ ਸਸਤੁ ਪਾਧਾਰ
ਹੋ। ਤੁ ਸਿਖਾ ਸਸਤੁ ਪਾਵੇ। ਫਕੋ।

ਤਾਂਕਿਤਹਿਮਾਦੀਮਾਸਿਤਾਤਾਠਹਿਰ
ਗਈਮਾਤੋਕਿਤਹੇਜੋਪਰਗਨੂਰ
ਏਤਾਖਤੀਮਾਬ੍ਰਹਮਨਾਚੀਨਾਦਿ
ਮਾਕੁਟੀਬੀਮਾਨੂਮਾਖੀਮਾਜੇਤੁਸੀ
ਇਕੋਮਾਸਾਡੇਨਾਲਵਰਤਹਿਕਰੋ
ਇਕੋਇਨਾਦੇਨਾਲਵਰਤਨਾਕਰੋਸ
ਹਿਬਨੇਖਾਲਸਾਉਤਪਤਕੀਤਾਹੋ
ਪਰਜੇਮਾਸੀਵਰਤਾਗੋਨਹੀਤਾਵਧੇ
ਗਾਕਿਸਤਰਾਤਾਸਿਖਾਂਨੇਜੁਰਾਕ

ਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਤਿਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ॥ १३५ ॥ ਤੁਸੀਸ ੨੮੭
 ਸਤੁ ਫਲੁ ਤੇ ਜਿਤੁ ਹਿਸਾ ਦਾਰਿ ਜਕਹੈ ਸਭੁ
 ਤੁਸਾ ਤੇ ॥ ਅਪੀਨ ਕਰਗਾਂਗੇ ॥ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਨੁ ਖੜੀਸ
 ਰੁਤੁਸਾ ਤੇ ॥ ਅਪੀਨ ਹੋਵਨਿਗੇ ॥ ਤੇ ਸਸਤੁ ਖੜੀ
 ਕੇਜੁ ਸੁੰਗੇ ॥ ਤੇ ਸੁਵਰਗਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੇ ॥
 ਤੇ ਜੋ ਸਬਦੁ ਪੜੇਗੇ ॥ ਸਮੁੰਦਰੁ ਕਮਾਓ ॥ ਤੇ ਤਾਂ
 ਨੁਮਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੇ ॥ ੧੩੫ ॥ ॥ ॥
 ਰਦਾਸੀ ॥ ਟਿਕਾਸੀ ॥ ਹਥੁ ॥ ਗਿਖਾਂ ॥ ਦੁਖੀ ॥
 ਦੁਖੀ ॥ ਗਿਖਾਂ ॥ ਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਜੋਸਾ ਹਿਦ

ਮੇਧਾਲਸਾਨੁ ਤਾਇਆਨੈ। ਨਦੇ ਪਾਤਸਾਹ
 ਦਸਾਨੁ ਦਸਾਨੁ ਤਾਇਆਨੈ। ਤੇ ਪਾਸੇ ਖੁਦਿ ਦੇਹਾ
 ਸਿਖੀ ਦੇਹੁ ਤਦੁ ਦੀਨਾ। ਤੁਹੀ ਦਸਾਨੈ
 ਸਾਨੁ ਦਾਇਆ। ਨਦਰਿ ਕੇਸਾਨੁ ਤੁਹੀ ਤਾਇਆ
 ਮੇਧਾਲਸਾਨੈ। ਨਦਾ ਜਬੁ ਲਾਗੈ। ਸਿਖੀ ਦੇਹਿ
 ਤੀ। ਇਸਦੇ ਉਪਰ ਦਸਾਨੁ ਤਖਸਕਰੀਏ।
 ਨਕਲ ਉਤਾਰਵਾ ਜਬੁ ਲਾਗੈ। ਜਿਸ
 ਮੇਧਾਲਸਾਨੈ। ਪ੍ਰਗਟਿ ਕੀਤਾ। ਸਿਖਸੁ ਦੇਵ
 ਸੀ। ਲੇਖੇ ਸਾਖੀ ਤੇ ਸਹਿਜ ਪ੍ਰਧਾਨੀ।

ਹਿਤਾਧੀਥੇਕਥਾਨਾਸੇਜੀਦੀਵਰਤਲੁਦੀਆ ੨੮੮
 ਹਜ਼ੂਰਸ਼ੀਸਤਿਕੁਰੂਦਸਵੇਪਾਤਸਾਹਦੋ। ੪੦ ੧੦
 ਦਾਸਰਹਿਤਾਧਿਕੇਗੁਜਾਰੀਆਸਤਿਕੁ
 ਗਾਂਨੇਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕੇਦਸਾਹੀਰਹਤਾਂਉਪਰਦ
 ਸਖਤਕੀਤੇ। ਸਿਖਾਂਦੀਸੀਕਾਂਨੀਵਰਤਕਰਨ
 ਦੇਵਸਤੇ। ਪਿਥਮੇਟੇਗੁਭਿਖਉਨੇਜੇਸਾ
 ਵਿਵਾਹਦੇ। ਸੀਥੇਦਪਾਠੀਆਂਬ੍ਰਹਮਣ
 ਹੁਬੁਲਾਇਕੇ। ਵਿਵਾਹਦੀਆਕਾਂਗੀਆ
 ਖੜਾਇਕੇਵਿਵਗੁਕਰਿਦੇਜਾਂਤੇਗੁਭਿ

ਸਿਖਰਾ ਦੇ ਹੋਰ ਨਿਤੁਸੀ ਮਨ ਦੁਪ ਨ ਕੇ ਵਿਦਾ
ਹੁਕਰੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੁ ਨ ਬੁਝਾਵਹੁ। ਸਚੇ
ਪਾਤਸਾਹਿਜਿ ਦੇ ਮਾਗੁ ਹੋਵੇ। ਦਸਖਤਾ
ਸਹੇਇ ਪਹਿਲੇ ਮਨ ਦੁਪ ਨੁ ਨ। ਮਾਰਦੁ ਸਕ
ਰਨੀ। ਪਿਛੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੀ। ਹਮੇ ਸਾਂਜਿ ਸਤ
ਰਗ ਪਨਾਵ ਦੇ। ਮਾਏ ਹੋਤਿ ਦੇ ਪਨਾਵ ਦੁਹਾ
ਸਾਨ ਹੀ ਕਰਨਾ ॥੧੩੬॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ
ਸਾਖੀ ਦੂਜੀ। ਮਾਰਦੁ ਸਾਖੀ ਤੀਜੀ
ਹੁਕਮ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਹੋਇ ਮਾਗੁ। ਪੰਜਮੇ

ਲਾਂ ਨੂ ਨਹੀ ਮਿਲਨਾ ॥ ਧੀਰਮਲੀਏ
ਗਮਰਈਯੋ ॥ ੨ ॥ ਅਹਿਨਾ ਮਸੀਦਾ ॥
ਸਿਰਗੁਆਇ ਗੁਪੀਜ ਸੇਲਕੇ ॥ ਨੀ ॥ ਭੁੰਨਿ
ਧੰਗ ॥ ਧੰਗ ॥ ਧੰਗ ॥ ਧੰਗ ॥ ਧੰਗ ॥ ਧੰਗ ॥
ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਰੋਵਰੁ ॥ ਸਿਰਗੁਮ
ਤੇਨੀ ॥ ਧੰਗ ॥ ਸਰੋਵਰੁ ॥ ਨੀ ॥ ਤੇਨੀ ॥ ਦਚ
ਦਦੇਸੀ ॥ ਧੰਗ ॥ ਸਿਰਗੁਮ ॥ ਨੀ ॥ ਨਿਗੁਰੇ ॥
ਨੀ ॥ ਧੰਗ ॥ ਸਿਰਗੁਮ ॥ ਨੀ ॥ ਤੇਨੀ ॥ ਦਚ
ਹੀ ॥ ਦਰਤੁ ॥ ਤੇਨੀ ॥ ਸਾਖਾ ॥ ਧੰਗ ॥ ਸਰੋਵਰੁ

੨੮੭

ਤੀਜੀਆਸੀਤੇਰੀਸਿਖਗਾਂਕਿਏਬੈਪਾ
ਰਦੀਦਿਸਾਵਾਲਾਗੇਕਿਏਪੁਸਦੀ
ਪੇਸਾਗੇਦਿਹਭਦਾਸਦਕਾਸਭਕਿਜੇ
ਦਾਨਾਂਨਮੇਲਹੁਦੇਗੇ। ਤਾਂਖਾਸਦਸ
ਹੋਏ। ਪਾਹਿਕੋਪੁਛਿਕੇਵਰਤਨਿਕੀਤਾ
ਕਰੇਜੇਭੁਲਭੁਲਾਵੇਵਰਤੋਤਾਂਅਰਦਾ
ਸਕਰਵਾਇਲੇਦੀ। ਤੀਸਰੀ। ਅਰਦਾ
ਸਸਿਖਾਂਕੀਤੀ। ਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਜੀ
ਅਗੇ। ਅਸੀਸਹਿਜਾਪਾਰੀਤੇਰੀਸਿਖ

ਜੇਹੇ ਸਾਂਸੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੇ ਮਰਨ ਉ
ਪਰਿਸ਼ਿ ਮਾਕਰ ਮਭ ਪਰੁ ਜੇਹ ਵੀ ਸੰ
ਸਾਰ ਦੀ ਗੀਤ ਸੀ ਸੇ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਸੀ ਤੇ ਹੁ
ਸਿਖਾ ਸਾ ਪਦੇ ਹੋ ਨੀ ਜੇ ਖਲੁ ਸਾ
ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਵਰਤਾਇਆ ਹੋਇ
ਹਿਤੁ ਸੀ ਹਿ ਹੁਰ ਨਿਤਾ ਸੇ ਸਾਰੀਆਂ
ਦੀਨਾ ਨਾ ਕਰਿ ਮਾਕਰੀ ਸਦੇ ਪਾਤਕ
ਹੋਇ ਦੇਤੁ ਸਾਂਤਾ ਬਚਨੁ ਦੇ। ਤਾਂ ਕੁਦਨੁ

੨੯੪

२

ਜੇਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਛਕਾਵਟਾ ਸਾਚੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਦੁਖ ॥
ਤੇਰੇ ਭੈਵੇ ਕੀ ਚੋ ਪਾਸ ਦਖਤ ਤੇਰੇ ॥ ਹੁਕਮ ਤੇਇ
ਆ ॥ ਜੇਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ ਭਨੁ ਭੀ ਅਥਿਤਾਂ ਨੂੰ ਭੀ
ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਸਭ ਭਨੁ ਪ੍ਰਸਦ ਛ
ਕਾਇਆ ਕਰੇ ॥ ਫੇਰ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸ ਪੰਜਵੀ ਕੀ
ਤੀ ॥ ਪਾਸ ਚੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਵਖਤ ਜੰਦੁ ਪਤ ਭਦੇ ॥
ਅਸੀ ਪ੍ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸਤਰੇ ਨਾਲ ਭਦੁ ਕਰ ਵਾਵ ਦੇਸ ॥
ਹੁਇ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਜਿਵੇ ਹੁਕਮ ਤੇਰੇ ਭੈਵੇ ਕੀ
ਚੋ ॥ ਹੁਕਮ ਤੇ ਪਾਸ ਦਖਤ ਤੇਰੇ ॥ ਜੇਸਿਖਾਂ

ਰੀਆਂਦਿਆਂਬੋਟਿਆਂਨੁਕੋਚੀਨਾਲਹੀਤਕਰਵਾ
 ਵਲੀ। ਤੇਕੇਸਧਾਰੀਆਂਦਿਆਂਬੋਟਿਆਂਨੁਪਾਤਲ
 ਦੇਲੀ। ਫਿਰਸਿਖਾਮਰਦਾਸਛਿਵੀਕੀਤੀ। ਵਜੇ
 ਸਚੇਪਾਤਸਾਤਜੀਅਗੇਜੇਤਸਤੀਆਂਗੀਗਾਨੇ
 ਜਦੋਸਾ। ਤੇਤੁਦਸਿਖਮਨੇਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਸਚੇਪਾ
 ਤਸਾਹਿਜੇਵੇਤੁਕਸਾਤੇਵੇਤਿਕੀਚੇ। ਬਚਨੁਤੇਅੰ
 ਸਦਸਖਤਤੇਏ। ਜੇਪਤੁਚਸਕੇਤਾਂਤਸਤੀਆਂ
 ੬ ਗੀਗਾਜੀਪਤੁਚਲੀਆਂਨਹੀਤਾਂਸਿਖਜੁਧਾਵਿਚ
 ਜਿਥੇਤੁਕਸਾਤਤੇਦਾਤੇਸੇਈਕੁਲਖੇਤੁਹੈ। ਇਹ

ੴ

ਕੁੰਦਰ

ਸਾਖੀ ਸੀ ਗਤ ਦੇ ਚਰਚ ਦੁਖ ਦਿਖਾਇ ਦੇਹਿ ਸਾਖੀ
 ਮੀਂਹੀ ਤਸਰ ਦੇ ਚਰ ਫੇਰਾ ਇਸੇ ਬੀ ਚਨਾ ਦੀ ਗਤਿ
 ਤਵੇਰੀ ਫੇਰ ਅਰਦਾਸ ਸਿਖਾਂ ਸਤ ਵੀ ਕੀਤੀ ॥
 ਅਸੀਂ ਜੇ ਅਮਲੀਏ ਸਾਕ ਚਹਿਰੀਆਂ ਜਾਂ ਵਲ
 ਵਲੋਂ ਸਿਖ ਦਾ ਤੀਅਰ ਦੇ ਕੇਸ ਇਕੋ ਜੇਹੇ ਕੀ
 ਨਾਲ ਕਰਵਾਇ ਲੈ ਦੇਸਾਂ ॥ ਤਦਿ ਜੇ ਵੇਤੁ ਕਮ
 ਵੇਤਿ ਵੇਕਰੀਏ ॥ ਤੁਕਮ ਤੇ ਮਾਸ ਦਸ ਮਤ ਤੇ
 ਜੇ ਜੇ ਤੇ ਤੇ ਤੀਸ ਤੇ ਪਾਰੀ ਸਿਖ ਤੇ ਜੇ ਕੇਸਾ
 ਰੀਆਂ ਦੀ ਤਰਾਂ ਸਾਬਤ ਰਧੋ ॥ ਨਤੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜ

ਬੁਰਮਾਤਵਧੀਕੋਤਵੈਸੋਬੁਰਕਰਕਰਵਾਇਛੁਤਦੇ
ਤੇਬਖਸਾਇਲੇਦਾ। ਏਹੀਨਿਯਾਂ। ਰਦਾਸਾ। ਠਵੀ
ਕੀਤੀ। ੮। ਨੁਕਮੁਤੋਇਆਤੈਜੋਸਿਰਗੀਮਾਤੇਪੰ
ਜਾਂਮੇਲਾਂਦੇਮੁਤੁਕੋਈਲਗੇਨਾ। ਸਚੇਪਾਤਸਾਹ
ਜੀ। ਸਿਖਕੋਈਆਪਨੁ। ਸਰਧਾਕਰਿਕੇਤਾਂਚਿਨਦੇ
ਮੁਹਲਗਦਾਨਤੀ। ਪਰਜੇਕੋਈਆਂਉਦਾਜਾਂਦੇ।
ਕੋਈਮੁਹਲਗਜਾਏਤਾਂਕਿਉਕਰਿਬਚਨੁਤੈ। ਨੁ
ਕਮਤੇਖਾਸਦਸਖਤਤੈ। ਜੋਰਿਦਾਸੁਪਗੁਰਵ
ਲਗਾਤੀਦਾਤੈ। ਜੇਮਾਂਵਦਾਜਾਵਾਜੇਮੁਹਲਗ

ਜਾਏ ਤਾਂ ਕੀ ਤੈ ਵਰਤ ਨਹੀ ਕਰ ਲੀ। ਫੇਰ ਸਿਖਾਂ
 ਮਰਦਾਸ ਨਾ ਵੀ ਲਿਖੀ। ਜੇ ਤੇ ਸਿਖਰੀ ਗਾਈ
 ਦੇ ਇਸ ਨਾਨਕੁ ਗਾਏ ਤੈ ਨਿ। ਜੇ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਿਕੇ ਮਾਵ
 ਨ ਤਾਂ ਚੰਨਾ ਨਾਲਿ ਕਿਉ ਕਰ ਵਰਤੀਏ। ਬਚਨ ਦੇਖ
 ਸਦ ਸਖਤ ਤੇ ਇਜੇ ਚਿਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚੰਨਾ ਨਾਲਿ
 ਵਰਤਦਾ। ਬਹੁਤੀ ਦਿਕਤ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ ਕਰ ਲੀ।
 ਭਾਈ ਜੋ ਇਕ ਤੁਸਾਰੇ ਉਪਰੁ ਮਸਾਰੇ ਏਹੁ ਤੁਕ
 ਪੁਰੋ। ਜੇ ਮਸੰਦ ਮਸੰਦੀ ਏਧੰ ਜਾਂ ਮੇਲਾਂ ਵਿਚੋ ਕ
 ਸੇਨਾਲ ਨਹੀ ਮਿਲਦਾ ਜੇ ਚੰਨਾ ਵੀ ਤਿਆ ਏਤ

ਧਰੇ ਸਾਧਸੰਗ ਤਿਹਿ ਚੁਸਨੁ ਉਠਾਇ ਦੇਵਾਜੇ
ਇਸਾ ਦੇ ਮੋਲ ਕਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਦ੍ਧਾ ਘਟ ਦਾਨੈ ਤੇਜੇ
ਕੋਈ ਚਿਨਾਇ ਚੋਰੀ ਮੇਲ ਕੀਤਾ ਚਾਨੈ ਸੋ ਮੇਲ ਲੈ
ਦਾਇ ਤੇ ਗੁਰਮਤ ਦਾ ਚਿਪਟੇ ਸੁਦੇ ਦੁਜੈ ਭਾਜਨੁ
ਕਰੇ ਸਿਖੀ ਦੀ ਰਹੁ ਸਾਧੈ ਤੇ ਹੋ ॥ ਸ਼ਿਤਧਰਮ ਦੀ
ਕਰਨੀ ਤੇ ਵੰਡ ਪੰਦਰਾ ਟਿਕੀ ਧਾਮ ॥ ਦਰਸ
ਦਾਸ ਵੀ ਇਕੀ ॥ ੧੦ ॥ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮਰੇ
ਜੋ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਚੁਣੈ ਦਾਸੀ ਤੇ ਦੇਹ ਤਿਸਾਗ
ਦਾਸੀ ਤਾਂ ਮਸੀ ਪੰਡਤਾਂ ਨੁ ਬੁਲਾਇ ਕੈ ਗਯਾ

ਪੰਚਾਨਵਚਾਂਵਦੇਸਾਂ। ਤੇਦਸਾਗਾਤੁਕਰਾਂਵਦੇਸਾਂ २੬੬
ਤੇਹੁਦਪੰਡਤਨਹੀਅਵਦੇਸਾਂ। ਤੇਹੋਸੋਧਾਗਾ
ਤੇਲੀਚੋਟਰਾਂਤੇਜੋਗਾਰਤਪੁਰਾਦਵਿਚਦਸਾਗ ०
ਤਮਾਦਕਲਿਖੇਤੈਨਿਸੋਕਰਾਂ। ਤਾਂਆਸੀਅਵਨ
ਹਾਂ। ਜਿਵੇਹੁਪੁਰਾਂਵੇਤਿਵੇਕੀਚੇ। ਦਸਾਪਤੋ
ਦਾ। ਤੁਹੀਤੁਜੀ। ਸਿਧਕਤੇਤਕਨਾਰਹਿਦਾ।
। ਗਿਰੀਥਜੀਦਾ। ਗੁਰੁਪਾਦਦਾ। ਤਪਜਿਵੇਪਤ
ਸਾਹਿਦੇਸਾਂਗੇ। ਤੀਸਾਂਦੇ। ਘਾਂਦੀਥਥਗੀਥਾਂਗੀ
ਸੁਦਨੀ। ਪ੍ਰਾਨੀਦਾ। ਗੁਰੀਧਾਲਸੇਜੀਦੇਵਿਚਰਿ

ਵਾਸੋਤੇਵੇਕਰਤੇਜਾਂਨੁਤੀਰਿਅਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਤੋ
ਵੇਗਾ ਸਿਦਕਜੇਹਾਤੇਨਾਮਜੇਹਾਤੇਰਪਦਾਗਥ
ਚੀਜਕੋਈਨਤੀਵਾਨਗੁਰੂਜਪਦੁਕੇਵੇਰਪਾਂਦ
ਦੁਇਹੁਰਹਿਤਏਨਿਤਿਰਸਖਤੈ॥੧੩॥
ਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈਵਾਨਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਤੇ
ਚਲੀ॥ ਸੁਸਿਧਾਂਤਾਂਈਮਨੀਸਿਧਜੀਤੋਰਾਂ
ਧੀਪ੍ਰਸੰਨਕੀਤਾਜੇਅਦਬਾਦੀਜੇਤੋਈਤੈਗੋ
ਤਗਤਿਮਈਤੈਤੇਸਾਨਿਬਦਸਵੇਪਾਤਾਸਾਨ
ਜੇਬਾਦੀਕੀਤੀਤੈਜੁਪਾਸਈਯੋਕੋਇਸਦੀ

ਮਾਂਦੇਚਰਿ ਕੁਟੈ ਨਿਯਮਿ ਸਦਾ ਸਿਧਿ ਤਕਿ ਉਕਾਇ ॥
ਸਮਾਈਐ ॥ ਤਾਂਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂਦੇਚਰਿ ॥
~~ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਸਾਹਿਬ ਕਉ ਤੇਰੇ ਹੋਰ ਨਹੀ ॥ ਤੇ ਮਹਾਰਾ~~
ਜਥੇ ਸਨੂਗੀ ਤਾ ਉਪਦੇਸਕ ਰਿਕੈ ॥ ਫੇਰਿ ਵਰਨ
ਮਾਸਰ ਮਦਾ ਜੁਧੁ ਦਿਨਾਇਆ ਸੀ ॥ ਤੇ ਸੋਭਿ
ਦੁਆਲੇ ਤੇ ਸਾਂਧਰ ਮਜਾਇ ਕੈ ਸਸਤ੍ਰਫੇਰਾਇ
ਤੇਰੇ ਸਾਨਿ ॥ ਤੇ ਮੇਲੇ ਛਾਂਨੇ ਸਸਤ੍ਰ ਪਕੜਲੀ ਤੇ
ਸਾਨਿ ਤੇ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਬਲ ਕਰਿ ਪ੍ਰਥਮੀ ਦਾਰਾ
ਜੁਧ ਕਰੈ ਤੇ ਸਾਨਿ ॥ ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਮਾਂਦਿਚਰੁ ਗਤ

ਤੇ ਵਲਿਨ ਤੀਸਨਿ ਦੇਦੇ। ਜੇ ਸਹਿਤ ਕਥਾ ਲਾਸੀ
ਨੂਰਾ। ਵਿਸਾਖਾ ਦੁਖੈ ਰਹਾ। ਜੁਲੈ ਦੇਵ ਦਾਸੀ
ਤਾਂ ਜੁਧਾ ਮਈ ਬਾਂਦੀਆਂ ਉਚਾਹਨ ਕੀਤੀਆਂ
ਤੈਨਿ ਤੇ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਵਿਦਿਆ ਦਿਤ ਕੀਤੀ ਤੈ
ਤੇਗਿ ਅਨਾਦਾ ਉਪਦੇਸ ਕੀਤਾ ਤੈ। ਜੋ ਸਰੀਰ
ਤੁਸਾਂ ਸੁਰੇਜਾ ਦੁਨੇ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਵਰਨ ਦਾਧਰਾ ਮਧੁ
ਧੰਤੋ ਜੁਧ ਕਰਨਾ। ਸੁਯੋਜਯ ਜੀ ਤੇਗੋ ਤਾਂ ਗਾਜ
ਕੁਰੋਗੋ। ਤੇਜੇ ਜੁਧਾ ਵਿਚੀ। ਤੁਕੋ ਤੇ ਵੇਗੋ
ਤਾ ਧੁਰਗਾ ਦੇ ਸੁਖ ਕੁਰੋਗੋ। ਤੇਜੇ ਗਿਆ

ਨਨੁ ਦਿਨੁ ਕਰੇਗਾ। ਤਾਂ ਜੀ ਦਨੁ ਮੁਕਤ ਹੋਇਕੇ ੨੬੬
ਦਿਚਰੇਗਾ। ਜੈਸੇ। ਰਤਾਂ ਵਿਚ। ਲੇਛਾਂ ਦੀਆਂ
ਮਿਤ ਹੋਸਨ। ਤੈਸੇ ਓਨ ਦੇ ਸਨ। ਮੁਖ ਮਿਖਾਂ ਦੀ
ਆਂ। ਰਤਾਂ ਬਣਾਇਖਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਸ
ਨ। ਤੇ ਆਪ ਕਉਤ ਕਵੇਖਦੇ ਹੋਸਨ। ਜੈਸੇ ਓ
ਨ। ਕਿਸੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝਕਦਾਤੈ। ਤਾਂ ਕਾਹੁ ਸਮਾਹ
ਓਸਨੁ ਬੁਝੇ ਥੀ। ਤਿਧਾਇਕੇ ਲੇਜਾਂ ਦਾਤੈ। ਤੈਸੇ
ਤਿਦੁਸਸ ਤਾਥੀ ਤੈਸੇ ਸਨ। ਜੁਧਾ ਮਈਥਾਂ
ਦੀਆਂ ਤੇਗਿ। ਮਾਨ ਉਧਦੇ ਸਕਰਿਕੈ। ਏਨਾ ਹੀ

ਜੁਧਕਰਦਾਇਆਉ। ਤੇ ਚਰਿਤਿ ਜਦੁਗਾਤੇ।
ਪੈਰੇ। ਜੋਇ। ਆਦਿ। ਗਾਂ। ਵਿਚੁ। ਸਾਂ। ਮਨ।
ਹੀ। ਬੀ। ਧਣ। ਸਤਿ। ਗੁਰਾਂ। ਦੇ। ਸਬ। ਦਨ। ਲਖੁ। ਤਰ।
ਖੀ। ਤੇ। ਜੁਧ। ਪੀ। ਧਾਂ। ਟੀ। ਦੇ। ਗਾਂ। ਤੇ। ਕੀ। ਤੀ।
ਜੋ। ਗਤ। ਮਈ। ਬਾਂ। ਟੀ। ਪੜ। ਕੈ। ਜੁਧ। ਨਕ। ਕਾ। ਕਨ।
ਗੇ। ਤੇ। ਜੁਧ। ਮਈ। ਬਾਂ। ਟੀ। ਤੇ। ਇ। ਸਤ। ਤੇ। ਤੇ। ਵੀ। ਦਾ।
ਪੜ। ਨਗੇ। ਸਤਾਂ। ਇਨਾਂ। ਦੇ। ਸਾਂ। ਬਾਂ। ਵਿਚੁ। ਸਤ। ਭਈ।
ਤਾਂ। ਤੇ। ਵੈ। ਗੀ। ਜਿਸ। ਸਮੇਂ। ਜੁਧ। ਕਰਿ। ਕੈ। ਰਜ਼। ਕਰ।
ਰਨ। ਕੇ। ਤਾਂ। ਗਤ। ਆਂ। ਟੀ। ਸੇ। ਵਾ। ਕਰ। ਰਨ। ਗੇ।

ਰਹੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਾਲ ਨੂੰ ਤੇ
ਉਦੇਸ਼ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਾਲ ਨੂੰ ਤੇ ਉਥੇ
ਛਿਆਜੇ ਸਮੇਂ ਸਾਂਝਾ ਪਾਇਆ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ
ਕੁਰਸੀ ਭਰਾਇ ਕੇ ਬਨ ਬਾਸ ਵਿਤੇ ਹੋ ਨਿੱਕੇ
ਕੁਰਸੀ ਗੰਗਾ ਜਟੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਹੋ ਹੋਇਆ
ਫੇਰ ਵਿਖਿਆ ਵਿਚ ਪਾਸ ਰਹੇ ਹੋ ਨਿੱਕੇ ਤੇ
ਰੇ ਸਿਖ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪਕੜੇ ਨਗੋ ਤੇ ਰਸ ਰੇ ਗਨੀ
ਗੋਇ ਹੁਕਿ ਉਕਰਾ ਕਤਿ ਹੋ ਵਨਿਗੋ। ਫਰ
ਨੂੰ ਹੋਇਆ। ਇਕ ਸਿਖ ਦੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤ

ਦੇਵੇਗਾ ਕੇਵੇ ਸਿਖ ਕੇ ਚੰਗੀ ਖਤ ॥ ੨੬੬ ॥
 ਕਹਿਨਾ ਕਲਜੁ ਗਵੇ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨ ਨਾ ॥
 ਗਾ ਕਹਿਨਾ ਕੇਵੇ ਸਿਖਾਨੀ ਪੰਜਿ ਸਿਖ ॥
 ਦਿਨਾ ਪਾਵਿਕਲਾ ਗਾਗਮਤ ਦੀ ਰਖਾ ॥
 ਗਾਤੇ ਪਾਸ ਬਖਸ਼ੁ ਪਰੇ ਦੇਰ ਤਾਰਾ ॥
 ਬਾਣੀ ਸੁਣਨ ਕੇਤੇ ਸਿਖ ਦੀਆਂ ਰਹਿਤਾ ॥
 ਸੁਣੇ ਖਗੋਲ ਸੁਣੁ ਨਾਗਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ॥
 ਹੋਵੇ ਗਾਜਿਨਾ ਮਰਨ ਦੇਉ ਜਲ ਥੀ ॥
 ਪਾਰਉਤਰਨ ਕੇ ॥ ੨੬੭ ॥

ਕਰਿ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ॥
ਦੇਹੁ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ॥
ਹਿਮਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਮੁਦ੍ਰਿਯੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੀਟੀ
ਪਥਰਨੀ ਪਾਵਦਾ ਸਮੁਦ੍ਰਿਸ ਸਨਜੀ ਨੁ
ਰੁਕਮਨਿ ਪੁਛਿ ਮਾਸੀ ਜੁ ਜਗਤ ਤੇਰੇ ਮੇ
ਹਿਮਾਂ ਨੁਗਾਵਦੇ ਤੇਰੇ ਕਿਸੇ ਦਧਿ ਮਾਨੁ
ਕਰਨਾਹੀ ਮਗਾਂਗਾ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ
ਗਾਵਦੇ ਹੀ ਨਿਨੀ ॥ ੬ ॥ ਨੁਗਾਵਦਾ ਤੇ
ਤੇਰੇ ਸਿਖਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ਦੀ ਉਪਾਧਿ ॥

ਕਾਤਿਅਹਿਗੇਰੇਪਾਨਵਹਿਤੁਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਂਦੀਰਈ
ਕਹੁਉਪਮਾਨਹੀਕਹੀਜਾਂਦੀਜੋਮਾਤਿਮਾਂਸਿ
ਖਾਂਦੀਸਮੁੰਦ੍ਰਤੇ। ਤੇਮੇਕੀਟੀਪਾਰਨਹੀਪਾਵ
ਦਾ। ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਜੀਨੂਰਕਮਾਨਿਪਾਛਿਆਸੀਜੁ
ਜਗਤਤੇਰੀਮਾਤਿਮਾਂਨੁਗਾਵਦਾਤੇਤੀਕਿਸ
ਦਾਪਿਆਨਕਰਨਾਤੇ। ਅਹਾਰਾਜੁਬਲਿਮਾ
ਜੇਮੇਨੁਗਾਵਦੇਤੇਨਿ। ਮੇਥਨਨੁਗਾਵਨਾਤਾਂ। ਤੇ
ਸੇਸਿਖਵਾਹਿਗੁਰੂਦੀਉਪਮਾਕਰਦੇਤੇਨਿ। ਤੇ
ਵਾਹਿਗੁਰੂਦੀਬਾਂਦੀਵਿਚਸੰਤਾਂਦੀਸੋਗੁਰੂਤੀਤੇ। ੩੬

ਬੋਲਤੁ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਦੀ
ਵਾਰ ਦੀਆ ਪੂਰੀਆਂ ਤੇਈਆਂ ਤੇਨਿ ਜਿ
ਯੋਜੀ ਤੇ ਵਨਿਗੋਸ ਸਰਥਾਨ ਲਪਟਨ ਗੋਗਿਅ
ਨਨੂਪਾਪਾਤਿ ਤੇ ਵਨਿਗੋ ਤੇ ਜਿਨਾਦਾਨਿ ਦਾਅੰਦ
ਸੁਭਾਉ ਤੇ ਵੈਗਾ ਸੋਨਿ ਦਕਨਿ ਦਿਅੰ ਕਰਨਗੇ
ਭਾਂਮੇ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਅਗਭੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਤੇਨਿ
ਦਕਾਂ ਦੇ ਅਗਭੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਜਿਮੈ ਨੂਆਪ
ਨਾਂਦਾ ਸੁਜਾਂਦਨਾ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਵਾਸ
ਤੇ ਭਾਈ ਦੀ ਵਾਰ ਦੀ ਟੀਕੇ ਦੀ ਗੋਸਟਿ ਲਿਖੀ

ਤੈਂ ਤੇਰੁ ਭੀਗੋ ਸਟ ਜੋਗ ਬਟਨਾਲੀ ਲਦੀ ॥ ੨੦੦

ਤੇਰੇ ਨੀਸੋ ਧਨ ਨੀਆਂ ਤੇ ਜੋਗ ਬਟ ਬੀ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤ

ਤੇਰੇ ਨੀਸੋ ਨਤੀ ਪ੍ਰਨ ਨੀਆਂ ਬੋਲ ਰੁਭਾਈ ਵਾ

ਤਿ ਰੁਭੁ ਵਾ ਤਿ ਰੁਭੁ ਵਾ ਤਿ ਰੁਭੁ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਤੇ ॥ ੪੦

ਸਾਖੀ ਤੇਰੁ ਚਲੀ ॥ ਸਿਖਾਂ ਭਾਈ ॥ ਨੀ

ਸਿਖ ਜੀ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੀਤਾ ਜੋ ਸਾਤਿ ਬਦਸ

ਵੇ ਪਾਤਸਾਹਿ ਜੋ ਪਾਲ ਸੇਜੀ ਨੂ ਵਰਿ ਆਈ ਤੇਰੁ

ਰਿ ਆਈ ਬਖਸੀ ਤਾ ਕ੍ਰਮ ਦਾਨੇ ਕਿਉ ਰੋਗ ਦਿਤਾ

ਤਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਮਾਧੂਰਿ ਮਦ ਵੇਦ ਪਾਠੀ ਤੇ ॥

ਭੇਦੇਹਮਾਤਿਅਸੀਤੋਸੀਅਕਸਮਕਾਂਡੀਤੋਸੀਤੇਸੰ
ਤਿਥਦਸਵੇਪਾਤਸਤਤੋਮਾਲਸੇਸੀਨੂਰੁਹਿਅਈ
ਬਖਸੀਅਭੇਦੁਮਦਤੇਤੁਈਨਿਦਲਲਈਤੋ
ਸਾਇਦਈਤੋਸੇਤੁਸਾਨੂਕਹਿਦੇਹਮਜੇਬ੍ਰਹਮਲਕ
ਤਿਅਜੇਪੁਜਾਦਾਪਾਤ੍ਰਤਾਂਬ੍ਰਹਮਭਿਹੈਸਾਨਿਅੇਸਾ
ਤਿਬਸਿਧਾਂਦੀਪੁਜੇਪ੍ਰਬਮੇਕੀਤੀਤੋਤਾਰਾਈਨ
ਦਲਾਲਕਹਿਅਾਜੇਬ੍ਰਹਮਦੁਸੀਲਤੇਸੰਤੋਪ
ਤੇਰਿਅਨਦੇਅਧੰਕਾਰੀਤੋਵਨਿਸੇਈਪੁਜਨਜੇਗ
ਤੋਨਿਅਚਨੁਤੋਅਧਨਤੋਤੋਤੋਵੇਅਕਤਾਸੇਈ੨੦

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗੁਰਗਤਾ ਜਿਸਨੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਕਰਦ
 ਲੈ ਕੇ ਅਗਿਆਨ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੋਰੇ ਹੋ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਸੋਈ ਪੂਜਨ ਜੋ
 ਗਾਹੈ। ਤੇ ਪੂਜਾ ਕੀ ਇਕ ਅਨਿਜਲ ਬਸਤਰ ਵੀ ਪੂਜਾ
 ਸੰਕਲਪ ਸਮੇਤ ਹੋ। ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਿਮਾ ਤੇ ਪੂਜਾ ਦਾ ਅਧ
 ਕਾਰੀ ਹੋ। ਪਰ ਜਿਥੇ ਗਿਆਨ ਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਵਾਰਿਸਾ
 ਈ ਦੇਵਦੀ ਹੋ। ਓਥੇ ਗੁਰਮਤ ਵਾਲਾ ਸਰਧਾ ਵਾ
 ਲਾਣੀ ਅਧਾਕਾਰੀ ਹੋ। ਤੇ ਏਹੁ ਗਿਆਨ ਆਦਿ ਜੁ
 ਗਾਦਿ ਜਗਿਆਸੀ ਸਿਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੇਆ
 ਏ ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਮੰਗਦ

ਜੇ ਸਿਖਾਨੂ ਜੋ ਰਿਅਮਾਨੁ ਦਿਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਓਸ ਦੇ ਅਗੇ
ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਯੀ ਨੇ ਗੁਰੂ
ਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੂ ਸਰੂਪ ਦਾ ਲਾਗੁ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਯੀ
ਖਸਿਆ ਤਾਂ ਓਸ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਤੈਸੇ ਗੁ
ਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਨੂ ਰਿਆ
ਨ ਸੰਪੰਨ ਜਾਂਦੇ ਕੇ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮ
ਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਤਿਨ ਪੁਤ੍ਰ ਤੈਸੇ ਨੀ ਪ੍ਰਥੀਆ ਤੇ ਮਹਾਂ
ਦੇਵ ਪਰ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਨੂ ਰਿਆਨੁ ਸੰਪੰਨ ਜਾਂ
ਦੇ ਕੇ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ

ਨੇਗੁਰੁ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੂਗਿਆਨ ਸੰਪੰਨ ਜਾਇਕੈ ॥ ੩੦੨ ॥
ਮਥਾਟੇਕਿਆ ਤੈਸੇ ਹੀਗੁਰੁ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇਗੁਰੁ
ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੂਆਤਮਾਗਿਆਨ ਸੰਪੰਨ ਕਰਿਕੈ ॥
ਥਾਟੇਕਿਆ ਤੈਸੇ ਹੀਗੁਰੁ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇਗੁ
ਰੁ ਹਰਿਕਿਸਨ ਜੀ ਨੂਬਾਲਾਬਿਵਸਥਾਵਿਖੇਆ
ਤਮਾਗਿਆਨ ਦੀਬੁਧਦੇਕੈ ਮਥਾਟੇਕਿਆ ਤੈਸੇ ਹੀ
ਗੁਰੁ ਹਰਿਕਿਸਨ ਜੀ ਗੁਰੁ ਤੇਗਬਤਦਰਜੀ ਨੂਗਿ
ਆਨ ਸੰਪੰਨ ਜਾਇਕੈ ਸਨਿ ॥ ਤਾਂਓਨਾਬਾਬਾਬਕਾਲੇ
ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਤੈਸੇ ਹੀਗੁਰੁ ਤੇਗਬਤਦਰਜੀ

ਦਸਵੇਪਾਤਸਾਹਨੁਬੁਧਾਭੂਪਜਾਤਾਜਿਸਾਇਆਜਿਸ
ਦੇਬਿਲਾਸਕਰਿਕੈਵਰਤਦੀਤੈ। ਸਰੁਜਗਤਾਜਿਸ
ਦੇਨਾਜਾਂਦਨਕਰਤੈਦਾਤੈ। ਤੇਜਿਸਦੇਜਾਤਿਅੰ
ਜਗਤਕ੍ਰਮਮਿਟਜਾਂਦਾਤੈ। ਜਿਸਨੇਕਿਸਨਾਅਓ
ਤਾਰਧਾਰਿਕੈਲੀਲਾਪ੍ਰਸਤਮਤੋਵਿਚਰਿਅਾਤੈ। ਸ
ਈਹਿੰਦੂਆਨੁਸਸੜਫਨਾਇਕੈਤੇਗਿਆਨਬ੍ਰਿਤਦੇ
ਵੈਗਾ। ਜਿਜਗਤਨੁਭੂਠਜਾਂਦਨਤੇਵਰਨਦਾਧਰ
ਮੁਕਕੈਪ੍ਰਿਥਮੀਦਾਰਜੁਭੀਭੁਗਨਗੇ। ਤਾਂਸਲੇ
ਕਦੇਵਿਚਬੇਨਤੀਕੀਤੀਤੇਸਾਹਿਬਦਸਵੇਪਾ

ਤਸਾਤਵੀਚਾਰਿਆਮਗੋਕਲਗੁਗਦਾਸਮਾਂਮੈਦ੍ਰੌ੩
ਗਾਇਕਸਦੇਉਤੇਕੋਈਪ੍ਰਤੀਤਨਕਰੇਗਾਤਾਂ
ਜਸਿਖਾਰਿਆਨਸੰਪੰਨਕਾਰਿਕੋਪ੍ਰਿਥਮੇਓਨਨੁਸ
ਸਤ੍ਰਫਨਾਇਕੋਤੇਪਾਤੁਲਿਾਦੇਤੀਤੇਬਤ੍ਰੋਓਨ
ਥੀਪਾਤੁਲਲਈ। ਬਚਨੁਤਾਇਮਾਜੋਪਾਤੁਲਦੇ
ਦਿਚਜਲਮਾਰੁਪਤਾਸੇਪਾਏਮਰੁਕਰਦਜੋਦੇਵੀ
ਇਤੀਸੀਜੋਫੇਰੀਤੇਫਈਯੋਪਫੋ। ਤੇਬਾਦੀਜੁਪ
ਮਈਤੇਚਰਿਤ੍ਰਮਈਤੇਚਰਿਤ੍ਰਮਈਤੇਦੇਵੀਦੇਇ
ਸਤ੍ਰਮਈ। ਤੇਗਿਆਨਮਈਉਚਾਰਨਕੀਤੀ।

ਭਾਗੁ ਕੀ ਮਾਧਿਯਾ ਭਾਗੁ ਦੀ ਵਿਚਰਨ ਲਈ ਭਾਗੁ ਦੀ ਮਾਧਿਯਾ ॥
ਚਰਿਤ੍ਰ ਪਾਏ ਤੈਨੀ ਭੇ ਕਰਦ ਦੀ ਭਾਗੁ ਸਤ ਫਨਾਏ
ਤੈਨੀ ਭੇ ਜੁਧ ਮਈ ਭਾਗੁ ਦੀ ਕੀਤੀ ਤੈ ਭੇ ਭੁਪਾ ਸਨਾ
ਭਗਤ ਦੀ ਭਾਗੁ ਸਠਾਈ ਵਿਚ ਪਈ ਤੈ ਭੇ ਰਿਆ
ਨ ਦੇ ਬਸਵਈ ਯੋ ਪਾਏ ਤੈਨੀ ਸਿਨਾ ਸਿਖਾਨੁ ਸਾਥ ਤੈ
ਰਾਜ ਬਖਸਿਸੀ ਭੇ ਸਾਥ ਤੈ ਰਿਆਨ ਬਖਸਿਸੀ
ਤੈ ਏਤੁ ਵਿਦਿਆ ਦੇ ਤੇ ਭੂਮ ਦੇ ਤੇ ਸੁਵਰਨ ਦੇ ਦਾਨ
ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਜਾਤੇ ਤੈਨੀ ਭੇ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜੋ
ਸਸਤਾ ਦਾ ਤੇ ਸਥਦ ਦਾ ਤੇ ਦਾਨ ਦਾ ਤੇ ਮਾਰਗਨ

ਤੀਕਰਨਾ ਜੈਸੇਕਾਹਿ ਸਾਂਤਪਾਮਿਰਜਗਾਯਾਰੇ
ਅਗਲੇਜੁਗਾਵਿਚਫਲੁ ਤੇਦਾਤੇਸੀਸੋਤਸਨੁ
ਵੇਗਾ। ਕਰਨੁਤੇਇਆਤੇ। ਜਿਨਜਾਤਾਸੀਰਸ
ਤੀਜੇਤਾ। ਅਤਨਿਰਮਾਇਲਸੀਸੁਸਦੇਤਾ। ਤੇ
ਸੇਬੀਜਾਇਕਬੇਈਤਾਤੇ। ਤੇਓਸਾਵਿਚੋਬਿਛ
ਉਤਪਤੁਤੇਦਾਤੇ। ਤੇਸੇਆਸਾਨੇਸਬਦਰੂਪੀਬੀ
ਜਸਿਖਧੇਰਿਦੇਰੂਪੀਸੁਧਰੂਮਕਾਵਿਖੇਬੀਜਿ
ਆਤੇ। ਜੇਤਾਅਸੀਜੁਪਕਰਨਵਾਲੇਸਿਖ
ਤੇਵਨਿਗੇ। ਸੇਮੁਛਇਸਕਾਨੀਕਰਨਤੇਵਨਜੁ

੩੦੪

ਪਗਾਰਿਕੈ ਮਾਲੇ ਛਨੂ ਜਿਤ ਨਗੇ ਪਰਮ ਚਲਾਇ
ਨਗੇ। ਤੇ ਜੋ ਸੰਤਾ ਸਾਧਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਿਲ ਕਰਨ
ਗੇ। ਸੋ ਪਾਤ੍ਰਾ ਦੀ ਇਸ ਬਾਨੀ ਸਿਖਾਨੁ ਆਪਣੀ
ਛਾਇਆ ਕਰ ਸੁਖ ਦੇਵਨਗੇ। ਤੇ ਸੋ ਸਬਦ ਦਾ ਪਾ
ਠਨ ਸੁਣਿ ਨ ਕਰਨਗੇ। ਸੋ ਫੁਲਾ ਤੇ ਬੂਰ ਦੀ ਇ
ਸ ਬਾਨੀ। ਸਿਖੀ ਵਾਸਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨਗੇ। ਤੇ
ਜੋ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਸਿਖ ਤੇ ਵਨਿਗੇ। ਸੋ ਫੁਲਾ ਦੀ
ਇਸ ਬਾਨੀ ਤੇ ਵਨਿਗੇ। ਜੋ ਸੋ ਫੁਲਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਕੋ
ਨਾ ਤੇ ਦਾ ਤੇ। ਤੇ ਫੇਰ ਬ੍ਰਿਛ ਦੇ ਵਿਚੇ ਰਸੁ ਲੈ ਦੇ

ਰਕਟੇਤੁਦੇਤੈਨਿ। ਬੁਝੇਪਹਮਕੁਤੈਕੈਮਿਠੇਤੁ
 ਦੇਤੈਨਿ। ਤਾਬੁਛਬੰਨਿਆਰੇਤੁਦੇਤੈਨਿ। ਸੋਰਸੀਲ
 ਤੁਦੇਤੈਨਿ। ਸੋਜੇਗਿਆਨਵਾਨਸਿਪਤੈਨਿ। ਚਿਨਾ
 ਦੀਤੀਵਭਿਆਈਸਵਟੀਪਾਉਚੀਧੀਤੈ। ਕਬੀ
 ਰਜੀਦਾਭੀਬਚਨੁਤੈ। ਬੁਝਮਣਗੁਰੂਤੈਜਗਤਦਰੁ
 ਗਤਨਕਾਰਗੁਰਨਾਤੈ। ਅਰਯੁਭਰਯੁਕੈਪਚਮੁਆਚ
 ਰੋਵੇਦਾਮਾਤੈ। ਜੇਦੇਅਮਾਨੀਬੁਝਮਾਨਿਮਾਤੀ
 ਤੈ। ਏਕੇਤੋਪੁਜਾਕਰਾਵਦੇਤੈਨਿ। ਸੋਕਰਮਕਾਤੀਅ
 ਦੇਪੁਜਨੀਵਤੈ। ਅਗਿਆਨੀਆਦੇਗੁਰੂਤੈਨਿ। ਚ

ਤਦੇਦੇਕਰਮਪਾਦਿਤੈਨਿ। ਤੇਸਾਦਿਮਾਸਦਿਪ੍ਰ
ਸਾਨੀਵਰਿਗਮ। ਸਾਨੀਦੈਨਿ। ਸਾਨੀਤੁਤੁਤੁਦੇਦਾਦਾਮ
ਸਾਨੀਗਮ। ਸਾਨੀਤੈ। ਸਾਨੀਦਿਚਦਦਤਦੈਤੈਨਿ। ਤੇਅ
ਗਮ। ਸਾਨੀਵੇਦਦੇਕਰਮਕਾਰਿਚਵਰਤਦੈਤੈਨਿ
। ਤੇਅਗਮ। ਸਾਨੀਵੇਦਦੇਕਰਮਕਾਰਿਚਉਰਯੈਤੈ
ਮਰਦੈਤੈਨਿ। ਸੇਗਮ। ਸਾਨੀਵੇਦਦੇਪ੍ਰਜਨੀਵਨਤੀ।
ਤੇਨੂੰਸਾਨੀਦਿਕਕਰਿਮਾਜੀ। ਤੇਨੂੰਤੈਮਕਰਾਰੇ
ਸੇਪਛਾਣਦੇਸਨਿਜੇਦੇਤੁਅਭਮਾਨੀਤੈ। ਕੇਅਤਮ
ਗਮ। ਸਾਨੀਪ੍ਰਨਤੈ। ਦੇਤਨੂੰਮਿਥਿਮਾਜਾਣਦਾਤੈਕੇਸਤਿ

ਜਾਣਦਾ ਤੈ। ਤੈ ਜਿਨਾ ਸਿਖ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਤੈਨਾ। ੩੦੬.
ਆਤਮਾ ਗਿਆਨੀ ਤੈਨਾ। ਤੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦਾ। ਅਕੁੰਨ ਨਿਰੰਜ
ਨ ਪਰਮ ਪਦ ਤਿਸ ਦਾ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ। ਤਿਸ ਦਾ ਹੁੰਦਾ
ਨਨਾ ਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ। ਕੁੰਨ ਕਾ ਤੁਕ ਦੇ ਤਨਾ
ਨਤਿ ਭੈ ਮਾਨ ਤਾਨਾ। ਕੁੰਨ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਗਿ
ਆਨੀ ਤਾਪ ਛਾਨਾ। ਤਿਸ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰਾ ਜੋਰਿ
ਆਨਿ ਵਨ ਤੈਨਾ। ਸੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭੈ ਨ ਹੀ ਦੇਤੇ। ਤੇ
ਸੇ ਦਾ ਭੈ ਮਾਨ ਦੇ ਤੈਨਾ। ਸਭ ਸੁਨ ਆਤਮ ਰੂਪੀ
ਦੇ ਤੈਨਾ। ਤੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਮੈਂ ਜੋ ਮਾਇਆ ਦੇ

ਉਪਾਧੀ ਭਤਤ ਜੋ ਪਰਮ ਪਦ ਸਰੂਪ ਦਾ ਲਾਭੁ ਤੈ।
 ਕਈ ਕਿਓ ਸਨੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਏਹੈ ਨਾ। ਤੇ ਕਈ ਇਕ
 ਓਸ ਦੇ ਭੁਖੇ ਤੈ ਨਾ। ਓਨਾਂ ਦੇ ਭੁਜਨ ਦੇ ਖਵਾਂ ਵਣ ਵਾਲੇ
 ਕਈ ਵਿਰਲੇ ਤੈ ਨਾ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਦਾ ਭੁਜਨ ਸਿ
 ਆਂ ਨ ਤੈ। ਓਸਨੂ ਵਿਰਲੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਦੇ ਤੈ ਨਾ। ਤੇ
 ਸਗੋਂ ਓਨਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾਂ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤੁ ਲਾਭੁ ਤੈ ਦਾ ਤੈ।
 ਤੁਖਾ ਦੇ ਤੈ ਨਾ। ਸੋਈ ਤੈ ਮਤੈ। ਤੇ ਜੇ ਓਹੁ ਬਲ ਦੇ ਤੈ
 ਨ ਸੋਈ ਭੁਜਨ ਤੈ। ਤੇ ਜੇ ਓਹੁ ਕਮਾਵ ਦੇ ਤੈ ਨ ਸੋਈ
 ਜਗੁ ਤੈ। ਤੇ ਜੇ ਓਹੁ ਕਰਮ ਕਰ ਦੇ ਤੈ ਨ ਸੋਈ ਪਰਮੁ

ਤਾਮੈਸੇਗੁਰੂਕੀਸਿਖਾਂਦੀਸਤਿਗੁਰਾਂਨੈਵਡਿਆਈ ੨੦੧
ਕੀਤੀਏ॥੧੪੦

ਸਾਖੀਦੇਰੁਚਲੀ॥

ਸਿਖਾਂਨੈਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਗੋਸਟਾਂਅਗੋਹੋਈ
ਆਤੈਨਾਸੋਛੁਟੇਮੇਲਵਾਲਿਆਨੈਗੋਸਟੀਵਿਚ
ਆਪਦੀਸਤਿਦੀਆਬਾਤਾਂਲਿਖਛੋਡੀਆਤੈ
ਜੋਬਾਬੇਰੀਪ੍ਰੀਤੀਬੇਟੀਵਿਵਾਹੀਤੈ॥ਤੇਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਜੀਗਾਜੇਜਨਕਦੇਸਿਖਤੈਨਾ॥ਐਸੇਐਸੇ
ਵਚਨਲਿਖਕੇਤੇਗੋਸਟਾਂਨੂਦੁਪਤਕੀਤਾਤੈ॥
ਇਸਗੋਸਟਦੇਭੋਗਤੈਮੀਦਾਂਵਲੀਲਿਖਦੇਤਾ
ਤੇਸਾਖੀਮਾਂਸਾਹੁਯਿਲਛੋਰਦੇਤਾ॥ਏਨਾਂਸਾਖੀਮਾਂਸਾ

ਬਿਨੁ ਹੋਰੁ ਕੀ ਬਿਨੁ ਹੋਰੁ ਕੀ ਬਿਨੁ ਹੋਰੁ ਕੀ ਬਿਨੁ ਹੋਰੁ ਕੀ ਬਿਨੁ ਹੋਰੁ ਕੀ
 ਸਿੰਘ ਪੰਥ ਵੀ ਪ੍ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਾਤੀ
 ਸਿੰਘ ਪੰਥ ਵੀ ਪ੍ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਾਤੀ
 ਲਾਇਚਰੈ ਬਸਤੁ ਪਈ ਆਸਾਤਿ ਸੈਤੋ ਪਵੀਚਰੈ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਪਾਇ ਆਜਿ ਸਦਾ ਸਰੁਸੁ
 ਆਧਾਰੈ ਜੇ ਕੋ ਪਾਵੈ ਜੇ ਕੋ ਕੁੰਚੈ ਤਿਸਦਾ ਤਿਉ ਭ
 ਰਧਾਰੈ ਏਵੇ ਸਤੁ ਤਜੀ ਨਹੀ ਜਾਇ ਨਿਤ ਨਿਤ ਰਖ
 ਉਰਧਾਰੈ ਤਮਸੀ ਸਾਰ ਚਰਨ ਲਗਾਤਰੀ ਐਸ
 ਭਨਾਨ ਕਬੂਤਰ ਮਪਸਾਰੈ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਪੂਜ
 ਦਾ ਪਦ ਬਾਲ ਚਿਤੈ ਤੈ ਜਿਸਦੇ ਵਿਚ ਸਤੈ ਤੈ ਸਾਤਿ

ਕਤੀ ਮੈ ਬੋਲਣਾ ਸਚਾ ਤੇ ਸਚ ਕਮਾਵਣਾ ਤੇ ਦੂਜੀ ੩੦੮
 ਤੇ ਖੁਰੈ ਜੇ ਪ੍ਰਾਨ ਬਦ ਦੇ ਇਨ ਸਾਰ ਅਵੇ ਓਸ ਦੇ
 ਪ੍ਰਸੰ ਤੇ ਖਕਰਨਾ ਤੀ ਸਗਾ ਸਬਦ ਨੁ ਸਮਣਾਂ ਤੇ ਵੀ ੪
 ਚਾਰਨਾ ਜੇ ਪ੍ਰਸਾਤ ਮਾਸਾ ਤਿਓਂ ਤੇ ਦੇਣਾਂ ਆਦ
 ਕਪਟਾਰ ਥਾਸਾ ਤਿਓਂ ਨਾ ਤੇ ਮੀ ਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਜੇ ਨਾ
 ਮਨਾ ਗਏ ਨਦਾਹੈ ਜੇ ਨਾ ਮਨ ਜਪਨ ਗੋ ਸੋ ਗਿਆ
 ਨਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੇ ਕੇ ਓਨਾਂ ਦਾ ਓਧਾਰੁ ਤੇ ਵੇਗਾ ਜੇ ਓ
 ਨਾਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਖਵਾਵਨ ਗੋ ਥਾਸ ਰੂਪੀ ਤਿਗਾਵਨ
 ਗੋ ਸੇਵਾ ਟਲ ਲਕਰਨ ਗੋ ਸਨੁ ਸੇਵਾ ਓਧਾਰੁ ਤੇ

ਗਾ॥ ਤੇ ਮਾਰਿ ਮਾਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੇਰੇ ਮਨਾਂ ਅੰਧ ਕਾਰ ਸੀਸਾਰ
 ਤੇ ਸੇਭਨਾਂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਰਨਗੇ॥ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਰਿ ਮਾਨੁ ਨੂੰ ਪ੍ਰੰ
 ਪਤਿ ਤੇ ਵਨਗੇ॥ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਰੇ ਪੂਜਨੀ ਵੇਰੇ ਤੇ ਨਾ॥
 ਸੇਭੀ ਤਖ਼ਤ ਵਨਗੇ ਮਾਨੁ ਵਾਨ ਪੂਜਨ ਦੇ ਜੋਗੇ ਤੇ ਨਾ॥
 ਸਧਾ ਕਰ ਜਾਤ ਮਾਤੁ ਤਾਂ ਪੂਜਨੀ ਵਨਤੀ॥ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੁ ਕੇ
 ਸਿਖ ਭੁਜਨ ਮਾਰਿ ਮਾਨੁ ਕਰ ਪੂਜਨੀ ਵਨ ਤੇ ਨਾ॥
 ੧੪੯ ਸਾਖੀ ਤੇ ਰਚ ਲੀ॥ ਤਾਂ ਸਿਖਾਨੈ ਭਾਈ ਮਨੀ
 ਸਿੰਘ ਤੇ ਰਾਂਝੀ ਪਾਛਿ ਮਾਂਜੇ ਚਾਰੇ ਗੁਰੇ ਵਾਲੇ ਸਿਖ
 ਨਿਪਾਏ ਜਾਵਨਾ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂਜੇ ਚਾਰੇ ਗੁਰੇ

ੲ ਨਾਪਾਏ ਜਾਵਨ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ ਤਿਸਾ ਜੇ ਚਾਹੇਗਾ ੩੦੯
 ੲ ਨਾਪਾਏ ਜਾਵਨ ਤਾਂ ਤੀਨ ਗੁਣ ਸਾਤਿ ਤੇ ਸੰਤਖੋ
 ਵੀਚਾਰੁ ਤੇਵੇਗਾ ॥ ਜੇ ਤਿਨ ਗੁਣ ਭੀ ਨਾ ਹੋਵਨ ਸੇ
 ਤੇ ਖਮ ਰੁਨਾਮੁ ਤੇਵੇ ॥ ਤਾਂ ਦੁਇ ਗੁਣੁ ਤੇਵਨਾ ਜੇ ਦੁ
 ਇ ਭੀ ਨਾ ਹੋਵਨ ਤਾਂ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਹੀ ਤੇਵੇ ॥ ਕੈ ਇਕੁ
 ਸਾਤਿ ਤੇਵੇ ॥ ਕੈ ਇਕੁ ਵਿਚਾਰੁ ਤੇਵੇ ॥ ਕੈ ਇਕੁ ਸੰਤ
 ਖੋ ਤੇਵੇ ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਗੁਣਾ ਦੀ ਵਸੇ ਖਤਾ ਹੁੰਦੀ ਤੇ
 ਤਿਉ ਤਿਉ ਪੂਜਨੀ ਵਵਸੇ ਖਤੰਦਾ ਤੇ ॥ ਤੇ ਜੇ ਬਿਨਾ
 ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਪੂਜਾ ਕਰਾਵਦਾ ਤੇ ਤਾਂ ਦੁਖ ਪਾਵਦਾ ਤੇ ॥

ਚਨੁ ਹੈ। ਜੋ ਬਿਨਾਸਾਤਿ ਗੁਰ ਕੇ ਮੰਨ ਮੰਨੇ ਗੁਰ ਸਿ
ਖਾਂ ਪਾਸੇ ਪੂਜ ਕਰਾਇਆ ਲੇਵੈ ਸੰਜੀਤ ਮਾਤਾ ਦੁਖ
ਖਾਵੈ। ਜੋ ਸਭ ਸਿਖ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸੰਪੰਨਾ ਨਾ ਤੇ ਵ ਨ ਤੇ
ਇਕਭੀ ਮੈਸਾ ਸਿਖੁ ਵਿਚੋਂ ਵੇਤਾ ਓਸ ਦੇ ਸਾਥ ਸਕੁੰ।
ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਚੇ। ਬਚਨੁ ਹੈ। ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਕੁਖ ਸ
ਭਗਈ ਓਸ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਤੇ ਰੁਖਾਇਐ ਨਗੀ। ਤਿਸ
ਦਾ ਵੀ ਚਾਰੁ। ਜੋ ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਖ ਸਾਤਿ ਸੰਤੋਖ ਅਰੁ ਵੀ
ਚਾਰੁ ਅਰੁ ਨਾਮੁ ਪਾਪ ਤੇ ਏਤੈ ਨਾ। ਤੇ ਜਗਤ
ਨੂੰ ਓਨਾ ਅਸਾਰ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਦੀ ਸਭ ਪਦਾ

ਰਥਾਤੇ ਕੁਖ ਦੁਰ ਤੇ ਗਈ ਤੈ। ਚਿਨਾਂ ਦੇ ਪਿਛਿ ਸਹ
 ਪਈ ਖਾਂਦੀ ਤੈ। ਜੈ ਸੇ ਗਉ ਦੁ ਪੁ ਵਢੇ ਵਾਸ ਤੇ ਸ
 ਚਦੀ ਤੈ। ਤੇ ਓ ਸਦਾ ਸਦਕਾ ਸਾਰ ਜਗਤ ਕੁੰਚ
 ਦਾ ਤੈ। ਤੇ ਜੇ ਏਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਵਲਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੇ ਦੁਸ
 ਭੀ ਪੁਜਨੀ ਵਤੈ। ਜੇ ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਭੀ ਮਾਰਿ ਅੰ
 ਨੀ ਦੁਸ। ਤੇ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਮਾਰਿ ਅੰਨੀ ਤੈ। ਤਾ ਦੇ
 ਅਵਸਮਾ ਤਖਾਧਿ ਮਾਰ ਥੀ ਤੇ ਵਨ ਤਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਖੁਦ
 ਵਲਾਂ। ਤੇ ਜੇ ਨੀ ਗਾ ਤੇ ਵੈ ਤਾਂ ਬਸ ਤਖਾਧਿ ਗਵਲਾਂ
 ਗੁਗਰਿ ਤੇ ਜਾਂ ਸਿਖ ਮੁਖ ਪਾਣੀ ਪੁਜਾ ਦੇ ਨਕੀ

ਸਮਾਨਕਰਨੀ॥ ਤੇਜੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਗਿਆਨਵਾਂਨ
ਵੇਤੇ ਸਿਖਆਗਿਆਨੀ ਤੇਵੇਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਪੂਜਨੀ
ਵੇਤੇ॥ ਤੇਜੇ ਸਿਖਗਿਆਨਵਾਂਨ ਤੇਵੇਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ
ਗਿਆਨੀ ਤੇਵੇਤਾਂ ਸਿਖਪੂਜਨੀ ਵੇਤੇ॥ ਤੇਜੇ ਦੇਨਾਂ
ਆਨਵਾਂਨ ਤੇਵਨਤਾਂ ਦੇਨ ਪੂਜਨੀ ਵੇਤੇ ਨਾਪਾਤ੍ਰਪੂ
ਜਾਦਸੇ ਤੇਜੇ ਚਾਰਗੁਣਸਬਦਿਚਕਤੇ ਤੇਨ
ਤਿਨਕਰਸੰਪੰਨ ਤੇਵੇ॥ ਤ੍ਰਾਂਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਹਿਅਯੋ
ਵੇਦਾਸਾਸਤ੍ਰਾਪੁਰਾਣਾਦਿਚਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਬ੍ਰਹਮੇਦਾ
ਮੁਖਕਹਿਅਯੋ॥ ਪੂਜਨੀ ਵਤਾਏ ਤੇਤੋ ਕੀਸੇਜਾ

ਗਾਸਿਖਦੀਪੁਜਾਨਹੀਕਤੀ। ਤਾਂਗੁਈ। ਨੰਦਲਾ
 ਲਕਹਿ। ਮਾਜੈਸੇਤੁਸਨੁਪੁਰਾਣਾ। ਤੇਸਿਤੁਤਪੁ
 ਤੀਤਤੈਤੈਸੇਸਿਖਾਨੁਗੁਰਾਦੇਵਚਨਾਤੇਪੁਤੀਤੈ
 ਬਚਨਹੈ। ਜੇਕੋਈਸਿਖਨੁਪੁਸਾਦਸਦੇਵਦਾ
 ਤੈਤੇਵਾਤਗੁਰੁਕਤਕੇਓਨੁਪਾਵਦਾਤੀ। ਤਾਂ
 ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸੰਨਤੁਦਾਤੈ। ਤੇਕਹਿ। ਮਾਏਜੋਗਿ
 ਮਾਨੀਦੇਸਰੇਨਾਵਤੈਨਾ। ਬ੍ਰਾਤਮਦਓਸਨੁਬ੍ਰਾ
 ਤਮਦਕਤਦੇਤੈਨਾ। ਤੇਸੀਨਿ। ਮਾਸੀਓਸਨੁਸੀਨਿ
 ਮਾਸੀਕਤਦੇਤੈਨਾ। ਤੇਜੋਗੀਓਸਨੁਜੋਗੀਕ

ਦੇਨਾ ਤੇ ਸਿਖਰ ਸੇ ਨੂੰ ਗਗਨ ਖਕਤ ਦੇ ਨਾ ਸਰੇ
ਗਿਆਨੀ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਨਾ ਜੇ ਦੇਤ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਦੁਕਤੀ
ਏਤਾਂ ਦੇਤਾ ਪੰਜਤਤਾ ਦੀਆਂ ਸਰੂਪਾਂ ਦੀਆਂ ਤੇ ਨਾ।
ਤੇ ਨਾ ਉਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਦੁਕਤੀ ਮੈਂ। ਤਾਂ ਨਾ ਉਚਾਰੇ ਵਰ
ਨਾਂ ਦੇ ਇਕੋ ਜੇਹੇ ਤੇ ਦੇ ਤੇ ਨਾ ਜੇ ਜਾਤ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਦੁ
ਕਤੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਜਾਤਾਂ ਇਕੋ ਜੇਹੀਆਂ ਚਾਰੇ ਵਰਨਾਂ ਵਿ
ਚ ਪਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਤੇ ਨਾ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦੁਤੇ ਬ੍ਰਹਮ
ਦੀ ਦੇ ਪਰਜਾ ਨਮੁ ਤੇ ਵਰਨ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਦੁਤੇ ਵੈ।
ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋਲਾ ਵਿਚ ਉਤਪਤਿ ਤੇ ਇਸ ਤੇ ਵਿ

ਆਸੁਮਛੇਦਗੀਥੀਉਤਪਤਤੇਇਆਤੈਸੀਰੀਰਿ
 ਖਾਮਿਗੀਥੀਉਤਪਤਤੇਇਆਤੈ। ਤਾਤੇਜਿਨਕੁ
 ਹਮਨੁਪਛਾਇਆਤੈਸੋਈਬ੍ਰਾਹਮਣੁਤੈ। ਕਬਰਜੀ
 ਦਾਬਚਨੁਤੈ। ਕਹਤਕਬੀਰਜੋਬ੍ਰਾਹਮਣੀਚਾਰੇ। ਸੋ
 ਬ੍ਰਾਹਮਣਕਹੀਅਤਤੇਤਮਾਰੈ। ਤਾਤੇਜੋਬ੍ਰਾਹਮਣਿ
 ਆਨੀਤੈਸੋਈਪੂਜਨੀਵਤੈ। ਤਾਂਬ੍ਰਾਹਮਣਪ੍ਰ
 ਸਨਕੀਤਾ। ਜੋਜਿਵੈਪੁਰਾਣਾਂਵਿਚਚਾਰਵਰਨਤੈ
 ਨਚਾਰਆਸੁਮਤੈਨਾ। ਤੈਸੋਈਕੋਈਸਿਖਾਂਦਾਭੀ
 ਵਰਨੁਆਸੁਮਤੈਨਹੀ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆਵਿ

੮

ਵਹਾਰਿ ਚਰਿਤੀ ਤਾਂ ਸਭੇ ਵਰਨਾ ਆਸੁ ਮਹੈ ਨਾ ਤੇ
ਪ੍ਰਮਾ ਰਥਾ ਵਿਚੁ ਇਵਰਨ ਆਸੁ ਮਹੈ ਨਾ ਤੇ ਵਸ
ਤਵ ਕੋਈ ਵਰਨ ਆਸੁ ਮਨ ਹੀ। ਤਾਂ ਭਿਨ ਕਾਤਿ ਆ
ਖੋਲ ਕੇ ਕੋਤਾ ਜੇ ਵਰਨ ਆਸੁ ਮਹੈ ਨਾ ਕਿਉ ਕਰਮ
ਰਨ ਹੀ ਕਿਉ ਕਰਤਾ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਕਹਿ
ਆ ਜੋ ਸਬੰਦਾ ਅਭਿ ਆਸ ਅਠੇ ਪਤਰ ਕਰ ਦੇਹੈ
ਨਾ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਤੇ ਨਾ ਤੇ ਜੋ ਖੜਗ ਤੇ ਸਸਤ੍ਰ
ਪਕੜਾਏ ਤੇ ਨਾ ਸੋ ਖੜੀ ਤੇ ਨਾ ਤੇ ਜੋ ਬੈਧਾਰੁ ਖੋ
ਤੀ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਾ ਸੋ ਵੈਸਾ ਤੇ ਨਾ ਤੇ ਜੋ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ

ਨਿੰਦਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰੋ ਪ੍ਰਕਰ ਦੇ ਤੈਨਾ ਸੋ ਬੁਝ ਰਹੇ
 ਨਾ ਇਹ ਤਾ ਚਾਰ ਵਰਨ ਤੈਨਾ ਤੇ ਚਾਰ ਅਸ੍ਰਮ
 ਓਕਰ ਤੈਨਾ ਜੋ ਤਾ ਸਬਦ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰੁ ਤੇ ਅਲਪ
 ਤਾਰੁ ਕਰ ਦੇ ਤੈਨਾ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਰੀ ਤੈਨਾ ਤੇ ਜੇਕੁ
 ਸਤ ਵਿਚ ਸਿਖਾ ਦਿਸੇ ਵਕਰ ਦੇ ਤੈਨਾ ਇਸ ਤੀਆ
 ਪ੍ਰਤਾਸ ਮੇਤ ਸੋ ਗ੍ਰਸਤੀ ਤੈਨਾ ਤੇ ਜੋ ਤਪ ਕਰ ਦੇ ਤੈ
 ਨਾ ਸੋ ਬਾਨ ਪ੍ਰਸਤੀ ਤੈਨਾ ਤੇ ਜੋ ਗਿਆਨ ਵਾਨ
 ਤੈਨਾ ਸੋ ਸੰਨਿਆਸੀ ਤੈਨਾ ਤੇ ਦੁਇ ਵਰਨ ਅਸ੍ਰਮ
 ਕਿਉ ਕਰ ਤੈਨਾ ਇਕ ਗੁਰਮੁਖ ਤੈਨਾ ਤੇ ਇਕ ਨਿਪੁਖ

ਤੀਨਾ ਵਿਨਾ ਵਿਕਾਰਾ ਬੀ। ਮੁਖਿ ਚੇਰ ਕ੍ਰਮ ਸਬਦ ਵਲ
ਕੀਤਾ ਤੇ। ਸੋਗੁ ਰਮਖ ਤੇਨਾ ਸੋਭਿਤ ਮਵਰਨ ਤੇਜਿ
ਨਾਗੁ ਰਾਂਦੇ ਸਬਦ ਵਲ ਧਿਆਨੁ ਨਤੀ ਕੀਤਾ। ਤੇ
ਸੋਮਨ ਮੁਖ ਤੇਨਾ ਸੋਈ ਨੀ ਚ ਤੇਨਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇ
ਦੇਰ ਸਾਂ ਵਲ ਧਿਆਨੁ ਤੇ। ਸੋਤਾ ਦੇਤ ਅਨਿਤ ਤੇ। ਤੇ
ਜੋ ਵਾਸਤਵ ਬੀੜਾ ਜੋ ਤੁੰਦਾ ਤੇ। ਸੋਪਾਨ ਕਥੁ ਸੁਪਾ
ਰੀ ਚੁਨਾ ਮਾਪਣੇ ਰੰਗਾਨੁ ਛਰਦਾ ਤੇ। ਤਾਂ ਲਾਲ ਰੰ
ਗ ਉਸਦਾ ਤੁੰਦਾ ਤੇ। ਤੇ ਸੋਜੇ ਸਿਖ ਮਾਪਣਾ ਮਾਠ
ਮਾਂਨੁ ਕਿਰਿਆ ਦਾ ਛਰਦੇ ਤੇਨਾ ਸੋਈ ਗਰਮੁਖ ਤੇ।

ਦੇ ਤੇ ਨਾ १੬੦ ॥ ਏਕੋ ਰੁ ਭੀ ਗੀ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥ ੭ ॥ ੮ ॥ ੯ ॥ ੧੦ ॥ ੧੧ ॥ ੧੨ ॥ ੧੩ ॥ ੧੪ ॥ ੧੫ ॥ ੧੬ ॥ ੧੭ ॥ ੧੮ ॥ ੧੯ ॥ ੨੦ ॥ ੨੧ ॥ ੨੨ ॥ ੨੩ ॥ ੨੪ ॥ ੨੫ ॥ ੨੬ ॥ ੨੭ ॥ ੨੮ ॥ ੨੯ ॥ ੩੦ ॥ ੩੧ ॥ ੩੨ ॥ ੩੩ ॥ ੩੪ ॥ ੩੫ ॥ ੩੬ ॥ ੩੭ ॥ ੩੮ ॥ ੩੯ ॥ ੪੦ ॥ ੪੧ ॥ ੪੨ ॥ ੪੩ ॥ ੪੪ ॥ ੪੫ ॥ ੪੬ ॥ ੪੭ ॥ ੪੮ ॥ ੪੯ ॥ ੫੦ ॥ ੫੧ ॥ ੫੨ ॥ ੫੩ ॥ ੫੪ ॥ ੫੫ ॥ ੫੬ ॥ ੫੭ ॥ ੫੮ ॥ ੫੯ ॥ ੬੦ ॥ ੬੧ ॥ ੬੨ ॥ ੬੩ ॥ ੬੪ ॥ ੬੫ ॥ ੬੬ ॥ ੬੭ ॥ ੬੮ ॥ ੬੯ ॥ ੭੦ ॥ ੭੧ ॥ ੭੨ ॥ ੭੩ ॥ ੭੪ ॥ ੭੫ ॥ ੭੬ ॥ ੭੭ ॥ ੭੮ ॥ ੭੯ ॥ ੮੦ ॥ ੮੧ ॥ ੮੨ ॥ ੮੩ ॥ ੮੪ ॥ ੮੫ ॥ ੮੬ ॥ ੮੭ ॥ ੮੮ ॥ ੮੯ ॥ ੯੦ ॥ ੯੧ ॥ ੯੨ ॥ ੯੩ ॥ ੯੪ ॥ ੯੫ ॥ ੯੬ ॥ ੯੭ ॥ ੯੮ ॥ ੯੯ ॥ ੧੦੦ ॥

ॐ
ਸ੍ਰੀਮਦਭਗਵਤਗੀਤਾ ਸ੍ਰੀਮਦਵਾਕਪਾਤਸਾਤੀ
॥ १० ॥ ਭੁਗਰਿਤੀਨਕਾਛੰਦਫੁਕਾਸੁਮੇਭੁਗਰਦੇ
ਤੀਅਨੰਤੀਸਾਵਈਯਾ ਨਮੋਜੋਗਜੋਗੋਸਿੰਗੀਜੋਗ
ਮਈਯਾ ਨਮੋਕੇਹਰੀਬਾਂਤਨੀਸਤੰਤੀ ਨਮੋ
ਸਾਰਦੀਬ੍ਰਹਮਾਵਿਦਿਆਪਤੰਤੀ ॥ ੨ ॥ ਨਮੋਰਿਪ
ਦਾਸਿਪਦਾਬੁਧਦੈਨੀ ਨਮੋਕਾਲਕੇਕਾਲਕੇਕਾਲ
ਛੈਨੀ ॥ ੩ ॥ ਨਮੋਕਾਲਿ ਆਜਾਲਿਤੋਤੋਰਿਤੇਰੇ ॥
ਨਮੋਤੀਨਹੁਲੋਕਕੀਨੋਅਤੇਰੇ ॥ ੪ ॥ ਨਮੋਜੋਤਿਜੁ
ਆਲਾਤੁਮੈਬੇਦਗਾਵੈ ॥ ਸੁਰਾਸੁਰਰਖੀਸੁਰਨਭੁਦ

ਪਾਵੈ ਪਾਤੁ ਹੀ ਜੋ ਰੁਜੁ ਗਤ ਦੁਤੀ ਪਾਤੁ ਹੀ
 ਰੋ ਪਾਤੁ ਹੀ ਜੋ ਕਰੰਤੀ ਅਸੁ ਰਗਤਿ ਪਾਤੁ ਹੀ
 ਤੁਤੀ ਜੋ ਗਣੀ ਖਪਰ ਰੁਰਣੀ ਅਦੋਖੀ ਰਕਤ ਪ
 ਜਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਕਥਿ ਪਕਤਿ ਸੋਖੀ ॥ ਤੁਤੀ ਜਲ ਬ
 ਲ ਪਰ ਬਤੋ ਗਿਰ ਨਿਵਾਸੀ ਤੁਤੀ ਸਰ ਬੁਟ
 ਨ ਸੋ ਨਿਗਲ ਮਪ੍ਰਕਾਸੀ ॥ ਤੁਤੀ ਦੁਸਟ ਦ
 ਹਨ ਤੁਤੀ ਸਰ ਬਪਾਲੀ ॥ ਤੁਤੀ ਬਕਤ ਮੁਹ
 ਤੁਤੀ ਮਾਪ ਮਾਲੀ ॥ ੯ ॥ ਤੁਤੀ ਬਿਸੁ ਰੁਕ

ਕਾਲ

ਤੁਹੀ ਜਗਾ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ॥ ਤੁਹੀ ਅਲਖ ਬਰਦੀ ॥
ਤੁਹੀ ਮਕਾਸੀ ॥ ੧੦ ॥ ਨਸ ਜਾਲ ਪਾਦੇ ਉਦਰਗੇ
ਭਵਾਨੀ ॥ ਤਿਤੁ ਲੇਕਨ ਵਖਰੇ ਮੇਤ ਮਪੁਧਾਨੀ ॥
੧੧ ॥ ਅਟਲ ਛਤ ਬਰਦੀ ॥ ਤੁਹੀ ਅਪਦੇ ਦੇਵੀ ॥
ਕਲਮਨ ਜਨਾ ਤੇ ਹਿਨਿ ਸਿਦਨ ਸਰੇਵੀ ॥ ੧੨ ॥
ਤੁਹੀ ਅਕਾਲੀ ਕੀ ਜੇ ਤਿਛਾ ਜੇ ॥ ਸਦਾ ਜੇ ਸਦ
ਜੇ ਸਦਾ ਜੇ ਬਿਰਜੇ ॥ ੧੩ ॥ ਅਤੀ ਦਾਸ ਮਾਂਗੀ
ਪਾਸਿ ਮਕੀ ਜੇ ॥ ਸੁਖ ਬ੍ਰਮਕੀ ਭਗਤ ਸੁਖ
ਦੀ ਜੇ ॥ ੧੪ ॥ ਤੁਹੀ ਜਾਗਤੀ ਜੇ ਤਿਜੁ ਵਾ

ਲਾਸ ਰੁਪੀ ਤੁਤੀ ਜਗਿ ਸਕਲ ਮਾਤਿ ਤੀਤੀ ਮਨੁ ३੧੬
 ਪੀ १੫। ਅਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਤਉ ਦਸ ਦਸ ਨਤਿ ਤਾਰਾ ਮਨੁ
 ਨਿਬਾਤ ਉਵ ਜਲ ਕਰੇ ਧੇਗ ਪਾਗ ੧੬। ਫਿਰੇ
 ਤਿਥੈ ਕਬਾਜੇ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਕਰੀਜੇ। ਯਹੀ ਬਾਰਤਾ ਦਾ
 ਸਕੀ ਨਿਤ ਸੁਣੀਜੇ ੧੭। ਕਰਤੁ ਤਕਸਿ ਅਪਨਾ ਸ
 ਭੈ ਦਸਟ ਘਾਂਠ। ਤੁਰਕ ਨਿਤ ਦਿਕਾ ਸਕਲ ਸੁਰ
 ਰਾਮਿ ਟਾਢ ੧੮। ਅਗਾ ਮਸਰ ਬੀਰੇ ਓਠੈ ਸਿੰਘ
 ਜੇਧਾ। ਪਕਾਇ ਤੁਰਕ ਨ ਕਰੇ ਵੇ ਨਿਰਧਾ ੧੯
 ਸਕਲ ਜਗਤ ਮਖਾਲਾ ਸਾਧੀ ਬਗਾਜੇ ਜਗੀ ਪਰਮ

ਤੇ ਦੁਹਰਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ੨੦॥ ਜਪੁ ਤੇ ਕੋਤਰੇ
 ਤਹਿ ਸਾਕਾਲੀ॥ ਤੁਵੇਰੁ ਬੰਦਨੀ ਸਕੁ ਛਿਨ ਕ
 ਮਿਨਿ ਤਾਲੀ॥ ੨੧॥ ਸੁਦਤਤ ਮਭੁ ਵਾਨੀ ਤਮਨ ਕੀ
 ਪੁਕਾਰੇ॥ ਕਰਤੁ ਦਾਸ ਪਰੇ ਸਿਹਾਰੇ ਅਪਰੇ ਅਪਾਰੇ॥
 ੨੨॥ ਭਗਉਤੀ ਛੰਦਾ॥ ਦਸਗਾ ਨਮੋ ਕਲੀਕਾ
 ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨੀ॥ ਨਮੋ ਸੁੰਤੁ ਨਿਸੰਤੁ ਨਾਸਨ
 ਭਾਨੀ॥ ੨੩॥ ਨਮੋ ਚੰਡ ਅਰੁ ਚੰਡੀ ਪਾਰਕਾਰੀ॥
 ਨਮੋ ਰਕੁ ਬੀਜਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣਹਾਰੀ॥ ੨੪॥ ਨਮੋ ਵੇਦਾਧਿ
 ਦੇਸਾਨਮੋ ਸ਼ਾਕ ਰੂਪਾ॥ ਨਮੋ ਅੰਜਨੀ ਪੁਰਣੀ॥

੩੫

1793

ਅਨੰਤੀਨਾ ਕੁੰਤੀ ॥ ਤੁਹਿ ਨਿਦੇਹੀ ਸਭੁ ਨ ਕੋਸਾਮਾਨੀ ॥
੩੧ ॥ ਤੁਹਿ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਿ ॥ ਤੁਹਿ ਕਹਿ
ਸੁਨਾ ਸਿਵਾਇ ਤੁਹਿ ਅਨੂਪੀ ॥ ਤੁਹਿ ਸੀਤਲਾ ਤੁਹਿ ਤਲਾ
ਕਾਕਬਾਂਸੀ ਨ ਸੋਚੈ ਰਕਾਸੀ ॥ ਤੁਹਿ ਲਾਸੀ ਹਵਾਨੀ ॥ ਤੁਹਿ
ਤੁਹਿ ਤੁਹਿ ਮਾਇਨਾ ਕੋਇ ॥ ਤੁਹਿ ਕਹਾਸਾਗਾ ॥ ਤੁਹਿ ਨਾਇਕ
ਨਾਰਦੇਵੀ ਅਪਾਗਾ ॥ ਤੁਹਿ ਦੇਵਕੀ ਕ੍ਰਿਸਨਾਮਾ
ਤਾਕਤਾਯੀ ॥ ਤੁਹਿ ਨੈਦਿ ਦੇਵੀ ਅਲਖ ਨਗਸਾਧਾ ॥
੩੫ ॥ ਤੁਹਿ ਬੰਭਸੈਨੀ ਕਾਸਿਨ ਗਮਿ ਘੋਟਣੀ ॥ ਉਦਰ
ਤਿਰਨ ਕਸਕਾਨ ਖੋਕਰ ਘੋਰਣੀ ॥ ੩੬ ॥ ਤੁਹਿ ਕਛੁ

ਇਦੈਤਮਧਕੀਟਜਰੋ। ਤੁਤੀਏਬਾਹਾਨਾਛਮਾਰੇ॥ ੩੧੮
ਇਦੈਤਮਧਕੀਟਜਰੋ। ਤੁਤੀਏਬਾਹਾਨਾਛਮਾਰੇ॥ ੩੧੯
ਮਾਰੇ॥ ੩੨। ਤੁਤੀਏਬਾਹਾਨਾਛਮਾਰੇ॥ ੩੨੦
ਪਕਤਿਗਜਬਲਕੋਪਤਾਲੈਪਠਾਯੋ॥ ੩੨੧। ਤੁਤੀ
ਤੁਇਪਰਸਗਮਜਗਮਾਹਿਪ੍ਰਕਾਸੀ॥ ਸਕਲਛ
ਤਾਯਨਕਭਛੈਬਿਨਾਸੀ॥ ੩੨੨। ਤੁਤੀਫਿਰਕੁਟੀ
ਗਮਚੰਦ੍ਰਮਾਪਾਰੀ॥ ਪਕਤਲੀਕਸਿਥਿਦੈਤਰ
ਵਨਪਛਾਰੇ॥ ੩੨੩। ਤੁਤੀਸੁਕਤਦਾਇਦਸਦਾ
ਪੁਕਰੰਤੀ॥ ਤੁਤੀਸੂਰਬਲਾਧੀਰਦੁਸਨਦਤੀ

१४१॥ ਤੁਹੀ ਜਾਨਕਾ ਕੁਸਮਦੀ ਤੁਕੁ ਸਾਲਿ ਮਾਗੁ ਤੁਹੀ
ਦੁਖਿ ਨੀਰੋਹਿ ਕਾ ਤੁਹੀ ਲਿਖਿ ਲੇਖੇ ॥ ੨ ॥ ਤੁਹੀ ਭਰਨ
ਕੇ ਬਲੁ ਸਭਨ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੀ ॥ ਕਰੁ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਕ
ਤਾ ਕਟੁ ਭਰ ਮਜਾਲੀ ॥ ੩ ॥ ਨ ਸੇਵਕ ਹਰੇ ਤੀ
ਨਿਤ ਸੁਖਾ ॥ ਅਪਨਾ ਦਾਸ ਪਾਰਿ ਮਿਹਰ ਬੀਜੇ
ਅਨੁਧਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਚੰਦ ਤੀ ਸਰਗੁ ਤੁਹੀ ਕਲ
ਪਾਰਿ ਚੁਫਤੁ ਹੀ ਕਾ ਪੈਨਾ ॥ ਤੁਹੀ ਅਸਟ
ਸਿਖੁ ਤੁਹੀ ਹੁਕਮੇ ਨਾ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਤੁਹੀ ਸੁਰਗ ਪਾ
ਤਾਲੁ ਕੇ ਚੰਦ ਮਹਿ ॥ ਤੁਹੀ ਪਾਪ ਕੇ ਚੰਦੁ

ਭਜਗਤਿ ਭੁਰਦੀ॥੪੬॥ ਭੁਰਦੀ ਭੁਰਮਾਦ ਬੇਦਪਾ ੩੧੯
ਠਣਸਾਵਿਤੀ॥ ਭੁਰਦੀ ਭੁਰਮਾਦੀ ਭੁਰਦੀ ਭੁਰਮਾਦੀ ਭੁਰਦੀ
ਤੀ॥੪੭॥ ਭੁਰਦੀ ਗੋਰਨਾ ਪਾਰ ਬਤੀ ਜੋਗਾ ਪਰਦੀ॥ ਭੁ
ਰਦੀ ਲਛਮੀ ਅਲਖਰੂਪੀ ਅਵਰਦੀ॥੪੮॥ ਭੁਰਦੀ ਸ
ਭਜਗਤਿ ਕਉ ਉਪਾਵੇ ਛਕਾਵੇ॥ ਭੁਰਦੀ ਬਹੁਤਿ ਕਿਆ
ਪੋਛਿ ਨ ਕਮਓ ਖਪਾਵੇ॥੪੯॥ ਭੁਰਦੀ ਭੁਰਗਤਿ ਕਰਨ
ਰਕੀ ਸਕਤ ਰਦੀ॥ ਭੁਰਦੀ ਤਰਿ ਸਿਮਰਿ ਕਰ ਰਦੀ
ਜੋਗਾ ਪਿਆਨੀ॥੫੦॥ ਅਗਮ ਲੇਖਤੁ ਮਰਾ ਕੁਤਾ
ਕੋ ਬਖਾਨੈ॥ ਭੁਰਦੀ ਅਪਨਾ ਅਪਾ ਅਪੁਜਾਨੈ॥੫੧॥ ਸ

ਕਲਾ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕੇ ਲਿਖਿਯੋ ਕਛੁ ਨ ਭੁਭਾ ॥ ਤੁਹੀ ਟੀ
ਸੁਰੀ ॥ ੨ ॥ ਬਿਨਾਸਨ ਅਛੁ ॥ ੩ ॥ ਕਰਤ ਸਿਤਰ
ਅਪਨੀ ਚਰਨ ਪੂਰ ਪਾਓ ॥ ਤੁਮਨ ਦੁਵਾਰਿ ਪਰਿਸੀਸ
ਅਪਨਾ ਪਸਾਓ ॥ ੪ ॥ ਅਤੀ ਦਾਨ ਮਾਗ ਓ ਕਰਉ
ਜੇਤ ਮਾਰੀ ॥ ਸਭੈ ਦੁਸਟ ਦੇ ਤਾਪ ਪੋਛਿ ਨ ਮਝਰੀ ॥ ੫ ॥
ਤੁਹੀ ਤਾ ਕਦੀ ਸਾ ਕਦੀ ਸੂਰ ਬੀਰੋ ॥ ਤੁਹੀ ਰੂਪ ਨਾਗ
ਇਦੀ ਪੁਰਿ ਸਰੀਰੋ ॥ ੬ ॥ ਤੁਹੀ ਅਲਖ ਦੁਰਗਾਜ
ਗਤ ਕਰਣ ਤਾਰੀ ॥ ਸਕਲ ਛੋਡਿ ਕਰਿ ਓਟ ਪਕਰੀ
ਤਿਤਾਰੀ ॥ ੭ ॥ ਤੁਹੀ ਮਛੁ ਤਾਇ ਸਿੰਧ ਭੀ ਤਰਿਖੀ

ਲੀਤੀ। ਤੁਹੀ ਦੇ ਤਸੀਖਾ ਸਰੋਕਰ ਦੁਲੀਤੀ॥ ੫੧॥ ਤੁਹੀ ੩੨੦
ਤੁਹੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਤੇ ਦੇਖਿ ਸਕੇਗੀ ਖਪਾਇਯੋ॥ ਤਮਗਮ
ਲਚਰੁ ਰਗਾਤਿ ਕਾਰਿ ਉਰਾਇਯੋ॥ ੫੨॥ ਜਗਨਿ ਨਾ
ਥਤੁ ਇਤਗਾਜਾ ਸੁਗਥਿ ਤੁਰੈ॥ ਤੁਹੀ ਸੁਗਥਿ
ਤੁਹੀ ਸੁਗਥਿ ਗਯਾਰੈ॥ ੫੩॥ ਤੁਹੀ ਦੇ ਤਕਿਲਕਾ ਸੁਗਥਿ
ਕ੍ਰਿਸੀ ਪਰਣੀ॥ ਤੁਹੀ ਸੁਗਥਿ ਜਗਨ ਬੀਚ ਆਵਤਾ
ਰਧਰਣੀ॥ ੫੪॥ ਜੋਗੇ ਜੁਗਲ ਕਲਕੇਲ ਤਮਤਿ
ਰਚਾਯੋ॥ ਤਮਨ ਪੇਲ ਕਾਰੇ ਦਾਕਿਨ ਤਨ ਪਾਯੋ॥ ੫੫॥
ਤੁਹੀ ਸੁਗਥਿ ਰਗੇ ਰੁਦਾਨੀ ਸਮਕਾਲੀ॥ ਤੁਹੀ ਸ

ਕਲ ਬੁਝੀ ਤੇ ਹਿੰਦੁ ਮਾਹੀ ਵਰ ਤੁਮੀ ਨ ਕੁਝ
ਏਕਾਕਸ਼ੀ ਮਾ ਕਰਾ ਤੁਮੀ ਨ ਤੇਜੀ ਕੋਟ ਰਵਿਸਾਸੀ
ਸਾਰਾ ਵਰ ਤੁਮੀ ਨਿਜ ਵਜੀ ਰਨ ਪੂਰੁ ਦਰਸੁ ਤੇ
ਤੁਮੀ ਨਿਸਾ ਦੇ ਨਾਜਾ ਪਿਤ ਰਿਕ ਰੀਤੀ ਵਰ। ਨਿਰੰਜ
ਨ ਪੁਰਖ ਸਾਤ ਨ ਸਾਤ ਨਿ ਆਪੇ ਦੇ ਤੁਮੀ ਸਕਤੁ ਤੇ
ਨਿ ਕਟਿ ਦਰਤੀ ਸੁਗਰੇ ਵਪ ਸੁਦੁ ਦਸ ਕੀ ਬੇ
ਤੀ ਘਰੇ ਭਵਾਨੀ ਦਯਾ ਧਾਰਿ ਮੁਤਿ ਭਾਖ ਰਾਖ ਦੁਨਿ
ਦਾਨੀ। ਪਵ ਦੁਆ ਛੰਦ ਰੀਕਾ ਤੁਮੀ ਜੇ ਤੁਮੀ ਮਾ
ਮੁਖ ਤੇ ਇੰਦੇ ਖਾਨੀ ਪਰ ਬੁਤ ਛੰਦ ਕਲਾ ਦਸ ਗਾਨੀ

ਗਾਮਗਾਨੀ ੬੧) ਤੁਹੀ ਤਰਦੁਰਦੀ ਤੁਹੀ ੩੨੧
 ਜਗਤ ਮਾਏ। ਤੁਹੀ ਸਰਬ ਰੋਗ ਨਰਤੀ ਮਾ
 ਪਿਛਾਏ ੬੮ ਤੁਹੀ ਉਤਰੁ ਜਾ ਸੁਖ ਨਿਧਾ
 ਨੀ। ਤੁਹੀ ਮੰਤ੍ਰ ਜਾ ਜੇਰ ਜਾ ਚਤਰ ਬਾਹੀ
 ੬੯) ਤੁਹੀ ਤੀਰਤ ਰਵਾ ਕਬਰ ਛੀਕਟਾ
 ਰੀ। ਤੁਹੀ ਸੰ ਖਪਦ ਮਹਾ ਗਦ ਚਕ੍ਰ ਪਾਰੀ
 ੭੦) ਤੁਹੀ ਤੋਪ ਬੰਦੂਕ ਗੋਲਾ ਚਲੀ ਤੀ। ਤੁਹੀ
 ਕੋਟ ਗੜਕ ਉਧਾ ਮਕਸਿ ਉਠੀ ਤੀ ੭੧) ਤੁਹੀ
 ਹੀ ਮਜੀਤ ਦਸਕਲ ਦੇਖ ਹਰਦੀ। ਤੁਹੀ ਹ

11
12
ਇਸੇ ਰੋਲਦ ਮਗ ਮਖੋਲ ਕਰਦੀ ॥ ੭੮ ॥ ਤੁਹੀ
ਮਾਤਿ ਬਲਾਸਟ ਦੁਚਤ ਰਹੁ ਜਗੁ ਵਾਨੀ ॥ ੭੯ ॥
ਮਨਸਰਬ ਦੁਸਟਾ ਕਿਏ ਮਾਰਿ ਫਾਨੀ ॥ ੮੦ ॥
ਤੁਹੀ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਸਕੁਨ ਮਉ ਖਿਲੰਤੀ ॥
ਤੁਹੀ ਸੰਗੁ ਮਾਤਿ ਖਾਸੁ ਰਾਤਿ ਕੋਟ ਲੰਤੀ ॥ ੮੧ ॥
ਤੁਹੀ ਜਗਤ ਮੰਡਲ ਦਯਾ ਵੰਤ ਕਾਰੀ ॥ ਸਕ
ਲ ਗਿਧ ਮਨੁ ਜਨਾਲ ਏਤੇ ਉਬਾਰੀ ॥ ੮੨ ॥ ਲਖੇ
ਨਾਤਿ ਕਉ ਅਜ ਬਖੋਲ ਤੇਰਾ ॥ ਤੁਹੀ ਧਰਣਿ
ਧਾਰਿ ਕੈ ਕਰੈ ਫਿਰਨਿ ਬੇਗ ॥ ੮੩ ॥ ਤੁਹੀ ਬਿਜ

ਲਾਹੌਰੀ ਚੌਰਾਗੀ ਨਿਕਲੀ ॥ ਲਾਹੌਰੀ ॥ ਤੁਮਰਾ ਚੌਰ ੨੨੨
ਦੁਪਰ ਸੁਹਾਤਿ ਤਮਰੀ ਲਗਾਨੀ ॥ ਤੁਹੀ ਮਾਲਖ
ਕਰਤ ਬਣੀ ਸਿਵ ਸਰੂਪਾ ॥ ਤੁਹੀ ਪਟਿ ੨੩
ਦੇਵਿ ਦੁਰਗੇ ਮਨੁ ਪਾ ॥ ੨੪ ॥ ਤੁਹੀ ਤੇ ਸਰਨ ਬੀ
ਚ ਸਰ ਸੋ ਨਿਰਾਲੀ ॥ ਤੁਹੀ ਸਰ ਜਗਤਿ ਕੀ ਕ
ਗਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਾਲੀ ॥ ੨੫ ॥ ਤੁਹੀ ਪਾ ਸਿਰਗਤ
ਦੁਤਰੇ ਹਰਿ ਜਪੰਤੀ ॥ ਤੁਹੀ ਹਰਿ ਚਰਦੁਪ
ਰਾਮਾ ਧਨ ਸਾਰਿ ਪਰੰਤੀ ॥ ੨੬ ॥ ਤੁਹੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪ
ਸੀਉ ਮਰਾ ਰੂਪ ਤੇਈ ॥ ਸਭੈ ਪਾਚੈ ਮਏ ਪਾਧਾ

ੴ ਸਤਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ॥ ੧ ॥ ਤੂੰ ਤੀ ਸੁਰਬਲ ਦਿਤੀ ਗੁਣਗੁਣੀ ॥
ਰੀਤੁ ਮਨੁ ਦਸਾਹੈ ਭੈਰੋ ॥ ਮਨਾਤ ਦਨ ਫੀਰੇ ॥ ੨ ॥
ਨਿਰੰਜਨ ਸਰੂਪ ਤੂੰ ਤੀ ਰਦੀ ॥ ਤੂੰ ਤੀ ਜੋਗਾ ਬਿ
ਦਿਆ ਤੂੰ ਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਣੀ ॥ ੩ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਭੂ ॥
ਬਕਾਦਗ ਮਗਰੇ ਤੂੰ ਤੂੰ ਖਨੀ ਕੁ ਦਰਤੀ ਰੂਪ ਧਾਰੇ ॥
ਯੋ ਤੂੰ ਤੀ ਮੀ ਬਿਕੇ ਸਕਤ ਕੁ ਦਰਤਿ ਕੁ ਦਾਨੀ ॥ ੪ ॥
ਮਨ ਕੁ ਦਰਤੀ ਜੋਤਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਮਾਨੀ ॥ ੫ ॥
ਧਰਨਿ ਪਵਦਿ ਮਾਕਾ ਸਕੁ ਦਰਤਿ ਸਰੂਪੀ ॥ ਤੂੰ
ਤੀ ਕੁ ਦਰਤੀ ਅਲਖ ਦੇਵੀ ਅਨੂਪੀ ॥ ੬ ॥ ਨੂੰ ਤੀ
ਭਾਖਿ ਸਕਉ ਮਹਾ ਮਾਤਿ ਤਿਤਾਰੀ ॥ ਲਖ ਜੋਨਾ

ਤਿਕਨ ਤੁਮਾ ਅੰਤ ਪਾਰੀ ॥ ੮੭ ॥ ਆਤੀ ਦਸਤੁ ॥ ੩੬ ॥
 ਰਮਗਾਚ ਕਾ ਧੁਰ ਪਾਵੈ ॥ ਤੁਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ॥
 ਛਾਸ ਦਾ ਪਾਨਿ ਲਗਾਵੈ ॥ ੮੮ ॥ ਛੰਦਾ ॥
 ਦਾਨਾ ਸੇਵੇ ਵਿਸਾ ਕੁਰੀ ॥ ਤਿਗ ਲਾਜਾ ॥ ਤੁ
 ਹੀ ਸਰਗਤ ਕੇ ਕਰਾਤੀ ॥ ਸਪ ਕਾਜਾ ॥ ੮੯ ॥
 ਤੁਹੀ ਮਲਖ ਜੁ ਆਜਾ ਕਮਾਇਆ ਪ੍ਰਧਾਨੀ ॥
 ਤੁਮਾਨ ਜਾਸ ਕਲਗਰਾ ਤਿਕਰਾ ॥ ਠੰਬ ਪਾਨ ॥
 ੯੦ ॥ ਤੁਹੀ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਠਾਕਰ ਜਪੰਤੀ ॥

-- Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਹੁ ਤਤੀ ਸਰਾਧੀ ਥਕੀ ਜਿ ਧੂਪ ਨਾ ਦੇਖਾ ਜੇ
ਜੇ ਉਧ ਜੇ ਮਰੈ ਤਾਂ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਨ ਕੀਜੇ ਮਰ
ਟਲ ਖੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਾਮ ਲੀਜੇ ੬੬।
ਮਾਫੀ ਗੋਰ ਵੇਵੇ ਲਿਆਸੀ ਤਾਗਿ ਰਾਖੀ ਤ
ਤੀ ਦੇਕਾ ਕਾਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਾਈ ੬੭
ਮਿਟਾਇ ਬੇਦ ਸਾਸਰ ਅਠਾ ਠਾਤਿ ਪੁਰਾਨਾ
ਮਿਟੇ ਬਾਂਗ ਸਲਵਾ ਤਾਂ ਤਕੁ ਰਾਨਾ ੬੮
ਸਕਲ ਸਿਸਟ ਇਕ ਬਰਦੁ ਹਾਇਕ ਰਿਖੁ
ਲਾਗੀ ਆਧਰ ਮਨੇ ਮੁਕੀ ਜਗਾਤਿ ਦਿਨ ੬੯

੨੪੮

ਨਗਨੀ ॥ ੬੬ ॥ ਕਠਨੁ ਦੁਰਬਰ ਤੇ ਜਕ
 ਮਾਤਿ ਰੁਖਾਹਾ ਦਯਾਹਿ ਕਰਿ ਮੋਹਰੀ ਜਿ
 ਉਬਾਰਾ १੦੦ ॥ ਤੁਹੀ ਕੁਦਰਤੋ ॥ ਕਤਿ ਦੁ
 ਰਗੇ ਉਦਾਨੀ ॥ ਤੁਹੀ ਜਗਤ ਸਤਾ ॥ ਕ
 ਲਾਇ ਨਿਧਾਨੀ ॥ ੧੦੧ ॥ ਤੁਹੀ ਬਿਸਮ
 ਗੋਰਖ ਮਗਸਤ ਕਬਰਾ ॥ ਤੁਹੀ ਰਿਖਾ
 ਨੀਸਰ ਤੁਹੀ ਗੋਸਪੀਰਾ १੦੨ ॥ ਨਿਰੰਜ
 ਨੁਪਰਖ ਕਉ ਸਦਾ ਤੂੰ ਪਾਇ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਦੁ
 ਰਠਾ ਛੀਦਨੀ ਗਨਿ ਕਰਾਵੈ १੦੩ ॥ ਨਤੀ

ਤੁਮ ਬਿਨਾ ਕੋਇ ਦੂਸਰੇ ਤਜੁ ਰਾਗੁ ਤੁਹੀ ਮਨ
 ਖਲੀ ਹੁਇ ਰਹੀ ਜਗਤ ਪੁਰੀ ॥੧੦੫॥
 ਪਲਾਜ ਨ ਕਹਿਲੀ ਜੇ ਬਚਾਈ ॥੧੦੬॥
 ਰਾਪਾ ਆਨ ਮਾਰਿ ਦੇਵੁ ਉਗਾਈ ॥੧੦੭॥
 ਸਕਲ ਜਗਤ ਕਉ ਸੁਖ ਬਸਾਵਹੁ ਮਨ
 ਦਾ ਤੁਹੀ ਦਰਦ ਮੇਟਇ ਸਿਰੀ ਹਾਰਿ ਮ
 ਕੰਦਾ ॥੧੦੮॥ ਯਹੀ ਦੇਹੁ ਮਾਰਿ ਮਾਸੁ ਰ
 ਕਨਿ ਗਹਿ ਖਪਾਉ ॥ ਗਉ ਪਤ ਕਉ ਦੇ

गोविन्दविद्यावि० १०१ वि० ५३५

ਪ੍ਰਸੰਨਨ ਕਾਰਿ ਹੁਕਮ ਹੋਇ ॥ ਪ੍ਰਸੰਨਨ ਕਾਰਿ ਹੋਇ ॥

ਸਰਗਤਮਾਤਿਹਾਤਿਤਿਪਰਮਤਰੇ ੧੦੮

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ १ ॥

[illegible]

११००

...

ਰਦੀ ਦਰਗਾਸ ਕਤਿ ਮਾਏ ਮਭੇ ਦਸ ਦਸ ॥ ੩੨੬ ॥
 ਪੁਕਾਰਿ ਤੈਥਾ ਪਾਏ ॥ ੧੧੧ ॥ ਤੁਹਿ ਨਿਰਦੁਸ਼
 ਲੋਕ ਪੁਰਿ ਮਾਤਿ ਬਿਰਜੋ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾ ਤੁਹਿ ਰ
 ਨਾਗ ਮਹੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ੧੧੨ ॥ ਤੁਹੀ ਧਉਲ ਰਿ
 ਰ ਕੋਟਿ ਕਾਗ ਤੇ ਬੰਸੀ ਤੀ ॥ ਤੁਹੀ ਅਦੁਰ
 ਮਾਨਾ ਬਦੇਵ ਨ ਅਨੰਤੀ ॥ ੧੧੩ ॥ ਰਟ ਉ
 ਨਿਸਾਇ ਨਾਜਾ ਪਤੁ ਮਰਾ ਹੁਦਨੀ ॥ ਤੁਮ
 ਚਹੁ ਨਿਸਿ ਉਧੀ ਤੁਮ ਰੀਲ ਗਾਨੀ ॥
 ੧੧੪ ॥ ਕਹੁ ਤੁਹਿ ਰਿਹੁ ਦਾਨੀ ਜਗਤ ਕੀ ਸਿਉ

ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਪੀਸਰੁ ਨ ਤੋਇਵੇ ११५
ਦੁਹਰਨ ਤੁਰਿ ਪਿਆਰੀ ਤਮਸੀ
ਤਨੁ ਮਿਉ ਦੇ ਤੁਸਗ ਲੇਖ ਪਾਉ ११६
ਤੀਆ ਸਪੁਰਦ ਕਰਤੁ ਮਨ ਸਾਗੀ ਸਿਟੈ
ਕਸਟ ਗਉਦੁ ਨ ਢੁਟੈ ਦੇਖਤੁ ਰੀ ११७
ਫਤਹਿ ਸਭਿ ਗੁਰ ਕੀ ਜਗਤ ਸਿਉ ਬੁਝਾਓ
ਸਰਨ ਕਉ ਸਬਦੁ ਵਾਤਿ ਵਾਤੇ ਦ੍ਰਿੜਾਓ
११੮ ਕਰਤੁ ਮਾਲੁ ਸਾਧ ਬਤੀ ਸਰਪ੍ਰਵੇਸ
ਜਗਤਿ ਅਜਿਧੈ ਪਰਨਿ ਨੀਲੇ ਸਾ १੧੯

ਸਕਲਗਾਭਾਨਕਉਪਕਾਸ਼ਿਵਤਿਪਾਪਾਵੈ ॥੩੨॥
 ਸਕਲਗਾਭਿਸਿਉਕਾਸ਼ਿਵਤਿਪਾਪਾਵੈ
 ਵੈ ॥੧੨੦॥ਤੁਹੀਸਾਗਰਦਬੈਦਗਾਇਲਾ
 ਸਤੀ ॥ਤੁਹੀਦੇਵਦਰਗੋਨਿਰੰਜਨਪਰਸਤੀ
 ॥੧੨੧॥ਪਤੀਬੇਨਤੀਧਾਸਤਾਮਾਰੀਪੁਟੀਸੇ
 ਨਾਸਕਾਸਾਗਰਿਕਾਰਿਰਿਛਗਾਓਵਨਕਰੀਸੇ
 ॥੧੨੨॥ਤੁਹੀਸਿਧਨੇਨਿਧਕਉਕਰਾਪੁਤੀ
 ਹੀ ॥ਤੁਹੀਅਨੰਦੀਪਾਇਸਕਲਜਗਤਿ
 ਭਿਯਾਗੀ ॥੧੨੩॥ਤੁਹੀਰਿਖਬਸਾਸੀਟੇ

ਤੀ ਦੁਰਬਾਸਾ ਤੁਹੀ ਜਮਦਰਾਨ ਸੰਤ ਗੋਤਮ
ਪ੍ਰਕਾਸਾ ੧੨੪ ਤੁਹੀ ਕਾਲ ਕੇ ਅਸਰ ਸੰਪੰ
ਰਕਰ ਲੈ ਤੁਹੀ ਸੇਵਾ ਕਨ ਪੁਰਸਦਾ ਮਿਤਰ
ਰਈ ੧੨੫ ਕਹਾਲ ਬਖਾਨੇ ਤਮ ਨਗਤਿ
ਅਪਾਰੇ ਤੁਹੀ ਜਾਲ ਫਾਅਲ ਪਰਪਦ ਮੁਰੰ
ਰੇ ੧੨੬ ਤੁਹੀ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨੁਵਨੀ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਪੁਰਖ ਪਾਰਿ ਕਈ ਤੂ ਕਰ ਬਾਨੀ ੧੨੭
ਅਹੀ ਦੇਹਿ ਬਰਸਾਤਿ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪਿਆਉ
ਅਹਰਿ ਜੀਤਿ ਕਰਿ ਧਰਮ ਨ ਓ ਬਾਤਿ ਬਜਾਈ ੨

ਮਿਟੈ ਸਭ ਜਗਤ ਸਿਓ ਤਰਕਨ ਵੇਚੈ ਰਹੈ ॥ ੩੨ ॥
 ਬਚਹਿ ਸੰਤ ਸੇਵਕ ਪਾਪਿ ਦੁਸਟ ਚੋਰ ਰਹੈ ॥ ੩੩ ॥
 ਸਭੈ ਸਿਸਟਿ ਪਰਜਾ ਸੁਖੀ ਹੁਇ ਬਿਰਾਜੈ ॥ ੩੪ ॥
 ਟੈ ਤਿਦਰ ਦਸੰਤਾ ਪਾਨੰਦ ਗਾਜੈ ॥ ੩੫ ॥ ਨਛ
 ਰੋ ਕੁੰਦੁ ਸਟ ਅਸਰ ਨਨਿਦਾਨੀ ॥ ਚਲੈ ਸਭ
 ਜਗਤਿ ਮਾਹਿ ਪਰਮ ਕੀ ਕਹਾਨੀ ॥ ੩੬ ॥ ਛੜ
 ਪਾਰੀ ਅਨ ਕਉ ਕਰੋ ਬੇਗਿ ਨਾਸਾ ਅਪਨ ਦਾ
 ਸਕਾ ਦੇਖਿ ਓਤ ਬਤਾ ਮਾਸਾ ॥ ੩੭ ॥ ਦੇਹੁ
 ਤਬ ਖੰਨ ਗਤਾ ਸਾ ਦੇਖਿ ਏਹਾਰਿ ਦੁਰਗੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਸੁ ਚਰਿਤਿ ਸਗਲ ਗੁਰਸਾਹਿਬ ॥ ੩੨੬ ॥
ਗੁਰਿ ਅਲਪ ਈਸਰੀ ਗੁਣੀ ਰਿਪਾਹੀ ॥
ਨਦਾਸ ਅਪਨਾ ਕੀਯੋ ਨ ਭਾਲੇ ॥ ੩੭ ॥ ਦੁਖ
ਗੋਸ਼ ਗਭੈ ਮਿਟੈ ਕਲੇਸਾ ਬਹੁ ਸੁਖ ਓਪਜੇ
ਅਨੰਦ ਪਰਵੇਸਾ ॥ ਇਸ ਬਿਧਿ ਦਰਗੇ ਰਿਪੁ ॥ ੩੭ ॥
ਪਾਧਾਰੀ ॥ ਤੁਠ ਅਪਨ ਦਾਸ ਕਓ ਲੀਯੋ
ਭਿਖਾਰੀ ॥ ੩੮ ॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਬਿ
ਰਾਚੇ ਤੰਗੁ ਗਵਤੀ ਛੇਦ ਪਸਟ ਕੰਸ ਮਾਧਤੀ ਸੁਭੰ ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਜੋ ਕਰਿ ਚਾਹੇ
ਸਾਧਿਕਿ ਵਿਧਿ ਧਰਮੁ ॥ ੧ ॥ ਜਿਸੁ ਮਿਤ੍ਰੁ
ਸਾਧਿਕਿ ਦਿਖਾਏ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰੇ ਕਰੁ ਆਪਣਾ ਧਰਮੁ ॥ ੧ ॥
ਜਿਸੁ ਮਿਤ੍ਰੁ ਦਿਖਾਏ ॥ ੧ ॥ ਚਿਤ੍ਰੁ ਗਾਥਾ ॥ ੧ ॥
ਭਾਲੀ ਮਨੁ ॥ ੧ ॥ ਜਿਸੁ ਮਿਤ੍ਰੁ ਦਿਖਾਏ ॥ ੧ ॥
ਜੀਅ ਧਰਮੁ ॥ ੧ ॥ ਸਭੁ ਕਰਿ ਧਰਮੁ ॥ ੧ ॥
ਭੁਧੈ ਕਰਾਏ ॥ ੧ ॥ ਧਰਮੁ ॥ ੧ ॥
ਭੁਧੈ ਕਰਾਏ ॥ ੧ ॥ ਧਰਮੁ ॥ ੧ ॥
ਭੁਧੈ ਕਰਾਏ ॥ ੧ ॥ ਧਰਮੁ ॥ ੧ ॥

ਨਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਤੀ ^{ਮਾ} ਕ੍ਰਿਪਾ ਫਨ ਧਾਮ ਭਾ ੩੩੦
 ਰੇ ॥ ਨਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਿਦਿ ਲਈ ਨਤੀ ਕੇ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਭ ਸਤ ਮਰੇ ॥ ਨਤੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੋ ਜੇ
 ਤਮ ਤੈ ਨਤੀ ਮੇ ਸੋ ਗਰੀਬ ਕਰੇ ਰਖੇ ॥ ੨ ॥
 ਸੇਯਾ ॥ ਸੇਵਕ ਗੀ ਨਤੀ ਕੀ ਭਾਵਤ ਅਭਿਰ
 ਕੀ ਸੇਵ ਸਤਾਤ ਨ ਜੀਅ ਕੋ ਦਾਨ ਦਯੋ ਨ
 ਤੀ ਕੇ ਭਲੇ ਅਗਨ ਕੇ ਦਾਨ ਨ ਲਾਗਤ ਨੀ
 ਕੇ ॥ ਆਗੇ ਫਲੇ ਨਤੀ ਕੇ ਦਾਇਯੇ ਜਗ
 ਸਜ ਸਮਝਿ ਰਵੇ ਸਭ ਫੀ ਕੇ ਸੋ ਗਯੇ
 ਤਨ ਤੇ ਮਨ ਤੇ ਸਿਰਲ ਉਧਨ ਤੇ ਸਬ ਨਤੀ

M-3403

